Maureen

LINDLEY

Jurnalul Perlei Orientului

Romance

Maureen Lindley, The Private Papers of Eastern Jewel
Copyright ©2008 by Maureen Lindley
©2009 by EDITURA POLIROM, pentru prezenta traducere
www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, el. 7, ap. 33, O.P. 37;
P.O. BOX 1–728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LINDLEY, MAUREEN
Jurnalul Perlei Orientului / Maureen Lindley;
trad. din în eng. Şi note de Mihaela Negrilă. – Iaşi: Polirom, 2009
ISBN; 978–973–46–1478–3

I. Negrilă, Mihaela (trad.)
821.111–31 = 135.1
Printed in ROMÂNIA

Maureen
LINDLEY

Jurnalul Perlei Orientului

Traducere din limba engleză şi note
de Mihaela Negrilă

POLIROM
2009

Maureen Lindley s-a născut în Berkshire, şi-a petrecut copilăria în Scoţia, a avut diverse slujbe, printre care fotograf, negustor de antichităţi şi designer de rochii, urmând ca, în cele din urmă, să îşi definitiveze studiile şi să se specializeze în psihoterapie. *Jurnalul Perlei Orientului* este romanul ei de debut, publicat în 2008, cu mare succes la public. Este o carte fascinantă, care îşi propune să redea, pe căi fictive, cum recunoaşte autoarea, adevărata poveste a unei cunoscute eroine asiatice, cu o personalitate controversată. În prezent, Maureen Lindley locuieşte în Wye Valley, un orăşel din vecinătatea Ţării Galilor, cunoscut pentru frumuseţea locurilor sale, împreună cu soţul şi fiica sa.

Perla Orientului, eroina romanului, este fiica prinţului Su şi a celei de a patra concubine ale sale. Încă de copil are o fire mult prea independentă ca să se poată supune vieţii stricte a unei familii din China secolului XX. Într-una din zile, nefastă, este surprinsă de una dintre surorile vitrege în timp ce trage cu ochiul din spatele unui paravan, observând fascinată cum tatăl face dragoste cu una dintre servitoare, o chinezoaică cu picioarele strâns înfăşurate, după tradiţie, ca să arate mai mici şi mai senzuale, ca o floare de lotus. Drept pedeapsă, Perla Orientului este trimisă departe de casă, să fie crescută în sânul unei familii japoneze, rude îndepărtate ale prinţului Su. Este o lume nouă şi încântătoare pentru ea, căci are într-adevăr mai multă libertate şi ocazia să-şi formeze o educaţie. Treptat, însă, pe măsură ce se apropie de vârsta adolescenţei, descoperă că Japonia este o lume condusă de bărbaţi, în care o femeie respectabilă n-are de ales decât să se închidă pe vecie în apartamentele familiei şi să se supună dorinţelor soţului ei, suportând, adeseori,

singurătatea. Iar o femeie nerespectabilă, ca să aibă şansa de a cunoaşte lumea şi a gândi cu mintea ei, trebuie să se supună dorinţelor tuturor bărbaţilor, indiferent cât de pline de cruzime. Desigur, atâta timp cât e frumoasă şi dorită. Perla Orientului va alege, urmându-şi firea nestăpânită şi imaginaţia bogată, cea de-a doua cale.

Lui Clive, Daniel şi Liberty, cu dragoste

Nota autoarei

Jurnalul Perlei Orientului este un roman bazat pe viaţa ieşită din comun a unei prinţese manciuriene, a cărei imagine surprinzătoare, de fată nespus de frumoasă îmbrăcată în haine bărbăteşti, mi-a atras atenţia atunci când a apărut, pentru o clipă, pe ecran, în filmul *Ultimul împărat* al lui Bertolucci.

Perla Orientului este fascinantă, aşa cum sunt toate femeile care au curajul de a încălca moravurile epocii lor şi de a-şi transforma viaţa într-o aventură. Într-o perioadă de impas şi de tulburare emoţională din propria-mi viaţă, am stat în minunata sală veche de lectură a Bibliotecii Britanice şi m-am lăsat furată de viaţa ei. Faptele, aşa cum le-am citit, o prezentau drept o personalitate feminină unidimensională, pe de-a-ntregul rea. Eu nu cred că era astfel şi, cum am convingerea că istoricii sunt la fel de părtinitori ca romancierii, m-am apucat să aduc la viaţă, prin intermediul ficţiunii, împrejurările care au forţat-o

să-şi reclame o astfel de personalitate. Răul se află acolo, dar şi curajul, şi dragostea, precum şi o fărâmă de loialitate şi de tristeţe.

Câteva dintre personajele cărţii sunt oarecum inspirate de persoane reale şi am respectat îndeaproape datele şi evenimentele istorice cunoscute.

Povestirea care urmează a fost descoperită în închisoarea nr. 1 din Pekin, printre documentele personale ale deţinutei Perla Orientului. Tot printre documentele ei s-au găsit, de asemenea, un exemplar dintr-un poem de Chikamatsu[1]*, un flacon gol de briantină, o sticluţă cu ulei de crizantemă, o scrisoare parfumată semnată „O prietenă credincioasă”, o cutie cu* lychee *uscate, din care jumătate fuseseră mâncate, şi o chitanţă pentru o perlă neagră cumpărată de la magazinul*

1 Chikamatsu Monzaemon (1652-1725) - dramaturg japonez specializat în piese pentru teatrul de păpuşi (*bunroku*).

universal Sincere de pe şoseaua Nanking, din Shanghai.

Supă de șarpe și crizanteme

În 1914, când aveam opt ani, am fost prinsă spionându-l pe tatăl meu, prinţul Su, în timp ce făcea dragoste cu o fată în vârstă de paisprezece ani. Fata avea ochi lucioşi ca glicerina şi buze minunate, perfect arcuite, de forma şi culoarea unei felii de portocală roşie, de un roşu cald, sangvinic.

Priveam din spatele unui paravan sculptat cum el îi scoate pantofii din mătase, apoi îi scufundă picioruşele în bolul său de ceai, înainte de a bea din el. Fata, complet dezbrăcată, stătea nemişcată pe o pernă pufoasă de pe podea. Nu avea nici

măcar un pieptăn în păru-i lung, care strălucea precum frunzele de laur. Adâncit în acest ritual amoros, tata i-a pus între degetele de la picioare o migdală dulce, şi-a coborât buzele spre ea şi a mâncat-o încet, de parcă ar fi fost cel mai delicios lucru pe care-l gustase vreodată. Ea a rămas tăcută, chiar şi atunci când el s-a urcat deasupra ei, ajungând la punctul culminant cu gemete de extaz. După ce a terminat şi s-a rostogolit la o parte, fata a scos un suspin exagerat de plăcere şi i-a şoptit ceva care-l făcu să zâmbească şi să pară mândru. La scurt timp, ea s-a ridicat, a umplut un vas cu apă caldă, adăugând esenţe parfumate, şi l-a şters cu grijă pe tata între picioare. Apoi s-a strecurat în papucii ei ca de păpuşă şi, cu rochia de casă descheiată, a ieşit din cameră.

Pe sub încălţăminte şi materialul în care-i erau înfăşurate picioarele, acestea trebuie să fi fost o rană urât mirositoare, însă asta nu conta, căci, aşa cum erau, strânse în forma unei flori de lotus, potrivit legendei, permiteau stăpânului fetei să se poată delecta „mâncând lotusul de aur în timp ce-şi înfigea lancea-i de jad în poarta ei de jad până ce va veni momentul norilor şi al ploii”. Iar a face pe plac stăpânului era totul.

Eu eram sortită să nu cunosc niciodată acest ritual, o asemenea pasiune trezită de vederea acelor picioruşe ca de copil. Nu exista obiceiul ca femeile manciuriene să se dedea practicii legării picioarelor. Noi eram cele norocoase, având în

vedere că în China acelor vremuri, viaţa femeilor era condusă de toanele bărbaţilor care le erau stăpâni. Labele picioarelor, strâns legate, le împiedicau să hoinărească prea departe. Se mişcau greoi, ca raţele dintr-un heleşteu artificial. Măcar noi, femeile manciuriene, puteam să alergăm cu picioarele noastre mari.

Sunt o prinţesă manciuriană, pe nume Perla Orientului, cea de-a paisprezecea fiică a prinţului Su, unul dintre cei opt prinţi ai Coifului-de-Fier de la vechea Curte Imperială din Pekin. Pe linie paternă, sunt o descendentă directă a lui Nurhaci, întemeietorul dinastiei manciuriene, şi verişoară de departe cu împăratul-copil Puyi. Însă, în ciuda moştenirii mele, sunt femeie şi sunt considerată de către bărbaţii manciurieni ca fiind o fiinţă inferioară, lipsită de importanţă, la care nici nu merită să te gândeşti. Totuşi, prin faptele mele, eu îi fac să se gândească la mine tot timpul. Întotdeauna m-am considerat egală cu fraţii mei, stârnindu-le furia pentru că am refuzat să mă înclin în faţa lor. Cel de-al nouălea frate al meu zicea că eu trebuie să fi fost războinic într-o viaţă anterioară.

Am fost descoperită în timp ce spionam de către Lăuta-de-Jad, a treisprezecea dintre cele nouăsprezece surori ale mele. Era fiica celei de-a doua concubine a tatii, care era cea mai geloasă dintre toate. Mama mea, o femeie liniştită şi elegantă, era cea de-a patra şi totodată cea mai

tânără concubină a prinţului Su. Se credea că ar fi fost de neam japonez şi era considerată ca fiind a doua femeie ca frumuseţe din casa tatălui meu. De dragul bunelor maniere, soţia lui accepta complimentul de a fi pe primul loc. Pe mama o chema Yuzu, după numele preţuitului fruct citric[2]. Avea un chip oval, blând, cu ochi întunecaţi ca iazurile noroioase, cu buze trandafirii şi o strungăreaţă provocatoare. Ca majoritatea concubinelor, avea o fire supusă, dar uneori avea nişte izbucniri de veselie care parcă puneau stăpânire pe ea în cele mai nepotrivite momente.

Eram atât de vrăjită de ceea ce vedeam prin ochiurile paravanului bogat sculptat, că nu am auzit-o pe cea de-a treisprezecea soră venind. Ea m-a tras de păr, strigând:

— Am descoperit o mică spioană afurisită, un viermişor dezgustător.

M-a prins în braţe şi a continuat să ţipe până când toată casa a venit în fuga mare să vadă ce era cu zarva aia.

Tata s-a mâniat la culme din cauza purtării mele şi a pus să fiu închisă în camerele mamei. Ore în şir s-a plimbat de colo până colo pe coridoarele şi prin curţile casei, chemând-o pe mama alături de el şi trecând în revistă, la nesfârşit, multele mele delicte. Ruşinea ei era adâncă şi dureroasă, amplificată şi mai mult de dispreţul soţiei şi al

2 Yuzu, fruct din familia citricelor, hibrid între anumite tipuri de mandarine şi lămâi, care creşte în Japonia.

concubinelor tatălui meu. Mi-am jurat în sinea mea că o să le otrăvesc pe toate într-o bună zi. Între timp, mă răzbunam în vise, unde Lăuta de Jad, transformată pe jumătate în gorgonă, era urmărită şi devorată de demoni.

Mama a avut noroc că îi dăruise deja un fiu tatălui meu, pe fratele meu Xian Li, căci altfel ar fi putut să fie alungată pentru vina de a-l fi împovărat cu mine. El o acuză că era o femeie fără caracter, lucru reflectat de neobrăzarea scandaloasă a fiicei sale. Tata zicea că eram o fiică atât de rea, de lipsită de modestie şi onoare, cum nu se mai pomenise vreodată.

— De când s-a năpustit în lume Perla Orientului, acoperită de sânge, istovindu-şi biata doică până când nici aceasta n-a mai avut ce să-i dea, ai permis ca voinţa ei să o învingă pe a ta, îi spuse el mamei cu răceală.

Apoi îi reaminti cum, mai demult, avusesem un început de aventură sexuală cu Pao, un băiat care-l slujea, fapt care a făcut ca acesta să fie bătut zdravăn şi dat unui stăpân mai puţin generos. Adevărul era că eu nu făcusem decât să-l rog pe Pao să-mi arate „şarpele” lui, căci se lăuda mereu cu mărimea acestuia şi voiam să dovedesc că e un mincinos. Examinasem cu privirea şi chiar atinsesem cel puţin două dintre membrele fraţilor mei şi nu puteam să cred că un servitor ar fi putut să aibă unul mai grozav. Tot surorii a treisprezecea trebuia să-i mulţumesc şi pentru

această trădare. Este cum nu se poate mai cumplit să trăieşti într-o casă de femei, în aerul acela saturat de invidie şi de amărăciunea pe care le-o provoacă nimicnicia vieţii lor.

Mama, încă şi mai cocârjată de aceste noi umilinţe, păşea alături de tata, a cărui mânie nu se domolise deloc. Murmurele ei de regret se auzeau slab. Mersesem prea departe de data aceasta şi ea ştia că nu era cazul să-mi găsească scuze. În vreme ce alte concubine aveau fiice preocupate de diverse activităţi femeieşti, eu eram o copilă sălbatică şi incultă, care se interesa făţiş de sex şi era capabilă de cruzime şi răzvrătire, până la punctul de a da dovadă de prostie. Deşi mama mă iubea, ştiu că eram povara şi ruşinea ei.

Zilele trecură şi supărarea tatii se mai domoli, dar eu eram încă pedepsită să stau închisă în camerele mamei, fără să am drept companie nici măcar o slujnică. Singură şi plictisită, am recurs la mici pozne. Am mâncat o cutie întreagă de *lychee* uscate parfumate, care erau slăbiciunea mamei, i-am irosit preţioasa rezervă de hârtie roşie pentru copiat desene, colorându-mi faţa ca un bujor roz aprins şi dansând de nebună prin camera ei. În cele din urmă, când n-am mai avut cu ce să-mi ocup timpul, iar ţipetele şi loviturile mele în uşă nu mai reuşiră s-o impresioneze pe mama, mi-am împletit părul în două codiţe lungi şi, folosindu-mă de cuţitul cu mâner din os de care se servea când mânca fructe, mi-am tăiat una dintre ele. Zăcea pe

jos ca un şarpe negru, mort.

Când a văzut-o, mama a gemut astupându-şi gura cu pumnul, ca să nu ţipe şi să o audă careva, dacă ar fi ascultat pe la uşi. După aceea şi-a petrecut ore în şir căutând în cartea ei de leacuri o fiertură care să aibă dublu efect: să-mi grăbească creşterea părului şi să-mi astâmpere temperamentul. Şi s-a oprit la o supă din şarpe şi crizanteme, care, deşi delicioasă, nu prea a avut niciun efect. În supărarea ei, a făcut greşeala de a căuta alinare, destăinuindu-se celei de-a treia concubine. Şi, astfel, soarta mea a fost pecetluită.

De data asta, tata n-a mai ţipat, dimpotrivă, era alarmant de tăcut în furia lui. Concubinele lui vorbeau în şoaptă, ca să nu-l întărâte şi mai mult. În cele din urmă, când nimeni nu se mai aştepta la o izbucnire de mânie din partea lui, le chemă pe femeile din casă în curtea centrală şi trimise vorbă mamei să o însoţesc. Toate îngenuncheară, umile, în aşteptare, în timp ce eu mă aflam în faţa lui. Ca şi cum ar fi prins o pisică de coadă, mi-a ridicat codiţa rămasă atât de sus, încât mi-au dat lacrimile de durere. Apoi o tăie şi o azvârli la pământ.

Câteva dintre surorile mele rămaseră fără suflare, în vreme ce a doua concubină râdea pe înfundate. Ridicându-şi mâna, tata le reduse pe toate la tăcere. Mă împinse spre mama, care era roşie ca focul de ruşine, şi se adresă celor prezenţi:

— Am nenorocul să fiu tatăl Perlei Orientului, zise el. Această fiică neimportantă continuă să-mi facă numele de ocară cu purtarea ei scandaloasă.

Se uită la mama şi spuse mai departe:

— E precum un pui de animal nelins, deci aş zice că nu e în totalitate vina ei. Nu am nicio dorinţă să-mi bat capul cu astfel de chestiuni plictisitoare. Perla Orientului va fi trimisă în Japonia, în casa fratelui meu de cruce Kawashima, unde va deprinde maniere potrivite cu rangul ei, care este unul de vază, dar, totuşi, doar acela al unei femei. Vedeţi-vă de treburile voastre de femei şi nu lăsaţi ca veştile despre micile voastre probleme să mai ajungă vreodată la urechile mele.

La câteva minute după declaraţia aceasta, tata a plecat de acasă călare, ţipând la servitorii care-l însoţeau alergând, ca să poată ţine pasul cu el. Se auzi un mare suspin de uşurare, apoi femeile începură să pălăvrăgească şi să bârfească, ştiind că tata, odată ce luase o hotărâre, se va întoarce acasă din nou bine dispus. Am fost luată de acolo de mama, care avea ochii uscaţi, în sâsâielile ostile ale surorilor mele. După episodul acesta, nu l-am mai revăzut niciodată pe tata.

Nu-mi venea să cred că urma să fiu trimisă în acel loc ciudat numit Japonia. „Fratele de cruce” al tatii părea la fel de înspăimântător ca dragonii de care auzisem în poveştile pe care mi le spunea a treia concubină, o femeie cu imaginaţie bogată, care suferea de coşmaruri groaznice, populate cu

creaturi legendare. Cuprinsă de o teamă atât de puternică încât nu puteam să mai mănânc sau să dorm, am implorat-o pe mama să mă ţină lângă ea.

— Te rog, mamă, salvează-mă de omul ăla sângeros, m-am rugat eu.

Însă ea îmi spuse, cu tristeţe în ochi, că tata nu ar fi acceptat să mai discute vreodată despre subiectul ăsta şi că trebuia să fac tot ce puteam în situaţia dată. La gândul de a-mi pierde mama, precum şi singurul cămin pe care-l ştiam, mi-am simţit inima pustiită. Eram înspăimântată de ceea ce mă aştepta, însă, în mod straniu, teama era însoţită de un fior de emoţie, căci gândul de a înfrunta necunoscutul îmi făcea sângele să cânte.

Timp de o săptămână, în fiecare noapte, am dormit în braţele mamei, în vreme ce ea plângea până o lua somnul. Îi respiram parfumul părului şi o jeleam ca şi cum aş fi pierdut-o pentru totdeauna.

În această perioadă, tata nu a chemat-o pe mama în patul lui nici măcar o dată. Ea era ocupată din zorii zilei până la asfinţit cu împachetatul lucrurilor în cuferele care urmau să mă însoţească în casa Kawashima. Îmi spuse câte ceva despre Kawashima Naniwa, care era un om important. Se trăgea dintr-o familie străveche şi ajunsese conducătorul unui imperiu comercial. Era implicat în politica japoneză la cel mai înalt nivel. Mama nu ştia nimic despre femeile sau copiii din casa lui, clar era sigură că se vor purta

frumos cu mine şi că o voi duce bine. Mai târziu, aveam să descopăr că acest Kawashima văzând că sunt atât de drăguţă, încă de copilă, îi ceruse tatălui meu să-i fiu dată spre creştere în casa lui japoneză cu doi ani înainte ca sora mea să mă dea de gol. Deşi tata a ales să justifice alungarea mea prin felul în care mă purtasem, situaţia era de aşa natură încât, indiferent de comportamentul meu, tot i-aş fi fost dată lui Kawashima, pur şi simplu pentru că el ceruse asta. Dintre cele nouăsprezece surori şi cei zece fraţi, eu am fost singura care a fost dată de acasă.

Casa noastră era una bogată, plină de mătăsuri fine, împodobită cu cele mai delicate porţelanuri, înţesată cu pături moi pentru nopţile ele iarnă şi mobilă din lemn de trandafir, bogat ornamentată cu jad şi fildeş. Aveam mulţi servitori, grajduri pline cu cai, bucătării bine aprovizionate cu cei mai buni tăiţei, cu cel mai fin orez şi carne de cea mai bună calitate, că aproape nici nu trebuia mestecată. Nu rămâneam niciodată fără prăjiturele de orez sau caise glazurate, şi până şi servitorii mâncau găluşte cu carne cel puţin o dată pe săptămână. Mă întrebam ce anume îmi va da oare din toată această bogăţie, din toate lucrurile de lux din casă, pentru a mă însoţi în călătorie. Eram şi atunci, la fel ca acum, o persoană lacomă, dar, ar trebui să adaug, nu una lipsită de generozitate. După părerea mea, lăcomia nu e un lucru râu, pentru că îţi dă un imbold, te face să te

descurci bine în viaţă. Ce rost are să trăieşti dacă nu ceri nimic de la viaţă?

Pe măsură ce cuferele se umpleau cu daruri, ţesături fine de mătase brodată şi pergamente scrise caligrafic, care urmau să fie oferite familiei Kawashima, mi-am dat seama că eram cu adevărat trimisă de lângă mama mea, departe de căminul meu. Nu avea să aibă loc nicio graţiere de ultim moment.

Mama a aşezat cu grijă într-un cufăr pus deoparte pentru mine bolul meu preferat de orez, o pereche de cercei de-ai ei din coral şi argint placat cu aur, un talisman norocos sub forma unei albine prinse în chihlimbar, o casetă pentru scris, din piele fină, pe care era gravată emblema familiei mele şi o cutie cu *lychee* uscate. Mi-a zis că fructele de *lychee* îmi vor susţine moralul şi-mi vor aduce aminte de ea până atunci când o voi fi mâncat pe ultima dintre ele, când va veni vremea să o uit. Am întrebat-o dacă crede că îmi va fi uşor să o uit. Mi-a zis că eu nu eram ca alte fiice, aşa că poate că nu mi se va părea greu, în vreme ce ei despărţirea noastră îi va frânge inima. Şi mi-a mai zis că nu o va uita niciodată pe fata ei cea frumoasă şi rebelă.

Am păstrat preţioasa cutie cu *lychee* în caseta pentru scris şi am luat hotărârea nestrămutată ca, oricât de foame mi-ar fi, să nu mănânc mai mult de jumătate din cantitatea de *lychee.* Nu voiam ca amintirea frumoasei mele mame să pălească

înainte de a mă putea întoarce înapoi la ea.

— Te voi revedea sigur, mamă, nu? i-am spus.

— Numai dacă asta-ţi va fi soarta, Perla Orientului, îmi răspunse ea. Trebuie să fii curajoasă, micuţa mea fiică, şi să ţii minte că, cu cât bate vântul mai tare, cu atât mai puternic trebuie să fie copacul.

Am părăsit casa noastră şi am plecat la drum. Prima parte a călătoriei am parcurs-o într-un palanchin simplu, însoţită de o servitoare grasă care avea dinţii înnegriţi şi zâmbet mieros. În urma noastră veneau bagajele cărate de doi servitori care-şi blestemau nenorocul de a fi trebuit să plece din casa confortabilă a tatii pentru a merge într-o călătorie lungă şi anevoioasă împreună cu fiica lui căzută în dizgraţie. În timp ce ieşeam zăngănind pe poarta curţii, un cerşetor bătu în uşa palanchinului, plin de speranţă, dar rămase dezamăgit apoi la vederea deloc promiţătoare a unei fetiţe slăbănoage însoţită de o servitoare grasă. Am scos din buzunar o monedă şi i-am aruncat-o la picioare. Întotdeauna mi-a plăcut să contrariez aşteptările celorlalţi în ceea ce mă priveşte şi, oricum, aduce noroc să le dai de pomană săracilor.

Am privit înapoi, sperând să o mai zăresc o dată pe mama, dar în loc de asta l-am văzut pe unul dintre servitori care tocmai ducea oala cu supă de şarpe şi crizanteme din odăile ei înapoi la bucătărie. În tot trupul mi se împrăştie o tristeţe

imensă, îmi simţeam gura uscată şi am vomitat pe fusta servitoarei.

Îmi doream să-i fi arătat mamei că o iubeam, dar era ceva în firea mea care mă împiedica să le ofer oamenilor ceea ce-şi doresc. Nu cred că a ştiut vreodată cât de adâncă era dragostea mea pentru ea, nu cred să fi ştiut că de la ea am învăţat să iubesc. Gena de cruzime moştenită de la tata era mai puternică în mine şi adesea o întrecea pe cea de tandreţe, provenită de la mama. Oricum ar fi fost, ar fi trebuit să-mi înfrâng firea şi să nu o părăsesc fără să o asigur de iubirea şi de recunoştinţa mea. Îmi dau seama acum că ea trebuie să-şi fi dus zilele având o piatră în suflet din cauza faptului că m-a pierdut.

În timp ce palanchinul se hurduca de-a lungul drumului plin de hârtoape, am luat hotărârea fermă că niciodată nu mă voi mai complace într-o asemenea stare de tristeţe. La urma urmei, e cât se poate de firesc, dacă e să trăieşti o viaţă sănătoasă, ca tu să fii cea mai importantă persoană pentru tine însăţi. A simţi tristeţe din cauza pierderii altora e ca şi cum ai alege să fii bolnav atunci când ai putea alege să fii sănătos. Însă, indiferent de hotărârea luată, amintirea unei mame preaiubite ne însoţeşte toată viaţa.

Călătoria mea spre Japonia a fost una lungă şi palpitantă, în timpul căreia am descoperit că lumea era un loc mai mare decât mi-aş fi putut eu imagina vreodată. Am mers cu trenul până la

Shanghai şi apoi pe mare până la Yokohama. Mi-au plăcut aventura de a fi pe mare şi lucrurile neobişnuite care se întâmplau la bordul navei, într-o dimineaţă, puntea a fost complet acoperită de meduzele care aterizaseră acolo în timpul furtunii de peste noapte. Căpitanul a zis că era semn rău când vieţuitoarele mării nu se mulţumeau să rămână în propriul lor element.

Pe vas erau trei europeni. Toţi erau înalţi şi albi şi aveau pielea aproape la fel de translucidă ca a meduzelor. Nu mai văzusem niciodată un străin şi mi s-au părut foarte ciudaţi. Alcătuirea lor părea lipsită de proporţii, mai ales nasul, şi m-am simţit foarte fericită că eram chinezoaică. Când vorbeau, parcă gemeau, dar îmi plăceau ochii lor albaştri şi felul în care se salutau, cu o bătaie pe spate.

Ceilalţi pasageri discutau despre un război care tocmai începuse în ţara acestor străini trufaşi şi încercam, fără succes, să mi-i imaginez pe acei uriaşi palizi în luptă. Se împiedicau mereu, de parcă ar fi avut capetele aflate la distanţă prea mare în raport cu picioarele, astfel că mi-era greu să mi-i închipui mânuind săbii.

Cei trei servitori ai mei sufereau de rău de mare şi tot drumul şi-au petrecut timpul vomitând sau zăcând pe punte şi gemând. Mi-era ruşine cu ei, mai ales că, la fel ca mine, străinii nu păreau să aibă nicio problemă cu călătoriile pe mare.

Eram cu toţii obosiţi şi plini de colb când am ajuns la casa lui Kawashima, doar pentru a fi

întâmpinaţi de culoarea morţii. Lampioane albe erau agăţate de o parte şi de alta a porţilor înalte şi se legănau în copacii din grădinile care înconjurau reşedinţa. Un paznic, clătinând din cap ca şi cum s-ar fi rugat pentru decedat, ne conduse de-a lungul unei cărări înguste, mărginite cu prundiş. Casă, o clădire tradiţională construită din cherestea, era încercuită de un zid de piatră. Într-un capăt al casei se vedea o aripă în stil occidental, iar grădina se lăsa în pantă spre un bazin plin cu crapi. Pe jumătate ascuns de prunii de iarnă, la marginea unui iaz adânc, se înălţa un altar din lemn, care-şi reflecta imaginea în apă.

Un servitor mi-a deschis drumul în interiorul întunecos al casei, în timp ce propriii mei servitori mă urmau, ducând bagajele. Parfumul cameliilor umplea aerul, florile lor fantomatice se holbau din vazele aranjate ca nişte străjeri de-a lungul coridorului. Deoarece petalele cameliilor se scutură atât de repede, ele sunt considerate a simboliza moartea, totuşi cât sunt de frumoase în scurtul răstimp pe care-l au pentru a înflori…

Cu o săptămână înainte murise mama lui Kawashima, iar sosirea mea la ceas de moarte constituia un semn rău în ceea ce mă privea. Astfel că, din clipa în care am pus piciorul în casă, femeile m-au considerat ghinionistă şi, prin urmare, îmi evitau compania.

Servitorul ne făcu semn să intrăm. Am trecut printr-o cameră lungă, pe jumătate separată de

restul casei prin draperii de muselină albă. O femeie micuţă, în vârstă, înfăşurată strâns într-un chimonou gri, stătea aplecată deasupra unei mese încărcate cu tot felul de mâncăruri, care păreau delicioase. Silueta i se contura vag prin faldurile albe, astfel încât părea o fantomă venită la banchet, dar era probabil vreo bucătăreasă sau servitoare. Foamea îmi făcea burta să chiorăie şi mi-am adus aminte de ultima masă servită cum trebuie, pe care o luasem în casa tatălui meu: peşte condimentat cu ghimbir, găluşte cu miere şi pastă de migdale măcinate, învelite în hârtie de orez subţire ca voalul. Am ţâşnit ca o săgeată spre capătul mesei şi am apucat o chifteluţă de orez, lucioasă de la uleiul de prune. Bătrâna şuieră de uimire la vederea manierelor mele grosolane. Servitoarea mea chinezoaică, pe care o botezasem Părere-de-Rău, din cauza obiceiului ei de a-şi cere întruna iertare, bălmăji o scuză potrivită pentru manierele mele uitate. Mă trase afară din cameră, ştergându-mi mâinile pe poalele fustei ei.

Cei doi servitori care mă însoţiseră din China până aici trebuiau să se întoarcă în casa tatălui meu. Părere-de-Rău urma să rămână cu mine în Japonia, ca slujnica mea personală. Lucrul acesta mă bucura, căci pe parcursul călătoriei ajunsesem să ţin la ea, după cum şi ea hotărâse să mă iubească cât de mult putea şi să-mi fie loială.

Am fost conduse într-un mic apartament din partea nordică a casei, care dădea spre o fâşie

îngustă de grădină. Deşi era vară, nu se vedea nicio floare, nici trandafiri, nici bujori, nimic care să îndulcească aerul sau să trezească simţurile. Era o grădină cu pietricele, searbădă şi neinteresantă. În comparaţie cu odăile spaţioase ale mamei, cămăruţele acestea păreau nişte celule. Nici măcar japonezii foarte bogaţi, cum era Kawashima, nu trăiau în aceeaşi splendoare ca omologii lor de rang înalt din China. Părere-de-Rău se duse să caute ceva de mâncare pentru noi şi să-şi ia rămas-bun de la servitorii noştri, care urmau să se bucure de un somn foarte necesar înainte de a pleca înapoi la Pekin.

Rămânând singură în cele trei camere aproape goale, mă simţeam tristă şi înfricoşată. Faţă de coridoarele zgomotoase de acasă, locuinţa asta era tăcută şi plină de melancolie. Mi-era dor de mama şi mă întrebam ce se va alege de mine în lipsa ei. Îmi era dor de fraţii şi surorile mele şi mă întrebam dacă în casa asta exista cineva cu care să mă pot juca aşa cum o făcusem cu ei. Eram o persoană fără familie, alungată de acasă cu ruşine. Atunci mi-a trecut prin cap pentru prima oară, dar în niciun caz şi pentru ultima oară, că poate chiar eram o fiinţă care nu putea fi iubită. Cred că, în mod inconştient, am ales ca mai degrabă să mă ridic la înălţimea aşteptărilor pe care le aveau ceilalţi de la firea mea, în loc să mi-o schimb. Asta a fost o greşeală, aşa cum au fost atât de multe lucruri din viaţa mea.

Eram adâncită în meditaţia mea, când una dintre servitoarele casei, o femeie slabă ca un băţ, veni să-mi spună că familia Kawashima nu mă putea întâmpina, deoarece erau plecaţi la altarul strămoşilor lor, pentru a-şi aduce omagiul şi a căuta consolare. Urmau să se întoarcă într-o zi sau două. Femeia-băţ îmi dărui un greier închis într-o cutie de alamă, cu găuri mici pentru respirat. Îmi zise că ţârâitul lui îmi va ţine de urât. După plecarea ei, am deschis cutia şi am dat drumul greierului. El sări posomorât până în colţul camerei şi se aşeză în praf, părând să se simtă la fel de oropsit ca mine.

La fel ca în toate momentele grele din viaţa mea, nu am găsit altceva mai bun de făcut decât să mă culc, aşa că m-am ghemuit pe patul cel mai jos, cu spatele la perete, şi am dormit. Habar nu aveam cât timp a trecut astfel atunci când Părere-de-Rău m-a trezit, ţinând în mână un bol ele tăiţei cu ou şi nişte peşte alb cruci. Mi-am dat seama că fusese plecată mult timp, căci intensitatea luminii era diferită, însă veştile cu care venise meritau absenţa ei îndelungată. Îmi spuse că familia mea japoneză era alcătuită din Kawashima Naniwa, care avea să fie tatăl meu vitreg; apoi tatăl acestuia, Kawashima Teshima, un bătrân de şaptezeci de ani care era în mare doliu după moartea recentă a soţiei, mama mea vitregă Natsuko şi sora ei oloagă şi nemăritată, Shimako. Kawashima şi Natsuko aveau doi fii, Hideo şi

Nobu, şi şase fiice, dintre care una avea chipul marcat de un nefericit semn din naştere. Toţi copiii Kawashima aveau acest semn care semăna cu o căpşună, undeva pe corp, pe laba piciorului sau pe mână. Numai fiica lor Itani era desfigurată din cauza lui.

Spre surprinderea mea, Părere-de-Rău mi-a povestit apoi că în casă nu trăiau concubine. Bucătăreasa, care era mare bârfitoare, îi destăinuise faptul că stăpânul îşi făcea plăcerile departe de casă, în ceainăriile şi bordelurile care prosperau pe străzile din Tokio. Pleca adesea, pentru lungi perioade de timp, la Ōsaka, marele oraş comercial, unde se zicea că ţinea o gheişă într-un lux de invidiat. Se zvonea că această gheişă avea o sută de chimonouri şi multe bijuterii, pe care Kawashima i le dăruise din abundenţă, datorită variatelor şi plăcutelor feluri în care ea ştia să-i primească şarpele în prăpastia ei. Părere-de-Rău râse cu poftă de vulgaritatea celor spuse, apoi îşi ceai iertare de la mine pentru limbajul folosit. Mai zise că, din câte aflase, Kawashima nu-şi iubea nevasta şi că asta era o tragedie pentru Natsuko, ca şi faptul că îi dăruise mai multe fiice decât fii, lucru care pe el îl nemulţumea profund. Deşi Kawashima nu-şi dorea soţia, avea un mare respect faţă de ea, pentru că era fiica unei familii foarte selecte şi influente. În casă se şoptea că jalea lui Natsuko faţă de moartea soacrei sale era falsă şi că juca acest rol

doar pentru a-şi impresiona soţul. Mama lui Kawashima fusese o femeie greu de mulţumit şi se purtase urât cu Natsuko, lăsând să se înţeleagă că nora ei îi păcălise fiul să se însoare cu ea, făcându-l să creadă că pântecele ei va fi bogat în fii.

Am considerat că Părere-de-Rău făcuse bine că strânsese atâtea informaţii într-un timp atât de scurt. Îmi plăcea la nebunie să bârfesc, mă făcea să mă simt în largul meu, ca acasă, şi întotdeauna îmi dădea o stare de siguranţă să ştiu ce se petrece în jurul meu. I-am spus că o să fie o spioană bună. Ea a râs şi mi-a răspuns că ajunsesem într-o casă în care servitorii erau indiscreţi şi că ar fi înţelept din partea noastră să ne ţinem secretele doar pentru noi. Ştiam că n-o să-mi vină prea greu să fiu secretoasă, pentru că fusesem crescută printre concubine şi fiicele lor aflate într-o permanentă concurenţă, astfel că aveam o fire neîncrezătoare.

Aveau să treacă şase săptămâni până să-l cunosc pe Kawashima. Soţia lui şi sora ei, Shimako, m-au întâmpinat formal şi fără căldură la patru zile de când sosisem în casa lor. Răceala lor m-a umplut de mâhnire şi m-am bucurat că o aveam alături pe Părere-de-Rău, ca să putem discuta despre ele. I-am povestit că nu-mi plăcuseră deloc, dar ea îmi zise că, chiar dacă mi se pare cam greu, va trebui să încerc să le fac pe plac, fie şi numai pentru a-mi face viaţa mai uşoară. Mă sfătui să mă prefac că mintea îmi era

la fel de necoaptă ca şi trupul, căci lor li se va părea vulgar ca o fată de vârsta mea să ştie atâtea lucruri despre viaţă.

Numai că, indiferent ce-aş fi făcut sau spus, nu reuşeam să câştig afecţiunea mamei mele vitrege, Natsuko, şi nici pe a surorii ei, Shimako. Erau pornite împotriva mea de la bun început, aşa că cel mai bun lucru la care puteam spera din partea lor era indiferenţa. Cele două făceau o pereche ciudată, pentru că erau foarte diferite ca înfăţişare, dar devotate una alteia. Marea frumuseţe a lui Natsuko, cu ochii ei alungiţi şi întunecaţi, pometii înalţi şi zâmbetul extraordinar de frumos, era în contradicţie cu firea ei. În schimb, Shimako avea o înfăţişare comună; cu o faţă lată şi un trup cocârjat, părea concepută de zei pentru a absorbi nefericire. Trebuie să-i fi fost greu să trăiască în umbra frumoasei ei surori şi a fermecătorului ei cumnat, Kawashima.

Singura persoană pe care mă puteam bizui cu adevărat era Părere-de-Rău. Ea îmi ţinea întotdeauna partea, chiar dacă în anumite momente îi puneam răbdarea la grea încercare. Loialitatea ei faţă de mine a rămas întotdeauna de neclintit şi, fără ea, primii ani ai vieţii mele în Japonia ar fi fost foarte trişti.

După câteva luni, m-am acomodat cu ritmul casei, iar dorul de familie s-a estompat pe măsură ce pantofii îmi rămâneau mici şi îmi reveneam din

supărare. Am descoperit în casa cea lungă, cu grădina ei monocromă, un spaţiu numai al meu, care era mult mai interesant şi mai complex decât cel pe care-l ocupasem în fostul meu cămin din China. Mi-a luat ceva vreme să mă obişnuiesc cu o casă fără concubine. La început, mi s-a părut o noutate, dar în curând mi-am dat seama că-mi lipseau flecărelile şi permanentele drame pe care este nevoită să le adăpostească o locuinţă în care sunt închise treizeci de femei. Însă viaţa mea era mai liberă şi mai independentă în noua mea casă, căci nimeni, în afară de Părere-de-Rău, nu părea să se ocupe de bunăstarea mea, şi am devenit mai autoritară şi mai hotărâtă să mi se facă pe plac decât înainte. Uneori, petreceam timp în tovărăşia celorlalte femei din casă, dar nu m-am simţit niciodată una dintre ele. Nutream dorinţa secretă ca Natsuko să mă placă, dar nu-mi venea să o curtez, aşa că, în loc de asta, am devenit adversară pe care singură şi-o închipuise, încă de când m-a văzut prima dată. În vreme ce Shimako mă ignora aproape complet, Natsuko îmi frângea inima cu sarcasmul şi răceala ei. Femeile din familia Kawashima nu şi-au domolit niciodată antipatia faţă de mine, iar dispreţul meu faţă de ele a devenit tot mai puternic pe măsură ce creşteam, ca o exilată, în mijlocul lor. Nu-mi stătea în fire să fiu victimă, aşa că am căutat să le uimesc fiind opusul lor atât în moravuri, cât şi în maniere.

Pe măsură ce treceau anii, m-am integrat în ţesătura familiei Kawashima, nescăpând niciodată din vedere faptul că firul meu era de altă culoare decât al lor. Societatea japoneză era diferită de cea pe care o cunoscusem în China. Nu făcea parte din moştenirea mea culturală, dar îmi plăcea mai mult, mai ales pentru că aici nu aveam un loc predeterminat.

Cu Părere-de-Rău, mai mult ea sub dominaţia mea decât eu sub a ei, aveam libertatea de a depăşi limitele impuse până atunci şi de a mă ocupa de plăcerile mele într-un mod care mai înainte nu mi s-ar fi permis defel. Cum nu eram nicio fiică adevărată a familiei, dar niciun oaspete, am considerat că am un statut special în familia Kawashima, dar acum îmi dau seama că eram pur şi simplu un copil abandonat. Eram fiica unui prinţ, de viţă nobilă şi egală în rang cu familia mea adoptivă, însă acum ştiu că pentru Kawashima nu eram decât o prospătură care-i adusese şi o zestre bună.

Spre deosebire de China, Japonia căuta să se împace cu lumea modernă, însă în casa Kawashima dominau încă vechile tradiţii. Dacă fiicele lui Kawashima s-ar fi născut cu doar câţiva ani mai târziu, ar fi fost educate la un pension de fete, ar fi făcut cumpărături la magazinele universale şi s-ar fi bucurat de libertatea de a sta mai mult în afara casei. Dar aşa cum stăteau lucrurile, ele au fost crescute într-un moment de

tranziţie şi îşi petreceau timpul perfecţionându-se în ceremonia ceaiului şi suportând ore nesfârşite de lecţii de caligrafie.

Nimeni nu punea sub semnul întrebării faptul că alesesem să nu iau parte la delicatele îndeletniciri feminine, alături de celelalte femei din casă. Uneori, totuşi, atunci când le auzeam râsul cristalin sau vedeam capul lui Natsuko apropiindu-se de cel al uneia dintre fiicele sale, în timp ce îi explica o cusătură, simţeam o durere la fel de vie ca durerea de dinţi.

La fel ca tatăl meu, prinţul Su, nici Kawashima nu se prea interesa de mine, asta până în momentul în care trupul mi s-a împlinit şi chipul mi-a devenit cu adevărat atrăgător pentru bărbaţi. Spre deosebire de tata, însă, el mi-a îngăduit să am parte de o educaţie. Luam parte la lecţii împreună cu fiii săi şi, la fel ca femeile războinice din legendele japoneze, învăţam tehnici de judo şi scrimă. Am învăţat de timpuriu limbi străine şi mă obişnuisem să vorbesc bine japoneza. Împreună cu Hideo şi Nobu am luat lecţii de limba engleză şi foarte curând i-am întrecut în cunoaşterea ei. Nu m-am întrebat niciodată de ce fiicelor lui Kawashima nu li se acorda dreptul de a beneficia de aceleaşi oportunităţi ca şi mine; credeam, pur şi simplu, că eu eram mai deosebită şi că nu eram făcută pentru viaţa lor prestabilită.

În rarele împrejurări când mă aflam în raza de atenţie a lui Kawashima, acesta părea uşor amuzat

de caracterul meu băieţos. Ştia că femeile nu mă plăceau şi că se fereau de compania mea, fapt care mă făcuse să caut tovărăşia fiilor să-i îl distra fanfaronada mea şi îmi tolera extrema neobrăzare, arătându-se indiferent la manifestările ei. Ca mulţi alţi bărbaţi din generaţia sa, Kawashima era pe jumătate îndrăgostit de cultura occidentală, aşa că m-am convins să cred că mă alesese pe mine, în defavoarea propriilor sale fiice, să fiu aceea care profita de libertăţile aduse de noul secol.

Adânc înrădăcinată în tabăra tradiţiei, Natsuko era scandalizată din cauza mea, chiar simpla mea prezenţă în lumea ei o neliniştea. Ştiam că ura interesul pe care soţul ei mi-l arăta şi că era în căutarea unui pretext suficient de bun pentru a pune să fiu trimisă înapoi în China. Deşi sora ei, Shimako, nu-mi spunea nimic în faţă şi era mereu politicoasă, ştiam că încuraja animozitatea lui Natsuko faţă de mine. Înrăită de amărăciunea provocată de trupu-i diform, din cauza căruia nu se putuse căsători, Shimako iubea intrigile şi şuşotea întruna în urechile surorii ei, exagerând totul şi menţinând casa într-o stare de tensiune. Duşmanii secreţi sunt întotdeauna cei mai periculoşi şi, în ciuda vicleniei sale, ştiam că Shimako era duşmanul meu.

Îmi plăcea destul de mult compania bătrânului Teshima şi luam adesea masa împreună cu el în camera lui, dar cu timpul mângâierile lui insistente deveniră plictisitoare şi am început să

caut pretexte pentru a-l evita. Dezvoltasem un soi de amiciţie cu Ichiyo, a treia fiică a lui Natsuko, care era cu opt luni mai mare ca mine. Ichiyo spiona pentru mine, în parte pentru plăcerea de a împărtăşi secrete, dar mai ales pentru că se temea de mine.

Îmi plăcea să câştig şi, având trăsăturile superioare ale tatălui meu, am adoptat în mod natural şi cu entuziasm codul japonez al cuceririi şi curajului ca fiind noua mea filosofie de viaţă. Natsuko zicea că acesta era un comportament atât de nefeminin, încât îi va alunga, scârbiţi, pe bărbaţi.

La vârsta de doisprezece ani colindam casa şi domeniul după bunul meu plac şi descoperisem cum să ajung pe şerpuitoarele străzi dosnice ale oraşului. Viaţa din Tokio se revărsa pe acele străzi, înfiorându-mă cu mirosurile şi culorile ei, cu gălăgia neîntreruptă şi parada sa de oameni. Am văzut gheişe duse cu ricşa la îndatoririle lor, oameni de afaceri croindu-şi drum spre serviciu, ceainării aglomerate conduse de câte o *mama-san* în chimonou viu colorat şi femei ale plăcerilor strigându-se una pe alta din pragurile uşilor, care dădeau în camere întunecate, şi de la balcoanele pictate. Odată, am văzut în intrândul unei case un bărbat silind o fată să îngenuncheze în faţa lui. Eram îndeajuns de aproape ca să-i pot simţi mirosul de transpiraţie şi dorinţa şi, în acelaşi timp, să-mi dau seama cât de frică îi era ei. M-a

apucat o durere de stomac atât de puternică, încât de-abia mai puteam să respir. După câteva zile, am încercat să găsesc din nou aleea aceea, dar fusese redusă la un morman de moloz şi praf. Peste tot erau şantiere de construcţie – un nou Tokio, modern, se înălţa din oraşul străvechi. Hoteluri şi birouri noi ţâşneau aproape peste noapte dintre micile magazine construite în stil tradiţional şi templele din lemn, iar străzi întregi erau demolate într-o singură zi.

Odată, în timpul unei ierni cumplit de geroase, am descoperit că cerşetorul care stătea zilnic în faţa porţii noastre îngheţase lângă stâlpul de fier pe care-l păzea de când era adolescent. Trupul îi era încovoiat, iar mâna, încă întinsă, era făcută căuş, în poziţia pentru cerşit. Aerul a fost atât de rece în iarna aceea, că au îngheţat crapii din apă, iar în zori cădeau păsări îngheţate din cer. Părere-de-Rău îşi făcea griji ca nu cumva sângele meu să se transforme în cristale şi mă înfăşură în atât de multe straturi, că de-abia mai puteam merge. Seara, îmi punea pietre fierbinţi în pat şi îmi aducea numai mâncare gătită. Spre deosebire de cerşetorul de la poarta noastră, noi am supravieţuit acelui anotimp năprasnic, dar de atunci am oroare de frig; e mult prea asemănător cu moartea, după gustul meu.

În tovărăşia fiilor lui Kawashima, Hideo şi Nobu, şi a noilor prieteni pe care şi-i făcuseră la colegiu,

mă furişam în pivniţa de sub aripa de vest, unde se păstrau rezervele de sake. Făceam un foc şi încălzeam sake-ul într-o oală de fier, în care, atunci când băutura dădea în fiert, adăugam ghimbir pisat. Îmi plăcea la nebunie cum fâsâia, făcând spumă şi cum mă încălzeam în câteva clipe după ce dădeam un păhărel pe gât. Auzisem pentru prima oară de „Clubul secret de sake" al băieţilor de la Ichiyo, care-l descoperise pe când spiona în serviciul meu. La început, Hideo s-a înfuriat că le aflasem secretul, însă, bănuind că aş putea fi un duşman periculos, mi-a dat voie să mă alătur lor, ca membru junior. Preţul plătit pentru a participa la acest ritual masculin a constat în a le da voie băieţilor să-mi atingă sânii şi să mă mângâie între picioare. Nobu mi-a povestit că atunci când erau iniţiaţi băieţii, li se cerea să se înţepe într-un deget şi să-şi amestece sângele cu al celorlalţi, dar că el considera asta ca fiind un ritual prea dur pentru o fată. Hideo a fost cel care s-a apropiat prima oară de mine, mi-a desfăcut nasturii de la jachetă cu stângăcie şi şi-a pus mâinile transpirate pe sânii mei. După cum îi tremura trupul, am înţeles că era excitat, însă nu voia să mă privească în ochi, astfel că nu am putut împărtăşi cu el acel moment. Unul dintre colegi, un băiat chipeş cu nasul subţire, spuse că putea să le aibă oricând voia pe slujnicele din casa tatălui său şi că persoana mea nu-l interesa. A fost singurul care a refuzat jocul copilăresc de pipăire

a prinţesei chineze.

Iniţierea a fost un preţ mic pe care l-am plătit, de vreme ce m-am distrat şi eu la fel de mult ca ei. Mi-a plăcut, mai ales, că eram pe jumătate dezbrăcată, în timp ce ei aveau uniformele încheiate până în gât. Se prea poate ca în acea pivniţă obscură, plină de sake cald şi de miros de transpiraţie bărbătească, să-mi fi format atât pasiunea de a mă îmbrăca în haine bărbăteşti, cât şi atracţia pentru bărbaţii în uniformă. Îmi plăcea foarte mult ceea ce consideram a fi distracţia mea secretă, însă nimic nu rămâne o taină într-o casă în care servitorii îşi văd de treburile lor într-o foarte mare linişte şi se delectează cu schimbul de bârfe. Ichiyo îmi spuse că mama şi mătuşa ei, auzind de năzdrăvăniile mele, mă considerau sălbatică şi destrăbălată. Nu-mi păsa, căci nu simţeam decât dispreţ faţă de limitata lor experienţă de viaţă. Mi se părea că erau prinse în capcana trecutului şi obligate, precum gheişele, să trăiască în genunchi. Rareori înţelegeau adevărul, şi anume că suntem vii cu adevărat numai în clipele de pericol.

În taină, tânjeam după afecţiunea lui Natsuko, dar nu-mi puteam impune să mă comport într-o manieră care să o facă pe mama mea vitregă să mă placă. Nu o iertasem niciodată pe mama mea cea adevărată că fusese atât de slabă şi nu îndrăzneam să mă încred în altcineva care să-i ia locul. Însă faptul că Natsuko mă respingea m-a

afectat puternic şi m-a făcut ca, în viaţă, să preţuiesc prietenia adevărată a femeilor mai mult chiar decât pasiunea.

Dacă relaţiile cu femeile din viaţa mea erau dezamăgitoare, nu aveam, însă, nicio problemă cu bărbaţii japonezi. Cu aroganţa lor şi felul plin de siguranţă în care îşi foloseau puterea, îi admiram chiar mai mult decât pe fraţii lor chinezi. Îl consideram pe Kawashima un om deosebit, care ştia cum să-şi trăiască viaţa şi să profite la maxim de toate şansele care i se ofereau. În sinea mea, mă gândeam că eu aş fi fost mai potrivită să fiu fiul său decât erau Hideo şi Nobu.

În acea iarnă geroasă în care a murit cerşetorul de la poarta noastră, am fost adoptată oficial de Kawashima. Am devenit cetăţean japonez şi am fost botezată din nou cu numele de Kawashima Yoshiko. Japonia urma să fie noua mea patrie şi mă simţeam copleşită de fericire. Dacă nu mai era posibil să-mi găsesc o nouă mamă, măcar îmi puteam găsi locul în Japonia. Părere-de-Rău sărbători împreună cu mine evenimentul, chiar dacă nu era sigură că îmi aproba noua naţionalitate. Ea continuă să-mi spună Perla Orientului atunci când mi se adresa în mod formal, dar „Micuţa Stăpână” era apelativul pe care îl prefera şi pe care îl folosea de obicei. Am servit o cină festivă şi am aprins nişte artificii care se înălţau până la stele. Amintirea familiei mele chineze, puternică la început, începuse să

pălească pe măsură ce noua mea viaţă căpăta întâietate. Când şi când, Părere-de-Rău îmi gătea mâncare chinezească, pentru a-mi aduce aminte de originea mea. Supraveghea totul în bucătărie, ca să fie sigură că aveam cel mai bun orez, cei mai fini tăiţei şi cele mai alese bucăţi de peşte şi carne. În ciuda firii sale agitate, ceilalţi servitori o plăceau, căci, aşa cum ea însăşi spunea adesea, era o persoană modestă care avea o stăpână foarte interesantă.

Deşi eram încântată să fiu, în mod oficial, fiica lui Kawashima şi a Japoniei, aceasta a fost o onoare care lui Natsuko i-a stârnit imediat pizma. Pusese să fiu mutată în aripa de vest a casei, cât mai departe de privirea ei, pe cât îi permitea teama de a nu atrage asupra ei mânia soţului. Acea aripă, mai generos proporţionată decât corpul principal, fusese construită mai mult de dragul de a epata. Cred că familia Kawashima considera mobilierul european de acolo ca fiind ciudat şi inconfortabil, iar Shimako spunea că este potrivit numai pentru barbari. Mie, însă, îmi convenea de minune situaţia, căci camerele erau spaţioase, iar mobilierul occidental mi se părea agreabil. Dormeam într-un pat sculptat, din abanos, şi păşeam pe podele presărate cu covoare persane. Cel mai mult îmi plăcea faptul că aripa era legată de corpul principal al casei printr-un coridor îngust, iar pardoseala din lemn a acestuia cânta precum o pasăre atunci când călcâi pe ea.

Întotdeauna ştiam când venea cineva şi am devenit expertă în a recunoaşte oamenii după mers.

În acei ani ai copilăriei mele, viaţa mea intrase pe un făgaş destul de bun. Aveam adesea certuri cu Natsuko şi Shimako, dar aveam şi relaţii de prietenie, de diferite grade, cu copiii din casă. Eram mereu ocupată şi nu mă plictiseam niciodată. Îmi cultivam pasiunea pentru mâncăruri fine, precum şi interesul pentru sex şi nevoia de informare. Înfruntam viaţa fără teamă, însă nu-mi puteam controla spaima din vise, care erau bântuite de moarte, de frig şi de imagini în care mă aflam singură într-un peisaj pustiu.

Am învăţat de timpuriu că a şti secretele celorlalţi înseamnă să ai putere asupra lor. Părere-de-Rău îmi procura informaţiile care trebuiau să-mi uşureze drumul în viaţă şi să-mi permită să duc negocieri în avantajul meu. Într-o primăvară, îmi spuse că Natsuko mânca bureţi înmuiaţi în ceai verde amar, ca să nu procreeze. O ghicitoare îi prezisese că nu mai putea să conceapă decât fete. Faptul că avea şase fiice constituia o ruşine suficientă, iar Natsuko, profund îndrăgostită de soţul ei, era înspăimântată că el va afla şi că nu o va mai chema niciodată în patul conjugal. Shimako îi sugerase să mănânce rădaşte vii, cunoscute a inversa procesul, dar, oricât de disperată era, lui Natsuko îi era groază de toate insectele şi nu era în stare să-şi adune curajul pentru a face asta. Aşa

că, atunci când m-a amenințat că-i va spune soțului ei de purtarea mea din pivniță, i-am zis că și eu îi voi spune ce făcea ea cu bureții și ceaiul amar. La început s-a înfuriat, buzele i se albiseră pe la colțuri, unde nu erau vopsite, și mi-a zis că purtarea mea era atât de josnică încât cu greu îi venea a crede că eram o fată de viță nobilă. Când m-am menținut pe poziție, supunând voința ei voinței mele, a devenit confuză și a cedat în fața mea. Începuse să plângă, implorându-mă să-i păstrez taina.

— Soțul meu se va înfuria dacă află. O căsnicie liniștită este foarte importantă pentru fericirea unei femei, Yoshiko, o să ajungi să înțelegi asta într-o zi. Te rog să nu mă trădezi.

Nu eram genul de fată care să se simtă mișcată la vederea lacrimilor, dar plânsul lui Natsuko m-a impresionat profund. Nu aveam nici cea mai mică intenție să-i spun lui Kawashima secretele demne de milă ale soției lui, pentru că ar fi însemnat o trădare a iubirii ascunse pe care i-o purtam acesteia. Însă faptul că o dominam îmi făcea plăcere și voiam să mă răzbun pe Natsuko pentru faptul că nu mă acceptase niciodată ca fiică în casa ei.

— Ce-aș putea să-ți dau? plângea ea, deschizând un cufăr pictat cu măiestrie, astfel încât să semene cu bambusul. Ia pudra asta de orez parfumată, Yoshiko, este măcinată de două ori, cea mai fină pudră pe care ai simțit-o vreodată.

Pielea îţi va străluci mai ceva ca aurul.

Nu m-am clintit s-o iau. I-am zis doar:

— Dă-mi perla ta neagră.

Natsuko înmărmuri, un nerv subţire îi pulsă pe frunte, dar îşi duse mâna la gât să scoată perla care mie mi se părea mai strălucitoare ca niciodată. Mi-o întinse hotărât, ca şi cum ar fi hrănit un tigru. Ar fi trebuit să-i spun: „O, Natsuko, salvează-mă. Nu-mi da perla. Dă-mi, în schimb, dragostea ta”. Dar nu am făcut-o. Mi-am agăţat la gât bila întunecată, prinsă pe un fir de mătase, lăsând-o să mi se legene între sâni; era un talisman menit să-mi aducă aminte că informaţia înseamnă putere. Aveam doisprezece ani.

Când Shimako, care se îngrăşa şi devenea tot mai comună la înfăţişare odată cu vârsta, a aflat de darul pe care mi-l făcuse Natsuko, mi-a zis:

— O perlă neagră se potriveşte cu firea ta, nu, Yoshiko?

Un an mai târziu am început să am sângerările lunare.

Părere-de-Rău îmi spuse că mă transformam într-o frumuseţe dintr-aceea care, pentru a fi remarcată, nu avea nevoie de mătăsuri fine sau piepteni prinşi în păr. Mă puse să stau în faţa unei oglinzi şi-mi zise să mă privesc.

— Ce vezi, Micuţă Stăpână? mă întrebă ea.

M-am uitat şi am zărit o fată cu ochi ca florile de porumbar[3], care face fructe iarna, cu o gură

3 Arbust sălbatic din familia rozaceelor, cu ramuri

delicată, roz, şi dinţi mici, foarte albi şi regulaţi. Aveam pielea mamei, mai palidă decât cea a suratelor mele nipone. Sânii îmi erau rotunzi şi bine proporţionaţi, ca şi ai mamei. Aveam şolduri înguste, nepotrivite pentru a face copii, iar labele de la picioare, care nu-mi fuseseră legate, erau minunate, cu unghii sidefii ca nişte scoici.

Nu mă mai ţineam după băieţi, ci îi lăsam cu ale lor. Nu trecu mult şi ei începură, cu toţii, să-mi caute compania şi, în loc să particip eu la jocurile lor, se străduiau ei să le joace pe ale mele. Îmi oferiră calitatea de membru cu drepturi depline în „Clubul secret de sake”, dar am refuzat oferta, spunându-le că am crescut şi că distracţiile lor erau prea copilăreşti pentru mine. Pentru a-mi testa puterile, îi învrăjbeam unul împotriva altuia, arătându-i mai multă dragoste lui Hideo decât lui Nobu, amuzându-mă pe seama supărării pe care le-o provocam şi a concurenţei dintre ei. Aşa cum ei îmi impuseseră condiţia de a mă atinge în locuri intime pentru a participa la ritualurile lor, le-o plăteam acum cu aceeaşi monedă. Un coupe-papier din fildeş le putea câştiga o clipă în care limba mea să se afle în gura lor, un peştişor din jad le putea asigura o mângâiere a mâinii mele pe membru.

Părere-de-Rău vindea trofeele mele patronilor de la magazinele de pe străzile dosnice de lângă

---

spinoase, cu fructe albe şi cu flori sferice de culoare neagră-vineţie.

casă, iar eu îi dădeam o parte din câştig, ca să-şi pună bătrâneţile la adăpost de greutăţi. Cumpăra des opiu de la mici magazine chinezeşti, iar adesea fumam şi eu cu ea. Japonezilor nu le place opiul şi nu se lasă aproape niciodată în voia plăcerii viselor provocate de opiu. Pentru mine, asta e o desfătare de o viaţă; fumul lui cu iz de mosc e plin de amintiri şi de promisiunea cufundării în uitarea de sine.

Viaţa mea în casă continua ca şi cum nu avea să se schimbe niciodată. Spionam familia Kawashima şi mă mândream că le ştiam tainele. Le acordam fraţilor privilegiile lor, mă ciorovăiam cu Natsuko şi, în mod ocazional, îmi încrucişam sabia cu Shimako. Fumam opiu cu Părere-de-Rău şi ţigări turceşti şi americane atunci când eram singură. Ascultam muzică occidentală la un pick-up pe care-l cumpărasem la mâna a doua de la un coleg al lui Hideo. Aproape că nu trecea zi să nu mă aventurez în labirintul străzilor din Tokio. Nu mă consideram o persoană ambiţioasă, ci doar una cu entuziasm şi poftă de viaţă.

Kawashima era membru al prestigioasei reţele japoneze de Servicii Secrete şi adesea avea musafiri cu care discuta despre politică. Prin numeroasele sale relaţii, îşi exercita patronajul asupra celor ce erau gata să îi susţină propria cauză, care, afirma el, era aceea de a sprijini gloria Japoniei. Bărbaţii care veneau la el erau ei înşişi puternici, aveau propriile sfori de tras şi

informaţii de împărtăşit. Ca şi Kawashima, făceau parte din clasa socială a samurailor şi printre ei se numărau politicieni, oameni de afaceri şi ofiţeri de rang înalt, de obicei din Garda Imperială. Îmi plăcea la nebunie vorbăria lor despre onoare şi felul în care asociau ideile de curaj şi loialitate în primul rând cu Japonia şi apoi cu propriile familii. Bănuiesc că asta mă făcea să mă simt mai asemănătoare cu ei şi mai puţin acea venetică orfană care, îmi dau seama acum, eram de fapt.

Cum sora mea, cea de-a treisprezecea, nu se mai afla prin preajmă, era floare la ureche să spionez aceste întâlniri. Mă ascundeam între panourile din bambus şi hârtie din care erau alcătuite paravanele sau în spatele vreunui pom fructifer, vara, când panourile erau deschise pentru a face loc vremii frumoase. Eram răsplătită cu veşti din lumea exterioară, care nu mă dezamăgeau niciodată, ci mă umpleau de emoţie. Soarta împăraţilor şi desfăşurarea revoluţiilor mă făceau să înţeleg că, în ciuda firii mele aventuroase şi a evadărilor în oraş, trăiam într-un mic univers foarte limitat.

Războiul din Europa se încheiase cu pretenţia Japoniei de a revendica concesiunile germane din China. Am auzit că ţara mea natală era slabă şi că stătea deoparte, fără să facă nimic, prea neajutorată ca să ia măsuri. Mă simţeam mândră când îl auzeam pe Kawashima spunând că Japonia va continua să muşte bucăţi din China pentru a-şi

mări imperiul. De la o vreme, începusem să mă simt ruşinată de originea mea chineză şi, odată, l-am muşcat de mână pe Hideo, până la sânge, când m-a numit „sora lui chinezoaică”.

Vărul meu îndepărtat, Puyi, fusese repus în locul său de drept, acela de împărat al Chinei, dar nu aveam nicio dorinţă de a-mi revendica înrudirea cu el. Kawashima îl numea „Fiul Cerului” şi râdea. Invidiam bogăţia şi puterea lui Puyi şi mă întrebam cum îşi petrecea zilele în minunatul Oraş Interzis, pe care mi-l aduceam aminte din copilărie. Nu ştiam pe atunci că puterea lui era limitată la spaţiul din imediata sa apropiere şi că averea lui era mărginită.

Mi-am descoperit pasiunea de a dobândi cunoştinţe despre lume. Voiam să-i înţeleg istoria şi să înţeleg, de asemenea, emoţiile care declanşau revoluţiile şi războaiele. Bătăliile mă înfiorau şi tânjeam după libertatea pe care o aveau bărbaţii de a-şi urma ambiţiile şi de a cere ceea ce voiau de la viaţă. Nu mi-am dorit niciodată să fiu bărbat, ci doar să am privilegiilor bărbaţilor.

Kawashima şi acoliţii săi stăteau de vorbă până noaptea târziu şi uneori adormeam între panouri şi mă trezeam ţeapănă şi înfrigurată, cu nevoia urgentă de a mă uşura. Eram atât de supărată că pierdusem conversaţia, că mă sileam să stau trează înfometându-mă şi ciupindu-mă de obraji atât de tare, încât îmi făceam vânătăi. În timp ce discutau, bărbaţii beau holuri de ceai şi păhărele

de sake, servite de gheişele care-i însoţeau pe cei care le „adoptaseră. I se zicea adopţie, dar în ochii mei nu era decât o relaţie stăpân-sclavă. Majoritatea bărbaţilor niponi pe care i-am cunoscut aveau tendinţa de a-şi deghiza statutul de proprietari asupra femeilor, folosind un limbaj care vorbeşte de grijă şi protecţie paterne, însă, oricum ar alege să o numească, femeia este cea care se află în genunchi. Nu am priceput niciodată cum poate suporta o femeie să fie proprietatea unui bărbat, aşa cum se întâmpla de fapt. Nu era cu nimic mai presus de un cal sau de o podoabă. Gheişele auzeau multe, dar nu spuneau nimic. Deşi majoritatea erau tinere, te puteai baza pe discreţia lor, căci în meseria pe care o făceau era o mândrie să fii demnă de încredere. Ştiau, desigur, că şi cea mai mică trădare a încrederii le-ar fi atras izgonirea în stradă, unde ajungeau prostituate de rând.

Personal, aş fi preferat să am libertatea unei prostituate decât să duc acea viaţa guvernată de reguli a unei gheişe, dar, în general, gheişele, mai ales cele tinere, sunt nişte timide care acceptă refugiul în tradiţie şi protecţia meseriei lor. Ca şi călugăriţele occidentale, gheişele sunt alimentate cu ideea de servitute, de sacrificiu faţă de un stăpân care, speră ele, se vor purta bine cu ele. Totuşi, măcar ele fac sex, în vreme ce călugăriţele, care-l reneagă, se păstrează, extatic, pentru Dumnezeul cu care sunt căsătorite în mod

impotent.

Adesea, Kawashima bea peste măsură, dar la acele întruniri îi plăcea să fie cu mintea trează şi sorbea din sake cu zgârcenie. Găsea plăcere în a observa slăbiciunile tovarăşilor să-i şi în indiscreţiile care decurgeau din acestea, îl admiram nespus pentru viclenia şi inteligenţa sa. Uneori, unul dintre bărbaţi pecetluia soarta vreuneia dintre fiicele sale, punând la cale căsătoria ei cu fiul altui invitat.

Dispuneau de femeile lor cu mai multă lejeritate decât o făceau în privinţa capitalului şi a acţiunilor. Mi-era silă la gândul că era posibil ca într-o zi să aud cum îmi este hotărât destinul în acest fel. Ştiam că, în ciuda libertăţilor pe care mi le acordase Kawashima, nu-mi va da voie niciodată să-mi aleg propriul drum în viaţă. Cu toate că flirta cu ideile occidentale, credea, ca şi Confucius, că femeile, deşi erau fiinţe omeneşti, se situau mai prejos decât bărbaţii şi, în consecinţă, era o lege a naturii ca lor să nu li se acorde dreptul la o voinţă proprie. De asemenea, dacă analizam cazul meu, îmi dădeam seama că aveam o dotă mare, de care el putea să dispună după bunul plac. Ştiam că într-o zi o va folosi pentru a încheia un târg sau pentru a primi o favoare – şi se putea să mă trezesc cu un soţ care să nu fie ales de mine. Dacă lucrurile urmau să se desfăşoare astfel, îmi jurasem că nu aveam să fiu o soţie ascultătoare.

În acest fel trecură mai mult de şapte ani din viaţa mea, până într-o zi când mi se spuse că mama, la care nu mă mai gândisem de mult, a murit în mari chinuri, pricinuite de un leac prost, menit să provoace avortul unui prunc care i se prinsese în trompele uterine. Durerea mea la aflarea acestei veşti a fost atât de adâncă, încât nu am putut să plâng sau să mă văicăresc, aşa cum fac personajele de operă la moartea unei eroine. Semănăm prea mult la fire cu prinţul Su ca să fac asta. Mi-am înfipt unghiile în palme până la sânge şi i-am blestemat pe zei pentru cruzimea pe care o arătaseră faţă de o supusă atât de blândă.

Nu am fost nicicând în stare să arunc cutia cu *lychee* golită pe jumătate, cu promisiunea ei de reunire, căci în viaţa asta nu avem de unde să ştim care dintre strămoşii noştri ne va întâmpina în viaţa viitoare. Mă rog să fie dulcea mea mamă.

Curmalele japoneze înmuiate în miere și un bol de ceai galben

În ajunul celei de-a cincisprezecea aniversări a zilei mele de naştere, chiar când credeam că ziua va trece fără niciun eveniment, mi s-au întâmplat două lucruri pe care nu le voi uita niciodată.

Se lăsase amurgul când bătrânul Teshima trimise după mine, zicând că dorea să-mi ofere un cadou cu prilejul sărbătorii zilei mele norocoase. Părere-de-Rău îmi transmise în silă mesajul.

— Nu toate darurile trebuie primite cu bucurie, zise ea posomorâtă. S-ar putea ca ăsta să fie un favor pe care ţi l-ai dori de la altcineva decât de la tataie ăsta.

M-am dus în apartamentul lui Teshima şi l-am găsit stând jos pe o sofa din lemn, cu picioarele ridicate şi răşchirate pe un taburet lung. În dreptul fiecărui picior câte o ţărăncuţă, nu mai mare de doisprezece ani, care stătea îngenuncheată pe o rogojină de paie, tăindu-i şi pilindu-i unghiile. Camera fusese aromată cu beţişoare parfumate din lemn de santal, după cum prefera Teshima. Nu era pic de aer şi simţeam că mă sufoc. Teshima era îmbrăcat cu o haină lungă din bumbac, nu prea bine strânsă pe el, care-i acoperea genunchii, lăsându-i picioarele dezgolite. Se vedeau cu uşurinţă urmele vineţii ale venelor care-i străbăteau pielea de om bătrân, albă ca hârtia de orez. Părul rar, lipit cu ulei de craniu, îi dădea o înfăţişare scheletică şi arăta ca şi cum s-ar fi dat cu roşu în obraji ca să simuleze tinereţea, deşi probabil că ăsta era un efect al tensiunii arteriale ridicate. Ţinea între degete o ţigară groasă, confecţionată manual, rulată în hârtie neagră, care umplea aerul de fum. Fetele îşi încheiară îndatorirea masându-l cu ulei de nucă de cocos între degetele de la picioare şi pe muşchii slăbiţi ai pulpelor. Teshima nu părea conştient de prezenţa mea, aşa cum stătea cu câte o mână sprijinită de capul fiecăreia dintre fete şi se legăna

înainte şi înapoi, oftând de plăcere. După ce au terminat, fetele s-au aşezat pe vine, aşteptând ca el să le spună să plece. El îşi ridică mâinile de pe capetele lor şi le alungă afară din cameră. Apoi îmi făcu semn spre rogojina rămasă liberă şi, după ce am luat loc lângă picioarele lui uleioase, îmi înmână o cutiuţă din lemn de cedru, cu o cheiţă din fier în încuietoare.

— Aştept de multă vreme să-ţi dau asta, Yoshiko, zise el, privindu-mă cu un aer enigmatic în ochii lui mici şi întunecaţi. Cred că eşti, în sfârşit, pregătită să primeşti acest cadou.

Am deschis cutiuţa şi am văzut o pereche de sculpturi, reprezentând un falus şi o vulvă, cuibărite una în alta pe suportul de mătase verde închis.

— Sunt antice şi au fost sculptate de un maestru, spuse el, întinzându-se spre mine şi luându-le. Un dar foarte potrivit pentru o tânără la cea de-a cincisprezecea aniversare.

Îmi arătă cum se potriveau una în alta cele două piese, devenind una singură. Ştiam, de la vârsta de opt ani, cum se potriveau împreună un bărbat şi o femeie, şi am râs zgomotos de bătrânul ăsta care credea că lecţia sa veche va fi ceva nou pentru mine. Teshima zâmbi, apoi râse şi el cu mine.

— Nu te ruşina, micuţă Yoshiko, zise el. Eşti îndeajuns de mare ca să ştii lucrurile astea. În curând va trebui să mulţumeşti un soţ, e mai bine

să ştii cum, decât să mergi la el temătoare şi neştiutoare.

Am rămas tăcuţi o vreme, apoi el puse darul meu înapoi în cutie şi o aşează pe jos.

— Dă-mi mâna, Yoshiko, spuse el.

Îşi băgă degetele mele în gură şi le linse unul câte unul, până când ambele mâini îmi erau ude de saliva lui. Apoi mi le călăuzi pe sub haina lui, spre falus, gemând când mi-am întărit strânsoarea în jurul acestuia. Era subţire ca un băţ de bambus, spre deosebire de cel al nepotului său mai mare, Hideo, care avea o circumferinţă mult mai generoasă.

Teshima îşi încleştă mâinile peste ale mele şi, cu toate cele patru mâini ale noastre, începu să-şi frece membrul în sus şi în jos. După multă vreme, mi s-a părut mie, acesta se îngroşă şi Teshima mă conduse spre pat şi-mi ceru să mă dezbrac şi să mă întind. Şi am făcut ceea ce-mi cerea, fără să obiectez. Eram deopotrivă fascinată şi oripilată de dorinţa bătrânului. Îmi plăcea senzaţia care-mi cutreiera trupul ca şi cum aş fi băut sake cu ghimbir. Nu-mi plăcea răsuflarea lui ca de peşte şi nici moliciunea pielii sale, însă eram entuziasmată că, în sfârşit, voi lua parte la acest ritual binecunoscut.

El îşi ridică haina şi mă încălecă în poziţie şezândă, împingându-se în mine încet şi spunându-mi să mă relaxez. Când m-am împotrivit un pic, pe jumătate schimbându-mi părerea că-mi

plăcea, Teshima mârâi la mine să stau potolită, aşa că m-am liniştit. Luând un băţ răsucit de pe cufărul de la capul patului, îl afundă într-un borcan cu miere şi o lăsă să-mi picure pe buze, apoi molfăi el însuşi mierea rămasă pe băţ, înainte de a-l băga la loc în borcan. După aceea, se aplecă şi îşi băgă limba în gura mea. Când ajunse, gâfâind, la orgasm, se împinse şi mai adânc în mine, aşa cum nu credeam că era posibil să pătrunzi în corpul altcuiva, iar gemetele sale se preschimbară într-un murmur lung, de parcă ar fi fost în agonie. Ca să nu ţip şi ca să asociez pentru totdeauna actul cu gustul acela dulce, eliberă mierea din gura lui în a mea exact în clipa în care mă străpunse durerea. Am fost surprinsă că actul era dureros, căci nu le auzisem niciodată pe concubine plângându-se de asta şi nici fetele cu picioarele înfăşate pe care le călărea tata nu scoteau vreodată scâncete de durere.

— Mai bine c-am fost eu, Yoshiko, zise el, părăsind patul şi chemându-şi servitoarele cu o bătaie din palme. Eu am fost blând cu tine, ceea ce un tânăr soţ s-ar putea să nu reuşească. Pot să-ţi promit că nu o să mai doară niciodată la fel de mult.

Pe cearşaf era o mică dâră de sânge, de care Teshima îmi spuse că ar trebui să fiu mândră, căci era dovada că acum devenisem femeie. Bătu din palme pentru a-şi chema servitoarele, apoi se întoarse lângă pat ca să mai ia miere, afundându-

şi degetul în borcan.

După ce am ieşit din camera lui, cuprinsă de o tristeţe şi o nervozitate ciudate, am trecut pe lângă ţărăncuţele care se duceau grăbite la el, cu apă şi prosoape moi din bumbac. În ciuda durerii, îmi plăcuse actul, deşi, dacă aş fi avut de ales, nu l-aş fi vrut pe Teshima ca primul meu iubit. Nu m-am gândit niciodată că marele meu apetit sexual a fost stârnit de acea împerechere stranie, chiar dacă, după aceea, de-abia aşteptam să fiu din nou sub un bărbat. Deşi m-am simţit importantă, aleasă, cred că, într-o parte ascunsă a fiinţei mele, ştiam că-mi pierdusem nu doar virginitatea, dar şi dreptul de a pretinde că sunt copil al familiei Kawashima. Încă o dată, dar de data asta în alt fel, am fost privată de grija şi sprijinul unei familii adevărate.

Când m-am întors la Părere-de-Rău, i-am arătat cadoul şi am râs de prostia bătrânului. I-am zis că ar fi bine să îl vindem, de vreme ce Teshima sugerase că era un original şi că valora destul de mult. Ea mă întrebă dacă întâlnirea se terminase cu pătatul cearşafului, iar eu am aprobat din cap. Hotărârăm să mâncăm mai devreme, căci eram obosită după experienţa asta şi Părere-de-Rău găsea că sunt cam palidă la faţă. Însă în secret, Shimako luase decizia ca niciun cap din casa Kawashima să nu se aşeze devreme pe pernă în seara aceea.

La ora când luna se trezea şi lampioanele din

casă erau aprinse, mi s-a servit o cină bună, cu *chanko-nabe,* o tocăniţă hrănitoare care li se dă luptătorilor de sumo înaintea unei lupte. În semn de respect pentru ziua mea de naştere, Părere-de-Rău adăugase un castron de orez fiert la aburi amestecat cu fasole roşie, felul de mâncare obişnuit la ocazii deosebite. Ziua fusese plină de evenimente, căci, în afară de faptul că Teshima mă sedusese, un cutremur neobişnuit de lung avusese loc chiar înainte ca soarele să coboare, roşu ca sângele, la asfinţit. Părere-de-Rău interpretă asta ca fiind un semn că viaţa mea nu era sortită a fi una liniştită, iar eu le-am mulţumit zeilor pentru asta.

Mai târziu în acea seară, pe când stăteam întinsă pe o carpetă, citind şi fumând o ţigară americană, am auzit un vaiet ascuţit venind din apartamentul lui Natsuko. Era un ţipăt groaznic, plin de jale, precum chemarea unei balene singuratice pe mare, noaptea. Părere-de-Rău se duse fuga în direcţia lui şi, în vreme ce o urmam, am simţit cum emoţia îmi zvâcnea prin vene la gândul că, după câte se părea, ziua aceea deosebită mai avea încă ceva de oferit.

Shimako fusese găsită de paznicul de noapte atârnând spânzurată de o bârnă a altarului din lemn aflat lângă bazinul cu crapi. Când paznicul îşi făcea primul rond pe domeniu, zărise în lumina slabă a lunii, trupul lui Shimako legănându-se uşor deasupra poliţei pe care stătea o statuie a lui

Buddha şi alergase la Kawashima să-i ducă vestea. Kawashima poruncise ca Shimako să fie dată jos şi dusă în apartamentul ei, unde putea fi întinsă pe pat, înainte ca Natsuko să aibă voie să o vadă.

La început, mi s-a părut că stârvul nici nu seamănă cu ea, căci era îmbrăcată foarte ciudat, aducând mai mult cu o gheişă decât cu banala soră a lui Natsuko. Strâns înfăşurată într-un chimonou ceremonial, îşi dăduse părul cu ulei, împărţindu-l în trei conduri mari, prinse cu multe ace de păr; buzele îi erau vopsite în roşu aprins, iar faţa în alb, ca orezul. Mirosea a ulei de trandafir şi chipul ei ar fi părut senin, dacă nu ar fi fost limba, care era vineţie şi îi ieşea grosolan afară din gură. Eram deja familiarizată cu rigiditatea stranie a morţii, dar, cu toate astea, am încremenit la vederea cadavrului lui Shimako. Era greu de crezut că murise, căci, aşa cum stătea întinsă în pat, cu o expresie de împăcare pe faţa machiată, părea întreagă. Am început să tremur şi Părere-de-Rău încercă să mă tragă afară din cameră, dar am refuzat să plec.

Vaietele lui Natsuko erau groaznice; am implorat-o să înceteze, dar nu mă auzea. Abia când a fost înconjurată de copiii ei, urletele îi scăzură în intensitate, transformându-se într-un geamăt.

S-a aflat că Shimako se retrăsese în apartamentul ei înainte de masa de seară, plângându-se de o durere de cap. Trebuie că s-a

îmbrăcat în cele mai bune veşminte ale ei şi s-a dus la altar în amurg, ştiind că nu va fi zărită de nimeni cât timp familia era la masă. Se spânzurase cu un *obi*[4] de aceeaşi culoare ca buzele ei vopsite. În timp ce viaţa îi părăsea trupul, sandaua din lemn de santal din piciorul bun căzuse la pământ, în timp ce perechea ei se legăna pe piciorul suferind, ca pentru a atrage atenţia asupra lui.

Natsuko îşi ieşise din fire de durere, legănându-se înainte şi înapoi pe podea lângă patul surorii ei, plângând şi gemând, cu ochii roşii şi umflaţi. Fiicele ei se roteau în juru-i ca un nor de molii, scoţând, de uimire, sunete stranii, şuierânde. Kawashima era vizibil zguduit de priveliştea ciudată pe care o oferea Shimako, întinsă pe pat în veşmintele-i superbe, de parcă ar fi dormit doar. Era îmbrăcată şi machiată într-o manieră atât de puţin caracteristică pentru ea, încât părea o ruşine din partea noastră să-i spionăm trupul nefamiliar. Kawashima considera actul ei de sinucidere de o ingratitudine extremă, dar încercă să o consoleze pe Natsuko cu vorbe blânde.

— Poate că nu a vrut să o lase singură pe mama voastră, zise el, bătând-o uşurel pe umăr.

Soţia lui, îndatoritoare chiar şi în faţa unei asemenea tragedii, îi aruncă o fantomă a cunoscutului ei zâmbet şi se înclină scurt. Mă

4 Brâu lat legat cu o fundă mare la spate, purtat de japonezi.

durea inima să o văd pe Natsuko suferind aşa de mult, însă între mine şi ea se interpunea cercul format de fiicele ei, din care eu eram exclusă. M-am dus înapoi în odăile mele împreună cu Părere-de-Rău, care plângea, şi am băut amândouă sake, şuşotind despre drama teribilă a faptei lui Shimako.

În noaptea aceea am visat că o priveam pe Shimako în timp ce intra în bazinul pentru crapi ca să înoate. Nu-mi venea să-i atrag atenţia asupra umbrei întunecate a rechinului care aştepta în apa opacă şi care o devoră înainte să mă trezesc. Începând cu acea noapte, în toate visele mele cu Shimako eu sunt de vină, într-un fel sau altul, de moartea ei. Părere-de-Rău zicea că nu ar fi trebuit să mă simt vinovată, pentru că se prea poate să nu o fi iubit-o pe Shimako, dar nu-i dorisem moartea, şi acesta este purul adevăr.

Natsuko îi spuse lui Ichiyo că nu era surprinsă că tragedia morţii surorii ei avusese loc de ziua mea, căci, de bună seamă, eram înconjurată de mirosul greu al ghinionului. Îi zise că eram norocoasă că numai femeile îl puteau simţi, căci altfel frumuseţea mea nu mi-ar fi fost de prea mare folos. Natsuko era o femeie de modă veche, cu capul plin de asemenea idei.

Eu am considerat că moartea lui Shimako, prin felul în care avusese loc, a fost un lucru nenatural, precum frunzele care cad din copaci vara. Din câte ştiu, niciun animal nu alege să-şi pună singur

capăt vieţii, chiar şi cele prinse în capcane preferă să rămână fără un picior ca să scape, să fie libere şi să supravieţuiască. Inima lui Shimako fusese la fel de schilodită ca şi trupul ei; fusese o femeie plină de invidie şi furie. Ei bine, faptul că toţi avem defecte de vreun fel sau altul e un adevăr, însă trebuie, totuşi, să facem tot ce putem pentru noi înşine. Dacă stăm degeaba, lamentându-ne în legătură cu soarta noastră, uităm că o putem influenţa. Ea provenea dintr-o familie bogată şi influentă. Şi-ar fi putut aranja mai bine viaţa dacă ar fi avut mai mult curaj. Când m-am dus la Natsuko pentru a-i prezenta în mod oficial condoleanţe, i-am spus o parte din gândurile mele, sugerându-i să se roage ca Shimako să nu fie pedepsită pentru dispreţul arătat faţă de darul vieţii. S-a înfuriat, ochii i s-au micşorat şi cu greu a fost în stare să mă privească. Îmi zise că, deşi Shimako trăise într-o lume rece, dobândise o moarte pură, cu toate datoriile plătite. Adăugă că, dacă aş fi fost o japoneză adevărată, aş fi înţeles onoarea din fapta lui Shimako.

— Îţi place să te consideri japoneză, Yoshiko, zise ea, însă sângele tău chinezesc te va da întotdeauna de gol. Ştiu că nu o jeleşti pe Shimako, care te-a depăşit în strălucire în viaţă. Cum de-ai ajuns o persoană atât de lipsită de inimă? Nu semeni cu mama ta, despre care se spune că era o femeie blajină.

Nu m-am supărat pe Natsuko, deşi se înşela:

chiar o jeleam pe Shimako. Îmi lipsea locul pe care-l ocupase în viaţa mea. În pierderea unui adversar există ceva de o tristeţe unică.

— Natsuko, caracterul meu a fost format de alte forţe decât cele care l-au modelat pe al tău, i-am replicat. În vreme ce tu ai avut parte de un tată iubitor, al meu m-a dat pur şi simplu pentru că m-a cerut un bărbat. Am văzut viaţa mamei transformată în nefericire de geloziile suratelor ei concubine, la fel cum tu şi Shimako aţi încercat să faceţi cu mine. M-ai respins chiar înainte de a mă fi cunoscut.

— Da, toate astea sunt adevărate, zise ea. Însă eşti o persoană isteaţă, ai fi putut să ne faci să te plăcem.

I-am spus că mă gândisem la asta atunci când am pus pentru prima oară piciorul în casa Kawashima, dar chiar şi atunci, cu atâţia ani în urmă, nu-mi stătea în fire să cerşesc dragostea.

— A, da, înţeleg, zise ea. La vremea aia, aveai personalitatea deja formată.

S-ar putea ca ea să fi avut dreptate, pentru că nici până în ziua de azi nu suport să curtez pe cineva. Mi se pare că dragostea, dacă nu e oferită de bunăvoie, nu are valoare.

Aşa cum se întâmplă adesea într-o familie, imaginea unei persoane se transformă după moarte. Astfel începu şi legenda lui Shimako, potrivit căreia fusese o femeie de o bunătate nemărginită, un exemplu strălucitor de puritate şi

altruism, o fiinţă căreia nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât să fie împăciuitoare cu ceilalţi. Eu, una, aveam să duc dorul prefăcătoriei ei, abilităţii sale de a băga zâzanie în toată casa şi sunetului moale al pasului ei târşâit, care-mi permitea să aflu că se apropia.

În zilele şi săptămânile de după moartea ei, a ieşit la lumină adevărul despre viaţa lui Shimako. În capul şi sufletul ei, ea fusese o gheişă. Cuferele din odăile ei au fost găsite pline cu cele mai elegante chimonouri şi cu *obi*-uri ele toate culorile. Avea zeci ele podoabe pentru păr clin mătase, flacoane cu ulei ele camelie, ceară de păr şi butelcuţe cu vopsele de machiaj alb şi roşu aprins, într-un dulap, se descoperiră opt perechi de sandale *okobo*[5] înalte, ca acelea pe care le purta în noaptea când a murit, toate nepurtate şi într-o stare excelentă. Lângă pat, într-un vas din piatră, păstrase găinaţ de privighetoare, o metodă folosită în mod tradiţional de gheişe pentru albirea pielii. Sub pernă dosise o carte legată, conţinând desenele ei cu flori. Erau deosebit de delicat desenate, fiecare pagină depăşind-o în perfecţiune pe cea de dinaintea sa. Ţin minte un crin atât de pur ilustrat, încât aproape că-i puteai simţi parfumul. O albină grăsună zbura pe deasupra corolei unei flori, lăsând să cadă mici granule ele polen în trompeta florii, iar sub această fertilă împerechere Shimako scrisese numele lui

5 Sandale tradiţionale japoneze, cu platformă de lemn.

Kawashima. Deşi ideea asta nu-mi trecuse niciodată prin cap înainte, m-am gândit că Shimako trebuie să-l fi iubit. Mi-am închipuit-o încuiată în apartamentul ei, noaptea, executând ceremonia ceaiului şi invocând imaginea lui Kawashima aşezat în faţa ei, cu un zâmbet de aprobare pe chipul său de samurai. Poate că se visa frumoasă, dezirabilă şi iubită de el. Am fost mirată că nu aflasem nimic despre jocurile nocturne ale lui Shimako. I-am spus lui Părere-de-Rău că în mod sigur Junko, servitoarea personală a lui Shimako, ştia să păstreze un secret. Părere-de-Rău spuse doar atât:

— Junko şi-a iubit stăpâna.

Încă o dată, casa Kawashima se înveşmântă în culoarea morţii. Era cam la vremea când înfloresc arţarii, devenind aurii, astfel că floarea de la înmormântarea lui Shimako a fost crizantema albă. Florile au fost puse în faţa umbrarelor unde erau agăţate picturile pe pergament, în buchete cu panglici negre şi albe. S-au trimis bileţele speciale şi au început să sosească daruri în bani, în semn de condoleanţe. Natsuko ţinea o socoteală riguroasă a fiecărui dar, căci ştia că trebuia trimis înapoi un dar având o valoare egală cu suma respectivă. Aşează de o parte şi de alta a uşii lui Shimako câinii chow-chow din porţelan verde şi galben, pe care-i adusese ca zestre, ca să păzească trupul neînsufleţit al surorii ei. La o săptămână după înmormântare, a avut loc o slujbă

comemorativă. Aşa se face că Shimako hotărâse, cu mâna ei, ca anotimpurile să curgă fără ea, ca ea să nu mai guste fursecurile cu orez făcute de anul nou şi ca Natsuko să rămână cea mai singură soră din lume. În graba ei de a muri, nu se gândise să aranjeze ceva pentru credincioasa ei servitoare Junko, care, rămasă fără stăpână, a fost dată afară din casă.

La scurt timp după slujba comemorativă pentru Shimako, am devenit conştientă de faptul că mă simţeam adultă, cu foarte puţin, dacă nu chiar nimic, din copilul rămas în firea mea. Pentru a atrage atenţia asupra acestui fapt celor din casa Kawashima, m-am dus la un salon de frumuseţe care fusese deschis de curând în hotelul Ginza şi mi-am tuns părul scurt, după moda occidentală. În lunile care au urmat, am început să mă îmbrac în haine bărbăteşti. Nu numai că le găseam mai confortabile, dar mi se păreau şi mai incitante. Aveau un anumit farmec care mă făcea să mă simt îndrăzneaţă când le purtam.

Natsuko îmi spuse în faţă că această înfăţişare i se părea dezgustătoare. Închipuiţi-vă contrastul dintre pantalonii de călărie şi cizmele mele preferate, lungi până la genunchi, şi veşmintele ei tradiţionale. Îmi făcea plăcere să o şochez pe Natsuko, deoarece ştiam că nu o să-i câştig niciodată dragostea, iar acesta era un mod de a intra în luptă cu ea. Avea să fie un an dificil pentru Natsuko. Era singură, fără Shimako cu care să-şi

petreacă zilele, şi nici nu o plăcea pe Taeko, fata răsfăţată pe care Kawashima o alesese ca să devină soţia lui Hideo. În curând, această fiinţă plină de mofturi avea să facă parte din familie, în timp ce, una câte una, fiicele ei iubite urmau să plece pentru a deveni parte din gospodăriile soţilor. Kawashima nu mai trecea prin patul ei, iar Natsuko dobândi înfăţişarea ofilită a unei soţii neglijate. Fără sora ei drept companie şi fără afecţiunea soţului de care era atât de profund îndrăgostită, zilele lui Natsuko erau nefericite. Şi aşa se face că, observând de aproape situaţia ei, mi-am dat seama că o viaţă guvernată de spiritul datoriei nu aduce musai recompense.

Hotărâtă să nu calc pe urmele lui Natsuko cea supusă, am adoptat din toată inima calea modernă, sperând că mă va conduce spre o viaţă mai incitantă în lumea din afara casei. Ştiam, însă, că orice libertate pe care aş fi obţinut-o nu avea să vină cu uşurinţă. În inima casei japoneze şi a bărbaţilor ei, vechea Japonie deţinea o influenţă covârşitoare, iar femeile nu aveau nimic de spus şi, indiferent care ar fi fost dorinţele lor, ele puteau fi zădărnicite printr-o simplă poruncă.

Cu toate astea, nu eram lipsită de optimism. Kawashima fusese mereu îngăduitor cu mine şi speram că poate avea să-mi acorde o parte din dotă ca să pot călători puţin înainte de căsătorie. Speram, de asemenea, să pot avea un cuvânt de spus în alegerea soţului. Însă, dacă nu avea să se

întâmple aşa, eram hotărâtă ca, indiferent de viaţa pe care o plănuia Kawashima pentru mine, să reuşesc, până la urmă, să mă eliberez şi să merg pe drumul meu. Am început să vizitez altarul de lângă prunii de iarnă, rugându-i pe zei să nu permită să fiu vândută precum o sclavă într-o căsătorie aranjată.

Nu trecu multă vreme până când am descoperit că părul meu scurt şi hainele băieţeşti îl aţâţau pe Kawashima într-un mod pe care nu aveam cum să nu-l remarc. Ştiam că îi părusem întotdeauna atrăgătoare, însă niciodată înainte nu mai fusesem copleşită cu atâtea atenţii. Lua parte la orele mele de scrimă, fără să-şi ia ochii de la mine, mârâind de satisfacţie când fandam teatral şi râzând când spada maestrului meu de scrimă mă prindea descoperită. Poate că, îmbrăcată în pantaloni şi cizme, stârneam în Kawashima acele fantezii homoerotice, înrădăcinate în tradiţiile războinice, la care se spune că sunt predispuşi bărbaţii niponi. Se credea că soldaţii devin mai buni în luptă dacă nu au de-a face cu femei. Kawashima provenea dintr-un neam de samurai, despre care se spunea că, atunci când aveau conducerea supremă, le desconsiderau pe femei pentru că erau fiinţe inferioare, folositoare numai pentru a produce urmaşi.

Îl urmărisem pe Kawashima în timp ce făcea dragoste atât cu bărbaţi, cât şi cu femei şi, una peste alta, cred că prefera bărbaţii. Era, cu

siguranţă, mai viguros cu aceştia. Odată, pe când priveam din ascunzişul meu, gemuse cu asemenea plăcere în timp ce poseda un tânăr soldat, că băiatul se albise foarte tare la faţă. Îl văzusem atât crud, cât şi tandru cu bărbaţii, dar niciodată indiferent, aşa cum putea să fie cu femeile. Pierdusem şirul băieţilor cu care se culcase, dar numărasem doar unsprezece femei. Printre ele se numărau fetele lui Teshima, gheişa unui coleg, oferită lui în dar, şi împerecherea lunară cu Natsuko, care mi se părea un act făcut din datorie, fără nimic animalic în el. Riscam mult spionându-l pe Kawashima, ţinând cont de faptul că, dacă aş fi fost prinsă, aş fi putut să fiu trimisă înapoi în China. Cu ambii părinţi morţi, de acum, mă întrebam care frate s-ar fi deranjat să revendice o soră aflată în dizgraţie. Însă nu mă puteam abţine să nu-l urmăresc, pentru că în felul acesta trăiam indirect aventurile lui sexuale. Şi tânjeam să fiu una dintre partenerele lui. Bănuiesc că, la nivel inconştient, ştiusem întotdeauna că, în cele din urmă, el îşi va face drum prin partea mea de casă, pentru a termina ceea ce existase între noi încă din momentul în care mă ceruse de la tatăl meu, cu mulţi ani înainte.

Teshima se înşelase când îmi spusese că sexul nu va mai durea niciodată la fel de mult – cu Kawashima era întotdeauna dureros, la fel cum a fost şi prima oară când m-a luat. Venea la mine în

cameră transpirat şi duhnind a sake, dar niciodată beat sau prostit de băutură, cum îi văzusem în pivniţă pe fiii lui. Avea o preferinţă în a mă lua stând în picioare, pe la spate, zicând că în felul ăsta putea să-mi simtă mai bine adâncimea. Nu vorbea prea mult, era dur şi avea mâna grea, lăsându-mi trupul plin de vânătăi dureroase şi împodobit cu urme de muşcături. Am descoperit, astfel, că era posibil să-ţi placă durerea, însă nu am primit niciodată din partea lui vreun compliment sau vreun cuvânt drăgăstos. După ce s-a întâmplat prima dată, rareori trecea o săptămână fără să mă viziteze de cel puţin două ori. În felul caustic de a face dragoste al lui Kawashima am descoperit o neaşteptată alinare, iar sexul cu el era, de asemenea, incitant şi periculos, căci nu ştiam niciodată cum voi arăta după. Părere-de-Rău tresărea la vederea vânătăilor mele şi le trata cu o cremă vâscoasă pe care o prepara din frunze de tutun.

Viaţa mea luase o nouă turnură; m-am trezit că mă gândesc tot timpul la Kawashima. Îmi plăcea nespus mirosul lui, supleţea pielii sale, felul în care-mi umplea camerele de viaţă. Dar cel mai mult îmi plăcea că devenisem o parte din rutina vieţii lui, că păream să am, în sfârşit, un loc al meu. Când a început să trimită un şir de politicieni, militari şi oameni de afaceri să-şi facă plăcerile cu mine, nu am obiectat, dar ceva s-a frânt în mine din cauza suferinţei de a nu fi

deosebită pentru el. Eram conştientă că fiicele lui de sânge nu erau folosite în acest fel şi asta mă durea. Însă trebuia să-mi reamintesc că eu eram, la urma urmei, fiica unei concubine şi că, de la o vârstă fragedă, considerasem sexul ca fiind o ocupaţie naturală atât pentru bărbaţi, cât şi pentru femei. Îmi aminteam că mama aştepta întotdeauna ca tata să o cheme în patul lui, iar când se întâmpla asta, radia de fericire pentru că avusese parte de atâta onoare. Dacă îmi trecea uneori prin cap că, de fapt, întâlnirile cu bărbaţii din cercul lui Kawashima îmi făceau rău, îngropam acest gând. Nu ţineam să mă consider o victimă şi, în orice caz, nu aveam de ales în această privinţă. Mă bucuram de cadourile şi de noutăţile despre lumea exterioară pe care bărbaţii le aduceau în apartamentul meu, iar sexul era întotdeauna satisfăcător pentru mine, indiferent cât de crud sau de incompatibil era amantul. Totuşi, în ciuda plăcerii pe care mi-o dădea sexul, se întâmpla adesea să rămân cu un gol dureros, ca şi cum, fără cineva înăuntrul meu, eram la fel de singură ca o orfană.

Adesea, deveneam arţăgoasă cu sărmana Părere-de-Rău, care nu-mi purta niciodată pică şi mă ierta întotdeauna. Uneori, aveam zile atât de posomorâte, că mă încuiam în dormitor şi evadam într-un loc mai bun cu ajutorul opiului. Visurile induse de drog erau magnifice: în ele, eram o zeiţă, capabilă să zbor pe deasupra continentelor,

liberă să cutreier pământul.

Părere-de-Rău se îngrijora când mă încuiam, lăsând-o afară. Zicea că, chiar dacă păream o războinică, eram, de fapt, o copilă fără mamă, care nu ar fi trebuit niciodată trimisă departe de China şi de familia ei. În ochii ei, eram o fiică a Chinei, care se chinuia pe pământ străin, însă în mine se întipărise ideea că toate lucrurile demne de admiraţie erau japoneze şi, niciodată, nici măcar pentru o clipă, nu am regretat că aveam cetăţenia acelei ţări.

Kawashima şi amicii săi dispreţuiau China. Glumeau adesea pe seama ei şi îi considerau pe bărbaţii chinezi slabi şi laşi. Un politician care m-a vizitat mi-a spus că ruda mea, pomposul împărat-copil, se căsătorise cu Wan Rong, „cea cu înfăţişarea minunată. Nu aveau voie să plece din Oraşul Interzis, iar împăratul inspira atât de puţin respect, încât eunucii săi furau de la el şi chiar îi ameninţau viaţa. Se spunea că Puyi ţinea o bâtă lângă pat şi, cum împărăteasa era singura în care avea încredere, o punea să îi vegheze somnul. M-am prefăcut că nu mă interesa, dar mi-era ruşine că eram rudă, chiar şi îndepărtată, cu un bărbat care se temea de eunuci şi avea nevoie de nevastă ca să-l protejeze. Avea şi el şaisprezece ani, la fel ca mine, era suficient de mare, gândeam eu, ca să-şi fi sădit în fire un pic de curaj.

Felul meu de viaţă în casa Kawashima continuă aşa cum am descris, până când, într-o dimineaţă,

se produse inevitabilul şi m-am trezit vomitând, în timp ce Părere-de-Rău îmi ţinea, cu compasiune, vasul în dreptul meu.

— Ai rămas grea, Perla Orientului, îmi şopti ea.

Am ştiut asta dinainte să mi-o spună ea. Cred că ştiam de câteva zile, dar ideea mă îngrozea atât de tare, că nu suportam să mă gândesc la ea. Dacă ajungeam să dau naştere unui copil, tatăl lui ar fi fost necunoscut. Aş fi fost trimisă, însoţită doar de Părere de rău, în vreo locuinţă săracă, pentru a trăi ascunsă tot restul vieţii mele. Copilul nu avea să fie recunoscut de Kawashima, care nu va mai vorbi niciodată despre mine. Va păstra zestrea mea drept compensaţie pentru anii în care mă hrănise şi mă adăpostise. Viaţa mea nu-mi va mai aparţine şi voi deveni o persoană neimportantă, care nu se va putea căsători. În China, aş fi fost doar o altă concubină care are un copil; în Japonia, aveam să fiu mai rău decât o târfă de pe stradă.

Avusesem mereu mare grijă să evit procrearea, introducându-mi în vagin un mic burete înainte de fiecare întâlnire amoroasă. După ce făceam dragoste, îmi introduceam un tub în vagin şi mă spălam cu un dezinfectant făcut din frunze de salcâm opărite în apă fiartă. Părere-de-Rău zicea că toate concubinele pe care le cunoscuse folosiseră această metodă atunci când nu mai puteau face faţă unei alte naşteri. Adăugase că dădea rezultat numai dacă asta era voia zeilor.

După experienţa mea, zeii sunt rareori binevoitori. Scopul lor este să ridice bariere, pe când al meu a fost întotdeauna să le dărâm şi exact asta am început să fac.

Am trimis-o pe Părere-de-Rău la un negustor de plante medicinale din piaţa chinezească să-mi cumpere o licoare care să mă facă să dau afară sămânţa din pântece. Se întoarse cu o poţiune verde ca fierea, care, în ciuda aşteptărilor, avea un gust dulceag, de parcă ar fi fost aromată cu rubarbă. Vraciul zicea că, dacă era să dea vreun rezultat, acesta va apărea în interval de şase ore, în caz contrar fiind nevoie de ceva mult mai puternic. După ce a expirat timpul, fără vreun efect în afară de o durere de stomac groaznică, Părere-de-Rău încercă o reţetă de-a ei. Îşi amintea că o auzise în casa tatălui meu, când două concubine tinere au rămas însărcinate în acelaşi timp. Cea mai rea dintre ele, dorind ca pruncul ei să aibă întâietate faţă de celălalt, fiersese în apă o bucată de cupru şi, după ce amestecul se răcise, adăugase două picături de venin de şarpe. Îndulcise compoziţia cu ceai cu miere şi i-o servise adversarei sale. Cuprul trebuia să dea copilul afară, iar veninul trebuia să-i oprească inima. Astfel, efectul era dublu.

— A dat rezultate, Părere-de-Rău? am întrebat-o.

— Da, stăpână, îmi răspunse ea. Şi se zice că e nevătămător.

Vraciul a fost de acord cu Părere-de-Rău cum că

era, într-adevăr, un leac bun, dar mă avertiză că ar trebui folosită doar o picătură de venin. „Două picături o vor ucide, în mod sigur, şi pe marnă”, zise el.

Preţul pentru venin avea să fie mare, însă bucata de cupru, care trebuia să fie verde, avea să ne-o dea el gratis, din mărinimie.

Părere-de-Rău fierse infuzia până când rămase doar un deget de lichid. Apoi, după ce s-a răcit apa, picură cu grijă veninul în ea, asigurându-se că nu varsă nimic din preţiosul fluid. Am dat pe gât serul lipicios, după care am băut suc dulce de rodii, ca să îndepărtez gustul amar. Două zile la rând am vomitat un soi de clei oribil, dar sămânţa rămase prinsă în pântecele meu.

Apoi, cum zilele treceau cu repeziciune, am conceput un plan care prevedea să-i spun lui Natsuko că eram însărcinată şi să o conving să mă ajute să fac un avort de o natură ceva mai ştiinţifică. Ştiam că, într-o casă în care secretele înfloreau, fără ea de partea mea aveam foarte puţine şanse să-l ţin pe Kawashima în necunoştinţă de cauză cu privire la starea mea.

Îmi asumam un mare risc încrezându-mă în ea. Mă ura şi s-ar fi bucurat să fiu alungată din casa ei, aşa că trebuia să găsesc o modalitate de a-mi asigura atât tăcerea, cât şi ajutorul ei. Riscam totul, bazându-mă pe convingerea mea că înţelegeam firea lui Natsuko mai bine decât şi-o înţelegea ea însăşi, dar nu aveam de ales şi, în

plus, pericolul situaţiei îmi dădea elan.

Într-o zi, m-am dus la ea îmbrăcată cu grijă într-un chimonou negru, prins cu un *obi* albastru închis. În Japonia, se spune că a purta negru este un semn de moralitate; şi, mai ales, nu voiam să o enervez pe Natsuko cu ţinuta mea vestimentară obişnuită. Mi-am pudrat faţa, făcând-o palidă, şi am încercat să-mi ascund trandafiriul provocator al buzelor, pătându-le cu suc de sparanghel. Voiam să transmit o impresie de umilinţă şi regret. Natsuko păru mirată să mă vadă în veşminte atât de modeste şi a fost intrigată când i-am spus că venisem să-i cer ajutorul. La început, vestea mea a umplut-o de bucurie: avea, în sfârşit, un mijloc de a scăpa de mine pentru totdeauna. Însă când i-am spus că pruncul era al lui Kawashima, obrajii i-au devenit palizi şi a scos un mic geamăt. Urmă o tăcere îndelungată, în timp ce calcula impactul pe care îl avea lucrul acesta asupra propriei ei vieţi. Teama că fiica adoptivă pe care o detesta ar fi putut să-i facă soţului ei un copil, poate chiar un băiat, era insuportabilă. Mă întrebă cum de eram sigură că era copilul lui Kawashima. I-am spus că Părere-de-Rău ţinea o evidenţă a sângerărilor mele şi că, în plus, de câteva luni, Kawashima, amorezat de mine, mă păstrase numai pentru el. I-am zis că nu exista nicio îndoială că pruncul se va naşte cu acelaşi semn din naştere pe care-l aveau toţi copiii lui Kawashima.

Natsuko se cutremură la gândul semnului

distinctiv care ar fi împodobit un copil care nu era al ei – îmi dădeam seama din felul în care trupul i se prăbuşise pe scaun că mă credea. Se luptă mult timp cu alegerea pe care trebuia să o facă: să mă ajute sau să-i spună soţului ei. Însă cred că, până la urmă, n-a putut îndura gândul ca un copil al lui Kawashima, născut din pântecele meu, să trăiască în aceeaşi lume cu propriii ei copii. Astfel că, pentru o singură dată, şi doar pentru puţină vreme, Natsuko a devenit aliata mea.

Puserăm împreună la cale un plan care urma să fie dus la îndeplinire în timpul următoarei călătorii a lui Kawashima la Ōsaka. Vizitele la gheişa lui erau la fel de frecvente ca întotdeauna, iar Natsuko era măcinată de gelozie că, atât acasă, cât şi în afara ei, soţul ei alegea patul altor femei în locul patului conjugal. Convingerea că femeile nipone acceptă cu plăcere ca soţii lor să deţină gheişe este o eroare. Sunt şi ele la fel ca femeile din întreaga lume şi nu pot suporta existenţa unor rivale. Se prea poate ca Natsuko să fi fost în stare să îndure mai uşor faptul că soţul ei ţinea o gheişă, pentru că era o convenţie, clar, ca în propriul ei cămin, el să prefere patul meu, asta îi sfâşia inima în bucăţi.

Am convenit ca Natsuko să-i spună doctorului ei că avea o servitoare favorită pe care dorea să o ţină pe lângă ea. Prostuţa fată rămăsese gravidă cu un bărbat care nu era liber să o ia de nevastă şi, prin urmare, ea dorea să scape de copil. Dacă

ar fi făcut copilul, nu ar mai fi putut să lucreze şi de bună seamă ar fi murit de foame, soartă de la care Natsuko voia să o salveze. Desigur, Natsuko nu se aştepta ca un medic atât de distins ca doctorul Mura să facă el însuşi operaţia, dar dacă el i-ar fi sugerat pe cineva, ea avea să-i fie veşnic recunoscătoare. Natsuko îi spuse doctorului că soţul ei s-ar fi înfuriat dacă afla şi se temea că fata va fi aproape omorâtă în bătaie, aşa că păstrarea secretului era de mare importanţă. Doctorul Mura zise că, deşi fata ar fi trebuit probabil biciuită, pentru că se comportase ca o pisică de stradă din Tokio, cu toate că beneficia de o stăpână atât de grijulie şi bună, el înţelegea că Natsuko acţiona din bunătatea inimii ei şi îi aproba blândeţea feminină. El îi recomandă un tânăr din suburbii, de curând calificat, şi o asigură pe Natsuko că putea conta pe discreţia lui.

După câteva ore de la plecarea lui Kawashima spre Ōsaka, Părere-de-Rău aşează un căluţ de mare uscat deasupra uşii, ca talisman împotriva răului. Arse beţişoare parfumate cu portocală pentru a împrospăta aerul şi mă puse să beau un ceai negru tare. Când sosi doctorul, care nu a vrut să-şi spună numele, am băgat de seamă că nu era nici tânăr, şi, bănuiam eu, nici din suburbii. S-a aplecat deasupra mea şi i-am simţit mirosul de transpiraţie, care era la fel de neplăcut ca şi răsuflarea sa. Bărbatul mirosea a acru, ca şi cum nu prea obişnuia să se spele, ceea ce era ciudat,

căci, chiar şi atunci când trăiesc în condiţii grele, japonezii sunt un popor curat. Am considerat un semn rău faptul că nu s-a spălat pe mâini înainte de a începe, deşi Părere-de-Rău îi adusese un vas cu apă fierbinte şi prosoape curate. De asemenea, un alt semn rău a fost şi faptul că a cerut sake şi că-şi scotea din gură ţigările ieftine, pe care le fuma una după alta, doar ca să ia câte o duşcă de băutură.

Pentru a mă ajuta să mă detaşez de durere, Părere-de-Rău mi-a vorbit pe tot parcursul operaţiei, aducându-mi aminte de poemele mele preferate şi de întâmplări din copilărie. Am muşcat dintr-o pernă, pentru ca ţipetele să nu mă dea de gol în toată casa. Chiar în momentul în care simţeam că nu mai pot îndura explorarea pe care omul o făcea în pântecele meu, doctorul fără nume termină, se clăti repede pe mâini în apa care se răcise şi, fără a-mi adresa vreun cuvânt, ieşi din cameră.

Urmară zile în şir de febră şi de sângerări cu cheaguri, având ca efect o infecţie care mă făcu să delirez o săptămână. Ţin minte să fi fost trează de două ori în acest interval, o dată când cerul era plumburiu şi apoi, încă o dată, atunci când era de culoarea auriului pal al înserării, iar un stol de corbi trecea în zbor.

Nepriceputul doctor veni o singură dată în vizită ca să vadă cum îmi mergea. Şi zise că o să mă fac bine în zece zile, dar că infecţia îmi provocase

sterilitate. Nu aveam să mai fac niciodată copii, lucru pe care el îl considera a fi practic un bonus al măcelăririi pe care o efectuase.

Natsuko nu-şi putu ascunde un şuierat de satisfacţie la auzul unei veşti atât de bune. Cât despre mine, nu aveam să fiu mamă niciodată, nu aveam să hrănesc un prunc sau să trăiesc experienţa prieteniei unei fiice sau pe cea a sprijinului oferit de un fiu. Înainte de acel moment, nu-mi dorisem niciodată în mod conştient să fiu mamă, însă faptul că acum acest drept îmi era refuzat mi se păru şocant.

Cu obişnuita-i parcimonie, Natsuko mă lăsă pe mine să mă ocup de onorariul doctorului. Părere-de-Rău avea inima frântă de dragul meu şi se agita în preajma mea cu fierturi şi mâncăruri întremătoare. Zicea că fiecare rană nouă ne îngroaşă încă un strat al carapacei şi ne întăreşte apărarea. Cu timpul, toate urmele faptei dispărură şi am încercat să mă detaşez şi eu de această întâmplare şi să merg mai departe. Însă în somn mintea îmi mergea pe propriu-i drum şi aveam, în mod repetat, un vis care mă tulbura atât de mult, încât începuse să-mi fie teamă să adorm. În visul ăsta, mă priveam de la distanţă, într-o oglindă patinată de vreme, pe suprafaţa căreia părea să curgă apă. Deşi erau oameni în jur, doar eu mă reflectam în sticla argintată şi, în timp ce mă uitam lung la mine, ştiam, fără urmă de tăgadă, că fata din oglindă, care se uita înapoi la mine, nu

era decât o străină, de care îmi era frică.

În săptămâna în care am zăcut ca să-mi revin de pe urma avortului, Tokio a fost lovit de un cutremur puternic, atât de devastator încât, după ce se estompă şi ultima zguduire, fiecare familie cunoştea pe cineva care căzuse victimă catastrofei. Noi am fost norocoşi că locuiam atât de aproape de centrul comercial, căci aceasta a fost una dintre puţinele zone rămase în picioare. Alimentarea cu gaz a fost întreruptă şi am revenit la lumânări şi sobe cu cărbuni. Îmi plăcea calitatea misterioasă a luminii blânde care se răspândea în casă, căci îmi aducea aminte de perioada când eram mică, în China, şi mă întindeam în patul mamei să o privesc cum îşi împletea părul negru, cu reflexe albăstrui.

Natsuko credea că fuseserăm salvaţi de furia cutremurului datorită peştişorilor aurii din bazinul cu crapi. Zicea că aceştia aveau o nuanţă neobişnuit de strălucitoare şi de aceea purtau noroc. „Tokio nu va mai fi niciodată la fel de frumos ca înainte”, zise ea cu tristeţe.

În vocea ei am putut detecta mai mult decât durerea cauzată de pierderea oraşului; am văzut dincolo de lacrimile din ochii ei negri precum ceaiul. Ştiam că Natsuko se simţea neputincioasă în privinţa propriei vieţi, că suferise prea multe pierderi ca să-şi mai redobândească vreodată fericirea din tinereţe. Am vrut să-i spun că mai avea încă puterea de a alege pe cine să iubească,

că mă putea alege pe mine. Însă, ca întotdeauna atunci când mă aflam în faţa lui Natsuko, nu am rostit cuvintele pe care doream să i le spun. Eram prizoniera firii mele, după cum era şi ea.

Cât de repede se pot schimba lucrurile! Acum peisajul pe care-l cunoşti atât de bine se află aici, în clipa următoare nu mai există. Întorcându-se de la Ōsaka după cutremur, Kawashima spuse că se simţea ca şi cum ar fi sosit într-un oraş străin.

Încă o dată, Tokio se afla în plin proces de reconstrucţie, cu clădiri în ton cu progresul pe care-l aducea electricitatea. În aer era un zumzet de energie şi oriunde te-ai fi uitat se înălţau construcţii moderne.

De asemenea, apăruseră şi un nou tip de tinere femei, secretare, vânzătoare, cosmeticiene şi croitorese care lucrau copii ieftine ale hainelor occidentale la modă. Era nevoie de tinere pentru personalul din hotelurile şi birourile oraşului remodelat. Veneau, pline de entuziasm, din rigidele lor cămine tradiţionale, în lumea guvernată de convenţii la fel de riguroase a locurilor de muncă. Cred că le invidiam oarecum, deşi trebuie recunoscut faptul că o prinţesă caută o cu totul altfel de libertate decât aceea a unei secretare sau vânzătoare.

La începutul iernii anului 1924, când aveam optsprezece ani, Kawashima îl trimise la mine pe tânărul ofiţer Yamaga şi astfel am descoperit ce

înseamnă să te îndrăgosteşti.

Pielea lui Yamaga avea nuanţe arămii, ochii îi erau limpezi şi senini, buzele îi erau tari ca merele. Era tandru şi arogant în egală măsură şi nu era întotdeauna uşor de mulţumit. Îmi era pe jumătate frică de el, însă nu mă puteam abţine să nu iubesc tot ce era legat de el. Adoram asprimea părului său tare şi negru, strungăreaţă asimetrică dintre dinţi, felul în care îi mirosea uniforma, de la tutunul negru rusesc pe care-l fuma. Mirosul dulce-amar are şi astăzi puterea de a mă tulbura. Îmi plăcea şi, în acelaşi timp, mă temeam de senzaţia de gol în stomac care mă cuprindea de câte ori îl vedeam, un amestec de entuziasm şi groază. Îmi plăcea la nebunie, ele asemenea, felul în care mă alinta, spunându-mi Yoshi şi cum dansa cu mine prin cameră, trăgându-mă spre el înainte de a-mi săruta buzele sau părul. Atingerea lui mă golea de raţiune.

Pentru prima oară în viaţa mea, iubeam pe cineva mai mult decât pe mine însămi şi, deşi era neliniştitor, mă îmbăta şi îmi făcea sângele să cânte. Nu puteam să mănânc şi nu prea dormeam, dar atunci când reuşeam, nu visam decât că făceam dragoste cu Yamaga.

Uneori, stăteam întinşi alături toată noaptea, fără să facem dragoste, ci doar ţinându-ne în braţe, stând de vorbă şi dormind. Cred că niciodată nu m-am simţit mai iubită şi mai sigură de dragostea lui decât în acele nopţi. Nu-mi

aducea niciodată cadouri şi adesea puteau să treacă săptămâni până la o nouă vizită a sa, însă întotdeauna credeam că se va întoarce în camera mea. Îi scuzam lungile absenţe. Îmi ziceam că pentru a clădi o carieră militară este nevoie de timp şi eram convinsă că devotamentul său faţă de profesie avea să-l poarte spre culmi. Eram la fel, el şi eu, şi credeam că sentimentele lui pentru mine erau la fel de puternice precum erau ale mele faţă de el.

I-am spus lui Kawashima că nu voiam să-mi mai trimită pe altcineva în afară de Yamaga. El a ridicat din umeri şi a zis că mă voi plictisi curând de băiat şi că pentru el nu este niciun fel de problemă. Am fost jignită de indiferenţa lui, căci, în ciuda faptului că-l voiam numai pe Yamaga, trupul meu simţea lipsa felului său crud de a face dragoste şi am fost surprinsă să aud că lui nu-i păsa că mă pierde.

Era întotdeauna sărbătoare când venea Yamaga. De obicei, stăteam împreună toată noaptea, aşa că era suficient timp să mâncăm şi să facem baie împreună, să ne povestim vieţile şi să râdem de restul lumii. Făceam dragoste şi mâneam preparate delicioase pe care ni le aducea Părere-de-Rău, scuzându-se întruna pentru deranj. Jucam cărţi pe bani şi uneori ne duelam un pic cam periculos. Lui Yamaga îi plăcea să câştige; lucrul acesta era important pentru el şi, în afară de mine, nu am mai întâlnit pe nimeni atât de dornic

să învingă.

Nopţile pe care le împărţeam erau preţioase pentru mine şi nu suportam să le irosesc dormind. Îl priveam pe Yamaga în somn şi găseam o delectare până şi în a-i asculta respiraţia regulată. Într-o agonie a iubirii, îl trezeam cu sărutări şi plângeam când făcea dragoste cu mine, atât era de diferită această experienţă faţă de tot ceea ce trăisem înainte.

Părea că zeii îmi zâmbiseră, în sfârşit, şi îmi trimiseseră cel mai frumos şi mai curajos bărbat din toată Japonia ca să-mi ţină tovărăşie în viaţă. Nu există nimic mai splendid decât un bărbat japonez aflat la apogeul puterii sale. Cu zestrea bogată şi frumuseţea mea ieşită din comun, mă gândeam că voi fi o partidă la fel de bună pentru el cum era şi el pentru mine. Libertatea nu mai reprezenta ţelul meu. Tot ce doream era să fiu cu Yamaga. Căsătoria cu el nu avea să fie niciun sacrificiu; era un om modern, vom fi egali. Îmi plăcea ideea de a-mi alege propriul soţ şi m-am hotărât să-i declar dragostea mea şi să-i sugerez să mă ceară lui Kawashima de soţie. La urma urmei, Kawashima îl trimisese la mine şi asta trebuia să însemne că Yamaga avea influenţă şi că era o persoană cu care dorea să se pună bine.

În ziua în care i-am făcut lui Yamaga propunerea de căsătorie, m-am trezit după ivirea zorilor în zgomotele înfundate ale servitorilor care-şi vedeau de treburi prin casă. Deasupra oraşului, pe bolta

albă, vrâstată cu roz, a cerului se vedea un şoim de vânătoare solitar. Era frig şi ningea uşor. Simţeam că era ziua în care va veni Yamaga şi, chiar dacă ştiam că asta nu se va întâmpla înainte de lăsarea nopţii, eram plină de neliniştea dorului. Părere-de-Rău îmi servi micul dejun alcătuit din curmale japoneze fierte în miere şi un bol de ceai galben. Eram prea agitată ca să mănânc, dar am băut ceaiul şi am fumat două ţigări turceşti. M-am dus la piaţă şi am încercat să-mi ocup timpul, dar nu puteam gândi clar şi am cumpărat ulei de neroli[6] în loc de uleiul de trandafir pe care-l voiam ca să-mi înmiresmez camerele. Neroli e o aromă prea aspră ca să fie potrivită pentru dragoste, în vreme ce adierea de mosc a uleiului de trandafir e perfectă. Ziua trecu încet, aşa cum se întâmplă atunci când numeri fiecare secundă, iar la asfinţit eram bolnavă de dorul lui Yamaga.

Înainte de căderea întunericului am început să mă îmbrac, alegând să port pe sub chimonou o cămaşă din mătase de un albastru-închis, brodată pe la margini cu trifoi alb şi maci roşii. Am acordat mare atenţie înfăţişării mele, frecându-mi pielea cu piatră ponce şi îndulcindu-mi răsuflarea cu lemn-dulce. Mi-am catifelat trupul cu un ulei care mirosea puternic a crizantemă şi care-mi făcea pielea să strălucească şi mi-am agăţat între sâni perla neagră a lui Natsuko. În cele din urmă,

6 Ulei volatil, extras din flori de portocal amar, având un miros dulce, ca al iasomiei şi trandafirului.

Yamaga sosi, scuturându-şi zăpada de pe uniformă, cu mâinile înţepenite de ger. Am trimis-o pe Părere-de-Rău să aducă degrabă un încălzitor pentru picioare, în vreme ce eu l-am servit cu un pahar de sake, ca să i se încingă sângele.

Prima oară când am făcut dragoste în noaptea aceea, a fost pasional, dar s-a terminat repede, lăsându-ne fără suflare. Am râs de graba noastră şi, mai târziu, am făcut baie împreună, cu apă atât de fierbinte, încât am ameţit. Yamaga m-a spălat, masându-mi sânii cu un săpun verde, care mirosea a fenicul. Mâinile îi erau ferme şi sigure şi când m-am urcat deasupra lui în apă, m-a tras lângă el. Mi-am încleştat picioarele în spatele feselor lui, iar el a gemut de plăcere. Ne potriveam atât de bine împreună, eram perfecţi unul pentru celălalt, la fel ca sculpturile pe care bătrânul Teshima mi le dăruise când împlinisem cincisprezece ani.

Sexul cu Yamaga nu semăna cu nimic din ce experimentasem înainte. Buze pe buze, limbă pe limbă, braţe încolăcite, dorinţă la fel de mare, nu-i puteam găsi niciun defect. Alături de el, mă simţeam împlinită, lucru care era o experienţă nouă pentru mine, căci, de obicei, după ce făceam dragoste, mă pregăteam deja pentru următorul amant, care să umple vidul ce mă însoţise permanent în viaţă. Nu m-am îndoit nicio clipă că Yamaga era la fel de dornic ca şi mine să ne petrecem viaţa împreună. Când mi-a spus că eram o fiinţă atât de deosebită, încât pe lume nu era loc

decât pentru o singură Yoshiko, încrederea mea că va fi de acord să ne căsătorim nici că ar fi putut fi mai mare.

Am luat cina împreună, am mâncat pui cu ardei uite şi ne-am minunat de cât de delicioasă era întotdeauna mâncarea după ce făceam dragoste. I-am dat lui Yamaga să mănânce migdale conservate în sare, care-i plăceau foarte mult, şi am fumat amândoi dintr-o ţigară turcească. Râdea întotdeauna când mă vedea fumând, zicând că femeile care trag din ţigară arată oarecum nefiresc, ca nişte maimuţe care înoată.

Mi-a trecut prin minte, fugitiv, că aş fi putut să-i spun de avort şi să deplângem împreună ceea ce devenise, în mintea mea, pierderea noastră comună, dar eram atât de fericiţi, că nu m-am îndurat să stric lucrurile. Împotriva oricărei raţiuni, mi-am spus în sinea mea că doctorii nu au întotdeauna dreptate şi că femeile au o mare capacitate de a se vindeca. O dată în viaţa mea, m-am îndreptat spre zei, rugându-i să mă acopere cu noroc şi, astfel, să-mi repare trecutul care ar fi putut să nu existe.

În noaptea aceea, în timp ce stăteam întinşi în patul meu din lemn de trandafir, am sugerat să începem să ne facem planuri în vederea căsătoriei. Yamaga trebuia să meargă la Kawashima şi să-i ceară în mod oficial permisiunea. I-am vorbit de zestrea mea mare şi am glumit pe seama faptului cu el se va alege cu o prinţesă dintr-o familie

nobilă, iar eu, cu un soldat care într-o bună zi va ajunge un mare erou japonez. Vom avea împreună o viaţă minunată, plină de succes, în noua Japonie.

Trupul lui Yamaga se încordă şi se rostogoli într-o parte, îndepărtându-se de mine şi părăsind patul. Urmă o tăcere îndelungată, care mă nedumeri, întreruptă la un moment dat de un râset scurt, jenat.

— Trebuie să ştii, Yoshi, că Kawashima nu va consimţi niciodată la o căsătorie între noi doi. Ar fi lipsit de sens să-l întreb, zise el.

— Ba nu, o să fie de acord, am strigat eu. Nu mă poate ţine aici veşnic, trebuie să-mi aleagă un soţ, aşa că de ce n-ai fi tu acela, Yamaga? Te admiră şi doreşte prietenia ta. Altfel de ce te-ar fi trimis la mine?

Aflat deja la distanţă faţă de mine, Yamaga îşi întinse mâinile în faţă, ca şi cum ar fi vrut să pună o barieră între noi.

— Eu nu te iubesc, Yoshiko, zise el, cu o sinceritate muşcătoare. Şi chiar dacă te-aş iubi, tot nu m-aş putea căsători cu tine. Eşti delicioasă şi te doresc, dar eşti prea îndrăzneaţă şi neruşinată ca să-mi fii soţie. Ai o faimă rea în Tokio şi să mă însor cu tine ar aduce ruşinea asupra casei tatălui meu şi i-ar frânge inima mamei mele. Am obligaţii pe care intenţionez să le onorez, iar pentru a face asta mă voi căsători cu o femeie castă.

Am îngheţat la cuvintele lui, incapabilă să mă

mişc. Îmi simţeam pielea dureros de subţire şi transparentă. Cu siguranţă, Yamaga îmi vedea inima frângându-se, sângele zvâcnindu-mi în vene, tendoanele şi ficatul micşorându-se. Neîndoielnic, avea să i se facă milă de mine. El nu mă iubea şi, brusc, precum Tokio după cutremur, peisajul vieţii mele s-a schimbat. Mă dezvăluisem în faţa lui şi el mă respinsese. Voia o soţie supusă, care să ţină cont de părerea lui în toate chestiunile.

— Cum se poate să am o faimă rea? am suspinat eu. Sunt fiica lui Kawashima.

Yamaga clătină din cap:

— Kawashima s-a folosit de tine aşa cum nu ar fi trebuit, zise el. Din clipa în care i-ai fost dată, planurile lui în privinţa ta nu au fost cele ale unui tată onorabil.

Ştiam că spune adevărul, ştiam şi că firea mea era diferită de cea a fiicelor lui Kawashima şi că, în ciuda faptului că se folosise de mine, nu mi-aş fi dorit viaţa lipsită de putere a fiicelor lui. I-am zis asta lui Yamaga şi el zâmbi:

— Să nu subestimezi niciodată influenţa femeilor respectabile, Yoshiko. Acele soţii din Tokio ai căror soţi vin la tine ştiu asta şi te dispreţuiesc. Ai o origine prea înaltă ca să fii o gheişă – şi dacă nu eşti gheişă, atunci ce eşti? Pentru ele, eşti ruşinea din casa lui Natsuko. Ele o compătimesc pe Natsuko pentru asta şi nu te vor accepta niciodată în societatea japoneză.

M-am prăbuşit la podea. Cu câteva minute

înainte, fusesem cu adevărat fericită. Acum eram cât se poate de conştientă de cât de subţire e membrana care separă fericirea de nenorocire. În acel moment groaznic, toată durerea pe care o reprimasem în viaţa mea îmi inundă trupul şi am fost copleşită de hohote de plâns. În respingerea lui Yamaga am retrăit despărţirea de mama şi abandonul tatii. Crezusem întotdeauna că am avut norocul să fiu mai presus de convenţiile societăţii, dar acum ştiam că eram o victimă a lor. Rănile pe care părusem să le suport cu atâta uşurinţă reveniră, arzându-mă ca vitriolul, şi am simţit că nu mă voi vindeca niciodată. Înainte, nu mă deranjase nicicând că, spre deosebire de fiicele lui Natsuko, eu nu eram prezentată fiicelor oaspeţilor care ne vizitau. Mă simţisem uşurată de faptul că eram exclusă, crezându-mă mult mai sofisticată decât tinerele acelea timide, bine-crescute. Acum ştiam că fusesem percepută ca fiind o tovărăşie nepotrivită, o fiinţă murdară care locuia în aripa străină a casei, dincolo de pasajul întunecos, bătătorit de paşii bărbaţilor.

În nerăbdarea lui de a mă împăca şi de a pleca, Yamaga se îmbrăcă repede. Iar graba lui mi-a amplificat durerea. Vocea sa căpătase un ton de milă care mă făcea să-l urăsc:

— Yoshi, ascultă, am să-ţi spun ceva ce ar fi trebuit să-ţi spună Kawashima însuşi. Îi eşti deja promisă lui Kanjurjab, un prinţ, şi, prin urmare, egalul tău. Vei merge la el, în Mongolia. El nu

cunoaşte deloc reputaţia pe care o ai aici şi nu te va judeca după asta. A fost o alegere diplomatică, făcută cu multe luni în urmă, şi e foarte convenabilă pentru tine. Ne-am distrat bine împreună, dar acum s-a terminat. Eşti o femeie puternică, ştiu că vei profita cât mai bine de situaţie. Un prinţ pentru o prinţesă – va fi o partidă egală.

— Şi cu dragostea cum rămâne? am hohotit eu.

— Ce-i cu ea? Nu are nimic de-a face cu noi sau cu căsătoria, e un lucru separat de celelalte şi nu trebuie să devină o piedică în calea scopurilor serioase ale vieţii.

Încetează să mai gândeşti cu sângele, Yoshiko, foloseşte-ţi mintea şi vei prospera. Îşi luă pălăria şi se îndreptă spre uşă. Să ai o viaţă fericită, Yoshi, fii o soţie ascultătoare şi acceptă-ţi soarta. La urma urmei, nu eşti decât o femeie, nu există altă posibilitate pentru tine.

Se înşela în privinţa asta, există întotdeauna alte posibilităţi pentru aceia care sunt gata să rişte. Însă atunci eram atât de rănită, că nu puteam găsi alinare în această convingere sau în vorbele mamei, pe care Părere-de-Rău mi le tot repeta întruna, ca pe o mantră: „Cu cât bate vântul mai tare, cu atât mai puternic trebuie să fie copacul 1. Nu mai dorisem niciodată pe nimeni şi nimic la fel de mult pe cât mi-l dorisem pe Yamaga, dar în iubirea pentru el uitasem de jurământul făcut de a nu ţine mai mult la altcineva decât la mine însămi,

iar acum plăteam un preţ mare pentru această pierdere din vedere.

Aveam să-i spun adio acelei zile, să o las în urma mea. De atunci încolo, aveam să datez evenimentele la care luam parte ca fiind înainte de Yamaga sau după Yamaga. Pentru mine, el a rămas un bărbat splendid, fără moarte, singurul pe care l-am iubit în felul acela care te poate face să te simţi eviscerat. A lăsat în mine o durere care putea fi declanşată mult prea uşor pentru a fi pe placul meu, o durere care încă erupe în zilele negre pe care le numesc micile mele morţi. Însă nu am regretat niciodată timpul petrecut cu el. E bine ca, măcar o dată în viaţă, să trăieşti iubirea adevărată.

Părere-de-Rău îmi aduse o pipă cu opiu ca să mai uit de supărare, dar am refuzat-o. Nu puteam îndura gândul de a mă trezi dintr-un vis dulce într-o durere atât de morbidă. Am zăcut încremenită, ca moartă, de teamă să nu mă sparg în bucăţi dacă mă mişcam. În acele ore sumbre, nu am făcut nicio încercare de a o consola pe Părere-de-Rău, care era ghemuită pe jos lângă patul meu, plângând în locul meu.

Aţi fi putut să-mi ling rănile şi să încerc să mă schimb, dar asta e mai uşor de zis decât de făcut. În orice caz, ştiam că pofta mea de sex va descuraja orice tentativă pe care aş fi făcut-o de a practica pe viitor un celibat de doamnă. Nu eram o ipocrită şi nici nu voiam să-mi impun firii mele

lucrurile pe care bărbaţii japonezi le pretindeau de la o soţie. Chiar dacă eram etichetată ca fiind o neruşinată, am refuzat să mă prefac, să par altfel decât eram cu adevărat. Deşi, dacă aş fi semănat mai mult cu Natsuko, dacă aş fi fost sfioasă şi ascultătoare, poate că Kawashima nu ar fi fost tentat să mă folosească în maniera în care a făcut-o. Consideram că nu avea rost să lupt împotriva firii mele, căci ar fi fost nevoie de alchimie pentru a realiza o asemenea metamorfoză; în ceea ce priveşte soarta mea, asta era o cu totul altă problemă. Nu împărtăşesc atitudinea tipică a chinezilor de resemnare în faţa sorţii; cred că, chiar în mod inconştient, noi ne facem singuri destinul. Mi-am jurat să nu mai fiu niciodată victima simţurilor mele. Aveam să păstrez separată acea parte din mine care simţea nevoia să se dăruiască, acea parte din mine cândva oferită lui Yamaga. Era posibil să iubesc din nou, dar niciodată atât de profund sau cu preţul de a mă pierde pe mine însămi.

Ascunzând cu viclenie plăcerea pe care i-o producea vestea, Natsuko îmi spuse că Yamaga se logodise, la o lună după ce mă cunoscuse, cu cea mai mică dintre fiicele unei familii cu o ascendenţă extraordinară. Fata asta, zicea ea, era atât de minunată, încât fusese asemuită cu legendara frumuseţe chineză Xi Shi. Se spune că Xi Shi că era atât de delicată, încât putea să danseze pe o frunză de lotus fără să o afunde în

apă. Natsuko zise că ghicitoarea prezisese că viitoarea soţie îi va dărui lui Yamaga mulţi fii şi îi va face inima să cânte de bucurie.

Am încercat să nu las să se vadă suferinţa pe care mi-o provoca noutatea pe care mi-o adusese la cunoştinţă Natsuko, dar ea ştiu asta instinctiv, aşa cum un animal care se află în luptă ştie slăbiciunile adversarului. Am lăsat-o să se bucure de victoria ei. Sărmana Natsuko, care găsea atât de multă plăcere într-un triumf la care nu contribuise deloc. Începând din acel moment, am înţeles că există două feluri de femei: acelea ca Natsuko şi ca aleasa lui Yamaga, care renunţă la aventura vieţii pentru a trăi în siguranţă, vorbite numai de bine, şi femeile ca mine, care trăiesc aşa cum vor, indiferent de preţ. Oricât aş fi tânjit după iubirea lui Yamaga, el mă convinsese că nu voi putea fi niciodată genul de femeie pe care ar fi fost fericit să o ia de soţie. Nu avea rost să mă lamentez în legătură cu experienţele care mă făcuseră să fiu aşa cum eram. Avuseseră loc şi cu asta, basta.

Am aşteptat până când am putut să vorbesc fără să mă pufnească plânsul, înainte de a-l ademeni pe Kawashima înapoi în patul meu. Pe rând, am jucat pentru el rolurile de târfă şi de băiat şi l-am lăsat să-mi facă vânătăi şi să-mi lase urme de muşcături. Însă era prea curând ca plăcerea provocată de durerea pe care mi-o oferea să

şteargă suferinţa mai profundă a respingerii lui Yamaga.

Cum Kawashima nu vorbea deloc despre presupusa mea căsătorie aranjată cu prinţul mongol, am început să sper că Yamaga se înşelase. Însă, nu după mult timp, în casă se auziră şuşoteli privitoare la apropiata mea logodnă. M-am dus la Kawashima şi l-am întrebat direct dacă era adevărat că eram promisă prinţului Kanjurjab. El răspunse că da şi că ar trebui să-mi sărbătoresc logodna, căci era o uniune fericită pentru mine. Îmi spuse că familia lui Kanjurjab era apreciată de către japonezi, prin urmare era o onoare că fusesem aleasă de ei.

Dar eu eram revoltată la ideea că voi fi trimisă acestui străin, considerat egalul meu, exact ca un sac de orez fin, şi am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să-l conving pe Kawashima să-mi dea voie să nu onorez acordul de căsătorie şi să rămân în casa lui, ca una dintre fiicele sale. El se înfurie şi îmi porunci să tac şi să nu mai arăt niciodată nesupunere faţă de hotărârile lui.

— Era de datoria mea să-ţi găsesc un soţ, Yoshiko. Nu fi atât de nerecunoscătoare încât să-mi pui la îndoială alegerea.

Îmi aranja destinul cam în acelaşi fel în care o făcuse tatăl meu, prinţul Su, pe când aveam opt ani. În cei unsprezece ani care trecuseră, nu se schimbase mai nimic, aşa că mi-am dat seama că nu-l voi putea face pe Kawashima să se

răzgândească. Eram femeie, era de neconceput că aş putea avea propriile mele ambiţii.

— Vei pleca la Kanjurjab peste două luni, la sfârşitul iernii, zise el. Soarele primăverii îţi va ridica moralul şi-ţi va permite să înţelegi ce norocoasă eşti. Între timp, ne putem bucura de viaţa noastră ca şi până acum.

Natsuko s-a bucurat nespus de alegerea făcută de Kawashima pentru mine; era o uniune pe care nu şi-ar fi dorit-o pentru niciuna dintre fiicele ei. Însă, după ce plecam eu, pe cine avea să mai dea vina pentru ghinionul care o urmărea în viaţă?

Părere-de-Rău era bătrână de-acum şi nu se simţea suficient de puternică pentru a mă însoţi în Mongolia, dar nici nu voia să se întoarcă în China. Auzise că nimeni nu mai ştia cine conduce de fapt China. Numărul săracilor crescuse şi aceştia mureau de foame pe străzi.

— Am pierdut legătura cu familia mea şi trăiesc aici în Japonia de prea multă vreme ca să-mi umplu stomacul cu apă veche, stăpână.

Avea să-mi fie groaznic de dor de ea, dar nu am insistat să vină cu mine. În schimb, m-am dus la Natsuko pentru a-i cere permisiunea ca Părere-de-Rău să rămână în casa ei ca slujnică la bucătărie. În felul ăsta, putea măcar să trăiască printre figuri familiare şi să aibă un acoperiş deasupra capului. Anii noştri împreună îi asiguraseră lui Părere-de-Rău suficienţi bani ca să se bucure de micile articole de lux care-i plăceau şi de opiul pe care-l

preţuia mai mult decât mâncarea bună. Voiam să aibă o bătrâneţe uşoară. Natsuko a ascultat politicos solicitarea mea, cu chipu-i palid lipsit de orice expresie.

— Spune-mi, de ce ţi-aş face acest favor, Yoshiko? mă întrebă ea.

— De ce, Natsuko? i-am replicat. E un lucru atât de mărunt. Un act de bunătate din partea unei doamne milostive, faţă de o umilă servitoare.

Zâmbi cu răceală, savurându-şi tăcerea pe care o păstra ca să mă facă să-i aştept răspunsul.

— Aşa cum zici, e un act mărunt de bunătate, Yoshiko. Însă asta e ceva ce tu mie nu mi-ai arătat niciodată. Totuşi, eu nu sunt genul care poartă ranchiună, aşa că o voi păstra pe servitoarea ta în casa mea. Însă acest favor insignifiant are un preţ.

— Ei bine, Natsuko, spune care-i preţul.

— Dă-mi înapoi perla mea neagră, zise ea calm.

Am dezlegat fără ezitare şnurul din jurul gâtului şi i-am înmânat bila întunecată, caldă încă de la atingerea trupului meu. Nu mi-a mulţumit, dar am auzit un mic suspin când şi-a dus mâinile la gât ca să-şi prindă perla acolo. Nu-i stătea la fel de bine cum îmi stătea mie. Pielea ei, fleşcăită de timp, constituia un decor sărac pentru o nestemată atât de frumoasă. Şi în felul acesta, am reuşit să-i cumpăr lui Părere-de-Rău o bătrâneţe fără griji. Peste ani, la Shanghai, mi-am cumpărat o bijuterie asemănătoare, de o calitate mai bună, dar căreia îi lipsea puterea perlei lui Natsuko şi care nu avea

nicio istorie.

Primăvara sosi triumfal, cu cerul smălţuit în albastru, o abundenţă de flori albe şi roz în livadă şi aerul înmiresmat de florile albe, în formă de stea, ale usturoiului.

Apoi, natura, la fel de capricioasă ca zeii, se răzgândi şi o ninsoare deloc potrivită cu anotimpul acela îngheţă florile pomilor, schimbându-le culoarea în aceea a ceaiului, înainte de a le face să cadă la pământ.

Natsuko se plânse că în vara aceea vor fi puţine fructe şi că în mod sigur vor creşte cheltuielile casei. Avea o înclinaţie spre pesimism şi proastă dispoziţie pe care o dispreţuiam. Banii sunt pentru cei vii, la urma urmei. Ce folos ne mai pot aduce în viaţa de după moarte? Sunt sigură că, acolo, mintea noastră va fi o monedă mult mai de valoare.

Cu două săptămâni înainte de plecarea mea, Teshima ceru să mă vadă. Cu ochi apoşi, îmi spuse că-i va fi dor de mine. M-a strigat pe numele fiicei sale moarte, Satsuko, şi şi-a cerut scuze pentru vârsta înaintată, care-l împiedica să întreprindă călătoria de rigoare pentru a participa la nunta mea. M-am gândit că, de bună seamă, se ramolise, căci mintea lui părea întunecată şi începuse să încurce oameni şi locuri diferite. Ştiam că fiica lui, Satsuko, murise de toxiinfecţie alimentară, cu un an înainte de naşterea lui Kawashima, şi, dorind

să-l rănesc, i-am adus aminte de acest lucru într-o manieră foarte directă, dar nu a făcut decât să se uite întrebător la mine şi să zică:

— Trebuie să fii fată cuminte, Satsuko, şi să-ţi onorezi soţul, dăruindu-i mulţi fii.

Chiar şi senil, Teshima îşi asuma dreptul de a-mi ţine prelegeri. Cum stătea acum în faţa mea, îmbrăcat cu haina-i de bumbac abia pe jumătate închisă, fără nimic altceva pe el, mi-a reamintit de felul în care mă pregătise el să fiu „o soţie bună”. Îşi întinse mâna osoasă spre mine şi începu să-mi mângâie sânii, închizându-şi ochii şi oftând. Gestul, atât de posesiv, făcut ca şi cum s-ar fi aşteptat să mă supun, era oribil şi mă umplu de mânie. Propria-mi dorinţă, care acum avea mult mai mult discernământ decât pe vremea când Teshima se folosise de mine, rămase netulburată la vederea mâinilor sale cu vene subţiri şi a pielii pătate.

— Să nu-mi vorbeşti tu mie de cinste, moşule, am şuierat către el. Ce bărbat cinstit şi-ar seduce propria nepoată?

El se îndepărtă de mine şi se apucă să dea de mâncare micii păsări din colivie, care-şi ducea zilele într-un colţ întunecat al camerei lui.

— Satsuko e un şoim care a venit să te mănânce, cântă el, vârându-şi degetele în colivie. Pasărea cântătoare ţopăi neajutorată pe beţişorul ei, cu ochişorii stinşi de resemnare în privinţa captivităţii ei.

Când mă pregăteam să ies din cameră, tocmai intrau cele două ţărăncuţe pe care Teshima le deţinea din ziua în care se născuseră, aducându-i castroane cu supă şi orez. Una începu să-i dea supă cu lingura, în timp ce cealaltă îi ştergea bărbia cu o bucată de damasc. Am crezut că deja uitase conversaţia noastră, dar într-un moment de luciditate el mă strigă pe numele meu chinezesc:

— Perla Orientului, zise el cu dispreţ, noi doi nu avem acelaşi sânge, fată prostuţă. La urma urmei, sângele e cel care contează.

Îmi trecu prin minte că, măcar că uram gândul de a trăi în Mongolia şi intenţionam ca, într-un fel sau altul, să scap de acolo, nu avea să-mi pară rău să părăsesc casa aceea care mânca viaţa femeilor. În inima mea s-a înfiripat un pic de înţelegere faţă de Natsuko, care, îndurând singurătatea cauzată de faptul că propria-i familie o neglija, se retrăsese cu tristeţe în camerele ei întunecoase. Ştiam că bărbaţii vor continua să o ducă bine. Lui Teshima, aflat la bătrâneţe, i se va îndeplini orice dorinţă de către fetele care-l serveau şi ale căror vieţi îi aparţineau. Kawashima şi fiii săi, Hideo şi Nobu, îşi vor continua traiul de stăpâni, ca bogătaşi plini de putere. În acele ultime zile petrecute în casa lui Kawashima, am simţit că nu prea aveam pentru ce să-i mulţumesc, exceptând cetăţenia mea japoneză, de care eram mândră. Nu puteam atunci să prevăd că, peste mulţi ani, când pentru mine asta avea să însemne o chestiune de

viaţă sau de moarte, el o să-mi retragă chiar şi acest drept.

Cu fiicele măritate, mai puţin Itani, fata cu semn din naştere, pe care Kawashima o instalase într-o ramură mai tânără a casei sale din Ōsaka, acolo unde urmau să stea fraţii ei când călătoreau în oraş, Natsuko era părăsită de toţi. În curând, avea să rămână doar cu răsfăţata sa noră, Taeko, drept companie. Taeko trebuia să se căsătorească în vara aceea cu Hideo, atunci când înfloreau anemonele. Se zvonea că Taeko, deşi frumoasă, avea o fire rea şi îşi bătea servitorii atunci când o nemulţumeau.

Îmi imaginam că fantoma sărmanei Shimako o va însoţi veşnic pe Natsuko în umbrele casei, însă o soră moartă reprezintă o tovărăşie neîndestulătoare în vremuri grele. Ichiyo, ea însăşi măritată acum cu un industriaş bogat de două ori mai în vârstă decât ea, îmi spuse că Natsuko era de părere că data nunţii lui Hideo era prea apropiată de sărbătoarea morţilor ca să fie una norocoasă, îi doream lui Natsuko mulţi nepoţi, ca să dea viaţă zilelor ei. Nu-mi venea să fiu atât de meschină încât să-i port pică pentru toate micile acte de cruzime. La urma urmei, făcusem şi eu destule. În orice caz, e o risipă de energie să le doreşti răul celor nenorociţi. Am fost mulţumită să descopăr în mine o afecţiune pentru Natsuko care sfida tot ceea ce fusese între noi. Eram pregătită să plec, dar avea să-mi fie dor de familiarul ei

zâmbet rece şi de casa ordonată pe care o conducea cu atâta devotament.

În ultima mea noapte în casa lui Kawashima, am visat că simţeam nevoia să mă uşurez. Toate oalele sau găurile de care mă apropiam erau crăpate sau aveau un şarpe în ele. Oricât aş fi încercat, nu găseam niciun loc potrivit şi m-am trezit epuizată. Am stat întinsă în pat privind cerul care se lumina, gândindu-mă că nu voi mai vedea niciodată zorii din patul pe care-l împărţisem cu Yamaga şi nici nu voi mai auzi scârţâitul podelei de lemn de pe coridor, atunci când Părere-de-Rău îmi aducea micul dejun.

Pentru prima oară de când auzisem numele lui Kanjurjab, m-am întrebat cam cum ar putea arăta. Îmi trimisese un portret colorat strident, care îl reprezenta aşezat pe un scaun cu spătar înalt, îmbrăcat într-o ţinută oficială din mătase albastru-închis, cu o căciulă ţepoasă din blană pusă pe capul mare. Pe un birou, lângă el, era un ceas pictat să arate veşnic misterioasa oră a amiezii sau miezului nopţii. Pe fundal, se zăreau nişte crenguţe cu anemone, care păreau să-i crească din umeri. Nu eram optimistă în privinţa mariajului nostru. Dacă firea îi era în ton cu înfăţişarea, avea să-mi ofere o viaţă prea liniştită pentru gusturile mele. Mă întrebam ce anume aştepta de la mine; bănuiam că supunere, frumuseţe şi umilinţă.

Părere-de-Rău îmi spuse că, odată, întâlnise un

mongol în afara zidurilor Oraşului Interzis. Mirosea a lapte de iapă şi a urină de cal. Pielea lui părea tocită de vreme, avea dinţii gri ca stridiile şi, deşi ea s-a dat la o parte din calea lui, făcându-i loc să treacă, el nu i-a zâmbit nici măcar o clipă. Apoi adăugă, pe un ton optimist, că probabil omul pe care-l văzuse ea nu era vreun prinţ, aşa că puteam spera la mai bine.

În dimineaţa aceea, ultima petrecută în aripa vestică, am savurat un mic dejun cu sepie în usturoi stropită cu un deget de vin făcut din cinci cereale[7], despre care Părere-de-Rău zicea că mă va proteja de vântul din nord. Era neliniştită pentru că în călătoria mea trebuia să zbor cu avionul şi era tristă că sosise timpul să ne despărţim, dar am observat în purtarea ei ceva ce aducea a uşurare. Ştiam că mă iubea, dar poate că devenisem prea mult pentru ea şi aştepta cu nerăbdare să aibă o viaţă mai liniştită. Am rugat-o să mă îmbrăţişeze ca şi cum aş fi fost din nou o fetiţă şi apoi să mă uite. I-am spus să-şi aducă aminte de mine doar dacă acest lucru nu o întrista.

— La urma urmei, i-am zis eu, memoria ne este dată pentru supravieţuire, Părere-de-Rău, aşa că să-ţi aminteşti doar lucrurile de care ai nevoie.

— Aşa voi face, Micuţă Stăpână, răspunse ea. Întotdeauna fac ce îmi spui.

Deşi plânsesem la pierderea mamei mele de

7 Băutură obţinută din grâu, porumb, orz, orez ţii sorg.

sânge, ar fi fost nepotrivit să plâng când am părăsit-o pe Părere-de-Rău. Eram pregătită să o uit. Totul are timpul său, iar viaţa trăită fără schimbare e destinată a fi, în final, nesatisfăcătoare. Învăţasem de la Părere-de-Rău că, dacă-ţi pui mintea, este posibil să iubeşti o persoană rea, aşa cum ea mă iubise pe mine. În orice caz, nu puteam să cred că nu aveam să o mai văd niciodată. Nu eram la fel de superstiţioasă ca Natsuko, dar ceva din mine îmi spunea că o voi revedea pe Părere-de-Rău.

Anii trăiţi în sânul familiei Kawashima mă învăţaseră lucruri pe care nu aveam să le uit niciodată. De la Kawashima am învăţat că puterea e inutilă dacă nu o foloseşti şi că ar trebui să ai întotdeauna ceva cu care să faci troc. De la Teshima am învăţat că egoismul aduce multe recompense, iar de la Natsuko am învăţat că virtutea nu garantează nicio răsplată. De la Shimako am ajuns să aflu că este posibil să fii doi oameni în acelaşi timp şi, de asemenea, că viaţa noastră interioară, secretă, are mai multă influenţă asupra noastră decât cea pe care alegem să o înfăţişăm lumii.

Deşi vremea se îmbunătăţise, Natsuko se îmbolnăvi din cauza unei infecţii şi era la pat. Suferea în mod frecvent de accese de beri-beri[8],

8 Boală din Extremul Orient, provocată de lipsa vitaminei B şi manifestată prin tulburări nervoase, cardiovasculare şi respiratorii.

pentru care doctorul Mura îi dădea injecţii cu vitamine, dar de data asta ea zicea că are gripă. Se poate să fi fost un pretext de care se folosea ca să nu trebuiască să vină la nunta mea, deşi zăcea, într-adevăr, palidă pe pernă.

Când sosi momentul să plec, îşi luă rămas-bun de la mine cu obişnuitul ei formalism.

— Ţi-aş ura noroc în căsnicie, Yoshiko, dar asta ar fi ceva de un optimism prostesc pentru cineva născut în anul tigrului. Tigrii nu sunt niciodată mulţumiţi şi nici nu renunţă vreodată la vânătoare.

Nu am putut rezista impulsului de a mă duela cu ea pentru ultima oară:

— Natsuko, gheişa soţului tău e născută în anul tigrului. Dacă e să dăm crezare zvonurilor, viaţa ei a fost peste măsură de norocoasă.

Îmi zâmbi dispreţuitor:

— La Ōsaka, anul oii este anul cu ghinion.

Fără lucrurile mele care să le decoreze, camerele din aripa vestică păreau lipsite de viaţă. Pe când locuiam acolo, nu observasem că vopseaua de pe pereţi se scorojise şi era nevoie de o zugrăveală sau că oglinda în care mă priveam zilnic era înnegrită de vreme. Cu toate astea, în tencuială şi în aerul nemişcat al încăperilor rămăsese impregnată o urmă a emoţiei, a nefericirii şi a aventurilor sexuale pe care le găzduiseră. Şi Yamaga era prezent acolo, iar aceasta era o amintire care nu avea să fie niciodată pură, ci venea întotdeauna însoţită de

suferinţa de care era legată. Am ridicat ceaşca din care băuse sake ultima dată şi am lăsat-o să cadă pe jos; s-a spart în trei bucăţi, pe care le-am călcat în picioare, pisându-le până s-a ales pulberea de ele. Nu am luat niciun suvenir de la el, care să-mi distragă atenţia de la cele ce aveam să le trăiesc în continuare. Ştiam, totuşi, că imaginea lui şi durerea mea vor reveni, nepoftite, indiferent ce anume lăsam în urma mea.

Voiam să-mi trăiesc viaţa pe măsură ce se întâmpla, nu pierdută în nostalgia trecutului sau anticiparea viitorului. Nu mă aşteptam să fiu fericită. Mi se părea că fericirea se găsea doar în acele clipe când timpul îţi este ocupat cu ceva care te absoarbe, făcându-te să uiţi de tine. Eram ferm hotărâtă să-mi trăiesc viaţa zi după zi şi să evit căutarea pe termen lung a fericirii. În timpul care-mi era sortit, aveam să mă las ghidată de principiul plăcerii, astfel că, atunci când moartea mă va căuta, să mă găsească trăindu-mi, încă, viaţa la maxim.

Tocană de oase și lapte de iapă

Kawashima şi Nobu mă însoţiră în călătoria până la Port Arthur, unde trebuia să mă mărit, înainte de a călători spre Mongolia. Hideo urma să rămână acasă, ca patriarh temporar, căci bunicul lui era acum prea bătrân pentru asemenea

îndatoriri.

Cuferele mele, pline cu haine şi daruri de nuntă, plecaseră înainte, dar în preţioasa mea trusă pentru scris păstrasem cu mine cutia pe jumătate goală cu *lychee* uscate, de-acum zbârcite de vreme, albina prinsă în chihlimbar şi cerceii de coral ai mamei.

Am zburat de la Tokio, pe deasupra Coreei, până la frumoasa peninsulă unde e situat Port Arthur, într-un avion militar, ca oaspeţi ai amiralului Ube Sadamu. Amiralul, un acolit aristocrat şi influent de-al lui Kawashima, ajutase la aranjarea căsătoriei mele cu Kanjurjab, în cadrul efortului japonez de a-şi crea, pe cât posibil, cât mai multe puncte de sprijin în Mongolia. E mare păcat că puterea vine rareori însoţită de frumuseţe, căci amiralul era tot atât de urât pe cât era de puternic.

Aveam veşti că Puyi, nevolnicul împărat al Chinei, fugise din Oraşul Interzis sub protecţia japonezilor. Cum Pekinul era în fierbere, siguranţa Majestăţii Sale Imperiale stătea sub semnul riscului. Într-o dimineaţă cenuşie de februarie din anul 1925, fusese scos pe ascuns din oraş în compania tutorelui său, Reginald Johnston, pentru a-şi stabili reşedinţa la Tianjin, locul de naştere al soţiei sale, Wan Rong. Amiralul Ube avea un amestec în această chestiune şi îmi dădeam seama, din felul în care i se adresa Kawashima, că era un om puternic. Nobu îmi spuse că amiralul se

afla în miezul afacerilor politice japoneze şi că era un prieten personal al prinţului moştenitor Hirohito.

Călătoria a fost palpitantă, mai ales decolarea, care, pentru mine, a fost de două ori mai plăcută din cauza fricii de zbor evidente pe care o manifesta Nobu. I-am spus că eram hotărâtă să pilotez eu însămi un avion într-o bună zi, iar el râse, nu doar ca să mă enerveze, ci pentru că era, într-adevăr, amuzat de ideea mea. Lui Nobu îi făcea plăcere să mă supere, ca să se revanşeze pentru multele umilinţe pe care le îndurase, în copilărie, din cauza mea.

— Vei fi nevastă, Yoshiko, mă luă el în râs. Nevestele nu pilotează avioane, ci stau pe spate şi prăsesc.

Nobu se făcuse un bărbat chipeş, ale cărui priviri oţelite erau în contradicţie cu firea lui slabă. Spunea minciuni ca să-şi uşureze drumul prin viaţă şi adopta întotdeauna politica minimei rezistenţe, bazându-se pe farmecul său pentru a obţine ceea ce dorea. Totuşi, îmi plăcea destul de mult, avea simţul umorului şi odată l-am văzut eliberând cu delicateţe din pânza unui păianjen un fluture înnebunit ele spaimă. Adevărata sa ambiţie era să fie poet, dar nu avea curajul de a-i vorbi lui Kawashima despre asta. De altfel, mă îndoiesc că avea talent literar, în ciuda împunsăturilor sale, cred că mă admira, chiar dacă, de-a lungul anilor, îi dădusem adeseori în vileag slăbiciunile. Nu

puteam să-l condamn că acum se bucură puţin de situaţia mea.

Deşi pe atunci nu o ştia, Nobu avea să se însoare cu fiica gazdei noastre, amiralul Ube. Fata era de origine înaltă, aşa că mariajul îl încântă pe Kawashima, dar era bolnăvicioasă şi de-a lungul timpului suferi multe naşteri de copii morţi. Ea îi dărui lui Nobu un singur prunc viu, o fată, care, neavând fraţi cu care să se ia la întrecere, crescu devenind nu doar o fiinţă decorativă, ci şi studioasă.

Am decolat pe o vreme descrisă de pilot ca fiind excelentă pentru zbor: nu se simţea nicio adiere în aer, iar cerul era senin, albicios şi cu vizibilitate bună. Pe când coboram în lumina albăstruie, ca de cerneală, pe cer îşi făcură apariţia vreo două stele, iar conturul slab al lunii părea roşu. Kawashima scoase din buzunar o butelcuţă plată din argint şi ne oferi câte o gură de whisky din malţ. Era prima oară când gustam altă băutură alcoolică în afară de sake sau de vin chinezesc. Aroma ciudată m-a făcut să mă gândesc la mirosul din temple şi la tutun şi mi-a lăsat o senzaţie de arsură pe gât. Gustul mi s-a părut interesant şi am admirat butelcuţă din argint. Însă Nobu, care se străduia să pară că nimic nu-l impresionează, zise că sake-ul era mai bun la gust decât whisky-ul, iar Kawashima şi Sadamu şi-au exprimat acordul cu o înclinare din cap.

Kawashima m-a informat că Port Arthur fusese

capturat de japonezi de la chinezi, fiind acum teritoriu japonez. Prin urmare, era cel mai potrivit loc pentru oficierea căsătoriei, mai ales că prinţul Kanjurjab nu avea deloc dorinţa de a traversa marea pentru a-şi cunoaşte mireasa. Kawashima zise că, atunci când voi ajunge în Mongolia, se aştepta de la mine să îmi promovez ţara în toate privinţele. Ca fiică a Japoniei, nu trebuia să uit niciodată datoria pe care o aveam faţă de ţara mea adoptivă. Nu-mi prea venea să cred că ţării pe care o iubeam atât de mult i-ar fi fost de vreun folos ca eu să-mi dau viaţa pe câmpiile reci ale Mongoliei. De bună seamă că Japonia avea planuri mai mari pentru mine, nu?

Kawashima stabilise să aşteptăm sosirea lui Kanjurjab într-o casă mare, construită, ca şi vecinele sale, în stil occidental, cu o grădină crescută peste măsură în spate, plină de lauri uleioşi şi de hurmuzi[9] însângeraţi. Clădirea, de forma unui semicerc elegant, se înălţa confortabil în mijlocul celorlalte; era zugrăvită în alb şi păzită, la intrare, de porţi din fier forjat, cu ornamente înfăţişând dragoni şi bujori. Interiorul era decorat în stil chinezesc şi abunda în mobilier negai şi scaune neconfortabile. Camerele mele erau la primul etaj, în partea din faţă a casei, şi, în ciuda numeroşilor servitori, erau în neorânduială şi un pic prăfuite. Aerul din casă era stătut şi dulceag,

9 Arbust ornamental cu frunze întregi sau inegal lobate şi flori mici de un roz pal.

mirosind a vechi, iar canapelele şi pernele erau cam umede.

Construcţia dădea spre un ţărm mărginit de stânci colţuroase, care se uneau cu o fâşie gri de nisip şi pietriş la marginea apei. Din spatele casei, prosperul oraş Port Arthur se întindea ca un evantai, cu şiruri de case asemănătoare aşezate în mijlocul lagunelor verzi ale grădinilor în care creşteau din belşug bambuşi şi magnolii. Străzile largi, mărginite cu arbori de acacia, erau bine întreţinute, dar lipsite de viaţă. Preferam zona prin care trecuserăm venind de la aerodrom, unde locuiau săracii, în jurul docurilor şi sub podurile ude. Acolo, uliţele înguste şi întunecate, cu rufe întinse la uscat şi pline cu gunoaie de tot felul, de la resturi de mâncare la pisici moarte, aveau o aură de pericol, ca şi cum în orice clipă ai fi putut da nas în nas cu aventura.

Din portul eliberat de gheaţă, vase cu aburi imense făceau curse la Shanghai, iar în jurul danelor[10] din lemn îmbătrânit de vreme, sampanele[11] se îngrămădeau laolaltă să vândă peşte şi legume. Puteai să-ţi faci un tatuaj sau să bei un ceai, servit de femei care erau şi ele de vânzare. Întotdeauna am fost de părere că e mare păcat că bogăţia şi poziţia socială ne urcă pe

10 Loc situat de-a lungul cheiurilor, amenajat pentru scoaterea vaselor şi manipularea mărfurilor într-un port.

11 Corabie cu pânze, cu o capacitate de cinci până la zece vagoane, întrebuinţată în Extremul Orient.

culmea dealului, îndepărtându-ne de viaţa adevărată a străzilor mişunând de lume, unde plictiseala este rareori o problemă.

Mirele meu trebuia să ajungă abia în ziua ceremoniei, ceea ce-mi oferea două zile pentru a mă instala în casă. M-am gândit că lipsa lui de grabă arăta şovăiala în privinţa actului de-a săvârşi uniunea noastră, o şovăială pe care o împărtăşeam şi eu, desigur. Kawashima zise că această nesincronizare era cât se poate de bună şi că fusese gândită astfel încât să nu mă simt presată şi să am timp să mă pregătesc.

În prima noastră noapte în casă ni s-a servit un ospăţ minunat, la care Kawashima, Nobu şi eu am fost singurii meseni. Amiralul Ube plecase mai departe în Manciuria, aparent pentru nişte întruniri secrete. Ni s-au servit găluşte prăjite în sos picant şi bucăţi de miel cu capere. Felurile se succedau unul după altul, până când nici nu mai ştiam ce am mâncat la început, dar ţineam bine minte nişte clătite bune, umplute cu ridichi de iarnă, şi nişte caise murate, făcute din fructele cele mai tari, păstrate de obicei pentru a face coloranţi. Mi-a plăcut tot şi am mâncat cu lăcomie.

După ce servitorii s-au retras în *kang*-uri, cămăruţele lor, nişte mici platforme din cărămidă aşezate una lângă alta în curtea din spatele casei, lucrurile s-au liniştit. Auzeam marea lovindu-se de stânci şi, când şi când, sirena vreunui vas aflat în larg.

Nobu se pregăti să le viziteze pe „fetele-flori” din bordelul local care îi fusese recomandat de amiralul Ube. Acesta îi spusese că fetele din acest stabiliment erau cele mai bune fete din lume. Majoritatea erau chinezoaice şi aveau atâtea modalităţi de a satisface un bărbat, încât le pierdeai şirul; nicio dorinţă nu era lăsată neîmplinită, nicio cerere nu era refuzată. Ube îi mărturisise lui Nobu că, în ceea ce-l privea pe el, numai fetele de paisprezece ani sau mai mici erau bune. După această vârstă, zicea el, parfumul tinereţii le părăseşte pielea şi expresia lor se acreşte. Nobu şi cu mine am izbucnit în râs la gândul măruntului şi grăsanului amiral făcând dragoste. Pe cât era de înalt, pe atât era de lat, avea fesele lăsate şi un comportament ţanţoş şi pompos. Doar ochii, adânciţi în orbite, strălucitori şi serioşi, îl salvau de ridicol.

L-am întrebat pe Nobu ce anume va alege din lista nesfârşita.

— Am să iau mai întâi o fată cu picioarele legate şi dinţii albi, zise el cu încântare. Doar ca să mă pot convinge singur de ce se face atât caz pe seama chinezoaicelor. O să-mi bag în gură piciorul ei micuţ de lotus cu totul, ca şi cum ar fi un sân mic. Am auzit că fetele cu cele mai mici picioare sunt cele mai grozave, pentru că sunt obişnuite cu durerea şi sunt umile. După ce termini cu ele, îţi fac baie şi îţi dau să mănânci miere de pe degetele lor.

În timp ce vorbea, Nobu se îmbujoră la gândul acestei perspective. Spuse mai departe:

— După fata cu picioarele legate, care sper că va fi virgină, o voi încerca pe poloneza pe care o au la acest stabiliment. Ube zice că e urâtă, dar faptul că am călărit o fată cu părul auriu va fi ceva de care să-mi aduc aminte, şi apoi nu e nevoie să mă uit la chipul ei.

Invidiam libertatea lui Nobu de a o lua din loc în noapte şi de a face ce voia. I-am aprobat alegerile şi l-aş fi însoţit bucuroasă, fie şi numai ca să privesc. Pentru o clipă, m-am gândit să fug şi să-mi încep o viaţă nouă. Însă ceva îmi spuse să aştept. Încă nu era momentul. Fuga mea trebuia să fie bine plănuită şi trebuia să ştiu încotro fugeam…

Cum am pus capul pe pernă, am adormit şi am visat o casă colorată atât de splendid încât îţi transmitea o senzaţie stranie, de rău, ca atunci când te ospătezi cu mâncare prea bogată şi vin prea tare. Pereţii, de un turcoaz minunat, erau împodobiţi pe margini cu aur pur. Pe tavanele atât de înalte, încât, pe la colţuri, vulturii îşi făcuseră cuiburi sclipitoare, purpuriul dădea din violet în roz. Cascade imense de mătase cădeau în jurul meu în brazde luminoase de la verdele cel mai pal, prin tot spectrul, până la verde coclit, în vreme ce, din uriaşe holuri de sticlă se revărsau în bazine de mercur argintiu toate nuanţele de roşu. Perle de culoarea celor mai roz azalee împodobeau toate

suprafeţele. În timp ce alergam prin camerele-curcubeu, am devenit conştientă că eram urmărită de tatăl meu natural, deghizat într-un dulău negru. Intenţiona să mă omoare înainte de a-l dezonora şi mai mult. Am fugit într-o cămăruţă fără ferestre, unde orgia de culori se schimbase în maroniul mocirlos pe care-l obţii când, copil fiind, amesteci atât de multe culori din falsa de pictat, că le pierzi pe toate. Când am ajuns în această încăpere, mi-am dat seama că, peste picioarele desculţe, mi se scurge un torent de sânge cald. O durere arzătoare mă trezi din somn, ca să descopăr că Kawashima mă luase pe la spate, ţinându-şi o mână pe sânul meu şi acoperindu-mi gura cu cealaltă.

— Stai potolită, Yoshiko, şopti el. Ţipetele tale or să scoale toată casa.

Îmi promise că în noaptea aia nu-mi va lăsa nicio urmă de muşcături, deoarece considera a fi o dovadă de politeţe să mă predea lui Kanjurjab fără urme pe piele. Se mulţumi, în schimb, să mă tragă de păr ca de un frâu şi să se înfigă în mine cu cruzime. Nicio urmă pe dinafară, dar pe dinăuntru o durere de zile întregi.

După ce termină, scoase un geamăt satisfăcut şi se rostogoli la o parte de pe mine.

— O să-mi fie clor de împerecherile noastre, Yoshiko, zise el. Ai o aromă atât de interesantă, deopotrivă sărată şi dulce.

Am zâmbit şi m-am aplecat spre el ca pentru a-l

săruta, dar în loc de asta l-am muşcat adânc de buză, până când gura mi se umplu cu sângele lui. Mă împinse de lângă el, aruncându-mă la podea.

— Tu ai gust doar de sare, i-am spus.

I-am lăsat ca semn o cicatrice pe care avea să o ducă acasă, la Natsuko. Totuşi, în ciuda durerii stârnite şi a deserviciului pe care mi-l făcuse, sexul cu Kawashima mi s-a părut întotdeauna pasionant. De prima oară când m-am culcat cu el, am fost deposedată de tandreţe. Amanţii care sunt prea blânzi te fac să te îneci în melasă.

În dimineaţa următoare, furios la vederea buzei umflate, Kawashima scoase bombănind darul în bani pe care trebuia să-l pun la altar, în timp ce spuneam o rugăciune. Eram pe cale să devin soţie, aşa că trebuia să respect tradiţia de a mă ruga pentru fericire şi prosperitate alături de proaspătul meu soţ. Eram o actriţă suficient de bună încât să-l prostesc pe Kawashima, făcându-l să creadă că acceptasem viaţa pe care mi-o alesese. M-am prefăcut ascultătoare şi am fost de acord să plec de acasă. Îmi ascunsesem propriii bani în căptuşeala cuferelor mele şi nu aveam nicio intenţie să-i spun lui Kawashima despre asta. Eram ferm hotărâtă să-mi păstrez economiile şi să-mi sporesc rezervele ori de câte ori se ivea ocazia.

M-am îmbăiat într-o cadă din piatră, placată cu pietricele netede, care să stimuleze sângele, şi am turnat puţină sare ca să mă vindec de pe urma

exceselor lui Kawashima. Mă relaxam în apa aburindă şi mai luam câte o duşcă de whisky din butelcuţa de argint pe care i-o şterpelisem din buzunar în timp ce dormea. Apoi am mâncat micul dejun, lapte şi ouă prăjite, şi am pornit spre templu.

Am simţit mirosul stătut de tămâie încă înainte ca altarul să apară din întuneric şi mi-am adus aminte cât de neliniştită mă simţeam întotdeauna în astfel de lăcaşuri. Nu m-am rugat nici pentru fericire, nici pentru prosperitate, în loc de asta, m-am rugat pentru o viaţă senzaţională, în care să nu trebuiască să ţin seama decât de propriile-mi decizii. Dacă trebuia să le ofer ceva în schimb zeilor, atunci nu aveau decât să-mi scurteze din viaţă, în caz că şi-ar fi dorit-o.

M-am întors acasă ca să deschid cadourile care sosiseră de la familia Kawashima şi punguţele din material textil în care erau bani, primite în dar de la familii bogate din Tokio şi Ōsaka, în încercarea de a-l impresiona pe Kawashima cu generozitatea lor. Punguţele aveau să-i fie date tatălui lui Kanjurjab, ca parte a dotei mele.

Ichyio îmi trimisese un embrion de maimuţă conservat în alcool, ca talisman pentru fertilitate. Era oribil. Hideo mi-a trimis un mic pumnal împodobit cu pietre preţioase, însoţit de un bileţel în care spunea că era destinat să mă ajute să mă descurc cu carnea tare cu care trebuia să mă obişnuiesc în Mongolia. Presupun că lui i se

păruse amuzant. Mai erau daruri de la Itani şi de la Taeko, logodnica lui Hideo, care-mi trimisese o pereche total neinteresantă de cercei din sidef. Părere-de-Rău ascunsese în bagajele mele o cutie împachetată, în care se găseau *lychee* uscate, alături de o scrisoare pentru care, cu siguranţă, plătise pe cineva ca să i-o scrie. Zicea că îmi trimisese fructele ca să-mi amintească de călătoria pe care o făcusem împreună cu ea, cu mult timp în urmă, din China în Japonia. Mă sfătuia să nu beau lapte mongol, căci provenea de la iaci, care sunt nişte animale murdare. Mai zicea că aş face foarte bine să mă rog pentru noroc, deoarece era posibil să mă aştepte vremuri grele. Apoi, cerându-şi scuze că-mi dădea sfaturi, se semnase cu o cruce.

În afară de chimonoul pentru nuntă pe care mi-l alesese şi mi-l trimisese într-o cutie din cedru, Natsuko îmi dărui un mic cufăr lăcuit, a cărei încuietoare din jad era ferecată cu o cheie din aur. În interior, capacul era decorat în vechiul stil Satsuma, înfăţişând flori căţărătoare de glicină. Cutia cuprindea două compartimente căptuşite cu email de argint. Unul era umplut cu miere de aprilie, cel mai parfumat tip de miere, iar celălalt conţinea gem de mai, cu miros puternic de lămâie verde. Ambele compartimente erau sigilate cu o peliculă străvezie de ceară de albine. Era magnific.

Kawashima remarcă faptul că Natsuko, regina stupului, îmi trimisese ceva din dulceaţa acestuia

în zborul meu nupţial. Uitase că Natsuko primise ea însăşi cutia în dar de la soacra ei, când dăduse naştere celei de-a treia fiice. Cadoul fusese însoţit de următoarele cuvinte: „Am ales un dar de o asemenea splendoare, aşteptându-mă să-i dăruieşti fiului meu un băiat, dar se pare că ai terminat-o cu asta. Ţi-l dau, totuşi, deoarece vederea sa nu ar face decât să-mi aducă aminte de dezamăgirea lui şi de propria-mi silă”.

Dându-mi mie acea cutie, Natsuko îmi trimitea un mesaj voalat, pe care ştia că îl voi înţelege. Îmi comunica, în acelaşi timp, dezgustul ei faţă de mine şi îmi reamintea că eram stearpă. Pentru o clipă fugară, ea deveni splendidă în ochii mei. Îmi reamintea că femeile constituie duşmani mult mai interesanţi decât bărbaţii, din cauza subtilităţii şi a abilităţii de a provoca o durere mai degrabă insuportabilă decât brutală. Cred că aceea a fost ziua în care, ţinând în mână darul de la Natsuko, mi-am dat seama pentru prima oară că o iubeam cu adevărat, deşi eram conştientă de faptul că ea nu mă va iubi niciodată.

În noaptea de dinaintea sosirii lui Kanjurjab, am dormit sigură. Kawashima nu m-a deranjat, mi-a spus că ar trebui să mă bucur de solitudinea mea, căci avea să fie ultima oară când dormeam necălărită. În noaptea aceea, îşi băgă în pat un tânăr servitor, un băiat deosebit de frumos la înfăţişare.

La scurt timp după ivirea zorilor, într-o manieră

gălăgioasă şi degajată, sosiră Kanjurjab, părinţii lui, fraţii, concubinele, câinii şi servitorii săi neplătiţi. În timp ce îi spionam de la fereastra de la etaj, mi se amărî inima la gândul că, până la căderea serii, urma să fac parte din grupul lor. În ciuda rafinamentului hainelor, arătau necizelaţi, prea tăbăciţi de intemperii şi grosolani pentru gustul meu. Kawashima nu-mi făcuse un bine cu peţitul său. Nutrisem ideea că, într-un anumit fel, mă considerase întotdeauna deosebită, dar mă înşelasem.

Portretul lui Kanjurjab fusese unul flatant. Acum, îmbrăcat într-un costum occidental, cu pantofii prăfuiţi şi cu o şapcă din fetru, părea un pic pierdut în mijlocul tribului său. Era mai înalt decât majoritatea japonezilor pe care-i cunoscusem, dar mi se părea cam durduliu şi puştan. Cu pletele atârnând şi umerii căzuţi, nu semăna deloc cu mongolul sălbatic despre care-mi povestise Părere-de-Rău că-l întâlnise lângă zidurile Oraşului Interzis.

Femeia pe care, la prima vedere, am crezut-o mama lui, se dovedi a fi concubina sa, Mai. Avea o înfăţişare casnică, rubicondă şi rumenă ca şi prunele al căror nume îl purta. Fire blândă şi necomplicată, Mai avea o încredere simplă în viaţă, care-i uşura drumul. Mama lui, Xue, botezată cu numele zăpezii deoarece se născuse iarna, era o femeie religioasă, a cărei viaţă devenise mai complicată decât era necesar din

cauza modului strict în care înţelegea să respecte principiile lamaismului[12], religia familiei Kanjurjab. Xue era îmbrăcată într-o tunică din mătase de culoarea pucioasei şi purta o podoabă pentru păr bogat ornamentată cu argint şi pietre preţioase. Se mişca repede, ca şi cum nu-i ajungea niciodată timpul, şi, indiferent în tovărăşia cui se afla, părea să se afle într-un spaţiu al ei. Avea o gură subţire şi nişte fante în chip de ochi, dar părul ei lung şi negru, împletit cu mărgeluţe din argint, era impresionant de des. Am ajuns să aflu că poseda o şiretenie nativă, dar nu o prea mare inteligenţă.

Tatăl lui Kanjurjab, Tsgotbaatar, era îmbrăcat şi el în straie occidentale. Acea ocazie avea să rămână singura dată când l-am văzut pe vreunul dintre ei îmbrăcat în astfel de costume. Poate că fuseseră cumpărate special pentru acest prilej, căci niciunul dintre cei doi bărbaţi nu părea să se simtă în largul său în ele. Tsgotbaatar era un bărbat care se exprima în puţine cuvinte, de cele mai multe ori mormăind un „da” sau „nu” când i se oferea ceva. Avea capacitatea de a rămâne complet nemişcat şi m-am gândit atunci, fără să-l cunosc, că ar fi fost mai fericit într-un loc ceva mai sălbatic decât Port Arthur. Mai târziu, am ajuns să înţeleg că nemişcarea sa era de fapt uluire; când se afla într-un mediu străin, adulmeca aerul de parcă ar fi căutat o cărare pierdută, predestinată.

---

12 Formă particulară a budismului din Tibet şi Mongolia.

Chimonoul pe care mi-l alesese Natsuko era din mătase de un roşu închis, culoarea specifică pentru nunţi. Era brodat cu cercuri galbene, ca să-mi amintească de China, şi tivit cu o bordură din satin verde. Simţeam pe piele chimonoul de dedesubt, care era uşor şi moale, dar când peste el a fost adăugată partea de deasupra, legată apoi cu un *obi,* veşmântul a devenit greoi şi inconfortabil. Uram peruca elaborată pe care trebuia să o port ca să-mi acopăr tunsoarea scurtă, modernă, şi m-am jucat delectându-mă o vreme cu ideea de a-mi atârna în păr flori de clopoţei, aşa cum făceau gheişele, şi de a-mi farda pleoapele cu roşu, ca să-l enervez pe Kawashima, dar m-am hotărât să nu fac asta. Aveam să mă comport manierat la ceremonia de căsătorie şi să consider asta drept o piatră de temelie pentru libertatea mea.

La scurt timp după ceremonie, Mai, concubina lui Kanjurjab, veni în camera mea aducându-mi în dar o crenguţă de orhidee sălbatică. Îmi ură mulţi fii care să se joace pe pajişti cu ai ei şi fiice care să-mi aducă alinare la bătrâneţe. Îmi spuse că Kanjurjab şi familia lui erau onoraţi să aibă ca soţie a iubitului lor prim-născut o tânără pură de viţă atât de nobilă. În mod evident, Kawashima mă vânduse cu un pedigri fals.

După ce bătrânul Tsgotbaatar şi Kawashima au făcut schimb de daruri, a avut loc o ceremonie simplă şi, cu asta, treaba a fost încheiată. Stăteam

alături de Kanjurjab, să ni se facă pozele de nuntă, mirosind izul de stătut al hainelor lui şi uitându-mă în jos, la vârfurile răsucite în sus ale cizmelor lui din pâslă. Pentru ceremonie, se schimbase într-un costum tradiţional mongol, care-i venea mai bine decât costumul occidental în care păruse să se simtă atât de puţin confortabil. Mă întrebam ce fel de amant o să fie. Bănuiam că trupul lui va fi moale, iar energia lui departe de a fi inepuizabilă. Însă şi o masă proastă poate avea gust bun când ţi-e suficient de foame.

La banchetul care a urmat, bărbaţii au fost despărţiţi de femei prin nişte paravane joase din hârtie, prinse în cadre din lemn negru, pe deasupra cărora de-abia puteai vedea. Celor mai mulţi dintre bărbaţii orientali le displace să vadă femei mâncând. Ei presupun că femeile ar trebui să trăiască cu aer, precum delicatele fiinţe din legende. Însă mongolii sunt mult mai zdraveni decât fraţii lor japonezi şi ei consideră faptul că o femeie mănâncă mult un semn de sănătate. Am luat masa cu mama lui Kanjurjab, cu cele două surori ale lui, Alta şi Nandak, şi cu diverse verişoare şi prietene. Kara, concubina tatălui său, botezată astfel după marea cea mare, ar fi trebuit să se afle printre noi, dar ea plecă să hoinărească, neatentă, după ce se servi primul fel. Îi observasem tulburarea în timpul ceremoniei. Părea să aibă un fel de criză, iar Alta şi Nandak trebuiseră să o ţină de braţe. Mai nu ni se alătură,

căci era ocupată la bucătărie, unde controla mâncarea lui Kanjurjab, ca să se asigure că îi erau servite bucăţile cele mai bune.

Kawashima a avut paisprezece invitaţi, printre care amiralul Ube şi cinci ofiţeri de rang înalt din armată, aflaţi acolo pentru a-i impresiona pe mongoli. Invitaţii lui Tsgotbaatar constituiau un grup dezordonat, ai cărui membri dădeau foarte puţină importanţă felului în care erau priviţi de alţii. Printre ei se afla Jon, unul dintre cumnaţii lui Kanjurjab, care se aşezase în aşa fel încât să se poată holba la mine printr-un spaţiu dintre paravane. Fusesem conştientă toată ziua de interesul lui şi observasem îmbujorarea care-i colora obrajii ori de câte ori îi surprindeam privirea. În timpul îndelungatei cine, la care aproape că nu a mâncat nimic, ochii săi rareori îmi părăsiră chipul şi mă întrebam de ce soţia lui, Nandak, care stătea chiar lângă mine, părea să nu observe atenţia pe care mi-o acorda soţul ei.

Ni se servi tocană cu puterea a cinci şerpi, o reţetă veche, făcută, chipurile, din dragon, tigru şi pasăre phoenix, dar în cazul nostru gătită din carne de şarpe, pisică şi pui. Acest fel a fost urmat de mici grămăjoare de sânge închegat, luat de la oasele din spate ale puilor de găină şi lăsat la aer să se usuce pe jumătate. La urmă veniră stridiile, fiecare cu o perlă prinsă strâns în membrana cleioasă. Aşa cum se exprimă cu eleganţă Kawashima, era „un mic semn de recunoaştere din

partea Japoniei pentru cei mai stimaţi aliaţi ai săi”.

Când masa luă sfârşit, Nobu veni la mine să-şi ia rămas-bun. Îmi ură noroc şi îmi zise că, dacă i-aş fi fost soră de sânge, i-ar fi fost milă de mine, dar că, aşa cum stătea situaţia, credea că mă voi descurca într-o ţară care se afla la graniţa celei peste care domniseră strămoşii mei.

— Viaţa va fi mai puţin interesantă fără tine, adăugă el amabil.

Pe când o aşteptam, singură, pe soacra mea ca să mă ducă la soţul meu, Kawashima intră zâmbind în cameră. Se opri în picioare în spatele meu şi îmi luă sânii în căuşul palmelor lui mari, strângându-i până când am gemut de dorinţă şi durere.

— Nu se va mai întâmpla niciodată, Yoshiko, zise el. Ce păcat.

Mi-am pus degetul pe buza lui încă umflată şi am apăsat până când a tresărit de durere. Niciunul dintre noi nu a mai spus nimic. După toate câte fuseseră între noi, a ne lua rămas-bun ar fi însemnat să ne provocăm unul altuia durere. Cum tandreţea nu fusese niciodată un ingredient în împreunarea noastră, nu mă aşteptam să se despartă de mine într-un mod delicat.

În locul lui Xue, a venit Mai, ca să-mi spună că Kanjurjab nu se va culca cu mine în noaptea aceea, deoarece călătoria îl obosise şi nu dorea să mă dezamăgească. Micuţul ei chip, rotund ca luna,

se înroşi, iar ochii ei nu-mi susţinură privirea.

Şi, astfel, în noaptea nunţii noastre, soţul meu alese în locul meu confortul micuţei sale concubine grăsuţe, care-l trata mai mult ca pe un fiu decât ca pe un amant. M-am gândit că asta arăta o lipsă de spirit de aventură şi nu prevestea nimic bun în privinţa viitoarei noastre intimităţi, în ciuda previziunii lui Kawashima, în noaptea aceea, ca şi în multe alte nopţi care i-au urmat, am dormit singură şi necălărită.

Noul meu cămin, Suiyuanul, „Oraşul Albastru”, o provincie numită astfel datorită culorii cerului care o acoperea, mi se păru un loc sărăcăcios în comparaţie cu Tokio. I se zicea provincie, dar în realitate era de întinderea unui sat mai mare. Înălţându-se din câmpia îngheţată într-o masă de case joase cu acoperişuri în pantă şi adăposturi pentru animale, pe jumătate acoperite, arăta ghemuită, ca un fort împotriva sălbăticiei. În centru avea o mână de temple în ruină, cu o arhitectură simplă, de lângă care porneau şiruri de uliţe noroioase, întinzându-se într-un evantai deprimant. Mici magazine prăfuite etalau ierburi medicinale şi poţiuni care arătau ca şi cum ar fi zăcut de secole pe rafturi. Existau bordeluri patronate de chinezi, ale căror târfe erau fete din neam de ţărani, din oraşele aparţinând Chinei de la graniţa cu Mongolia. Printre clienţii lor obişnuiţi se numărau preoţi lama, sfinţii care ar fi

trebuit să-şi respecte jurământul de celibat. În oraş existau doi meşteri care confecţionau şei; lucrau din zori şi până seara, aşa cum făcea şi bijutierul, care şedea la o masă din piatră, confecţionând şi reparând ornamentele pentru păr şi colierele pe care toate femeile mongole le purtau la ocazii deosebite.

Am ajuns la Seiyuan pe viscol, sub un cer plumburiu, având sub picioare pământul alunecos din cauza noroiului îngheţat. Vântul era atât de rece, încât mă dureau ochii şi mi se uscase limba. Simţeam cum mi se umflă venele de la mâini, în timp ce buzele îmi amorţeau. Sperasem că poate nu avea să fie un loc chiar atât de râu, însă mi se părea atât de străin, că mi-era greu să cred că-mi voi schimba părerea chiar şi după o masă caldă şi un somn bun. Plecaserăm din Port Arthur pe o vreme cu un soare palid, care ne încălzise capetele şi mie îmi ridicase moralul. Kanjurjab îmi spusese că în Mongolia era deja primăvară. Se poate să fi fost, dar nu era ca primăvara pe care o ştiam eu.

Proaspătul meu soţ părea jenat şi deloc în largul său în prezenţa mea. Felul său de a mă trata era să-mi spună ceea ce credea că doream să aud. Asta pur şi simplu mă reducea la tăcere, iar pe el îl salva, pentru că nu mai era nevoit să prelungească discuţia începută. Ca un copil căruia i s-a spus că trebuie să se joace cu un străin, când el mai degrabă ar fi stat cu prietenii săi, Kanjurjab

era distant şi formal şi de-abia aştepta să scape de mine.

Mai, concubina lui cea cumsecade, îmi şoptise cu glasu-i ciudat, încet şi răguşit, că vremea nu se va îmbunătăţi decât peste câteva săptămâni, în luna mai. Chiar şi atunci, zise ea râzând, va bate vântul, aducând cu el promisiunea ninsorii. Era o femeie simplă, în care puteai avea încredere, pentru că nu era vicleană şi nu avea nicio dorinţă de a manipula faptele. Îmi amintea un pic de Părere-de-Rău, deşi nu avea atitudinea respectuoasă a acesteia ori inteligenţa ei.

Construită pe ruinele unei vechi mănăstiri, casa lui Kanjurjab ar fi putut fi considerată una modestă, dacă nu ar fi avut un acoperiş lung şi armonios şi o uşă bogat sculptată. În partea din faţă a casei era o curte imensă în formă de semilună, înţesată cu iurte, corturile mongole rotunde ale tribului său, în timp ce curtea din spatele casei era deschisă spre o fâşie de teren noroios, care dădea spre oraş. Holul de la intrare, folosit în principal ca depozit pentru şei şi hrana pentru iarnă a animalelor, era cel mai mare spaţiu din locuinţa întunecoasă. Ferestrele nu erau din sticlă, ci erau confecţionate din panouri duble din lemn, umplute cu pâslă şi păr de cămilă, ca să reziste la vânt. Toate încăperile erau lungi şi înguste şi dădeau una în alta, fără uşi între ele, ca un furnicar. Peste tot erau împrăştiate covoare şi blănuri, care îndulceau interiorul, altfel auster. În

camera unde urma să dorm eu, era aşezat pe jos un vas din aramă, plin cu o apă tulbure. Nu am fost sigură dacă era de băut sau pentru spălat. Mobila părea chinezească, dar îşi pierduse luciul şi până şi ornamentele din sidef păreau şterse şi lipsite de viaţă. Exista, însă, un cufăr minunat sculptat, îndeajuns de mare ca să se poată dormi în el, care adăpostea câteva bucăţi de pâslă şi o legătură de ţăruşi din lemn. Am aflat că îl adusese Xue, ca parte a dotei ei; avea sculptaţi pe el o pereche de peşti gemeni, ca simbol al armoniei în căsnicie. La fiecare colţ al cufărului, solid gravat, simbolul nodului fără sfârşit[13] al măruntaielor lui Buddha executa un dans complicat. Ceva legat de prezenţa acestui obiect remarcabil în mijlocul celorlalte mobile, lipsite de rafinament, m-a făcut să plâng. Ca şi mine, ajunsese jos şi era destinat unui cămin cu mult superior celui în care se afla.

În afară de vreo doi-trei servitori prost pregătiţi, care nu erau niciodată de găsit, eram singurul om care locuia în casă. O pereche de câini flocoşi, omniprezenţi, cutreierau casa după bunul lor plac, lăsându-şi peste tot părul şi mirosul împuţit. Xue, soacra mea, îmi sugeră să stau în casă până când mă voi simţi pregătită să mă mut în iurta soţului meu. Îmi spuse că familia prefera iurtele, datorită mărimii lor şi a legăturii cu pământul, şi mă asigură că erau mai confortabile decât casa. Îmi

13 Simbol al înţelepciunii şi compasiunii nesfârşite a lui Buddha.

zise că, o dată ce memoria mea dădea uitării imaginea vechiului meu cămin, o să le prefer şi eu.

Am întrebat-o dacă-şi mai amintea casa copilăriei din China.

— Desigur, îmi replică ea. Avea două curţi, iar eu locuiam pe coridorul concubinelor, împreună cu mama mea, care i-a dăruit tatălui meu trei fii înainte de a muri. Tata era cel mai mic dintre fiii unei străvechi familii de bancheri, preferat fraţilor să-i deoarece era singurul care-i dăruise nepoţi de sex masculin tatălui său.

— Îţi este dor de căminul tău natal, Xue? am întrebat-o.

Îmi răspunse că nu, deoarece era pe calea ce-i fusese aleasă şi era bucuroasă că parcursese mult din ea şi nu ţinea să irosească timp privind în urmă.

— Viaţa este o călătorie pe care trebuie să o facem. Să privim înapoi n-ar face decât să ne încetinească drumul, spuse ea. Poate că, dacă ai putea accepta călătoria care ţi-a fost aleasă, ţi-ai găsi mulţumirea, Yoshiko.

— Ce te face să crezi că nu sunt mulţumită?

— Am văzut culoarea apei tale, zise ea. Când va deveni la fel de galbenă ca untul, înseamnă că te vei fi liniştit.

Oricât de bun s-ar fi dovedit sfatul lui Xue, ea însăşi nu părea să-l fi urmat. Cred că era persoana cea mai puţin mulţumită pe care am cunoscut-o vreodată; se agita mereu în legătură cu viitorul şi

nu era deloc capabilă să trăiască fericită în prezent.

Am fost surprinsă să aflu că, dând dovadă de o bunătate deloc caracteristică lui, Kawashima îl sfătuise pe socrul meu, Tsgotbaatar, în legătură cu faptul că voi avea nevoie de timp ca să mă adaptez la un stil de viaţă atât de diferit de cel pe care-l cunoscusem în Japonia. Mai că n-am plâns când Xue mi-a povestit despre această mică atenţie a lui. Ar fi trebuit să-l urăsc că mă alungase dintr-o viaţă civilizată, însă tânjeam să fiu din nou sub protecţia lui familiară, chiar dacă parţială.

Din momentul sosirii în Suiyuan, mi-am dat seama că nu va fi un loc din care se putea evada uşor. Fie şi numai temperatura constituia o piedică, iar izolarea oraşului era înspăimântătoare. Eram bolnavă de dor de casă şi sufeream din cauza nevoii dureroase de a mă afla înapoi în aripa mea vestică a locuinţei din Tokio, unde podeaua scârţâia şi aerul era parfumat de aroma ţigărilor turceşti.

Kanjurjab îşi împărţea iurta cu Mai şi cei doi fii gemeni ai lor, Otongbayaar şi Batbayaar, botezaţi astfel deoarece se născuseră zâmbind. Mai era însărcinată în şase săptămâni cu al treilea copil şi nu mânca decât carne de oaie şi lapte, deoarece credea că o asemenea dietă producea fii. Trăia ca să-i facă pe plac lui Kanjurjab şi ştia că el ar fi mândru să le ofere părinţilor să-i încă un nepot. Ori de câte ori vorbea despre sarcina ei, Mai nu

uita să îmi ureze mulţi fii cu Kanjurjab. Cred că vorbea cu sinceritate, căci nu semăna deloc cu invidioasele concubine pe care le cunoscusem în casa tatălui meu, prinţul Su. Mă tulbura atitudinea ei, pentru că îmi plăceau blândeţea şi prietenia pe care mi le oferea şi nu voiam să o rănesc atunci când, în cele din urmă, Kanjurjab avea să vină în patul meu, aşa cum ştiam că trebuia să o facă.

Era imposibil să nu-ţi dai seama de iubirea obsesivă pe care Mai i-o purta lui Kanjurjab. Îi era deopotrivă mamă şi amantă, nelăsându-i nicio dorinţă neîmplinită, nicio nevoie nesatisfăcută. Viaţa ei se învârtea în jurul grijii faţă de el şi confortul său. O văzusem frecându-l pe stomac după ce mâncase prea mult, ca să-l ajute să râgâie sau să scoată vânturi. Când el se întorcea de la călărie, la care excela, ea îşi desfăcea roba cu naturaleţe ca să-i încălzească mâinile la sânii ei. Îl ştergea la gură după ce mânca şi îi sufla în ceai, ca să i-l răcească. Sunt sigură că şi atunci când făceau dragoste tot ce făcea ea era pentru plăcerea lui. La rândul său, el era foarte apropiat ea, chiar şi fizic, avea mereu mâinile puse undeva pe trupul ei, o căuta mereu din ochi ca să-i împărtăşească vreun secret numai de ei ştiut. Corpurile lor comunicau atât de bine, încât cuvintele nu prea erau necesare, motiv pentru care erau folosite cu economie. Nu mai văzusem până în acel moment şi nici nu am mai văzut de atunci încoace o comuniune atât de profundă între

un bărbat şi o femeie.

Mai era atât de mulţumită, încât nu-mi putea fi milă de ea, dar nu mi-aş fi dorit, pentru mine însămi, să am obedienţa ei ca mod de viaţă. Mie mi se părea că a fi astfel înlănţuită, ca o sclavă, de o altă fiinţă umană este ceva îngrozitor. Când Xue venise din China ca să se mărite cu Tsgotbaatar, Mai, care avea şase ani, o însoţise în alaiul ei. Îl cunoştea pe Kanjurjab de mic şi avusese grijă de el toată viaţa, aşa că nu fusese o surpriză pentru nimeni când el o alese drept concubină. Ca şi Xue, şi ea prefera să fie considerată mongolă, nu doar pentru că poporul din ţara de adopţie nu agrea chinezii care încercaseră dintotdeauna să-i subjuge, ci şi pentru a putea elimina orice prăpastie care s-ar fi putut interpune între ea şi bărbatul pe care-l iubea. Mai zicea că mongolii, era drept, recunoşteau pe scară largă că cei mai buni cai şi cele mai frumoase femei veneau din China. Kanjurjab îi spusese că nicio femeie mongolă nu se compara favorabil cu ea ca frumuseţe sau ca blândeţe a firii. Deşi firea lui Mai ar fi fost considerată generoasă oriunde în altă parte a lumii, în Japonia, cel puţin, înfăţişarea ei nu ar fi fost privită ca fiind dintre cele mai fericite.

În acele prime zile groaznice petrecute în Suiyuan, a fost un mister pentru mine de ce ar fi consimţit Kanjurjab la căsătoria noastră. Banii nu păreau a avea vreo importanţă, dar până la urmă asta nu e niciodată pe deplin adevărat, iar zestrea

mea chiar era mare. Totuşi, fără îndoială, era un prinţ dintr-o familie bogată, căci, deşi traiul de zi cu zi era sărăcăcios, femeile purtau bijuterii din aur şi podoabe de cap spectaculoase, în vreme ce bărbaţii deţineau multe şei măiestrit lucrate şi numeroşi căluţi chinezi năbădăioşi.

Poate că pur şi simplu tradiţia nu putea fi încălcată şi, indiferent cât de fericit ai fi fost cu o concubină, exista obiceiul de a te căsători cu cineva de rangul tău. Din păcate pentru Mai, un prinţ nu se putea însura cu o ţărancă. Aceasta era o problemă pentru soţul meu, căci el nu avea nevoie de nimeni în afară de Mai. Ea îi era mamă, soră şi nevastă la un loc, toate strânse într-o mică legătură rotofeie. Nu aveam nicio îndoială că-l puteam seduce pe Kanjurjab dacă ar fi trebuit, însă el avea să o iubească întotdeauna pe Mai, iar ei nu-i puteam purta pică pentru o dragoste pe care nu o voiam.

Xue, soacra mea, avea o personalitate rece, care nu arăta niciodată afecţiune nimănui. Era politicoasă cu mine, dar privirea ei era critică şi indiferentă şi atunci când îmi ţinea tovărăşie, şi atunci când mă vedea suferind. Întotdeauna prezentă la vreun altar sau altul, venerându-i pe zeii templului şi pe aceia ai râului şi copacilor, Xue, ca o femeie cucernică, nu auzea decât vocea sa interioară. Ghidată de pământ, foc şi apă, era considerată pricepută la diagnosticarea bolilor şi petrecea mult timp fierbând leacuri din ierburi

medicinale, minerale şi organele putrede ale animalelor moarte.

Privind în urmă acum cu mai multă cunoaştere decât aveam la vremea aceea, bănuiesc că Tsgotbaatar suferea, probabil, de sifilis. Orbea lent şi, deşi era încă în stare să stea pe cal şi era bun la lupte, mintea lui colinda razna de cele mai multe ori, rareori i se întâmpla să fie lucid. Diagnosticul lui Xue fusese că avea prea multă apă în corp şi ea îl trata cu sulf şi luări de sânge. Cred că nu se mai culcase de mulţi ani cu soţul ei, deoarece ea nu părea să aibă niciunul dintre simptomele acestuia, pe când Kara, concubina lui, părea la fel de distrasă ca şi el şi avea adesea toane faţă de stăpânul ei, un lucru rar pentru o concubină, fie ea şi mongolă.

Xue îl concepuse pe Kanjurjab în prima săptămână a căsniciei cu Tsgotbaatar. Avusese o sarcină grea şi o duruse atât de tare spatele, că nu putea sta în picioare. Când venise vremea să urmeze vitele la păscut, se văzură nevoiţi să o ducă într-o căruţă şi ea ţipa la fiecare piatră de pe drum. Travaliul a durat trei zile şi a lăsat-o slăbită şi predispusă totdeauna la lungi perioade de epuizare. Următoarele două sarcini au fost şi mai grele decât prima. A sângerat abundent şi asta a făcut-o anemică, fără culoare în buze sau la ochi.

Fiica mai mare a lui Xue, Alta, semăna cu ea, însă cea mică, Nandak, soţia lui Jon, părea a avea în vene numai sânge mongol; avea tenul mai

închis decât mama ei şi era mai scundă. Mai zicea că, deşi poate că Xue părea în putere, nu recuperase niciodată sângele pierdut la naşterea copiilor, iar viaţa în câmpii era prea aspră pentru ea. Adăugă, în şoaptă, că ar fi uimită dacă Xue ar ajunge să prindă anii bătrâneţii.

Povestea lui Xue m-a făcut să simt puţină apropiere faţă de ea şi o anumită formă de compasiune. Era o femeie greu de îndrăgit şi nu am reuşit niciodată să fac asta, dar înţelegeam cum de ajunsese astfel. Amândouă fuseserăm alungate pe acest pământ arid, date unor bărbaţi care nu ne preţuiau. Deşi asta o făcuse dură şi dificilă, ea acceptase viaţa grea care-i fusese aleasă şi apelase la religie şi superstiţii ca mijloace de salvare. Spre deosebire de Xue, eu nu voiam să accept că traiul în Mongolia era soarta mea şi eram hotărâtă să scap, indiferent de preţ.

Era un ghinion pentru mine că Kawashima îl alesese pe fiul lui Xue şi Tsgotbaatar ca soţ pentru mine, deoarece, spre deosebire de alte vlăstare ale familiei regale mongole, Kanjurjab detesta să călătorească, asta însemnând să plece de pe iubitele-i câmpii, şi avea prea puţine cunoştinţe despre lume. Nu-l prea interesa, cu adevărat, nimic altceva decât Mai, tragerea cu arcul şi caii. Cred că drumul până la Port Arthur fusese cel mai îndepărtat voiaj făcut vreodată de el, atât ca număr de mile, cât şi ca experienţă. Nu-i stârnise apetitul pentru aventură. El avea nevoie de mult

mai puţină aventură decât mine ca să se bucure de viaţă.

În acele luni de început ale căsniciei noastre, mi-am pierdut nădejdea şi mi-era greu şi doar să-mi imaginez cum aş putea plănui o fugă. Avea să mai treacă ceva timp până când Kanjurjab să mă cheme în patul lui, iar între timp singura alinare pe care-o puteam găsi era compania lui Mai. Îl căutam pe Jon ca să flirtez cu el, dar nu-l vedeam niciodată decât în prezenţa lui Kanjurjab sau împreună cu soţul Altei, Boria, un bărbat sever, care părea să mă dezaprobe.

Când nu călărea sau nu-şi exersa măiestria de arcaş împreună cu cumnatul său, Kanjurjab îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în iurta lui, cu Mai. Căminul său, iurta, îi oferea tot ceea ce avea nevoie şi era spaţioasă şi minunat împodobită cu carpete de perete colorate şi grămezi de blănuri pe post de paturi. Mai gătea mâncare mongolă tradiţională pe o plită plasată în mijlocul iurtei, care ardea cu lemne şi bălegar uscat. Aerul mirosea întotdeauna a carne şi lapte. Pe rafturi joase din lemn se găseau oale de aramă şi de lut, iar acum, deasupra lor atârna, pieziş, o fotografie de nuntă cu mine şi Kanjurjab, pusă într-o ramă din argint. Kanjurjab îşi folosea şeile drept scaune şi mânca aşezat pe ele, râzând de băieţii lui în timp ce aceştia, ca toţi copiii mongoli, se luau la trântă mai tot timpul. Uşa din lemn pictat a iurtei dădea spre sud, potrivit tradiţiei.

Avea o zvastică sculptată pe ea, pentru noroc, şi exista, bineînţeles, nelipsitul altar pe peretele din spate, precum şi obişnuiţii câini.

De câte ori mergeam în vizită în iurtă, stăteam cu Mai pe partea situată la dreapta faţă de uşă, sub pavăza estică a soarelui, în timp ce Kanjurjab stătea de obicei în stânga, sub protecţia vestică a marelui zeu al cerului, Tengger. Era mai cald decât în casă şi îmi plăcea felul în care se filtra lumina prin mica gaură din acoperiş, dar nu-mi puteam închipui că va veni o vreme în care aş fi renunţat de bunăvoie la intimitatea mea ca să împart iurta cu soţul meu, concubina lui şi copiii lor gălăgioşi. Însă în lungile nopţi întunecate sufeream, în camerele mele, de o singurătate plină de autocompătimire. Îmi era atât de frig, că am început să dorm ghemuită lângă câini, cât mai aproape de foc posibil, departe de peretele umed şi rece ca gheaţa.

În afară de gerul extrem, care era, pentru mine, cel mai rău lucru, a trebuit să mă adaptez şi la multe alte greutăţi. Chiar şi în cele mai scurte plimbări, trebuiau evitate imensele piramide de bălegar, puse la uscat pentru a se obţine combustibil, în vreme ce arta de a păşi pe noroiul îngheţat a fost una pe care nu am ajuns niciodată să o stăpânesc pe deplin. Cămilele îşi scuipau sucul urât mirositor după plac, iar emanaţiile fetide ale cailor şi boilor erau uneori de nesuportat. Şi apoi mai era imensitatea cerului

mongol, fără un orizont vizibil, care părea să mă ţină prizonieră mai sigur decât orice închisoare. Kanjurjab insista, totuşi, că era primăvară, ceea ce mă făcea să tremur la gândul a ceea ce ar fi putut să aducă iarna.

Mâncarea era atât de groaznică, încât, la un răstimp destul de scurt după sosirea mea acolo, am suferit o toxiinfecţie alimentară atât de violentă, că, dacă nu m-ar fi îngrijit Mai, cred că era posibil chiar să mor. Ea a venit să împartă patul cu mine, m-a încălzit cu trupul ei cărnos şi mi-a dat să beau, din oră în oră, apă fiartă, în care făcuse infuzie cu nişte ierburi medicinale amare. Doctoria m-a făcut să mă simt plăcut ameţită şi mi-a calmat stomacul. Nicio mamă n-ar fi putut să fie mai bună şi simţeam că găsisem o nouă Părere-de-Rău, ceea ce mă alina.

Pentru a-l îmbuna pe unul dintre zeii săi, soacra mea, Xue, construi un altar *oho* la uşa casei. Era o grămadă simplă de pietre, cu un spaţiu gol pentru ofrande. Bănuiam că o mâncare indigestă sau vreo parte necomestibilă de animal urmau să constituie darul potrivit pentru a fi aşezat acolo, de vreme ce se părea că nicăieri în noul meu cămin nu se găsea ceva dulce sau plăcut mirositor.

În timp ce Mai se agita pe lângă mine, Xue îi spuse că boala mea se datora împotrivirii pe care o arătam faţă de acceptarea vieţii pe pământ mongol. Zise că trebuie să mănânc numai brânză uscată şi că ar trebui să-mi înmoi un deget de la

mâna dreaptă într-un pahar cu lapte, să-l scutur o dată spre cer, o dată în aer şi o dată în vânt, ca în felul ăsta să fac cunoştinţă cu zeii pământului, urmând ca asupra mea să se pogoare calmul. Xue nu voia să mă piardă în primele luni ale căsătoriei cu fiul ei, ca nu cumva Kawashima să creadă că fusesem otrăvită intenţionat. Se gândea presupun, că, dacă mor, el va cere înapoi zestrea şi lui Kanjurjab i-ar fi fost greu să-şi găsească altă soţie. Urmându-i instrucţiunile lui Xue, Mai îmi aduse un vas cu unt galben şi mă ajută să merg până la uşă cu ofranda mea. Era încă noapte, dar gerul era atât de ascuţit, încât aerul îngheţat îmi dădea o senzaţie de arsură în plămâni. Cerul era minunat, plin de constelaţii şi stele căzătoare, cu o lună imensă, albă. Eram plină de tristeţe la gândul că acel cer vast adăpostea un ţinut atât de întins şi de ostil, încât nu voi putea niciodată să mă orientez în el de una singură.

Începeam să înţeleg că evadarea mea nu va fi o simplă chestiune de fugă. Era nevoie de o organizare atentă şi de ajutorul cuiva care cunoştea regiunea şi felul în care puteai supravieţui acolo. Pentru a ajunge la Suiyuan, călătoriserăm de la Port Arthur cu trenul pe o distanţă lungă, apoi mai parcurseserăm, cu căruţe trase de boi, kilometri întregi de pământ îngheţat, în vreme ce vântul îmi înţepa fiecare bucăţică de piele expusă, iar roţile din fier loveau cu zgomot surd solul de care se izbeau. În lipsa unui ajutor

pentru a reface călătoria aceasta în sens invers, habar n-aveam în ce direcţie să o iau măcar. Mă resimţisem timp de o săptămână după ce ajunseserăm în oraş şi ştiam că va trebui să trec din nou prin ceva asemănător, dacă nutream speranţe să scap din locul acela.

Mi-am revenit după toxiinfecţia alimentară şi am încercat să mă adaptez la singura dietă disponibilă pentru mine, alcătuită din tocăniţă de oase, ciorbă de carne şi seu de oaie. Se găsea ceai rusesc cu sare şi lapte de iapă, o reţetă concepută, în mod sigur, de un sadic. Însă, din fericire, aveam vodcă din abundenţă. Preferam vodca simplă, cum se bea şi sake, refuzând laptele acru cu care le plăcea mongolilor să o amestece. Întotdeauna exista din belşug o băutură fermentată numită *airag,* făcută din lapte de iapă, dar nu puteam să o beau decât dacă mă ţineam de nas, căci mirosul ei rânced îmi întorcea stomacul pe dos. Copiii sugeau rădăcină de lemn-dulce, care-mi închipuiam că va fi dulce precum anasonul, dar, când am gustat-o, era amară şi atât de tare, că ai fi putut la fel de bine să mesteci lemn.

De asemenea, mi-a luat ceva timp să mă obişnuiesc cu mirosul groaznic al noii mele familii. În comparaţie cu noi, japonezii, care facem baie şi ne parfumăm, mongolii au un miros mai natural. Nu e greu de înţeles de ce, când pentru a te spăla trebuie mai întâi să spargi gheaţa de deasupra apei, în vreme ce a lepăda hainele de pe tine, în

oricare altă perioadă decât în lunile iunie şi august, este, în cel mai bun caz, o nesăbuinţă. Blănurile şi postavul tribului păstrau mirosul de sânge şi peşte. Nici măcar vânturile din Siberia nu reuşeau să le înlăture mirosul rânced. Mă gândeam că trupul meu parfumat trebuie să le fi mirosit nenatural mongolilor, care au obiceiul de a-ţi adulmeca mirosul atunci când fac cunoştinţă cu tine, însă cum nu aveam de gând să scot de pe mine nici măcar un singur rând de haine, înainte ca vremea să se amelioreze, ştiam că în curând voi mirosi la fel ca ei.

Plictiseala era o problemă, căci nu aveam nicio altă preocupare în afară de aceea de a face ce voiam, adică mai nimic, date fiind atât de puţinele posibilităţi de distracţie existente la îndemână. Mi-am căutat obişnuitul meu refugiu în somn, dar când dormi atât de mult în timpul zilei, îţi pierzi somnul în timpul nopţii. Nu există nimic la fel de deprimant ca acele ore mongole solitare, având drept companie numai sforăitul câinilor. În căutarea unei ocupaţii, m-am apucat să fac casa mai pe gustul meu, astfel încât să-mi facă cât de cât plăcere să stau în ea. Părere-de-Rău ar fi plâns să-mi vadă bietele eforturi, dar am descoperit că nu era nevoie de mare lucru ca să fiu mulţumită, când nu existau excese în ce priveşte confortul. Am rearanjat mobila puţină şi am împins în colţul camerei grămada de blănuri care-mi alcătuia patul. Mai zise că i se părea ciudat să mut

lucrurile, căci în iurtă toate aveau locul lor şi nu erau niciodată mutate. Se arătă foarte impresionată de darul de despărţire de la Natsuko şi o aduse pe Xue să-l vadă şi să guste mierea care se solidificase din cauza frigului. Xue spuse că mierea s-ar fi păstrat mai bine într-un vas din lut, dar că, într-adevăr, micul cufăr era un lucru foarte frumos. Am uitat curând insulta pe care o presupunea darul lui Natsuko şi dulceaţa mierii mi s-a părut un adaos bine-venit la ceaiul rusesc amar.

Am ascuns embrionul de maimuţă conservat primit de la Ichyio în lada de zestre a lui Xue, sperând să nu-l mai văd niciodată. Printre celelalte cadouri aveam cuţitul de la Hideo, fructele de *lychee* de la Părere-de-Rău şi o pătură din caşmir de la Itani, sora mea vitregă marcată de semnul din naştere. Am pus caseta pentru scris deasupra cufărului, ca să nu uit să o iau cu mine atunci când avea să apară ocazia de a fugi.

Majoritatea hainelor mele erau nepotrivite cu vremea, aşa că, pentru a înveseli atmosfera, le-am atârnat pe pereţii din dormitor, aşa cum făcea Mai cu ale ei, în iurtă. Din fericire, pantalonii mei de călărie erau călduroşi şi nu păreau nelalocul lor în noul meu cămin. Îi purtam cu un *de-l,* o tunică mongolă lungă până la genunchi, prinsă la mijloc cu o eşarfă colorată, veşmânt purtat deopotrivă de bărbaţi şi femei. Tunicile erau căptuşite cu postav şi se încheiau până la gât, ca să nu intre frigul.

Mai se lăsă furată de ideea mea de a redecora casa şi îmi aduse nişte bucăţi de postav alb şi roşu, pe care le atârnă pe pereţii din jurul patului meu. Culorile mă tulburau, evocându-mi în minte sânge şi bandaje, şi în curând începură să îmi influenţeze visele. Într-unul dintre acestea, se făcea că eram purtată de un râu repede, în timp ce toate femeile din viaţa mea stăteau pe mal, înfăşurate în ţesături care fluturau în vânt, precum steagul japonez rupt în bucăţi. Le strigam frenetic, însă glasul meu era redus la tăcere de forţa teribilă a zgomotului bubuitor al râului. Voiam cu disperare să fiu zărită de Părere-de-Rău, dar ea era pe mal, adâncită într-un somn indus de opiu, din care nu se clintea. Mama mea naturală nu se uita spre râu, ci spre casa tatălui meu, şi ştiam că alesese să nu mă vadă. Natsuko şi Shimako stăteau una lângă alta, ţinându-se de mână ca nişte copii. Zâmbiră cu răceală când am trecut prin dreptul lor, cu buzele vopsite în roşu ca sângele pe fundalul albului cu care le erau pudrate feţele. Mai încercă să mă ajute, dar atenţia i-a fost distrasă de copiii ei, iar eu am fost purtată de curent mai departe.

În orele când eram trează, mă rugam să vină vara. Mai îmi zise că voi fi uimită de albastrul pe care-l căpăta cerul, atunci când va sosi vara. Îmi spuse că ne vom petrece zilele încălzite de soare, iar serile la lumina sutelor de focuri. Perioada ei preferată era vara, când plecau din Suiyuan ca să-

şi urmeze vitele la păscut pe vastele câmpii. Credea că o să-mi placă viaţa nomadă, căci, în afară de faptul că nu mai întâlnise pe nimeni care să urască atât de mult frigul ca mine, era sigură că nu o să mă plictisesc. De-abia aşteptam, împreună cu Mai, ca lunile acelea să se apropie, ba chiar mai mult decât şi-ar fi putut ea închipui. Ştiam că nimic nu-mi va merge bine înainte ca sângele să mi se încălzească şi să pot păşi fără să mă plec în faţa vântului.

În prima lună de căsnicie, s-a organizat o petrecere, astfel încât toţi oamenii lui Kanjurjab să ne poată felicita, în iurta familiei lui Kanjurjab urma să aibă loc o seară de ospăţ, cu cântece şi poveşti. Xue zise că asta avea să marcheze transformarea mea într-o adevărată nevastă mongolă. Nu petrecusem decât foarte scurte răstimpuri împreună cu cele două cumnate ale mele, însă fusese de ajuns ca să ştiu că nu-mi doream deloc să fiu ca ele. Nandak, soţia lui Jon, avea o fire dulce, dar niciun pic de judecată, în vreme ce Alta, nevasta lui Boria, semăna prea mult cu Xue ca să-mi placă.

În noaptea festivităţilor, trebuia să vizitez, împreună cu Kanjurjab, fiecare iurtă, pentru a fi salutată oficial şi pentru a gusta din mâncarea oferită şi a lua parte la distracţii. Cum majoritatea celor din trib erau rude cu el, avea să fie o noapte lungă, una despre care Mai zicea că nu va lua sfârşit decât după ce ultima stea se va fi stins pe

cer.

Xue păru şi ea o dată mulţumită şi se implică în organizare. Îmi pregăti o infuzie de nucşoară, ca să îmi încălzească sângele, şi îmi dădu în dar un pandantiv din jad negru. Podoaba, un suvenir de la mama ei, îi fusese dăruită atunci când părăsise Manciuria ca să se mărite cu Tsgotbaatar. Nu păru deloc tristă să se despartă de colier, ci dimpotrivă, mi-l înmână repede şi neceremonios, de parcă în felul ăsta scăpa de o povară.

— Ia-l, ia-l, zise ea, vârându-mi-l în palmă şi refuzându-mi mulţumirile cu o fluturare din mâini.

Îmi zise că, la rândul meu, când va sosi timpul, trebuie să i-l ofer în dar miresei primului meu fiu. Xue părea să se grăbească prin viaţă, tăind îndatoriri de pe o lungă listă, pe care se simţea obligată să o termine. Era ca şi cum avea dorinţa secretă de a-şi îndeplini toate obligaţiile, astfel încât să poată fi liberă să moară şi să se bucure de o reîncarnare mai fericită. Poate că dăruirea pandantivului reprezenta o sarcină importantă de pe acea listă.

Trebuie să spun că, în simplitatea sa deosebită, bijuteria era splendidă. Fusese lustruită şi căpătase o strălucire minunată, având sculptat, în centru, lotusul sacru, Nelumbo. Nu mai văzusem jad atât de închis la culoare, dar mă întrista să ştiu că nu voi avea niciodată un fiu, aşa cum îmi urase Xue. Nu am găsit niciodată un loc în care să ascund de mine însămi durerea sterilităţii şi mi-am

dorit adesea ca memoria să fi fost limitată în timp. În clipa în care îi acceptasem darul, mi-a părut rău să o înşel pe Xue şi am fost uluită de profunzimea sentimentului meu de vinovăţie.

Simţeam că faptul că singurul ei fiu îşi luase o soţie care, ca şi ea, fusese aleasă de pe pământul Chinei, stârnise o anumită mândrie în ea. Aş fi putut face o alianţă cu Xue, dar era o femeie cu care era greu să te înţelegi. Îi respectam stoicismul, o calitate asemănătoare cu curajul, însă sentimentul datoriei era la ea atât de puternic, încât nu mi-o puteam închipui înţelegându-mi sau iertându-mi fuga, atunci când aveam să-mi duc planul la îndeplinire. Avea convingerea că ar trebui să ne acceptăm soarta, dar ce mamă ar putea arăta simpatie faţă de soţia care-l părăseşte pe fiul ei? Cred că Xue fusese întotdeauna nefericită în Mongolia. Absorbită de sentimentul datoriei şi de preocupări religioase, îşi petrecuse zilele făcând leacuri şi rugându-se, apărându-şi inima împotriva ideii de suferinţă. Viaţa ei era un exemplu viu a ceea ce mi se putea întâmpla dacă nu acţionam în baza dorinţelor mele.

I-am mulţumit pentru frumosul pandantiv şi mi-am trecut pe după gât şnurul de mătase de care era agăţat, lăsându-l să-mi atârne între sâni, în locul acela care îmi amintea de perla lui Natsuko. M-am întrebat dacă mama mea vitregă se gândea la mine când îşi purta comoara pe care o ceruse

înapoi.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, Xue zise:

— Acum, viaţa ta e aici, Yoshiko. E mai bine să nu te gândeşti la trecut. Să-ţi aminteşti de familia pe care poate că nu o vei mai vedea niciodată n-o să te facă decât să te întristezi.

Am întrebat-o ce simţise când îşi lăsase în urmă familia şi începuse o viaţă atât de diferită.

— Păi, în Mongolia te afli mereu la vedere, zise ea. Mi-e dor de umbrele alinătoare din casa mea chinezească. Sunt o femeie care nu zâmbeşte mult, iar oamenii te plac mai mult dacă zâmbeşti.

A fost singura declaraţie, şi cea mai apropiată, pe care mi-a făcut-o Xue vreodată în privinţa faptului că-şi recunoştea nefericirea.

Înainte de lăsarea serii, în ziua cu serbarea, Mai intră valvârtej în casă, cu obrajii înroşiţi de biciuirea vântului, îmi zise că venise să mă ducă la Kanjurjab, care avea să se culce cu mine înainte de festivităţi. Părea foarte entuziasmată de asta şi îmi explică cum să-l mulţumesc.

— Nu-ţi face griji, Yoshiko, nu poţi rămâne virgină o veşnicie şi nimic nu e chiar atât de rău pe cât ne fac temerile noastre să ne imaginăm.

Deşi înţelegeam, mai bine decât mulţi alţii, locul unei concubine în viaţa unui bărbat, nu voiam să o rănesc pe Mai şi i-am spus asta.

— Mă bucur că eşti tu, zise ea. Întotdeauna am ştiut că o să-şi ia o soţie. E bine că suntem

prietene. O să te ajut cât de mult pot şi vei învăţa repede tot ceea ce trebuie să ştii şi o să te obişnuieşti.

Mi-am dorit, pentru o clipă, să fi fost fata inocentă din închipuirea lui Mai, dar numai pentru o clipă. Ştiam că scăparea îmi va veni din experienţa pe care o aveam şi că inocenţa era ultimul lucru care mi-ar fi fost de folos atunci când va veni timpul să plec. Însă am fost tulburată, încă o dată, de influenţa pe care o aveau asupra mea aceşti oameni simpli, foarte uşor de înşelat, din tribul lui Kanjurjab.

Mai îmi zise că Kanjurjab nu era un bărbat greu de satisfăcut, deoarece avea o inimă deschisă. Îi făcea plăcere să acopere trupul gol al unei femei şi, deşi era frig, nu trebuia să-mi fie teamă, deoarece urma să ne culcăm pe blănuri, aproape de foc, şi o să fiu bine acoperită de trupul soţului meu.

— Are un corp mare şi frumos, zise ea cu mândrie, aşa că nu vei pierde prea multă căldură.

Nu voiam să pierd deloc, dar anticiparea împerecherii cu Kanjurjab mă incita. Practicam abstinenţa de prea mult timp şi avea să fie, cu siguranţă, cel mai plăcut lucru care-mi era accesibil în Suiyuan. Apetitul meu sănătos pentru sex, mâncare şi aventură făcuse foamea prea multă vreme. Îmi aminteam că fratele meu îmi spusese, cu mulţi ani în urmă, în China, că în mod sigur fusesem războinic în viaţa anterioară.

Lucrurile ar fi fost, desigur, mult mai uşoare pentru mine dacă m-aş fi născut bărbat – totuşi, de-ar fi să aleg, nu aş renunţa la senzaţiile şi experienţele specifice unei femei. Un bărbat nu va cunoaşte niciodată misterioasa legătură pe care noi, femeile, o avem cu natura, atingerea minunată a mătăsii pe un sân plin sau puterea care vine din a te şti faimoasă. Şi, apoi, cine ar renunţa la pielea cu miros de vanilie a unei femei? Este un parfum atât de plăcut că distilarea nici unui ulei nu o poate egala. Îi invidiez pe bărbaţi pentru puterea şi libertatea lor, dar nu pentru mintea sau trupul lor.

Mai mă sfătui să nu vorbesc prea mult în timp ce facem dragoste, pentru ca soţul meu să nu creadă cumva că nu mă satisface.

— Oricum, nici unui bărbat nu-i place o nevastă vorbăreaţă, mă încredinţa ea.

Apoi îmi dărui o eşarfă din lână groasă ca să-mi ţină de cald la cap atunci când va veni timpul să merg din iurtă în iurtă. I-am mulţumit şi i-am spus:

— E o zi a cadourilor, iar acesta este un dar foarte util, Mai.

— Păi, fără asta ţi-ar putea îngheţa urechile şi, apoi, o să ascundă părul tău scurt.

Mă luă de mână şi, aplecându-se în faţa vântului, mă conduse la iurta soţului meu.

Kanjurjab stătea pe o şa, în partea din spate a iurtei, în spaţiul rezervat de obicei oaspeţilor de onoare. Mai plecă în tăcere când el îmi făcu semn

să mă aşez alături, pe un covor gros din blană. Nu m-am putut împiedica să nu observ că asta mă plasa mai jos decât el, astfel încât trebuia să mă uit în sus ca să-i vorbesc. Ştiu din experienţă că, indiferent ce-ar spune, bărbaţii preferă femeile în această poziţie şi că dau dovadă de mai multă milă sau generozitate faţă de noi atunci când ne uităm în sus spre ei. Din fericire pentru noi, presupun, astfel de şiretlicuri simple atrag adesea recompense generoase.

Mai avea dreptate: Kanjujab era un bărbat mare, atât în înălţime, cât şi în greutate. Era cu mai bine de zece centimetri mai înalt decât majoritatea mongolilor, care păreau înalţi doar atunci când stăteau călare pe caii lor micuţi. Avea mâini foarte late, cu unghii murdare, şi o faţă surprinzător de binevoitoare. Deşi eram de aceeaşi vârstă, el părea mai tânăr şi îmi aducea un pic aminte de Hideo, atunci când se prefăcea că nu e câtuşi de puţin interesat de mine. Pe chipul lui se citea o expresie de nelinişte şi de iritare deopotrivă, ca un peşte prins în plasă, dar aflat încă în apă.

Am stat în tăcere câteva minute şi apoi, fără să mă privească, mi-a zis că ar dori nişte ceai. I-am oferit vodcă din butelcuţa pe care o furasem de la Kawashima, dar el nu-mi dădu niciun răspuns, aşteptând, în schimb, să mă ridic şi să-l servesc cu ceaiul cerut. Când am făcut-o, mi-l dădu înapoi fără să-l guste şi-mi zise că uitasem de sare. I-am

turnat sare din belşug în amestecul lăptos pe care apoi i l-am pus în mână.

— Mulţumesc, Yoshiko. Sper că îmi vei învăţa preferinţele fără întârziere. Nu te poţi aştepta să trebuiască să-ţi explic fiecare lucruşor în parte.

— Aşa sper şi eu, i-am replicat. Întotdeauna am învăţat repede şi nu aş dori să te plictisesc cu oboseala de a deveni profesorul meu. Plictiseala este, cu siguranţă, unul dintre cele mai rele lucruri în viaţă, nu crezi?

Tăcerea se înstăpâni din nou, în timp ce el stătea aşezat sorbind din ceaiul ăla scârbos şi privind în depărtare. În ciuda infatuării sale pompoase, îmi plăcea. Avea o blândeţe tinerească pe care nu şi-o putea ascunde şi, în seara aceea, cel puţin, în lumina iertătoare a lumânărilor, lipsa lui de dorinţă ambiţioasă şi primitivismul iurtei mi s-au părut incitante. Chiar dacă aş fi preferat ca înfăţişarea pe care şi-o luase să fi fost potenţial ameninţătoare, mi-am reamintit că existau anumite lucruri la el pe care chiar le admiram. Era cunoscut în trib pentru măiestria sa la tragerea cu arcul din galopul calului şi nimeni nu-i putea nega calităţile de călăreţ deosebit de abil sau tandreţea faţă de Mai.

Mi-am dat seama că, obişnuit să i se facă toate poftele, Kanjurjab aştepta să mă pregătesc pentru el, dându-mi singură hainele jos. Poate că voia să mă întind la picioarele lui şi să aştept să se urce pe mine. Nu aveam nici cea mai mică intenţie să

mă dezbrac în lumea sa aproape îngheţată, aşa că am hotărât să iau problema în propriile-mi mâini şi să-i arăt că, folosindu-se un pic de imaginaţie, şi o femeie complet îmbrăcată poate stârni la fel de multă dorinţă ca una dezbrăcată. Am îngenuncheat în faţa lui şi i-am desfăcut catarama de la cureaua rusească pe care o purta întotdeauna în mijlocul mijlocului, lăsând-o să cadă cu zgomot pe jos. Încet, una câte una, am desfăcut bridele de la nasturii tunicii sale lungi şi, în afară de cizmele din piele groasă, am descoperit că nu mai purta nimic pe dedesubt. Am început să-mi croiesc drum în sus, spre interiorul pulpelor lui, muşcând uşor şi lingând, fără să mă grăbesc, atingând cu limba acolo unde experienţa trecutului îmi arătase că asta stârnea cea mai mare plăcere. Ştiam că în spatele genunchiului exista un asemenea loc, precum şi în mica scobitură unde picioarele se întâlneau cu vintrele. Muşchii lui erau fermi de la călăritul de o viaţă şi contrastau ciudat cu pielea lui grăsuţă, care mirosea şi avea gust de unt.

Nu scoase niciun sunet, dar îşi depărtă picioarele pe şa, ţinându-se mai tare cu mâna, ca să aibă echilibru. I-am atins membrul, l-am luat în gură şi l-am lins până când erecţia lui a fost completă. El începu să geamă în mod alarmant, aşa că i-am dat drumul, dar m-a apucat de cap şi m-a condus înapoi, să termin ceea ce începusem. După un scurt răstimp m-am ridicat, mi-am tras în

sus tunica şi i-am ţinut tivul în gură, în vreme ce-mi desfăceam pantalonii, apoi m-am aşezat pe vine în poala lui, permiţându-i să mă penetreze adânc. Pe când ne legănam pe şa, mi-am îngropat labele picioarelor în blana deasă a carpetei şi mi-am ţinut mâinile ridicate deasupra capului, aşa cum îl văzusem pe el făcând, atunci când călărea fără să ţină frâiele. El mă strânse de fese, trăgându-mă mai aproape cu fiecare legănare, până când nu mai rămase deloc spaţiu între noi. Mi-am împins limba în gura lui, mângâindu-i limba cu mici mişcări îndrăzneţe, l-am mângâiat cu unghiile, coborând în jos, de-a lungul spatelui său, şi l-am strigat pe nume, gemând. Am fost satisfăcută de orgasmul lui zgomotos, căci aş fi fost surprinsă să nu fiu în stare să-l conduc pe băiat oriunde aş fi vrut. În timpul plăcutei noastre împerecheri, mi-am păstrat hainele pe mine, având în jurul gâtului şi eşarfa dată de Mai. Acesta a fost momentul în care mi-a fost cel mai cald de când ajunsesem în Suiyuan.

Trecu ceva vreme până când Kanjurjab scoase o vorbă. Îşi făcu de lucru cu nasturii şi cureaua, apoi, în cele din urmă, zise:

— Yoshiko, cum de o fată tânără ca tine ştie atât de bine ce mi-ar face plăcere?

I-am spus că în Japonia ni se arătau desene al căror scop era să ne înveţe să oferim soţilor noştri varietate şi plăcere în timp ce făceam dragoste, astfel încât ei să nu se plictisească de noi înainte

de a face copii. Am fost adesea uimită de cât de uşor îmi venea să inventez o minciună bună. Ar fi cinstit să spun că minciunile au fost întotdeauna o monedă folositoare pentru mine. Totuşi, trebuie să fii atent, căci o minciună folosită cu nebăgare de seamă, scoate uneori la iveală adevărul.

Kanjurjab mormăi întrebător la auzul ideii, noi pentru el, de a lua lecţii de sex. Apucă butelcuţa clin buzunarul meu, îmi turnă vodcă în capac apoi bău şi el o duşcă zdravănă, direct din butelcuţă.

— Sper că ai văzut multe desene, Yoshiko, zise el.

Am râs amândoi şi pentru moment am devenit prieteni.

Ştiam că nu-l voi dori niciodată suficient de mult încât să aleg să-mi petrec viaţa cu el, dar s-a strecurat în istoria mea dobândindu-mi prietenia şi bunăvoinţa. Mă îndoiesc, însă, că eu am obţinut acelaşi lucru din partea sa.

— Vom avea o viaţă bună şi mulţi copii împreună, zise el. Eşti făcută să produci fii puternici, Yoshiko. Poate că eşti cam strâmtă în şolduri, dar spiritul tău e puternic. Mongolia e o ţară binecuvântată de zei. Vei fi fericită aici, acum că-ţi cunoşti îndatorirea.

Nu puteam să-i spun adevărul nici în legătură cu îndatorirea, şi nici cu tribul de fii pe care-i aştepta de la mine, aşa că am schimbat subiectul.

— Mă înveţi să călăresc? l-am întrebat.

— Dacă tu crezi că mai ai nevoie, îmi răspunse

el, şi amândoi am izbucnit în hohote de râs.

Când am văzut-o apoi pe Mai, mă întrebă, atentă, dacă mă simţeam bine. I-am răspuns că da şi că încercasem, pe cât posibil, să nu vorbesc fără rost.

— O să fii o soţie bună, spuse ea.

I-am zis că nimeni nu putea fi o soţie atât de bună pe cât era ea pe post de concubină. Mai chicoti la auzul complimentului, dar eu nu-mi simţeam conştiinţa uşurată.

Airag și ceai rusesc cu sare

Cred că majoritatea mongolilor pe care i-am cunoscut s-ar simţi pierduţi în orice altă societate decât a lor. Cerul, pământul, apele şi munţii fac parte din fiinţa lor la fel ca membrii familiei şi li se arată acelaşi respect ca şi acestora. Pământul şi familia sunt unul şi acelaşi lucru şi mongolii rareori îşi pun la îndoială locul lor în cadrul acestei lumi. Pe vastele câmpii ale tărâmului lor neîndurător, supravieţuirea în faţa elementelor naturii naşte în ei o înrudire cu acestea care transcende lupta de zi cu zi din viaţa lor. În timp ce eu, în permanenţă aflată în căutarea unei posibilităţi de scăpare, mă simţeam oprimată de întinderea imensă a cerului mongol, ei îl considerau pătura Tatălui Ceresc. Pământul lor îngheţat era mama care le suporta greutatea fără să se plângă. Încătuşaţi în această simbioză între

sânge şi pământ, mongolii au nevoie, mai mult decât orice alt popor pe care l-am cunoscut, de tribul lor, de zeii stihiilor şi de pământul lor, care-i pune permanent la încercare.

Astfel încât a fost de-a dreptul remarcabil faptul că Jon, cumnatul meu, a riscat această unitate şi singurul mod de viaţă pe care îl cunoştea, din cauza dorinţei pe care o simţea faţă de mine. Această dorinţă a lui, care se manifesta ca o foame permanentă, l-a făcut să fie în dezacord cu sine însuşi şi, în cele din urmă, l-a transformat dintr-un membru loial al familiei într-o fiinţă credincioasă mie. Fusesem conştientă, încă din ziua nunţii mele, de faptul că era atras de mine şi, deşi făcuse tot ce-i stătea în puteri ca să mă evite de când ajunsesem în Suiyuan, îi simţisem adesea privirea înfocată aţintită asupra mea. În anumite ocazii, atenţia pe care mi-o acorda era atât de evidentă, încât eram convinsă că nu va trece neobservată. Însă, în afară de a ne saluta de vreo două ori, nu vorbiserăm mai deloc.

La doar o oră după primul raport intim cu Kanjurjab, m-am hotărât asupra lui Jon ca fiind ghidul potrivit să mă ducă departe de Suiyuan, înapoi în lumea civilizată. Ne aflam în iurta lui, bând din groaznicul *airag* şi ascultând o poveste lungă şi plicticoasă despre mongolii care-şi zdrobiseră duşmanii captivi sub scânduri, ospătându-se apoi deasupra lor. Tsgotbaatar, năuc, se plimba fără rost prin preajmă, istorisindu-

şi propria poveste neinteligibilă cu un mormăit scăzut, în vreme ce Xue şedea lângă fiica ei Nandak, bând ceai. În iurtă se făcuseră aburi de la căldura degajată de trupuri şi de la câinii care gâfâiau. Mai îmi zâmbea întruna, de parcă am fi împărtăşit o taină minunată, pe când Kanjurjab, cu mâna pe umărul meu, asculta atent povestea, ca şi cum era prima dată când o auzea.

Am devenit conştientă de privirea lui Jon şi când, pentru o clipă, ochii ni s-au întâlnit, am înţeles că mi se ivise un prilej favorabil. Ştiam, de asemenea că, alegându-l pe el drept complice, voi contribui la căderea lui. Însă, în ciuda faptului că nu voiam să-i fac rău, el reprezenta şansa mea, poate singura pe care o aveam. Credeam atunci, la fel ca şi acum, că ar trebui să acţionăm în sensul dorinţelor noastre, în caz contrar trebuie să plătim preţul amărăciunii şi al dezamăgirii. Nu poţi da vina pe vulpe că a omorât puii, ea nu face decât să fie vulpe bună. Suntem cu toţii animale şi supravieţuirea ar trebui să fie ţelul fiecăruia dintre noi. M-am întrebat adesea de ce natura a inclus sentimentul de vinovăţie printre trăsăturile noastre. Poate că a făcut-o în glumă.

Mi-am dat seama că nu-mi va lua mult timp să-l seduc pe Jon, dar mi-am reamintit în sinea mea că trebuia să iau lucrurile încet, căci altfel aş fi putut să-l pierd la fel de repede. O poftă prea curând îndestulată se uită uşor. Era mult mai bine să zăbovesc asupra paşilor pe care îi aveam de făcut

ca să-l seduc, astfel încât unicitatea acestui lux pe care şi-l dorea să-i rămână în minte mult după ce mă poseda sexual. Plictiseala din Suiyuan începu treptat să dispară când m-am apucat să pun la cale planul de a-l seduce pe Jon. Deoarece pentru el costul avea, să fie imens, ştiam că voi obţine mult mai uşor ceea ce voiam în numele dragostei. Asta era o lecţie învăţată de la Yamaga. Nu doar că trebuia să devin amanta lui Jon, ci că era necesar să-l fac să mă iubească, astfel încât, de dragul meu, el să rişte tot ce avea mai sfânt înainte de a mă cunoaşte. Asemenea sacrificii se fac de obicei din devotament sau în spiritul loialităţii şi pot trece ani până când astfel de sentimente ajung să se maturizeze. Însă iubirea, dacă împrejurările sunt prielnice, poate reuşi la fel de bine.

Deşi eram încă tânără la momentul în care Jon a intrat în viaţa mea, pierdusem şirul bărbaţilor cu care făcusem dragoste. De unii mi-era mai uşor să-mi aduc aminte decât de alţii, însă eram, cred eu, o bună judecătoare a slăbiciunilor şi punctelor forte ale bărbaţilor. Ştiam că Jon era un bărbat destul de bun, dar recunoşteam în el o urmă de nehotărâre care avea să-l facă maleabil şi uşor de manevrat. Dibăcia lui sexuală era, însă, ceva ce nu se putea ghici cu exactitate. Nu e obligatoriu ca bărbaţii frumoşi să fie buni amanţi, iar cei urâţi să fie amanţi slabi.

Jon nu era nici comun, dar nici foarte chipeş.

Era scund, cu un trup zvelt şi musculos, şi avea pielea cafenie ca tutunul. Avea buze subţiri, linia maxilarului puternică şi ochi întunecaţi ca răşina şi limpezi că ai unui prunc. Fără ochii aceia, nu ar fi ieşit cu nimic în evidenţă.

Ca şi Kanjurjab, Jon era un călăreţ desăvârşit, un luptător bun la trântă şi la tragerea cu arcul. Deşi erau prieteni apropiaţi, când venea vorba de sport şi călărie erau la fel de dornici de a se lua la întrecere ca nişte fraţi. În ciuda diferenţei de înălţime şi de greutate, meciurile lor de trântă se finalizau întotdeauna indecis, căci adesea Jon compensa prin agilitate dezavantajul de a fi mai scund decât Kanjurjab.

Era însurat cu fiica mai mică a lui Xue, Nandak, o fată muncitoare şi populară printre suratele ei, datorită mersului ei legănat, ca în pas de dans. Nandak părea să se bucure de compania tuturor acelora cu care intra în contact şi putea fi văzută adesea dându-se de-a dura cu copiii mai mici sau alergând cu câinii ei. Cred că era o fată simplă, care nu avea suficientă minte ca să fie critică în vreo privinţă. Nu am văzut-o nici măcar o dată fără un surâs pe faţa-i frumoasă, cu nasul ei micuţ şi turtit şi buze pline. Ca pereche, ea şi Jon păreau mulţumiţi unul de celălalt şi cam atât. Cum însă niciunul dintre noi, cei care privim din afară aceste uniuni, nu putem şti cu adevărat ce se petrece în cadrul acestora, se prea poate să fi fost şi ceva iubire la mijloc. Jon avea două concubine,

cam de aceeaşi vârstă cu Nandak. Avea trei fiice de la concubinele sale, dar niciun copil cu Nandak, deocamdată. Nu-mi puteam da seama care fiică era a unei concubine şi care a alteia, dar nu prea conta, căci erau, toate cinci, nedespărţite.

Şi aşa se face că, în aceeaşi noapte în care soţul meu m-a luat prima oară în patul său, am început să pun la cale un complot care să-mi aducă evadarea din Mongolia cea rece. Fusese o zi memorabilă din mai multe puncte de vedere. M-am dus la culcare obosită, dar optimistă.

Înfăşurată într-o blană, cu un câine lângă mine, am alunecat într-un somn adânc şi am visat că stăteam lângă bazinul cu crapi din grădina lui Kawashima. Lângă mine se afla un coş cu fructe delicioase, iar degetele-mi erau pătate de la cireşele coapte pe care le mâneam. Purtam cerceii din sidef pe care mi-i dăruise logodnica lui Hideo, iar pe deget aveam talismanul norocos cu albina prinsă în chihlimbar, montat, acum, într-un inel. Natsuko culegea prune mici, albastre, de pe nişte crengi spre care trebuia să-şi întindă braţele ca să le atingă. Purta perla ei, care părea atât de neagră şi de frumoasă, cuibărită pe mătasea lucioasă a chimonoului, încât tânjeam să fie din nou a mea. În preajmă fâlfâia din aripi un fluture minunat de viu colorat. Se aşează pe manşeta de la veşmântul lui Natsuko şi am ştiut că era Shimako. Era fericită acum, având culori măiestre, chiar mai alese decât cele care împodobesc chimonourile

celei mai răsfăţate dintre gheişe. Era Shimako din legendă, binevoitoare şi frumoasă, admirată de către toţi cei care o priveau. Trupul meu se simţea relaxat şi liber în bătaia soarelui. Când m-am întins spre coş, să apuc o caisă fără cusur, Natsuko îmi aruncă zâmbetul cel mai blând pe care-l văzusem vreodată.

M-am trezit plină de dor, ştiind că, chiar dacă voi reuşi să fug din Mongolia, nu voi mai putea să merg niciodată acasă. Focul se stinsese. Camera, umedă şi rece, era întunecată de umbre. Am încercat să mă consolez cu adevărul că în realitate viaţa domestică nu mi se păruse niciodată la fel de plină de bucurii, aşa cum îmi apărea în vise. Însă nu am reuşit să alung pe de-a-ntregul vidul ciudat pe care dorul de casă mi-l lăsase în inimă.

A doua zi, mi-am început lecţiile de călărie cu Kanjurjab şi, din acel moment, am profitat de fiecare prilej care se ivea ca să fiu în apropierea lui Jon. Se afla adesea în ţarc când duceam caii înapoi după plimbările noastre şi, în timp ce vorbeam cu Kanjurjab, îl loveam uşor, atingându-l ca clin întâmplare. Uneori, mă aplecam să-i mângâi câinele şi, atentă să nu mă uit cu prea mare îndrăzneală, priveam în sus spre el şi îi susţineam privirea timp de o clipă. Nu uitam niciodată să-mi dau cu ulei de crizantemă la încheietura mâinilor şi în mica scobitură a gâtului, acolo unde bate pulsul, astfel încât să-mi simtă apropierea chiar şi atunci când nu eram în raza

privirii sale. Odată, l-am surprins inspirându-mi adânc mirosul, cu o expresie pe chip de parcă ar fi fost esenţă de trandafir. Îmi plăcea faptul că devenea ţeapăn în prezenţa mea, ca şi cum nu ar fi fost foarte sigur ce să facă cu trupul lui, şi felul în care nu se putea abţine să nu se dea mare atunci când călărea în văzul meu. Uneori, călărea cu mine şi Kanjurjab, atrăgându-mi atenţia asupra anumitor detalii, aşa cum îi oferi unei rude preferate cele mai bune bucăţi de carne. Din câte-mi puteam da seama, Kanjurjab nu era conştient de interesul lui Jon faţă de mine. Cred că nici nu i-ar fi trecut măcar prin minte ideea că soţul surorii lui o doreşte pe soţia sa.

Boria, celălalt cumnat al meu, se nimerea uneori în ţarc atunci când duceam caii înapoi. Mă saluta întotdeauna fără să-mi zâmbească, ca şi cum s-ar fi adresat unui copil care în orice clipă putea să devină prea familiar faţă de el. Era doar cu puţin mai în vârstă decât Kanjurjab, dar părea mai sever, poate pentru că punea greutăţile vieţii la inimă mai mult decât ar fi fost necesar. Părea destul de mulţumit de căsnicia cu fiica cea mare a lui Xue, Alta, care era la fel de serioasă din fire pe cât era Nandak, sora ei, de lipsită de griji. Concubina lui Boria, Dokus, era singura femeie mongolă cu adevărat frumoasă pe care am cunoscut-o.

Îmi doream adesea să fi fost Boria, şi nu Jon, cel care mă dorea, căci indiferenţa şi lipsa lui de

sentimentalism mi se păreau atrăgătoare. În comparaţie cu el, Jon părea un băieţel şi, ori de câte ori puneam în balanţă calităţile unuia şi pe ale celuilalt, Jon apărea micşorat în ochii mei. Însă bărbaţii ca Boria nu pun niciodată iubirea mai presus de onoare, aşa că nu mi-ar fi fost de niciun folos. Totuşi, nu te poţi abţine să nu-ţi doreşti tocmai cele mai inutile lucruri. Poate că mă simţeam atrasă de Boria pentru că îmi aducea aminte de Yamaga, cu trupul său ferm, buzele groase, senzuale, şi părul negru care se armoniza atât de bine cu ochii lui negri-albăstrui ca fructele de porumbar, cum îi aveam şi eu.

Pe măsură ce vremea se încălzea, culoarea cerului se preschimbă din cenuşiu într-o nuanţă uimitoare de albastru cobalt. Norii imenşi, ca nişte fântâni arteziene, deveneau trandafirii la apus, iar luna părea mai albă ca niciodată. Xue zicea cu resemnare că acesta era un semn al apropierii anotimpului cald şi că în curând o vom lua din loc. Corturile de călătorie, având un singur stâlp, erau deja aşezate grămezi în căruţe, în vreme ce din untul cu gust înţepător se făceau mormane de bucăţi neregulate de săpun, ca să ne ajungă peste vară. Cu cât zilele deveneau mai calde, cu atât se intensificau pregătirile, iar Mai mi-a spus că ar trebui să-mi aleg nişte blănuri pe care urma să le iau ca să dorm pe ele. Tot ea mi-a confecţionat o pereche de cizme uşoare din pâslă şi m-a sfătuit să-mi iau cu mine cutia cu miere, căci se gândea

că dulceaţa acesteia adăugată în ceai avea să mai compenseze din supărările vieţii nomade.

Însă Tsgotbaatar a murit pe neaşteptate, deci planurile noastre de a pleca pe câmpii, pe răstimpul scurtei veri, au fost amânate. Nandak l-a găsit lângă zidul sudic, întins la pământ ca şi cum ar fi dormit. Cu doar câteva minute mai înainte se comportase ca de obicei şi fusese zărit urinând lângă o grămadă de bălegar uscat. Nandak îşi dădu seama că descoperise un lucru grav, dar nu-şi putuse ascunde entuziasmul de a se afla în centrul atenţiei cu vestea ei.

Mai târziu, Xue zise că sângele lui Tsgotbaatar se îngroşase atât de mult, încât vreun cheag trebuie să-i fi ajuns de bună seamă la inimă, împiedicând-o să mai bată. Era sigură că murise fără să simtă nicio durere şi spera să aibă şi ea un sfârşit atât de îndurător. Mă sfătui să nu-i rostesc numele câteva zile, căci la puţin timp după moartea lui, zărise în foc o scânteie care însemna că Tsgotbaatar nu se afla încă în lumea de jos şi se putea să caute sufletul cuiva drag, pentru a-l lua cu el. Zicea că dacă nu-i pronunţam numele când plângem şi nici nu jelim prea tare, el avea să se liniştească în curând.

M-am dus să-l văd aşa cum era, întins în cea mai bună blană albă a sa, cu câinii potoliţi şi ei, stând lângă el cu ochii lăsaţi în jos. Chipul lui, care în viaţă exprimase uimire, se liniştise în moarte, părând o copie nedesăvârşită a chipului lui

Kanjurjab. Concubina lui, Kara, nu era de găsit, însă cum adesea dispărea ore în şir, nu era nimic neobişnuit. Xue zise că era bine că nu se afla prin preajmă, căci ar fi fost la fel de confuză ca un câine bătrân care caută un os îngropat de multă vreme. Uneori, mintea Karei se fixa în trecut, nemaiputând face faţă prezentului. Ceilalţi sperau că va fi plecată suficient de mult timp pentru ca sufletul lui Tsgotbaatar să-şi înceapă călătoria spre lumea de jos, căci lacrimile ei nu ar fi făcut decât să-i întârzie voiajul. Xue adăugă mohorâtă că tovărăşia fantomelor, indiferent cât de iubită şi respectată fusese persoana decedată în timpul vieţii, era de natură să tulbure liniştea celor vii.

Era imposibil de ştiut ce era în mintea lui Xue în timp ce privea, aparent fără nicio emoţie, trupul nemişcat al soţului ei. Nu mi-am putut reprima imaginea care mi-a trecut prin minte, cu ea tăind de pe listă ultima şi cea mai grea îndatorire. Cred că, de-ar fi ştiu despre aşa ceva, Xue ar fi adoptat obiceiul indian *suttee,* potrivit căruia văduva, nemaiavând alt scop în viaţă în absenţa soţului, se aruncă în rugul funerar. Întotdeauna am avut impresia că Xue era grăbită să moară. Stoicismul şi sentimentul datoriei pe care le-am observat la ea au acţionat ca un avertisment pentru mine. Nu îmi doream să mă trezesc văduvă, aşteptându-mi moartea în Suiyuan, cu buzele şi ochii ofiliţi.

La vreo oră şi ceva după moartea lui Tsgotbaatar, Kanjurjab îi chemă pe Boria şi pe Jon

în iurta sa. Femeile au fost excluse pentru că stăteau grămadă în jurul focului, plângând nestăpânit şi jelind. Pentru prima oară de când îl cunoşteam, l-am auzit pe Kanjurjab ridicând glasul de mânie, când îşi trimise băieţii de-acolo, pentru că în joaca lor râdeau.

În toate societăţile în care am trăit, bărbaţii sunt aceia care iau decizii şi organizează formalităţile privitoare la un deces. S-ar părea că femeile se abandonează firii lor slabe şi se vaită de durere. Mie, una, nu-mi place să iau parte la un eveniment care ţine de declinul vieţii, căci asta se ciocneşte în mod supărător cu instinctul meu de a trăi.

Mai mă invită să stau cu Xue şi Alta, nevasta lui Boria, dar nu aveam stare şi voiam să mă plimb. Când ieşeam, lăsându-le ghemuite în jurul focului în iurta Altei, mi-am dat seama că soţia şi fiicele lui Tsgotbaatar nu vărsaseră nicio lacrimă. Din toate celelalte iurte din tabără se auzeau plânsete, dar căminul lui Tsgotbaatar era cufundat într-o tăcere aproape deplină. Ochişorii lui Mai erau umflaţi de plâns, dar cred că lacrimile ei erau mai mult pentru Kanjurjab, decât pentru Tsgotbaatar. Adevărul era că Tsgotbaatar, atât ca soţ, cât şi ca tată, le părăsise pe Xue şi pe fetele ei cu mult înaintea morţii sale şi ele erau deja obişnuite cu absenţa lui.

După câteva ore, am dat nas în nas cu Kara, în spatele casei mele. Se dădea cu capul de zid, strigându-l întruna pe Tsgotbaatar şi smulgându-şi

părul năclăit cu sălbăticie. Avea faţa acoperită de sânge şi, când am încercat să o îndepărtez uşurel de zidul tare din piatră, s-a lăsat la pământ, gemând încet. M-am întrebat cum de aflase de moartea lui Tsgotbaatar. Nu cred că-i spusese cineva; poate că a ştiut asta instinctiv, aşa cum ştiau şi câinii stăpânului ei. Am luat-o înăuntru, i-am curăţat rana, i-am dat vodcă din butelcuţă şi am lăsat-o cu durerea ei.

În noaptea aceea, luna cea palidă pluti în înaltul cerului întunecat, învăluind Suiyuanul într-o lumină fantomatică şi făcându-i pe câini să latre. Mai zicea că ăsta era semn că în ziua aceea o inimă pură părăsise pământul, îmi spuse că fiecare mongol avea o bucăţică din marele zeu Tengger, plasată în bolta craniului, şi că acea fărâmă de energie pură avea drept corespondent o stea de pe cer, care se stingea la moartea sa. Apoi mi-a luat mâna şi mi-a pus-o pe stomacul ei, ca să simt cum se mişca bebeluşul. Când i-am spus că pruncul mi se părea foarte puternic, ea mi-a dat dreptate şi mi-a spus că asta se întâmpla din cauza faptului că era vorba de un băiat.

Plecarea noastră către păşuni a fost amânată până după ceremonia de înmormântare, după ce familia lui Tsgotbaatar îşi făcea rugăciunile şi ofrandele cuvenite. Printr-o fericită întorsătură de situaţie, Kanjurjab, ocupat cu pregătirile şi şocat că era acum nu doar capul familiei sale, ci şi al tribului, îl rugă pe Jon să călărească cu mine. Îi

explică lui Jon că, deşi eram neînfricată pe cal, nu aveam îndemânare şi încă nu înţelegeam firea unui cal. Şi aşa se face că moartea lui Tsgotbaatar constitui începutul interludiului meu cu Jon.

La început, Jon s-a comportat politicos şi formal cu mine. Nu-mi arătă deloc aceeaşi amabilitate pe care mi-o arătase atunci când fusese şi Kanjurjab cu noi. Presupun că făcea tot ce putea ca să reziste atracţiei faţă de mine, dar ar fi putut la fel de bine să încerce să pescuiască în iarbă, căci în firea lui nu exista tăria de a se opune atracţiei. Ştia că o legătură cu mine ar destrăma pentru totdeauna atât legăturile de familie, cât şi prietenia sa faţă de ceilalţi, dar eu ştiam că nu va fi în stare să se abţină.

Am salutat bucuroasă căldura verii, cu speranţa că va fi prima şi ultima vară pe care o petreceam în Mongolia. Eram hotărâtă să plec înainte de venirea iernii. Dacă aşteptam prea mult, călătoria avea să fie chiar mai rea decât cea întreprinsă la venirea în Suiyuan.

Într-una din plimbările noastre călare, care a fost mai lungă decât de obicei, am dat peste un turn octogonal care se înălţa, ireal şi elegant, în mijlocul peisajului de-abia înverzit. Jon îmi povesti că atunci când era copil, venea aici cu prietenii şi organizau curse de alergare în jurul acestei minunate pagode vechi şi că, odată, căzuse din vârful ei şi leşinase. L-am întrebat dacă se rănise grav şi mi-a zis că îşi rupsese braţul şi rămăsese

cu el strâmb până în ziua de azi.

— Ia să văd, i-am spus.

El îşi suflecă mâneca şi-mi arătă braţul, care se îndepărta puţin, parcă ruşinat, de trupul său. Mi-am trecut uşor degetul de-a lungul braţului său, oprindu-mă la pulsul de la încheietură, iar el gemu încet şi făcu un pas înapoi.

— Îmi pare rău dacă te-am jignit, Jon, i-am spus, ca şi cum aş fi fost rănită de retragerea sa.

El mă privi îndelung, apoi spuse repede:

— Nimic din ceea ce e legat de tine nu mă jigneşte, Yoshiko. Capul şi inima îmi sunt pline de tot felul de lucruri legate de tine… care nu mă jignesc.

— Nu ştii că şi eu simt la fel? i-am spus. Capul şi inima îmi sunt întotdeauna pline de tine, Jon.

— Şi vorbind doar despre asta, Yoshiko, îl trădăm pe soţul tău şi prietenul meu, zise el cu tristeţe.

— Da, este adevărat, şi trădarea e grea, Jon, chiar şi pentru mine, care nu am vrut această căsătorie. Dacă femeile ar putea alege, nu l-aş fi ales pe Kanjurjab. Nu pot să sufăr viaţa mea aici. Cred că voi muri de tânără din cauza asprimii ei.

— Nu vorbi de moarte, Yoshiko, îmi zise el luându-mă de mână şi lipindu-şi palma mea de obraz. Nu pot îndura să mă gândesc la moartea ta, deşi bănuiesc că tu ai putea să însemni moartea mea.

Am râs, ca să-i distrag atenţia de la această

idee, spunând că niciodată nu aş alege să-i fac rău şi că gândul morţii sale era mult prea sumbru pentru o zi de vară atât de luminoasă.

— Voi mai vorbi despre asta o singură dată, răspunse el, căci trebuie să-ţi spun că, încă dinainte de a te întâlni, Yoshiko, te cunoşteam; de-asta nu-mi puteam lua ochii de la chipul tău în ziua nunţii tale. Mi-ai apărut în vis în noaptea în care m-am căsătorit cu Nandak.

— Ai visat o altă femeie în noaptea nunţii tale, Jon? l-am tachinat eu.

— Nu a fost genul de vis la care te gândeşti, zise el. În visul acela nu ţi-am văzut chipul, dar în clipa în care am dat ochii cu tine la Port Arthur am ştiut că tu şi femeia din vis sunteţi una şi aceeaşi persoană.

— Ce anume ai visat? l-am întrebat.

Îmi povesti că îi apărusem sub forma umbrei unei femei cu părul scurt şi sâni minunaţi. Pe când Nandak dormea alături de el, eu scosesem un cuţit din mânecă şi îl rănisem mortal. În timp ce el zăcea pe moarte, furasem un cheag din sângele lui şi mi-l pusesem într-o fiolă pe care o aveam agăţată la gât. Mă strigase când ieşeam din iurtă, implorându-mă să rămân, dar eu am plecat fără să arunc o privire înapoi. Îşi amintea că simţise o mare tristeţe, văzându-mă că plecam. Când s-a trezit, Nandak i-a spus că plânsese în somn.

— Ce vis groaznic. Trebuie că-ţi este frică de mine, Jon.

— Mi-e teamă de tine şi te iubesc deopotrivă, Yoshiko, şi, frământat între această teamă şi iubire, nicicând nu m-am simţit mai viu.

În aceeaşi după-amiază am făcut dragoste cu el pe pământul tare de la temelia pagodei. Îmi zicea că mirosul meu nu era ca al nici unei femei pe care o cunoscuse şi că parfumul meu ar avea puterea de a-l trezi chiar şi din somnul morţii.

Jon era o persoană romantică, senzuală, care, în ciuda înfăţişării dure, avea o inimă care o egala pe cea a celor mai sensibili poeţi japonezi. Îşi petrecuse tinereţea încercând să-şi ascundă gingăşia firii, într-o societate unde se considera nedemn din partea unui bărbat să arate emoţii sau să plângă cu uşurinţă. Părere-de-Rău l-ar fi plăcut şi, totodată, ar fi întristat-o felul în care intenţionam să mă folosesc de el. Natsuko, desigur, nu s-ar fi mirat de cruzimea mea, în vreme ce Kawashima s-ar fi amuzat.

O femeie sinceră va recunoaşte că a face dragoste cu un bărbat care te iubeşte mult mai mult decât îl iubeşti tu pe el este o experienţă foarte seducătoare, care-ţi încălzeşte inima, comparabilă, poate, cu momentele când te uiţi în oglindă şi descoperi că eşti nu doar frumoasă, ci şi animată de acel soi de putere care-ţi face ochii să pară mai întunecaţi şi pielea să strălucească. Sentimentul era nou pentru mine. Nici Kawashima, nici vreun alt bărbat dintre cei pe care-i trimisese la mine, inclusiv Yamaga, nu

fuseseră îndrăgostiţi de mine. Trăisem adesea senzaţia că dispun de o anumită putere sexuală, atunci când bărbaţii dependenţi de felul în care făceam dragoste se întorceau la mine de fiecare dată. Însă nu mai trăisem niciodată această dăruire a sinelui faţă de celălalt, aşa cum Jon mi se dăruise mie. Eram încântată că planul meu de a-l face să mă iubească dăduse roade atât de repede şi atât de bine. Însă poate că el mă iubise de la prima vedere, astfel că sarcina mea a fost îndeplinită încă dinainte de a mi-o începe. Am citit despre asemenea lucruri în literatura japoneză şi cred că eu l-am iubit pe Yamaga din clipa în care l-am văzut prima oară. Iubirea lui Jon pentru mine îmi reamintea de propriile mele sentimente pentru Yamaga şi de durerea înnebunitoare pe care o suferisem la pierderea lui. Simţeam că Jon nu va avea puterea mea de recuperare, dar avea să supravieţuiască, bineînţeles. Adevărul era că eu nu eram femeia-umbră din visul lui şi că el nu avea să fie rănit mortal. Până la urmă, cu toţii învăţăm că în miezul iubirii se află viermele tragediei. Asta e legea dragostei şi nu putem scăpa de ea. Chiar şi Mai şi Kanjurjab aveau să se piardă unul pe altul la sfârşit, căci în acelaşi moment în care se naşte iubirea, se plantează şi sămânţa posibilului ei final. Majoritatea oamenilor tânjesc după iubire şi se simt incompleţi în lipsa ei. Nu se liniştesc până când nu-şi găsesc geamănul, pentru că nu-şi sunt suficienţi lor înşişi.

De când se întâmplase povestea cu Yamaga, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să evit iubirea, pentru că îmi place să învăţ repede lecţiile vieţii.

După acea primă dată, nu a trecut zi să nu facem dragoste, de obicei lângă pagodă, iar uneori pe pajiştile verzi, unde se simţea miros proaspăt de iarbă şi firele ne făceau mici tăieturi pe piele, când ne rostogoleam goi prin ea. Jon era un amant atent, dar prea convenţional ca să-mi stârnească pasiunea. L-aş fi putut învăţa cum să-mi facă mai multă plăcere, dar voiam să creadă că eram nepricepută în astfel de chestiuni. În orice caz, Kanjurjab se dovedea un elev silitor şi mă chemase în patul lui de mai multe ori de la moartea lui Tsgotbaatar. Cred că era nerăbdător să rămân însărcinată, astfel încât steaua tatălui său să poată fi înlocuită în ceruri. Dacă aş fi putut rămâne gravidă, poate că viaţa mea şi-ar fi găsit locul pe acele câmpii mohorâte ale Mongoliei Interioare[14]. Se spune că femeile născute în anul tigrului sunt mame bune.

Între timp, mi-am dat seama că lui Jon îi venea greu să fie prudent şi îmi făceam griji că vom fi descoperiţi înainte ca planul meu să poată fi pus în practică. Mă căuta în timpul zilei, când stătea de vorbă cu mine îşi ţinea capul lăsat într-o parte, ca şi cum tot ce-i spuneam merita atenţia lui totală. Se purta de parcă nu putea suporta momentele în

14 Regiune autonomă din Republica Populară Chineză, în partea sudică a Mongoliei istorice.

care nu eram în apropiere şi nu mă vedea. O astfel de fascinaţie era exact ceea ce voisem să declanşez în el, însă ne punea în pericol. Uneori, noaptea târziu, când toată lumea dormea, Jon venea în casă, potolea mârâitul câinilor şi mă acoperea cu trupul lui până când lumina zorilor se strecura prin crăpăturile obloanelor. L-am întrebat ce anume le spunea lui Nandak şi concubinelor lui ca să-şi motiveze absenţele nocturne, îmi zise că nu era obligat să le zică nimic concubinelor, iar Nandak credea că, de la moartea lui Tsgotbaatar, începuse să aibă probleme cu somnul şi simţea nevoia de-a sta şi a medita în solitudine.

— Chiar crede asta? l-am întrebat, cu îndoială.

— De unde să ştiu? Zâmbetul ei maschează tot ce simte.

Îl vedeam adesea pe Jon plin de o energie fără astâmpăr, plimbându-se de colo până colo printre iurte, ca şi cum însăşi conştiinţa celor ce se petreceau între noi l-ar fi putut face să explodeze. Se purta ca un puşti care-şi descoperise brusc capacitatea neaşteptată de a iubi şi spiritul de aventură şi era plin de entuziasm din acest motiv. Mi-a spus că avea senzaţia că îi clocoteşte sângele în vene şi că nu se putea concentra nici măcar asupra celor mai simple sarcini. Am fost uimită de faptul că nimeni nu părea să bage de seamă purtarea lui Jon, dar am considerat înţelept să-l atrag în planul meu înainte ca personalitatea lui schimbată să ne dea de gol.

Mi-am ales bine momentul, aşteptând până înainte de clipa în care am început să facem dragoste. Cu corpul strâns aproape de el lângă zidul pagodei, i-am spus că, dacă nu-l puteam avea pe el, singura mea dragoste adevărată, pentru totdeauna, nu puteam suporta chinul de a trebui să fiu în fiecare zi în preajma lui. O să fug şi voi fi pierdută pentru el, chiar dacă asta ar fi însemnat să-mi petrec viaţa în nefericire.

— Unde să fugi, Yoshiko? mă întrebă el.

— Voi fugi în China, Jon, i-am zis cu inocenţă, ca şi cum atunci îmi trecuse pentru prima dată prin minte gândul ăsta. Mi-aş putea reface viaţa acolo, chiar dacă, fără tine, aş fi nefericită.

— Ai muri dacă ai apuca-o pe câmpii de una singură, zise el atingându-mi uşor obrajii. Pentru tine, chiar şi să petreci o noapte de vară în aer liber ar fi un chin, fără îndoială. Fără mine, ca să-ţi citesc stelele, cum te-ai orienta?

— Atunci, vino cu mine, Jon, du-mă departe de Suiyuan, ca să putem avea o viaţă împreună. Nu pot să suport locul ăsta şi, când vom fi descoperiţi, aşa cum se va întâmpla, cu siguranţă, va fi cum nu se poate mai rău de noi.

În mod surprinzător, Jon nu opuse deloc rezistenţă la auzul ideii de a pleca împreună din Suiyuan. Cred că la început i s-a părut o fantezie, pe care îi plăcea să şi-o închipuie sau despre care-i plăcea să vorbească. Toţi cei cu adevărat îndrăgostiţi visează la un viitor împreună cu

obiectul dorinţei lor şi ideea de a fugi îi permitea lui Jon să-şi imagineze cum ar fi putut să fie viitorul lui cu mine. Nu după mult timp, el ajunse să creadă nu doar că ideea asta îi aparţinea, ci şi că era singura noastră şansă de a ne petrece viaţa împreună. Îmi zise că avea curajul de a iubi şi că era gata să renunţe la tot pentru pasiunea pe care o credea a noastră, a amândurora. Deşi îi părea rău că îi părăsea pe Nandak şi pe copii, îi era ruşine mai mult de trădarea faţă de Kanjurjab. În ciuda durerii pe care ruperea unor legături atât de puternice avea să i-o provoace, Jon era dispus să plătească orice preţ pentru a fi cu mine.

Cu sângele înfierbântat, el a fost cel care a conceput un plan de fugă, aceasta urmând să aibă loc în prima noapte a păscutului de vară. Aveam să mergem pur şi simplu la o plimbare călare şi să nu ne mai întoarcem niciodată. Cei din tabără vor fi ocupaţi cu ridicarea corturilor şi pregătirea mesei. O să fie întuneric şi vom avea un avans de câteva ore înainte să-i treacă cuiva prin minte să ne caute. Dacă mai aşteptam, avea să ne fie imposibil să mai fim împreună, căci Kanjurjab va dori să-şi reia plimbările călare cu mine şi va trebui să dorm în iurta soţului meu.

Orice plan am fi făcut, avea pericolele sale, dar Jon zise că şi-ar fi riscat pentru mine toate cele trei suflete, pentru că mă iubea mai mult decât stelele din ceruri, mai mult decât pe Tengger însuşi. Eu îi repetam ca un ecou cuvintele, dar mă

miram că mă credea, căci în urechile mele, ele sunau goale şi lipsite de pasiune.

Oamenii mă consideră crudă şi au dreptate. Pot să fiu foarte crudă, dar nu sunt lipsită de milă faţă de victime, îmi plăcea de Jon, însă mă simţeam obligată să acţionez în propriu-mi interes. Îmi recunosc egoismul, fără ezitare, şi cred că el este cel care ne mână pe toţi cel mai adesea în viaţă.

Într-o dimineaţă, Boria se hotărî să vină cu mine şi Jon la o plimbare călare până la pagodă. Nu ni se mai alăturase niciodată până atunci, iar Jon nu se simţea în largul lui din cauza asta. Desigur că Boria, care nu acţiona niciodată impulsiv, avea motivele sale şi ar fi trebuit să avem mai multă grijă în privinţa locului unde-l duceam, decât am avut în ziua aceea. Privind înapoi, cred că observase probabil comportamentul neobişnuit al lui Jon sau poate că era bănuitor fără să aibă un motiv anume. Zise că era o zi frumoasă pentru a te plimba călare şi că i-ar plăcea compania noastră.

Când am ajuns la turn, Jon şi Boria se luară la întrecere în jurul acestuia, ca pe vremea când erau copii, şi, într-un moment de veselie, Boria mă încurajă să intru şi eu în cursă. Însă goana m-a făcut să ameţesc şi a trebuit să descalec şi să mă întind pe pământ, cu ochii închişi, până când cerul a încetat să mai danseze în jurul meu. Am ridicat privirea şi l-am surprins pe Boria uitându-se lung la trupul meu ghemuit şi apoi la urzicile tinere

culcate la pământ, acolo unde mă întinsesem cu Jon cu o după-amiază înainte. Dispoziţia lui se schimbă brusc şi mi-am dat seama că ne ghicise secretul. Refuză vodca pe care i-am oferit-o şi se întoarse călare spre casă între mine şi Jon, fără să scoată o vorbă.

Dacă n-ar fi fost Boria, aş fi fugit cu Jon şi l-aş fi părăsit în Port Arthur, să facă ce putea cu viaţa lui. Începusem deja să-mi cos banii în căptuşeala tunicii pe care intenţionam să o port în călătoria spre China. Jon se ocupa de alegerea celor mai buni cai şi câini pe care să-i ia cu noi. Probabil că urma să trebuiască să dormim o singură noapte în aer liber, cel mult două. Asta depindea de lungimea distanţei pe care reuşea să o parcurgă tribul în acea primă zi, înainte de a aşeza tabăra. Câinii aveau să ne ţină de cald când dormeam şi să ne avertizeze cu privire la musafirii nepoftiţi. În afară de cai şi de câini, Jon voia să ia trei pepite de aur, care-i parveniseră ca parte din zestrea lui Nandak, şi o mică statuetă confecţionată din argint, reprezentându-l pe Maitreya, Buddha al viitorului, care purta noroc. Mi-a dat cele trei pepite, spunându-mi că ar trebui să le ascund în hainele pe care le purtam pe mine. Nu i-am zis de banii mei, dar i-am spus că îmi voi lua toate bijuteriile, inclusiv pandantivul de jad pe care mi-l dăruise Xue.

— Lasă pandantivul, Yoshiko, zise Jon. Kanjurjab ar trebui să-l dăruiască femeii care-i e sortită a-i fi

cu adevărat soţie.

Cu planurile gata şi cu doar câteva zile rămase până la plecare, eram sigură de reuşită. Am decis că-i voi da înapoi lui Jon pepitele când vom ajunge în siguranţă peste graniţă. Va avea nevoie de ele ca să-şi înceapă o nouă viaţă, indiferent ce ar fi ales să facă. Înainte de a-l părăsi, voiam să i le las pe pernă, lângă el, în timp ce dormea; asta avea să-mi uşureze conştiinţa şi să mă scutească de-a asista la suferinţa lui.

I-am spus lui Jon că, deoarece mai era foarte puţin timp înainte de-a fi împreună pentru totdeauna, nu ar trebui să ne punem planul în pericol, riscând să fim descoperiţi. Probabil că Boria avea anumite bănuieli cu privire la noi, dar nu avea niciun fel de dovadă. Jon a fost de acord cu ce-i spusesem, aşa că luarăm hotărârea de a nu mai pleca în plimbările noastre călare şi de a întrerupe vizitele sale în fiecare noapte, în casă, la mine.

Însă el nu a putut să se abţină şi, într-o noapte, după ce-am făcut dragoste şi el a adormit culcat peste mine, am auzit câinii mârâind slab şi, când am deschis ochii, l-am descoperit acolo pe Boria, care stătea lângă noi. N-a scos un cuvânt, doar s-a holbat câteva secunde la noi, apoi s-a răsucit pe călcâie şi a plecat din cameră în deplină linişte, după cum venise.

Jon a dormit netulburat, dar eu am rămas trează, îngrijorată că, până dimineaţă, Boria îl va

fi căutat pe Kanjurjab ca să-l informeze despre trădarea soţiei şi a cumnatului său. Totuşi, ceva îmi spunea că se putea ca nu acesta să fie modul lui de a trata situaţia. Boria nu era genul de bărbat care să se precipite să facă un lucru fără să se gândească mai întâi. Nu ar fi avut nicio reţinere în legătură cu pedeapsa mea, dar Jon îi era drag şi nu-şi dorea să-l vadă căzut în dizgraţie şi alungat din sânul familiei şi al prietenilor. Era posibil ca eu şi Jon să fim deja plecaţi înainte ca Boria să se decidă ce să facă în privinţa faptelor pe care tocmai le descoperise. În orice caz, nu avea niciun rost să îl rog să ne păstreze taina. El avea să hotărască singur şi orice fel de rugăminţi venite din partea unei simple femei, nu aveau cum să-i influenţeze decizia.

Când s-a trezit Jon, nu i-am spus de vizita lui Boria. În loc de asta, l-am trimis în iurta lui cu un sărut şi cu parfumul meu de crizantemă încă persistându-i pe piele.

S-a întâmplat ca Boria, care arăta ca un om care avusese o noapte de nesomn, să îşi clarifice intenţiile chiar în aceeaşi dimineaţă. Stăteam aşezată pe un maldăr de blănuri, fumând o ţigară turcească, când intră agale în casă. Fără vreo urmă de politeţe, fără măcar să-mi adreseze un salut, mi-a spus direct care-i erau planurile cu privire la viitorul meu.

— A fost o zi cu ghinion atunci când Kanjurjab a decis să te ia pe tine de soţie, zise el cu răceală.

Un ghinion pentru familia mea şi pentru mine, şi bănuiesc că şi pentru tine, Yoshiko.

Am aprobat din cap.

— Poţi să arunci vina asupra mea, dacă vrei, Boria, dar dragostea nu vine pur şi simplu de niciunde. Nu-l iubesc pe soţul meu, nici nu-mi place felul său de viaţă, iar aceste două lucruri nu se vor schimba niciodată.

— Asta doar pentru că nu vrei să le laşi să se schimbe, zise el. Eşti prea încăpăţânată pentru o femeie, mult prea lipsită de umilinţă şi supunere. Vei provoca necazuri peste tot unde vei merge, Yoshiko, pentru că nu-ţi stă în fire să-ţi accepţi soarta.

— Sunt de acord, Boria. Însă ce e de făcut în legătură cu asta, mai ales că nu am deloc dorinţa de a-mi schimba firea? Indiferent ce intenţionezi să faci, să ştii că nu-mi voi petrece restul vieţii în locul acesta groaznic. Jon e singurul care e dispus să mă ajute să fug.

— Tu nu ţii deloc la Jon, zise el dispreţuitor. O să te foloseşti de el şi apoi o să-l părăseşti, fără să te gândeşti la soarta lui.

— Ba ţin la el, Boria, i-am replicat, dar sunt disperată. Voi face tot ce este necesar ca să evit să trăiesc în lumea voastră rece. Este în firea mea să mă eliberez, aşa cum în firea voastră este să fiţi supuşi datoriei.

Boria pufni cu dispreţ:

— Chiar dacă tu crezi că ai dat dovadă de

deşteptăciune în felul în care l-ai îmbrobodit pe Jon, Yoshiko, să ştii că nu ai făcut decât să copleşeşti o fire mai puţin prefăcută decât a ta. Jon este o persoană prea bună ca să creadă că cineva ar putea să pună la cale un asemenea plan, fără ca motivul să fie iubirea. Sunt supărat pe el că e atât de prostănac, dar nu te voi lăsa să te foloseşti de el în felul ăsta.

— Nu-l poţi împiedica pe Jon să mă ajute. Vom găsi o cale, indiferent cât de multe beţe în roate ne vei pune tu.

— Ştiu asta, zise el cu francheţe. Însă pot să-l salvez pe Jon să aibă o viaţă care nu i se va părea demnă de a fi trăită. Când vei pleca, Yoshiko, o vei face fără el.

— Dar problema este că, pentru a pleca, am nevoie de Jon, ca să mă ghideze.

— Jon nu e singurul care te poate scoate din Suiyuan. Am un plan care te va ajuta să pleci la noapte, fără ca el să ştie, un plan cu şanse mai mari de reuşită decât al vostru.

Eram suspicioasă în ceea ce-l privea pe Boria; era un bărbat deştept, sigur de sine şi hotărât. Îl credeam în stare să conceapă un plan prin care să mă amăgească.

— Aşadar, onorabilul Boria va fi cel care mă va ajuta să-mi părăsesc soţul?

— Eu voi fi acela. Nu pentru că mi-ar păsa de tine, ci pentru că, dintre două rele, acesta e cel mai mic.

— Totuşi, Boria, sunt soţia lui Kanjurjab şi îţi expui familia şi pe tine însuţi unui mare risc, ajutându-mă.

— Ca şi tine, Yoshiko, se pare că nu am de ales. În felul ăsta va fi rănită doar mândria lui Kanjurjab, însă, fără familia sa, viaţa lui Jon va fi una nenorocită, care nu merită trăită, Nandak va rămâne cu inima frântă, iar familia mea va fi afectată fără putinţă de refacere. Aşa că, dacă faci exact cum spun eu, vei obţine ceea ce vrei atât de mult şi, cu timpul, noi ne vom reveni de pe urma ruşinii de a fi fost înrudiţi cu tine.

— Se pare că nu prea am de ales, Boria, aşa că spune-mi planul tău şi poate că voi fi de acord.

— Întâi de toate, Jon nu trebuie să vină la tine la noapte, fă în aşa fel încât să te asiguri de asta. Să fii gata de plecare de îndată ce se întunecă, lasă focul aprins şi câinii înăuntru, ca de obicei, astfel încât să nu atragi atenţia nimănui asupra casei. Dacă faci cum îţi spun şi nu-ţi iei la revedere de la nimeni, planul meu va merge.

— O să te aştept, Boria, dar, dacă mă vei dezamăgi, atât tu, cât şi Jon, veţi plăti preţul, l-am avertizat eu.

— Ia cu tine doar ce poţi căra cu uşurinţă, zise el, ignorându-mi ameninţarea. Şi ţine minte, nimic nu este încă sigur. Vom fi în pericol până în clipa în care mă voi întoarce aici nevăzut şi fără tine.

După ce a plecat el, m-am simţit plină de elan la gândul că nu se ştie unde s-ar putea să mă aflu

atunci când soarele va răsări din nou. Cumva, ştiam că Boria avea dreptate când spunea că planul său avea şanse de succes mai mari decât ar fi avut al lui Jon. Boria avea capul limpede, pe când mintea lui Jon, înfierbântată de pasiune şi iubire, era oarbă la pericolul real al situaţiei în care ne aflam.

Cred că Boria ţinea foarte mult la Jon, dar dorinţa lui de a mă ajuta se născuse mai mult din teama de a nu-şi vedea întreaga familie sfâşiată, ceea ce s-ar fi întâmplat cu siguranţă dacă Jon fugea cu mine. Pentru micul trib al lui Kanjurjab, unitatea familiei şi onoarea acesteia erau asigurate de legătura de sânge şi de loialitate, iar aceste două valori constituiau piatra de temelie pentru o viaţă decentă. Pata care ar fi planat asupra familiei, ca urmare a ruperii lanţului într-un asemenea mod, ar fi atras după sine ani întregi de umilinţă. Ajutându-mă, Boria încerca să evite această umilinţă. Dacă planul său reuşea, eu aveam să fiu considerată singura ticăloasă, o femeie lipsită de loialitate, care-i înşelase. Vor da vina pe sângele meu străin şi nu vor mai căuta niciodată o mireasă în Japonia.

În după-amiaza aceea, sub un soare încântător de fierbinte, am plecat la o plimbare călare cu Jon, la pagodă. Îmi spuse că păream distrată, aşa că i-am răspuns că aveam mintea ocupată cu planurile noastre şi mă simţeam plină de entuziasm, nu eram nicidecum distrasă. I-am spus, de asemenea,

că n-ar trebui să vină la mine în noaptea aceea, deoarece Mai mă anunţase de intenţia lui Kanjurjab de a mă vizita. Ştiam că Jon o să se perpelească toată noaptea gândindu-se la asta dar nu puteam pune în pericol planul lui Boria. Văzându-i durerea întipărită pe chip, l-am sărutat tandru şi i-am spus că Kanjurjab nu însemna nimic pentru mine, dar că nu trebuie să ne riscăm viitorul împreună din cauza unei nopţi. Am făcut dragoste, cuprinşi de tristeţe, şi ne-am ţinut strâns în braţe. Jon n-avea de unde să ştie că-i spuneam adio, dar urma să înţeleagă asta atunci când va privi înapoi, chiar dacă, puţin mai târziu, am făcut din nou dragoste, de astă dată cu mai multă vigoare. Când am plecat de la pagodă, m-am aplecat peste spaţiul dintre cai şi l-am luat de mână. Nu ne-am dat drumul la mâini decât atunci când în raza privirii ne-a apărut Suiyuanul. Inima îmi era plină de milă faţă de el, dar hotărârea mea de a o termina cu tot ce ţinea de Mongolia era la fel de puternică ca întotdeauna. În timp ce ne curăţăm caii de colb, el îşi puse posesiv mâna pe unul dintre sânii mei.

— Ţine minte, Yoshiko, zise el pe un ton rugător, să te gândeşti numai la mine la noapte.

I-am luat cealaltă mână, i-am strecurat-o pe sub tunica mea, pe sânul gol, şi i-am promis că aşa voi face. Voiam să-l consolez, să îi amân nefericirea încă o noapte.

Mai era aşezată în faţa casei mele,

supraveghindu-şi copiii în timp ce se jucau. Burta şi sânii i se umflaseră de la sarcină şi părea foarte obosită, probabil pentru că bebeluşul din pântece îi epuiza toate forţele. Mă salută şi îmi zise că venise să mă roage să-l alin pe Kanjurjab, care era încă trist din cauza morţii lui Tsgotbaatar. Se afla în iurta lui şi nimic din ceea ce încercase ea să facă nu părea să-l înveselească vreun pic. Am îmbrăţişat-o şi i-am spus că voi face tot ce puteam. Mi-ar fi plăcut să-mi fi luat la revedere de la ea, dar cum asta era imposibil, m-am mulţumit cu o îmbrăţişare ca între surori. I-am spus să se odihnească în patul meu un pic, dar ea îmi zise că trebuia să o ajute pe Xue să-şi împacheteze leacurile, căci urma să plecăm la păşunat peste două zile.

Kanjurjab nu mi s-a părut trist, deşi părea, într-adevăr, dornic să uite de gândurile lui.

— Dă pagina în cartea ta cu poze, Yoshiko, şi arată-mi ceva nou, zise el.

Pentru prima şi ultima oară, am stat în faţa lui şi mi-am dat încet hainele jos, lăsându-mi doar pandantivul de la Xue să mi se legene între sâni. Kanjurjab era îmbrăcat într-o tunică lungă, descheiată, fuma una din ţigările mele turceşti şi mă privea cu interes. I-am luat ţigara din gură şi am tras adânc din ea, înainte de a o arunca în foc. Desfăcându-i haina, mi-am lipit trupul gol de corpul său pe jumătate dezbrăcat, punându-mi mâinile pe fesele lui ţii lipindu-mă de corpul lui

atât de tare, că l-am putut simţi cum se înfierbântă, tulburat. S-a mirat şi mi-a spus că nu se aştepta ca trupul meu să fie atât de perfect. Crezuse că, în mod sigur, aveam ascunsă sub haine vreo mică diformitate, de vreme ce de obicei eram atât de puţin dornică să mă dezbrac. După ce mă mângâie şi mă admiră, i-am aşezat membrul între sânii mei şi m-am frecat de el până s-a întărit, apoi mi-am aplecat capul să i-l ling, ştiind că nu-i voi mai simţi niciodată gustul ciudat. M-am aşezat pe burtă la picioarele lui, arcuindu-mi corpul peste şa, în aşa fel încât să mă pătrundă pe la spate. Zvâcnirile lui au fost puternice şi lipsite de atenţie faţă de mine, ceea ce nu m-a deranjat. I-am rostit numele printre gemete până când s-a excitat atât de tare, încât a ajuns la apogeu cam prea repede pentru a-mi provoca şi mie plăcere, dar mi-a plăcut ultima noastră împerechere, aşa că am uitat să mă gândesc la Jon. Mai târziu, când s-a întins somnoros, m-am aşezat dezbrăcată pe fesele lui şi l-am masat cu mâinile strânse în pumn. L-am lins la subsuoară şi în cuta de la ceafă, aşa cum le văzusem odată făcând pe ţărăncuţele lui Teshima. Lui Kanjurjab păru să-i placă la fel de mult pe cât îi plăcuse şi lui Teshima. După ce am terminat, am înteţit focul şi m-am întins goală lângă el, sub o învelitoare din blană, lăsându-l să bea vodcă din gura mea până când flăcările focului şi vodca ne-au făcut să aruncăm cât colo învelitoarea. Îmi spuse că aş fi

fost mai bună pe post de concubină, decât de soţie.

Când plecam din iurta lui, m-am întrebat fugar dacă lui avea să-i fie dor de mine sau dacă mai curând mă va urî, după ce voi fi plecat. Însă cum poate să-ţi fie cu adevărat dor de cineva pe care nu-l cunoşti?

Odată întoarsă înapoi în casă, am terminat de cusut banii în căptuşeala tunicii şi mi-am pus pe mine toate bijuteriile pe care le aveam. Am umplut o traistă mică din postav cu caseta pentru scris, cutia cu miere de la Natsuko şi cele trei pepite de aur, pe care m-am gândit că Jon ar vrea să le păstrez. Am ascuns cuţitul de la Hideo în carâmbul cizmei şi mi-am umplut butelcuţa cu vodcă. Mi-am dat jos pandantivul din jad şi l-am pus pe lada de zestre a lui Xue, unde n-ar fi avut cum să nu-l vadă.

După ce s-a lăsat întunericul, l-am aşteptat timp de două ore pe Boria. Chiar când începeam să-mi pierd nădejdea în el, intră în casă atât de încet, încât nici măcar câinii nu se clintiră. Făcu un gest care invita la linişte deplină, ducându-şi degetul la buze, şi îmi arătă să îl urmez pe uşa din spate a casei. Mi-am luat traista, mi-am acoperit capul cu eşarfa de la Mai şi am aruncat o ultimă privire prin camera care-mi aparţinuse pe durata celor câteva luni ale căsniciei mele. M-am rugat să n-o revăd niciodată. Dintr-un impuls, am luat înapoi pandantivul din jad şi mi l-am strecurat în

buzunarul de la pantalonii de călărie. Lui Xue nu avea să-i pese, ea oricum şi-l tăiase de pe listă.

În timp ce ne croiam tiptil drumul, îndepărtându-ne de casă, am împietrit la auzul un sunet strident ce semăna cu urletul unui lup. Boria îmi şopti că nu era decât bătrânul câine al lui Tsgotbaatar, bocind după stăpânul său mort. Dinspre est sufla un vânt ascuţit, ca pentru a-mi reaminti de ostilitatea ţării înconjurate de o mare de uscat din care fugeam. Vântul rece pe care ajunsesem să-l detest zguduia Suiyuanul. De-abia aşteptam s-o termin cu Mongolia, ţinutul acela dintre Rusia şi China al cărui mod de viaţă actual nu ar fi părut cu nimic nelalocul lui acum o mie de ani şi ai cărui oameni, dacă nu erai atent, îţi furau inima şi te ţineau prizonier.

Curând, am lăsat iurtele în spatele nostru şi ne strecuram prin hăţişul străzilor înguste din Suiyuan, unde, printre drumurile de noroi tare se înălţau, ca nişte cutii de ceai, case care de-abia dacă erau demne de această denumire. Orăşelul era liniştit, închis ermetic împotriva nopţii aspre. Nu am zărit ţipenie de om pe străzi şi, în afară de câteva sunete izolate, un om tuşind şi lătratul scurt al unui câine, nu se auzea nimic şi ai fi putut să crezi că Suiyuanul era cu desăvârşire părăsit.

Mersul lui Boria era rapid şi pentru mine era un efort să ţin pasul cu el. La un moment dat, pe când dădea colţul cu mult înaintea mea, am crezut că-l pierdusem. Mi s-a tăiat răsuflarea când am ajuns

în micuţul cartier chinezesc, unde, pe a doua ulicioară, fără să ciocăne, el deschise uşa unei case care nu avea nimic deosebit faţă de cele din vecinătatea sa. Uşa căptuşită cu pâslă se închise în urma noastră cu un zgomot surd şi, pentru o clipă, cât a durat până când ochii mei s-au obişnuit cu obscuritatea, camera mi s-a părut cufundată total în întuneric.

Am auzit paşi uşori pe pardoseala din piatră apropiindu-se şi am presupus că erau ai unei femei. Însă era un chinez micuţ, care-l salută pe Boria. Era îmbrăcat într-o haină maro-gălbuie din stofă de lână şi avea pe cap o căciulă din blană atât de mare, încât îi făcea trupul să semene mai mult cu cel al unei păpuşi, decât cu al unui bărbat. Avea unghii lungi şi murdare şi umerii încovoiaţi, ca şi cum ar fi suferit de o boală care-i deformase coloana vertebrală. Printre cele trei mici cute de grăsime de sub bărbie îi ieşeau fire ţepoase de păr alb, iar nasul său cârn arăta de parcă nu crescuse până la mărimea potrivită. Înfăţişarea sa lăsa o impresia de viclenie şi de umilinţă în acelaşi timp.

Ne aflam într-un mic magazin, prost aprovizionat, care avea mănunchiuri de ierburi medicinale atârnate atât de jos din tavan, încât îl atingeau pe Boria în vârful creştetului. În colţul îndepărtat al încăperii, sub o colivie goală, se afla un butoi mare, plin cu orez care părea mucegăit. Pe vasele cu vin obţinut clin cele cinci cereale şi pe urcioarele din argilă cu bobiţe de ienupăr,

împrăştiate din loc în loc pe nişte rafturi inegale, se strânsese praful. Dintr-o sticlă ciobită, pe jumătate plină cu sevă răşinoasă amară de iarbă de smirnă, picura o mică băltoacă lipicioasă. Prăfuită şi neluminată, dugheana duhnea a orez vechi. Speram că Boria nu avea de gând să mă lase singură acolo; într-adevăr, preţ de o clipă neliniştitoare, am crezut că fusesem adusă în acest loc complet lipsit de farmec pentru a fi ucisă. Însă nu credeam cu adevărat că Boria mă considera suficient de demnă de un asemenea act, încât să se coboare până la el.

Chinezul ne-a condus de-a lungul unui coridor îngust, spre care dădeau trei camere, aşezate în şir, lipsite de uşi, fiecare luminată de câte o singură lumânare. Două dintre aceste încăperi erau ocupate de ceea ce am recunoscut a fi fete-flori şi clienţii lor. Din camera aflată în fundul coridorului gemea un bărbat cu o aşa plăcere, că Boria, plin de jenă, îmi evită privirea. Încercă să înăbuşe zgomotul călcând apăsat şi bătând din palme, chipurile pentru a-şi le încălzi după gerul de afară. Nu i-a plăcut faptul că eu am râs.

Am sesizat mirosul familiar de opiu şi m-am gândit la Părere-de-Rău. Brusc, în bordelul ăla sărăcăcios, m-am simţit mult mai acasă decât mă simţisem vreodată în casa lui Kanjurjab sau în iurta lui. Aveam sentimentul că aici nu mi se mai putea întâmpla niciun lucru pe care să nu-l pot controla sau schimba printr-un târg.

Boria îmi spuse că Wu Yang, patronul, plănuise să plece din Suiyuan spre ţara lui, în China, mai târziu în vara aceea, ca să cumpere o târfă nouă şi provizii proaspete pentru magazin. Pentru preţul corect, era gata să plece chiar în ziua aceea, înainte de ivirea zorilor, şi să mă ia cu el, ascunsă în căruţă. Mă va duce în oraşul mongol Baoton, de unde puteam lua un tren căci se construise recent o linie de cale ferată. Trenul avea să mă ducă până în oraşele de coastă din China. Odată ajunsă acolo, aveam de ales între a rămâne sau a mă întoarce la Tokio, după cum mi-era voia. Boria ştia că nu mă puteam întoarce în casa lui Kawashima şi îmi zise că, dacă îmi mai rămăsese vreo fărâmă de onoare în suflet, îmi voi schimba numele şi voi dispărea într-o lume în care trăiau oameni asemenea mie. M-am întrebat în sinea mea care erau acei oameni pe care îi considera el că erau deopotrivă cu mine, dar nu m-am ostenit să-l întreb şi pe el.

Cu un glas scăzut şi piţigăiat, Wu zise că preţul lui era doar pentru a mă duce la Baoton. După aceea, eram pe cont propriu şi nu-şi mai asuma nicio responsabilitate. Accepta ca plată bani sau bijuterii, indiferent care, atâta timp cât era bine plătit. M-am gândit că s-ar fi putut să regret dacă-l lăsam să afle că aveam bani, aşa că i-am oferit cerceii mei din sidef. Râse şi îmi spuse:

— Pentru ăştia nu mi-aş pune în pericol nici măcar câinele.

Întorcându-se spre Boria, i se plânse că vrea să facă treaba pentru o sumă corectă, pentru că era un om bătrân, a cărui inimă se înmuiase la fel de mult ca şi trupul, dar că nu era prost şi că cerceii erau o insultă.

— Ai podoabe mai bune, Yoshiko, zise Boria fără ocoliş. Hai să ne înţelegem.

— Iei cerceii sau nimic, i-am spus lui Wu. Este o ofertă mai mult decât generoasă pentru un drum cu căruţa.

— E un mare risc să ajuţi o prinţesă să treacă graniţa, pe ascuns, replică el, de parcă de obicei numai asta ar fi făcut. Aş fi un prost să-mi pun viaţa în pericol pentru nişte astfel de nimicuri, de obiecte neînsemnate.

— Atunci n-o face, i-am răspuns. Voi găsi pe altcineva care să mă ducă.

— Dă-i ceea ce cere, zise Boria pe un ton sumbru. Nu mai e cale de întoarcere acum.

Simţind că Boria de-abia îşi putea stăpâni mânia şi că se putea ca planul să fie pus în pericol dacă insistam prea mult, i-am oferit lui Wu cea mai mică dintre pepitele lui Jon, cu condiţia să-mi ofere şi o pipă cu opiu. Intenţionam să parcurg drumul cu căruţa în acel soi de somn care să mă apere de hârtoape şi de frigul adus de vântul din est. Wu acceptă pepita atât de repede, că am ştiut că era mai mult decât se aştepta. Îmi zise că vom pleca într-o oră, apoi intră în camera neocupată ca să-mi pregătească pipa. M-am întors să-mi iau

rămas-bun de la Boria, care ajunsese deja la uşa magazinului.

— Urează-mi noroc, Boria, i-am strigat.

— Dacă te întorci vreodată înapoi, Yoshiko, te omor cu mâna mea, zise el.

— Nu-ţi fie teamă, Boria. Dacă ar trebui să mă întorc vreodată în Suiyuan, te-aş lăsa să o faci.

După toate închipuirile mele pline de teamă, călătoria de plecare din Mongolia se dovedi mult mai uşoară decât cea care mă adusese acolo. Mi-am dormit somnul indus de opiu în căruţa lui Wu şi am visat-o pe Xue stând la lumina unui foc uriaş. Era noapte, cerul era întunecat şi fără stele, cu un vânt care împrăştia flăcările în evantai şi le făcea să se ridice în sus, deasupra iurtei. Ardea lucrurile lui Tsgotbaatar, unul câte unul. De fiecare dată când arunca ceva în foc, devenea mai subţire. Pe măsură ce flăcările creşteau şi devorau toate rămăşiţele vieţii lui Tsgotbaatar, Xue, slabă ca un băţ, cu chipul mai lipsit de orice expresie ca niciodată, se preschimbă într-un şoim şi îşi luă zborul. În lumina focului, am privit cum aripile ei întunecate se contopeau cu cerul negru, până când se făcu invizibilă.

M-am trezit când m-a scuturat Wu, ca să-mi spună că trenul meu urma să plece în curând.

— Dacă vrei să fii în el, trebuie să urci imediat, zise el râzând.

Soarele se afla pe cer în acea poziţie care-ţi spune că e trecut cu mult de amiază. Gura mi-era

uscată de la opiu şi mă simţeam ameţită din cauza somnului lung şi orbită de strălucirea soarelui.

— De ce m-ai lăsat să dorm atâta? l-am întrebat.

— Nu mi se oferă deseori ocazia să privesc o frumoasă prinţesă adormită, îmi răspunse el, cu o foarte uşoară urmă de sarcasm.

— Urci şi tu în tren? l-am întrebat, luându-mi traista şi sărind din căruţă.

— Nu. Ar fi o onoare să te însoţesc, dar eu călătoresc pe un alt drum decât acela care e mai potrivit pentru tine.

I-am plătit pentru bilet unui paznic chinez, scoţând cei câţiva yeni pe care-i pusesem deoparte în cizmă pentru astfel de cheltuieli. În timp ce mă instalam într-un compartiment gol, trenul o luă din loc şi l-am zărit pe Wu stând în căruţă, făcându-mi cu mâna. Sub căciula imensă, faţa lui cu trei bărbii era încreţită într-un zâmbet care exprima triumful.

După douăzeci de minute de călătorie, am fost suficient de trează încât să bag de seamă că-mi dispăruseră pandantivul de la Xue şi cele două pepite de aur rămase. Sunt unele lucruri pe care pur şi simplu nu eşti sortit să le păstrezi. I-am urat lui Wu să aibă ghinion cu ele, în timp ce loveam uşurel umflătura liniştitoare care-mi căptuşea tunica şi pipăiam cu uşurare emblema familiei Su gravată pe preţioasa casetă pentru scris a mamei.

Am închis ochii şi mi-am permis să-mi închipui o cadă plină cu apă fiartă, parfumată cu uleiul meu preferat, de crizantemă. Aveam de gând să-mi

croiesc drum înapoi spre Tokio sub un nume fals, pentru a lua legătura cu Părere-de-Rău şi a-mi face o viaţă care să nu fie nici convenţională, nici plictisitoare. Însă timp de câteva zile aveam să mă bucur de confortul, prin comparaţie mai civilizat, pe care-l putea oferi China. Aveam nevoie de timp ca să-mi fac un plan mai bun decât cel pe care-l aveam în minte. Voiam haine noi şi voiam să mănânc mâncare delicat preparată, care să nu conţină nici carne de oaie, nici unt.

Mi-era greu să cred că în sfârşit eram liberă. Aveam să-mi amintesc de anul 1926 nu numai ca anul în care am împlinit douăzeci de ani, ci şi ca anul eliberării mele.

Ouă pentru longevitate și testicule de gâscan

Hanul Liliacul Alb din Port Arthur se înălţa în dreptul debarcaderului de unde plecau vasele cu aburi spre Shanghai. În mica grădină a hanului exista un liliac, nu alb, după cum arăta numele, ci plin cu flori mai comune, liliachii. Am deschis obloanele de la geamurile camerei mele şi m-am lăsat copleşită de mirosul lor, un parfum care, ca şi cel al căpşunelor coapte, e atât de ameţitor încât te duce cu gândul la momentul în care plantele se vor ofili.

Casă, o clădire cu un singur etaj, avea camere spaţioase, paturi joase şi lumina ca filtrată printr-o

prismă. Structura din lemn, un pic atinsă de umezeală din cauza apropierii de mare, era zugrăvită în alb, dar numai pe jumătate, ca şi cum cineva s-ar fi săturat de muncă şi o lăsase baltă. Şi în ziua de azi, când miros liliacul, îmi reamintesc sentimentele de entuziasm şi regret pe care le-am trăit în acea casă fermecătoare şi bucuria pe care am încercat-o fiind curată, parfumată şi aflată la căldură.

În ziua în care am ajuns, m-am dus la baia publică şi am petrecut ore în şir spălându-mă cu un săpun rotund, fin, cu miros de castane. Aburul era reconfortant, dogoarea de acolo mi se părea minunată, dar cu toate acestea eram copleşită de tristeţe. Tot ce puteam face era să mă strâng puternic în braţe, în vreme ce lacrimi sărate îmi şiroiau din ochi. În minte îmi veni, nepoftită, imaginea chipului micuţ al durduliei Mai, care-mi tulbură inima de dor. Se părea că eram sortită să-i pierd pe toţi cei pe care-i iubeam. Din vina mea, desigur. Boria avea dreptate, eram încăpăţânată şi incapabilă de compromisuri, dar asta nu însemna că nu aveam îndoieli sau regrete.

Imposibil să nu existe, în viaţa fiecăruia, persoane care să-i câştige afecţiunea, indiferent că vrea sau nu. Mai a fost o astfel de persoană în viaţa mea. Îi văd încă în minte chipul, conturat cu precizie, îmi amintesc bine aluniţa în formă de bobiţă de la colţul gurii, perna confortabilă a sânilor ei şi dintele din faţă, spart în unghi drept,

pe care şi-l rupsese când muşca dintr-o monedă ca să suporte mai uşor durerea din timpul naşterii gemenilor. Dacă mă concentrez, pot invoca tonul răguşit al glasului ei ciudat şi îi aud râsul ca de copil. Lacrimile mele erau pentru Mai, pentru faptul că o dezamăgisem şi pentru că o pierdusem.

M-am pomenit că-mi doream să nu fi luat pandantivul lui Xue. Fie şi în străfundurile secrete ale minţii ei, mi-aş fi dorit ca Mai să gândească de bine în privinţa mea. Eram hotărâtă ca, pe viitor, să nu mai fiu lacomă la bogăţie. Banii vin şi se duc, dar amintirile pot fi pentru totdeauna întinate de un singur act de venalitate.

La han se servea o mâncare excelentă şi, în cele zece zile cât am stat acolo, am profitat din plin de asta. M-am îndopat cu scoici micuţe, fragede, cu midii aburind în sucul lor marin, cu stridii catifelate şi cu tocane savuroase din ţestoasă de mare. Am mâncat ouă proaspăt fierte, despre care se spune că prelungesc viaţa şi testicule de gâscan fierte înăbuşit până când deveneau o pastă vâscoasă, dar bună la gust, servite cu orez care avea aromă de migdale. În inima mea, sunt japoneză, dar când vine vorba de mâncare sunt chinezoaică şi îmi plac la nebunie toate felurile de preparate. După privaţiunile din Mongolia, eram fericită la culme de atâta varietate şi mi-am făcut toate poftele. Mi-am cumpărat o cutie imensă cu prune conservate şi un borcan cu ghimbir în sirop, ca să mănânc în cameră, între mese.

Mi-am făcut planul de a călători spre Tokio pe mare, deghizată într-o chinezoaică sofisticată, poate o tânără văduvă ori fiica unei bogate familii de comercianţi. M-am apucat să-mi schimb înfăţişarea, astfel încât nici măcar Natsuko să nu mă recunoască, sau, cel puţin, nu de la distanţă. Deşi îmi plăceau nespus pantalonii de călărie şi cizmele, se găseau într-o stare jalnică şi constituiau atât de mult nota mea distinctivă, încât aş fi fost imediat recunoscută în Tokio. Le-am aruncat şi mi-am ales o colecţie de rochii cu guler pe gât, care se încheiau într-o parte şi îmi accentuau silueta. Erau croite din satin lucios, care capta lumina. Mi-am selectat cele mai splendide culori pe care le-am putut găsi, un roz floral care-mi lumina chipul, un ametist deschis care-mi amintea de cerul Mongoliei şi, pentru seară, ivoriul cel mai delicat, cu fire de aur. Mi-am cumpărat pantofi de satin cu tocuri mici şi cercei din jad care dansau deasupra gulerelor de la rochii, dându-le ochilor mei o culoare aurie.

Port Arthur era plin de comori. Mi-am procurat vopsele pentru buze şi uleiuri parfumate, creioane *kohl* ca să-mi conturez ochii, sake şi tutun rusesc şi, pentru amuzament, nişte gumă de mestecat cu aromă de cireşe.

Între timp părul îmi crescuse până la umeri şi mi l-am făcut ondulat permanent, imitând-o pe fata eurasiatică din poza de pe pachetele de ţigări, care izbutea să arate, în acelaşi timp, atrăgătoare

şi bosumflată.

Ştiam că provocasem oarece agitaţie în Port Arthur, aşa cum era neîndoielnic că ar fi provocat orice tânără aflată acolo de una singură. Însă, cu excepţia fetei-floare poloneze cu care se culcase Nobu, pe care am vizitat-o într-o noapte, nu am vorbit decât cu directorul hotelului şi cu vânzătorii din magazine.

M-am dus la casa de toleranţă pentru că voiam să văd părul auriu al fetei şi să mă uit la trupul unei femei occidentale. A trebui să plătesc mult pentru timpul ei, dar a meritat, şi numai ca să descopăr că părul auriu era mai degrabă de culoarea şi textura paielor decât a aurului, iar în cazul polonezei nu mai apărea nicăieri în altă parte pe corpul ei. Avea membre mari şi rotunde, iar coapsele ei păreau disproporţionate faţă de mijlocul subţire. Îmi confirmă prejudecata că femeile orientale nu numai că sunt cele mai frumoase, dar au şi cel mai plăcut miros. Mirosul ei era lăptos, însă mi-au plăcut ochii ei albaştri şi rotunzi şi nasul drept. Îmi spuse că-l ţinea minte pe Nobu, deoarece o obligase să-i asculte poeziile, pe care ea nu le-a înţeles.

Cât am stat acolo, am fumat o pipă cu opiu şi am fost masată de o femeie oarbă, la vreo cincizeci de ani, care în tinereţe fusese o fată-floare populară printre bărbaţii urâţi, care-i spuneau că erau chipeşi şi că era norocoasă că o aleseseră pe ea. Îmi spuse că, deşi oarbă, îşi putea da seama

întotdeauna dacă un bărbat era urât, după felul în care acesta făcea un pas înapoi când se prezenta.

Noaptea, la han, stăteam întinsă în pat, cu obloanele deschise, privind stelele. Fumam ţigări turceşti, beam sake şi, de obicei, mă scufundam într-un somn de beţiv cu câteva ore înainte de ivirea zorilor. În visele mele apăreau grădini luxuriante, pline cu arbuşti întunecaţi şi copaci cu ramurile lăsate, unde laurul uleios era lipit de nişte tufe de hurmuz, iar volbura se încolăcea printre glicinele negre. În fiecare noapte, în aceste jungle domestice, mă luptam pentru aer, în timp ce plantele care se tot înmulţeau mă ameninţau cu respiraţia lor nemişcată.

Dormeam întotdeauna până dimineaţa târziu, trezindu-mă pentru a lua un mic dejun delicios, pe care mi-l aducea o servitoare care nu-mi atrăgea niciodată privirea. Nu mă grăbeam deloc cu îmbrăcatul, răsfăţându-mă cu senzaţia lăsată pe piele de apa fierbinte, parfumată, şi de mângâierea satinului, atunci când îmi aluneca pe trup. M-am deprins să merg în pantofi cu tocuri şi să mă unduiesc în rochiile ce permiteau doar paşi mici, ca să nu se despice la poale. Am savurat din plin statutul meu de femeie liberă şi independentă, pe cale de a-şi începe, în sfârşit, aventura propriei vieţi.

Într-o zi, mi-am cumpărat biletul pentru o cabină pe un vas care să mă ducă la Yokohama şi de-abia aşteptam lunga călătorie.

În ziua în care vasul a plecat din port, am stat pe punte şi am privit îndelung spre casa de pe stâncă, unde mă întâlnisem prima oară cu Kanjurjab. Părea singuratică şi neîngrijită. La nivelul ochiului, portul aglomerat era animat de oameni, zgomot şi viaţă, şi mă simţeam acasă. Cred că mi se potriveşte mult mai mult să trăiesc la nivelul ochiului, decât în vârful dealului. Cred că asta nu este ceva ce se poate spune despre majoritatea prinţeselor manciuriene.

După două zile, în portul Kagoshima, am coborât de pe vas ca să păşesc pe pământ şi să privesc chipuri noi. Spre deosebire de Port Arthur, Kagoshima avea puţine magazine şi nu era deloc cosmopolit, dar am reuşit să-mi cumpăr săpun şi să-mi împrospătez provizia de sake. Într-un restaurant mic, sub cerul liber, de lângă docuri, unde trebuia să mănânci în picioare, am comandat un bol de tăiţei simpli făcuţi la aburi, ca să-mi potolesc stomacul. Era o senzaţie plăcută să calc din nou pe pământ japonez.

Când m-am întors pe vas, am observat o tânără japoneză elegantă care tocmai se îmbarcase, îmbrăcată într-o fustă lungă până la genunchi şi, în ciuda vremii frumoase, cu o jachetă cu guler din blană şi căciulă asortată. Se sprijinea de balustradă, fumând ceea ce am recunoscut după miros a fi tutun franţuzesc. Purta nişte pantofi cu cele mai înalte tocuri pe care le văzusem vreodată,

iar la picioarele ei se afla o valiză mică din piele de şarpe, care părea scumpă. Părul negru-albăstrui era tuns scurt şi lipit de cap, umbrind prin strălucire blana închisă la culoare a căciulii.

Mă salută cu un *„Hi* american şi îmi oferi o ţigară dintr-un pachet albastru, mototolit. Se prezentă drept doamna Hidari şi mă întrebă în japoneză dacă vorbesc engleza.

— Da, un pic, dar nu mai sunt obişnuită, i-am răspuns, acceptând ţigara. Dar eşti japoneză, de ce vrei să vorbeşti în engleză?

— A, doar ca să exersez, zise ea, cu un uşor bâlbâit, îmi p-place tot ce e american, limba, moda, muzica lor. O, p-pur şi simplu totul. Mi-ar p-plăcea să vorbesc p-perfect engleza.

Râse, îmi aprinse ţigara cu o brichetă din argint şi apoi, ca şi cum am fi fost deja în termeni familiari, îşi puse mâna pe braţul meu şi îmi spuse că mă considera frumoasă şi că de-abia aştepta să se bucure de tovărăşia mea pe parcursul voiajului.

Din clipa când am văzut-o prima oară pe Tamura Hidari, pozând pe punte, ca şi cum ar fi jucat într-un film, am simţit că vom deveni prietene. Îmi plăcea cum se îmbrăca, felul în care fuma ţigară de la ţigară, aprinzându-şi mereu o altă ţigară înainte ca precedenta să fi ars până la jumătate, şi felul în care îmi susţinea privirea când vorbea, ca şi cum aş fi fost singura persoană demnă de interes din întreaga lume. Îmi plăcea, de asemenea, sentimentul de senzaţional pe care-l

crea în juru-i, ca şi cum lucrurile obişnuite de fiecare zi, atunci când i se întâmplau ei, căpătau mai multă culoare, mai mult dramatism, decât atunci când li se întâmplau altora. Tamura avea acea calitate, rară în Japonia, de *glamour.* Era o frumuseţe aparte şi, ca majoritatea femeilor frumoase pe care le-am cunoscut, părea uneori atât de comună, că te făcea să te întrebi de ce ţi se păruse atrăgătoare. Nu găseai nimic remarcabil când te uitai la chipul ei, dar acesta avea o eleganţă simplă care-ţi vorbea despre independenţă şi modernitate. Luate una câte una, trăsăturile ei nu erau deosebite, dar împreună erau, în mod surprinzător, captivante. Îşi accentua ochii prea mici cu o umbră fumurie trasată sub genele inferioare, fapt care le conferea mister. Avea un nas delicat şi buze pline, care erau mereu pale, pentru că nu şi le dădea niciodată cu ruj. Avea un trup drept şi zvelt, ca de băiat, şi mirosea a iasomie, parfumul ei preferat. Mânca puţin şi nu stătea aproape niciodată potolită. Se bâlbâia întotdeauna când îl pronunţa pe „p”, ceea ce mi se părea drăgălaş. Şi în fragilitatea trupului ei exista, prin contrast, o aluzie la puterea minţii ei, care semăna cu a mea.

Tamura era văduva unui om de afaceri care murise de tânăr, lăsând-o cu o fetiţă, ceva afaceri şi nişte proprietăţi în cartierul studenţilor chinezi din Tokio, pe care le închiriase, în majoritate, unor studenţi şi patroni de magazine. Fusese la

Kagoshima ca să inspecteze mica firmă de import pe care o deţinea şi pe care era pe cale de a o vinde.

— Afacerile reprezintă o lume a bărbaţilor, zise ea. Însă este uimitor cât de bine ne putem descurca şi noi, femeile, la asta, dacă ni se oferă ocazia.

Tamura îmi povesti că era singură pe lume, deoarece, nu se avea bine cu familia soţului ei şi nici nu avea încredere în ei. Aceştia o ţineau pe fiica ei departe de ea şi nu o lăsau să o vadă. Îmi zise că încercaseră să-i fure şi afacerile, dar, cum soţul ei o trecuse şi pe ea pe actele de proprietate, nu reuşiseră.

— Însă nu se vor da bătuţi niciodată, spuse ea. Dacă voi rămâne în Japonia, până la urmă va fi rău de mine.

Socrul lui Tamura era paralizat în urma unui atac cerebral, aşa că nu putea să se mişte sau să vorbească – sau să o poarte pe Tamura prin tribunale, pentru a revendica afacerile răposatului său fiu, aşa cum şi-ar fi dorit.

— Deocamdată, suntem unu la unu, o femeie contra unei femei, îmi zise Tamura, iar eu sunt capabilă să-i fac faţă soacrei mele, dar în curând, când ea îşi va da seama că soţul ei nu o să se facă bine, o să apeleze la ajutorul ginerelui ei şi aş putea pierde totul.

Socrii ei voiau ca ea să locuiască în casa lor, sub ochiul atent al soacrei, o soartă care ar fi împins-o

pe Tamura la sinucidere. Soţul ei fusese singurul fiu între şapte fiice. Mama sa îl iubise nebuneşte şi nu putea suporta ideea ca văduva lui să se bucure de vreun pic de fericire.

— Ar fi p-preferat să fi fost eu cea care să moară, îmi zise ea, pe acelaşi ton pe care l-ar fi folosit pentru a mă informa de un lucru cât se poate de obişnuit. Norocul meu că zeii sunt cei care aleg cine moare şi cine trăieşte.

De curând, Tamura, deloc preocupată de reputaţia ei, începuse o afacere cu dame de companie, noile rivale populare ale gheişelor. Ea le făcea acestora cunoştinţă cu oameni de afaceri şi politicieni. Îmi spuse că, în aceste vremuri moderne, gheişele li se păreau plictisitoare bărbaţilor tineri, în vreme ce bărbaţii vârstnici erau dornici să se delecteze cu ceva nou. Damele de companie se îmbrăcau cu haine occidentale, îşi făceau părul permanent şi ştiau să danseze în stil american. Fumau în public şi erau companii incitante pentru bărbaţii care nu doreau nici să adopte o gheişă, nici să îndeplinească ritualul, plin de formalităţi, al curtării unei gheişe. Ele acceptau hani, cadouri şi favoruri, îşi ofereau trupul cu uşurinţă, dar, spre deosebire de prostituatele de rând, erau educate, moderne şi, adesea, aveau multe relaţii sociale sus-puse.

— Nu-mi pasă că nu mai sunt o femeie respectabilă, zise Tamura. Într-o bună zi, în curând, voi vinde tot ce am, o voi lua pe Sachiko,

micuţa mea fiică, şi voi pleca la New York. În America voi fi respectabilă, voi avea grijă de educaţia lui Sachiko şi o voi ajuta să se căsătorească bine. Sper să găsească un bărbat american. Soţul meu era o raritate printre bărbaţii japonezi, pentru că mă trata ca pe egala lui. Mi-ar plăcea ca soţul lui Sachiko să o considere egala lui.

Pe măsură ce vasul se apropia de Yokohama, prietenia mea cu Tamura devenea din ce în ce mai trainică. I-am încredinţat povestea mea şi a fost uluită să afle că trăisem o perioadă ca soţie a unui prinţ mongol. Când i-am vorbit despre Jon, mi-a spus că nu ar trebui să mă simt vinovată în legătură cu el, căci, cel puţin, îi făcusem viaţa interesanta şi îi dăruisem o istorie mult mai diferită decât ar fi putut spera să aibă înainte de a mă fi cunoscut pe mine.

— O p-prinţesă şi o aventurieră fac casă bună împreună, zise ea. Noi două vom fi la fel de apropiate ca nişte surori, Yoshiko. Simt asta – şi atunci când sunt atât de sigură, niciodată nu mă înşel. O să ajungem să ne încredinţăm secretele una alteia, căci, chiar dacă tu eşti p-prinţesă, suntem amândouă croite din acelaşi material.

A avut dreptate. Nu că am fi semănat cu adevărat în chestiunile mărunte, dar aveam aceeaşi hotărâre de a ne construi propria viaţă, indiferent de preţ. Ca şi mine, în ciuda tradiţiei, Tamura nu ţinea seamă de clasa socială şi de

convenţii şi adopta calea care i se părea cea mai ispititoare.

Călătoria se termină destul de repede în compania ei şi, în ultima zi, în timp ce treceam pe lângă muntele Fuji, i l-am arătat, spunându-i:

— Cât este de frumos, Tamura, cu zăpada-i neatinsă, în vârf, trebuie să fie la fel de frig ca la Suiyuan.

— Nu-mi p-prea p-pasă de munţi şi de spaţiul deschis, de p-priveliştile din natură, zise ea. Mă simt în largul meu numai acolo unde clădirile se p-profilează pe cer şi străzile sunt p-pline de oameni.

— Ai urî Mongolia, Tamura. Acolo nu vezi nimic altceva decât spaţiu nesfârşit.

Ştiam ce voia să spună despre faptul că spaţiul deschis este înfricoşător, dar, în ciuda iubirii mele pentru oraşe şi a nefericirii mele în Mongolia, natura încă avea puterea să mă emoţioneze fără să-mi producă teamă. Cu toată forţa ei, Tamura nu avea deplină încredere în ea însăşi când venea vorba despre supravieţuire. Credea că banii rezolvă orice problemă, că fără ei viaţa este un lucru periculos. Însă banii, deşi folositori, nu pot face orice problemă să dispară şi i-ar fi fost de prea puţin ajutor în vârful muntelui Fuji.

Poate că faptul că avea un copil o făcea pe Tamura mai vulnerabilă decât mine. În vreme ce eu eram sigură că eu însămi reprezentam plasa de siguranţă în propria-mi viaţă, Tamura credea că

plasa ei de siguranţă era averea, dar, în ciuda acestui lucru, ea a fost una dintre cele mai curajoase femei pe care le-am cunoscut. Nu aveam nicio îndoială că va fi mai fericită în America, unde banii puteau cumpăra orice stil de viaţă ţi-ai fi dorit. În acea ţară a giganţilor, regulile nu erau făcute de bătrâni având în sânge tradiţii şoviniste. Era uşor să ţi-o închipui pe Tamura legănându-se pe tocurile-i înalte pe străzile din New York, împrăştiind în jur parfum de iasomie şi făcându-se remarcată.

Înainte de sfârşitul călătoriei, s-a oferit să mă lase să locuiesc într-una dintre locuinţele ei mai mici din cartierul studenţesc, despre care-mi spuse că era o zonă foarte animată. Dacă eram de acord să accept bărbaţii pe care mi i-ar fi trimis, mă putea asigura că, în scurt timp, voi avea destui bani pentru a pune bazele propriei mele afaceri sau chiar pentru a o însoţi la New York. Nu simţeam deloc dorinţa de a pleca în America, căci Japonia reprezenta singura mea familie, dar i-am acceptat oferta, îmi rezolva problema locuinţei şi ştiam că bărbaţii cu care Tamura îmi va face cunoştinţă vor fi plasaţi în vârful ierarhiei sociale şi că viaţa mea nu va fi plictisitoare. Avea să mi se potrivească foarte bine până când urma să vină vremea să merg mai departe.

Voiajul acela de la Port Arthur la Tokio rămâne una dintre cele mai frumoase călătorii pe care le-am făcut vreodată, iar ziua în care am cunoscut-o

pe Tamura Hidari a fost printre cele mai norocoase din viaţa mea.

Mi-am sărbătorit cea de-a douăzecea aniversare a zilei de naştere la Tokio, exact aşa cum sperasem cu multe luni în urmă, când mă aflam pe câmpiile reci din Mongolia. Era grozav să mă aflu din nou în oraşul meu şi mi-a plăcut foarte mult casa în care m-a instalat Tamura şi asta, nu în ultimul rând, pentru că fiecare cameră îmi vorbea despre ea. Era o casă cu trei etaje, cu câte două camere la fiecare nivel, şi avea la ferestre storuri de culoarea pergamentului. Era zugrăvită în galben pal, iar pe zidurile din faţă creşteau tufe de glicină, care aproape că ajungeau până la acoperiş. Primul etaj avea o verandă unde era plăcut să stai seara, când se răcorea, şi să asculţi ţârâitul greierilor. O scară lungă din lemn, cu balustradă răsucită, se înălţa prin casă precum un copac spre lumină. În fiecare cameră era cald, lucru care, mai mult decât oricare altul dintre numeroasele sale avantaje, făcea să-mi fie şi mai dragă casa. La parter era o bucătărie care mirosea a zeamă de orez şi a legume. Avea două chiuvete, una la înălţimea la care ajungeai dacă stăteai în genunchi, cealaltă încastrată în pardoseala din piatră. În încăpere se mai afla şi o masă joasă, albită de soarele verii, care inunda camera din zori până la amiază. Strânse în sul, ordonate, trei sau patru rogojini pentru dormit erau puse lângă o uşă care dădea spre o curte împrejmuită de un

zid, care era goală, cu excepţia unei lespezi mari din piatră, pentru spălat rufele.

Mi-am stabilit reşedinţa la ultimul etaj, unde, în briza foarte uşoară, acoperişul şoptea, pentru sine, plângeri mărunte. Patul meu, un cadru jos din lemn cu o saltea subţire, avea o cuvertură albastră făcută din mătase rigidă ca hârtia. Era brodată cu caprifoi alb şi bujori. În spatele unui paravan înalt, se găseau un vas, un lighean pentru spălat şi un coş pătrat plin cu prosoape din bumbac. Razele de soare îşi croiau drum prin materialul subţire al transperantelor, dând la iveală particulele de praf din aer.

Camerele de la etajul întâi erau folosite, în general, pentru primire, deşi, dacă mă simţeam obosită după-amiaza, dormeam într-una dintre ele. Erau mobilate cu obiecte din lemn de bambus, care îi plăcea mai mult Tamurei decât lemnul închis la culoare. Zicea că lemnul de trandafir sau de abanos, cu nuanţele lor mohorâte, îi aducea aminte de casa soacrei sale. Pe pereţi se înşiruiau desene delicate cu berze şi smochini plângători, încadrate în rame pictate. Exista şi o pictură în ulei, cu o fată cu părul lung, care ţinea în mână un evantai deschis. Bea ceai alături de un bătrân care semăna cu Wu, cel cu trei guşi, doar că nu părea atât de şiret. Ambele camere dădeau în verandă şi, atunci când tufele de glicină erau în floare, parfumul lor părea să răcorească încăperile. Una dintre ele avea o canapea în stil occidental,

acoperită cu un chimonou vechi, iar pe podea se găsea un gramofon lângă care era pus un vraf de discuri cu jazz şi muzică la modă, de dans. Lângă uşa din sticlă, care dădea spre verandă, un mic cufăr pictat adăpostea nu doar sake şi vodcă, ci şi recent-importatul gin, care arăta ca apa, mirosea a ienupăr şi avea gust de porumbele. Tamura umpluse cu generozitate o cutie din lemn de cedru cu ţigări turceşti şi franţuzeşti, cât să ajungă pentru o lună.

A doua cameră era mai lungă şi decorată într-un stil mai tradiţional. Avea un pat jos, tipic japonez, care se ridica la doar doi centimetri deasupra podelei, un paravan din hârtie, care ascundea un vas mare, făcut din ceramică Satsuma, pentru spălat, şi o bancă joasă care servea la prepararea ceaiului, servit apoi în holuri simple, albe, făcute dintr-un porţelan atât de fin’că puteai zări ceaiul strălucind prin el.

Îmi plăcea la nebunie casă, pentru că era doar a mea şi pentru că era situată, în mod anonim, între alte case de acelaşi fel, oferind acel tip de intimitate care vine din lipsa unor caracteristici distinctive. Zilele mele întunecate se retrăgeau în faţa celor însorite şi mi se părea mai uşor să lupt cu demonii mei, atunci când aceştia ieşeau la suprafaţă.

Tamura mi-a trimis o slujnică micuţă, pe nume Miura. Avea cincisprezece ani, muncea cu hărnicie şi făcea ceea ce i se cerea fără a fi câtuşi de puţin

servilă. Miura ar fi fost uimitor de frumoasă dacă pe chipul ei, altfel încântător, nu ar fi existat o diformitate din naştere. Se născuse cu o pleoapă căzută, care îi acoperea aproape complet ochiul drept, astfel încât părea că tot timpul face cu ochiul. Mama ei, disperată să-şi ajute fiica, îşi vânduse părul unui peruchier ca să poată plăti un doctor care să îndrepte pleoapa Miurei. Doctorul avea vreo şaizeci de ani şi e suficient să spun că ar fi fost un croitor prost. Pleoapa Miurei fusese ridicată doar puţin la margini, iar acum mai avea şi o cicatrice inegală pe toată lungimea ei.

Am lăsat-o să doarmă în cămăruţa de lângă bucătărie, al cărei tavan era pe jumătate din sticlă. Ei i s-a părut un mare lux, căci ar fi fost cât se poate de mulţumită să doarmă şi pe jos, în bucătărie. Nu avea două rânduri de haine şi purta încălţări cu două numere mai mari, pe care le lega cu cârpe de jur-împrejur, să nu-i scape din picioare. Avea un canar într-o colivie, căruia îi spunea „iubitule” şi cu care vorbea tot timpul, cu vocea ei care semăna cu un ciripit de pasăre.

O trimiteam în fiecare zi la piaţă după flori proaspete, deoarece nu voiam să văd nici cel mai mic semn de ofilire la crinii şi crenguţele cu flori de portocal, preferatele mele, cu care îmi plăcea să decorez casa. Nu-mi păsa deloc de cheltuiala exagerată şi, oricum, cred că Miura vindea mai departe florile de o zi unui hotel din apropiere, care închiria camere cu ora. Din punctul meu de

vedere, nu avea decât să facă şi ea câţiva bănuţi din aceste tranzacţii. Întotdeauna am considerat că e o politică bună să fii o stăpână generoasă. Căci, la urma urmei, invidia şi privaţiunile sunt duşmanii loialităţii.

M-am familiarizat foarte repede cu hăţişul complicat al străzilor, micilor piaţete şi străduţelor înfundate care alcătuiau noul meu habitat. Era o zonă aglomerată, în care se îmbulzeau laolaltă atât studenţi japonezi, cât şi studenţi chinezi, îmbrăcaţi în uniforme elegante, când se duceau la cursuri. Existau o puzderie de magazine, câteva hoteluri mici şi o curăţătorie de nădejde. Două străzi mai încolo era o baie publică, renumită pentru apa pură şi aburul parfumat pe care le oferea.

Familiile bogate din China începuseră să-şi trimită odraslele în Japonia, la academiile militare, pentru a învăţa tradiţia disciplinei şi a li se insufla hotărârea de a scăpa China de comunismul care ameninţa modul lor de viaţă privilegiat. Îmbrăcaţi în uniforme care-mi aduceau aminte de Yamaga, studenţii ieşeau în timpul liber, pentru a socializa. Pe străzile cartierului meu, puteau să vorbească în limba lor şi să-şi mănânce mâncarea naţională, pregătită pe trotuar de alţi învăţăcei, care-şi finanţau astfel propria educaţie.

Eram bucuroasă să văd că familiile bogătaşilor chinezi recunoşteau calităţile superioare ale

învăţământului militar japonez, şi asta nu doar pentru că, de obicei, soldaţii chinezi sunt doar nişte terchea-berchea neinstruiţi, fără meserie sau pământ, ci şi pentru faptul că comunismul este străin firii umane. Voinţa puternică o va înfrânge întotdeauna pe cea slabă, uleiul se va ridica întotdeauna deasupra apei, pentru că toate acestea au un motiv. Fie el împărat sau dictator, amândoi au nevoie de o clasă de jos peste care să domnească. Indiferent de naţionalitate şi de limbă, viaţa omului obişnuit va fi întotdeauna făurită de alte mâini decât ale lui.

Îmi plăcea priveliştea oferită de studenţii chinezi care păşeau ţanţoşi prin preajmă, însă, după mine, ei nu se comparau cu cei japonezi care, deşi erau, de obicei, mai scunzi, aveau o cantitate mai mare de fier în sânge.

Mi-ar fi plăcut la nebunie să port eu însămi astfel de uniforme, dar Tamura mă sfătui să mă deghizez, mai bine, într-o misterioasă chinezoaică de rang înalt, despre care se zvonea că ar fi chiar de neam regesc. Credea că bărbaţii japonezi vor veni grămadă la o asemenea creatură şi vor plăti pentru a fi în compania unei femei dintr-o clasă socială superioară clasei lor. I-am atras atenţia că o astfel de deghizare nu era prea departe de adevărata mea origine, dar ea mi-a replicat că ştia asta, doar că trebuia să o ascund pe Kawashima Yoshiko, nu pe Perla Orientului.

Aşa că purtam rochiile mele elegante şi am

început să mă machiez elaborat şi să mă încalţ cu pantofi de import, cu tocuri la fel de înalte că ai pantofilor Tamurei. Îmi fumam ţigările aşezate într-un portţigaret lung din fildeş şi purtam în păr flori proaspete. Îmi spuneam Váng Guifei, numele unei legendare concubine imperiale chineze, despre care, precum Elena din Troia, se spune că a dus imperiul la ruină. Aş fi preferat haine mai confortabile, dar a trebuit să fiu de acord cu Tamura că nu numai că arătam minunat în ţinutele pe care mă îndemna să le port, ci şi că, în acest fel, deghizarea mea era desăvârşită.

Nu aveam de-a face decât cu bărbaţii care mă atrăgeau. Nu trebuiau să fie frumoşi, dar cum Tamura îmi trimitea numai bărbaţi bogaţi, averea mea creştea într-un ritm mulţumitor. Când şi când, pentru propria mea plăcere şi fără să-i coste nimic, îmi aduceam în pat unul dintre numeroşii băieţi în uniformă care umpleau străzile, aflaţi ei înşişi în căutare de aventură. Nu aveam nimic împotrivă să-mi împart patul cu bărbaţi mai în vârstă, dar nimeni nu vrea să mănânce doar peşte, iar diversitatea m-a încântat întotdeauna.

Tamura îmi spuse că reputaţia mea de femeie cu sânge regal, talentată în arta de a face dragoste, se răspândea şi că avea mai multe solicitări de la bărbaţii care doreau să mă cunoască, decât era posibil să îndeplinească o singură femeie.

— O să ne îmbogăţeşti pe amândouă, zise ea. Indiferent cât de mult cer ca să vă fac cunoştinţă,

există întotdeauna o listă de aşteptare cu pretendenţi nerăbdători, dornici să plătească preţul.

— Să profităm din plin de asta, i-am spus. Sezonul următor, vor vrea numai virgine sau ţărănci.

— Atunci le vom oferi ceea ce vor, replică Tamura, încrezătoare.

Ştiam, însă, că viaţa pe care o duceam nu mi se va potrivi pentru multă vreme şi că, în cele din urmă, voi fi atrasă de ceva nou. În orice caz, Tamura începuse deja să-şi vândă afacerile şi avea să aibă în curând suficienţi bani ca să trăiască viaţa pe care şi-o dorea, pentru ea şi fiica ei, în America. Eram de părere că ar trebui să plece cât mai repede, căci, în ciuda efortului pe care-l făcea de a părea fericită, îmi dădeam seama că se prăpădea de dorul fiicei ei, Sachiko.

Am întrebat-o cum intenţiona să-şi revendice fiica de la socrii ei, căci era puţin probabil ca aceştia să-i dea pur şi simplu copilul. Îmi spuse că plănuise totul şi că nimic nu o va opri, cu siguranţă nu soacra ei cea nesuferită, care era o femeie proastă, lipsită de imaginaţie sau isteţime, şi care era uşor de păcălit. Tamura deţinea, încă, o cheie de la casa familiei soţului ei şi îmi zise că avea de gând să intre în casa lor înainte de ivirea zorilor, când toată lumea dormea profund. Avea să-şi ia fiica şi, în cel mai scurt timp, ea şi Sachiko îşi vor începe călătoria spre America.

— Şi dacă Sachiko ţipă? am întrebat-o.

— N-o să ţipe, râse Tamura. E obişnuită cu vizitele mele. Intru în casa aia, în camera ei, în câteva nopţi pe săptămână. În clipa în care o trezesc, zâmbeşte şi vrea să se joace. Ştie că o iubesc şi o să vină cu mine bucuroasă. E o fată deşteaptă şi şi-a respectat promisiunea de a ţine secrete vizitele mele.

Îmi făceam griji în legătură cu tentativele Tamurei de a se furişa în casa socrilor ei şi mă cutremuram la gândul că va fi prinsă. Timp de o săptămână, după ce-mi povestise despre vizitele ei nocturne, toate visele mele au fost legate de fugă şi de prindere şi nu am putut să dorm bine, ştiind că se expunea unui asemenea risc. Dacă Tamura era descoperită, soacra ei avea să o mute pe Sachiko în casa uneia dintre fiicele ei, unde Tamurei avea să-i fie imposibil să o mai vadă. Putea fi arestată sau chiar internată într-un ospiciu pentru că faptele ei ar fi fost considerate ca fiind un comportament nefiresc. E foarte posibil ca o femeie independentă, despărţită din proprie voinţă de familie, să fie considerată în Japonia nebună.

Ştiam că începuse deja să-şi schimbe în dolari banii obţinuţi din afaceri. Urma să aibă îndeajuns pentru a face călătoria şi a se stabili în America înainte de a veni din nou vara la Tokio. Încerca adesea să mă convingă să merg cu ea la New York, dar, oricât de mult ţineam la ea, nu mă

puteam închipui trăind acolo.

Timpul trecea repede, aşa cum se întâmplă întotdeauna când ai o viaţă plină. Mă gândeam deseori la familia mea japoneză, care era aproape de mine, ca distanţă, dar care ar fi putut să fie foarte bine la milioane de mile depărtare, de vreme ce îmi era interzisă compania lor. Totuşi, într-o zi mohorâtă şi umedă, pe când intram într-un hotel ca să iau prânzul cu Tamura şi cu un nou client, mai că nu m-am ciocnit de Kawashima când am intrat pe uşa rotativă în hol. Pleca împreună cu un coleg care, ca şi el, era îmbrăcat în costum occidental, cu pantofi închişi la culoare, ţinând în mână o servietă din piele. Îmi aruncă o privire plină de interes. Cu toate acestea nu m-a recunoscut, s-a înclinat uşor în semn de scuză, iar eu mi-am întors faţa de la el. Am fost atât de şocată de această scurtă întâlnire, încât a trebuit să mă aşez în hol până când mi s-au mai domolit bătăile repezi ale inimii.

Am avut un fior de bucurie când am constatat că încă mai avea, gravată pentru totdeauna în alb pe buza-i plină, cicatricea mică, în zigzag, pe care i-o făcusem. În timp ce îl priveam cum îşi ia rămas-bun de la însoţitorul său, am avut un moment de slăbiciune şi m-am simţit cuprinsă de pasiune. Tânjeam să fiu cu spatele la el şi să-i simt dorinţa şi mânia, în timp ce mă penetra, în modul său dur de a face dragoste, care rareori varia. I-am simţit parfumul, acolo unde mă atinsese din greşeală, şi

am savurat încă o dată mirosul familiar de sudoare şi săpun de fenicul, pe care-l folosea întotdeauna.

În aceeaşi noapte, cel care se afla în compania mea, un oarecare doctor Atarki, a fost beneficiarul întregii pasiuni pe care Kawashima o stârnise în mine. Lui Atarki, un chirurg respectat din Tokio, îi plăcea să joace rolul victimei, al servitorului prinţesei. Îl încânta să-i poruncesc să fie jucăria mea în pat. Însă în acea noapte plăcerea mea a fost extrem de mare. L-am legat la ochi, ca să-mi pot imagina chipul lui Kawashima în locul lui. Deşi îi plăcea să se lase comandat de mine, nu cred că în noaptea aia Atarki a fost mulţumit pe deplin şi, simţind că mă folosisem de el mai mult decât se folosise el de mine, am refuzat darul lui bănesc, lucru care l-a făcut să se simtă jenat.

— Trebuie să-mi permiţi să-ţi fac un cadou, prinţesă, zise el. Nişte jad, poate? Cunosc un meşteşugar care lucrează cu o piatră atât de deschisă la culoare, că e aproape albă.

— Poţi să-mi rămâi dator cu un favor, şi cu asta basta, i-am ordonat eu şi el a fost de acord.

În această perioadă am luat hotărârea să reiau legătura cu Părere-de-Rău. Ştiam că puteam să o aştept pur şi simplu pe înserat lângă uşa vânzătorului de opiu la care mergea cel puţin o dată la trei zile ca să-şi refacă rezerva, însă, în loc de asta, m-am aşezat peste drum de casa lui Kawashima, deghizată în rochia mea, încălţată în pantofi cu tocuri înalte, având la mine, pentru un

plus de siguranţă, un evantai.

Speram că poate o voi zări pe Natsuko, ceea ce era puţin probabil, de vreme ce ea rareori pleca de acasă. Nu pot să explic dragostea mea faţă de Natsuko. I-am furat soţul, i-am adus necazuri în casă şi i-am tulburat băieţii. Nu i-am oferit nici măcar o singură dată vreun motiv ca să mă iubească, însă, în ciuda raţiunii, tânjeam după afecţiunea ei. Nu am văzut-o în ziua aceea, şi nici nu aveam să o mai văd vreodată, dar îmi amintesc de ea ori de câte ori zăresc perle negre sau crapi cu solzii strălucitori. Ea trăieşte în umbrele din viaţa mea, în visele mele şi în temerile mele cele mai adânci. Cine ar fi crezut că Natsuko va ajunge să ocupe un loc atât de important în inima mea?

Casa se schimbase oarecum, dar la început nu am putut să identific care era cauza. Apoi am observat că nu mai era niciun paznic la poartă, după cum fusesem obişnuită din copilărie. Dar acum obiceiul acesta nu mai era atât de frecvent în Tokio. M-am simţit mândră că trăisem în acea perioadă de îngemănare dintre lumea veche şi cea nouă. Îmi petrecusem copilăria într-o ţară în care femeile exersau ceremonia ceaiului pentru stăpânii lor, unde fetele nu primeau o educaţie adecvată şi bărbaţii luau toate deciziile care aveau vreo însemnătate. Cu câţiva ani înainte, Kawashima era practic proprietar al unui paznic pe care-l lăsa să ne păzească poarta şi care, fără patronajul lui, ar fi murit de foame. Acum, deşi

încă existau cerşetori pe străzi, se găseau multe locuri de muncă prin fabrici şi se puteau închiria ieftin camere mici. Modernul Tokio se ridicase uimitor de rapid după cutremurul care însemnase nu doar sfârşitul clădirilor vechi, ci şi al multora dintre vechile tradiţii.

Mă durea inima că nu puteam intra în fostul meu cămin. Mi-ar fi plăcut să mă plimb prin aripa vestică şi să stau tăcută lângă altarul unde Shimako îşi pusese capăt zilelor. Îmi era dor să aud din nou scârţâitul podelei din lemn sub paşii lui Kawashima şi să simt aroma mâncărurilor pe care Părere-de-Rău mi le aducea în cameră. Se întâmplaseră foarte multe lucruri care mă schimbaseră faţă de vremea în care fusesem o fiică a casei Kawashima, dar aveam convingerea că, atâta timp cât clădirea aceea va rămâne în picioare, în ea va exista o parte din mine pe care nu o voi putea cere niciodată înapoi.

Am stat acolo până când şi-au făcut apariţia licuricii, dar Părere-de-Rău nu a apărut. A trebuit să aştept încă trei zile până să iasă din casă. Când a făcut-o, m-am ţinut după ea pe străzile familiare până la uşa negustorului de opiu şi apoi am strigat-o pe nume. Am fost şocată că m-a recunoscut imediat şi că, pentru ea, deghizarea mea era complet transparentă. Mi-a spus că vocea era cea care mă dăduse de gol. Că, faţă în faţă, arătam atât de diferit de Micuţa Stăpână, încât chiar dacă vederea ei ar fi fost la fel de bună ca în

tinereţe, tot nu m-ar fi recunoscut. Ea părea aceeaşi Părere-de-Rău cumsecade, dar căpătase o tuse cronică şi mâinile bătrâne îi tremurau niţel. Avea paloarea pe care o dădea de obicei consumul exagerat de opiu, iar ochii ei, altă dată plini de viaţă, erau stinşi.

Am luat-o cu mine, în căsuţa galbenă, şi am stat pe verandă să bem sake, până când a căpătat o urmă de roşeaţă în obraji. Ştia că fugisem de la Kanjurjab şi îmi spuse că Kawashima fusese informat de acest lucru şi că, plin de dezgust, zisese că acum eram moartă pentru el şi că era interzisă rostirea numelui meu în casa lui.

Părere-de-Rău era destul de mulţumită de bătrâneţile ei, dar îmi spuse că, fără mine, nu se mai putea simţi pe deplin acasă nicăieri. De la plecarea mea, nu mai avea cui să povestească bârfele servitorilor, nu mai era nimeni care să înţeleagă cu adevărat subtilităţile unei minţi chineze. Era dornică să-mi povestească totul despre familia Kawashima şi ochii ei străluceau de bucurie pentru că putea din nou să-mi împărtăşească noutăţile.

Îmi spuse că Natsuko era satisfăcută de faptul că numele meu fusese interzis şi că dăduse camerele mele lui Hideo şi tinerei sale soţii, Taeko, o fată crudă, care găsea mereu ceva de care să se plângă şi care cheltuia într-un stil extravagant.

Mintea lui Teshima o luase razna. Trebuia

adesea să fie cules de pe străzi, unde hoinărea fără să aibă idee încotro mergea. Ţărăncile lui îl chinuiau, în taină, cu supă călduţă, băi cu apă rece şi masaje prea puternice pentru oasele lui bătrâne. Îi lăsau unghiile de la picioare să crească şi nu-i curăţau niciodată dinţii. Noaptea, dormeau de o parte şi de alta a lui ca să-l trezească din oră în oră, să nu ude salteaua. Uneori, ele adormeau la loc, lăsându-l să stea pe oală cu orele.

— Are o înfăţişare sălbatică, de parcă mintea i-ar fi într-un supusă la cazne, zise Părere-de-Rău.

Nu simţeam milă faţă de el. La urma urmei, era proprietarul fetelor de când se născuseră şi ele nu deveniseră decât ceea ce el le făcuse să devină, prin propriu-i exemplu.

— Au o viaţă bună acum, râse Părere-de-Rău. Ele sunt cele care mănâncă mâncarea cea mai bună, iar el se alege cu resturile. Bineînţeles că, dacă ar afla vreodată Kawashima, ar fi bătute, dar sunt la fel de pricepute cum era Teshima pe vremea când era întreg la minte şi se apără să nu fie descoperite.

După prima noastră întâlnire, Părere-de-Rău veni să mă vadă în fiecare după-amiază. Îmi plăcea foarte mult să stau cu ea şi să aud toate noutăţile din casa Kawashima. Ca pe vremuri, ea îmi gătea, îmi cumpăra opiu şi, în fiecare seară, înainte de a se întoarce acasă, mă pieptăna. O învăţă pe Miura unele dintre reţetele ei chinezeşti şi îi istorisi poveşti despre copilul aventuros care fusesem.

Eram eroina din poveştile lui Părere de rău şi în ele triumfam întotdeauna împotriva adversităţilor.

Părere-de-Rău îmi spuse că Natsuko era cumsecade cu ea şi îi oferea adesea fructe în dar. Uneori, se plimbau împreună prin grădină şi Natsuko îşi amintea de vremurile mai fericite petrecute cu sora ei Shimako. Nu pomenea niciodată de mine şi nici nu vorbea de şederea mea în casa ei, dar o trata bine pe Părere-de-Rău şi îi eram recunoscătoare pentru asta. Chiar dacă Părere-de-Rău zicea că îi era dor de mine, găsise o casă bună în care să-şi petreacă ultimii ani din viaţă.

Kawashima îşi luase o nouă gheişă, mai tânără, în Tokio, despre care Părere-de-Rău povestea că îi oferea plăceri deosebite. Cea din Ōsaka fusese lăsată, cu cele o sută de chimonouri ale ei, să viseze la vremuri mai fericite.

În 1926, la începutul iernii, Tamura îmi trimise un politician pe nume Sesyu Hanaoka. Acesta provenea dintr-o familie bogată, de vază, din Tokio, care se ocupase timp de un secol cu negoţul de vin, ceai şi sare. Avea cei mai albi dinţi pe care-i văzusem vreodată, părul negru şi ochi pe măsură. Era ridicol de generos şi, cu toate că îi plătise Tamurei un bonus neobişnuit de mare ca să-l pună în fruntea listei de aşteptare, el tot îmi făcea cadouri peste cadouri. În scurt timp, căsuţa începu să se umple de valuri de mătase, brichete

din aur, parfum de import, şiraguri de perle şi provizii nesfârşite de tutun şi alcool.

Sesyu era un bărbat căruia îi plăcea să se distreze. Mă ducea la cele mai noi filme americane şi mă scotea la cină în separeurile celor mai bune restaurante. Dădea petreceri la mine acasă, la care prietenii lui veneau cu damele lor de companie şi rămâneau până în zori. Deşi era un membru al Dietei[15], cu mine nu discuta niciodată politică, dar vorbea uneori despre afacerea familiei sale.

Ca majoritatea prietenilor să-i care veneau acasă la mine, şi el se însurase cu cineva de rangul său. Avea patru copii, toţi băieţi, pe care-i iubea şi îi răsfăţa. Tamura îmi spuse că soţia lui era cu zece ani mai tânără decât el şi că era frumoasă, dar Sesyu pomenea rareori de familia sa. Mie îmi convenea să nu discut cu el despre ei. Avea viaţa lui împreună cu ei, care nu avea nicio legătură cu mine. Ştiam că ei îi vor rămâne alături mult timp după ce eu îl voi fi părăsit şi aşa trebuia să fie. Era uşor să nu fiu amanta cea geloasă, căci nu-l iubeam pe Sesyu, deşi era imposibil să nu-mi placă, pentru că avea simţul umorului şi o generozitate vecină cu nebunia – şi nu se limita doar la mine. Adeseori le făcea cadouri în bani lui Părere-de-Rău şi Miurei şi, odată, i-a cumpărat acesteia din urmă o colivie frumoasă din metal pentru canarul ei, care să o înlocuiască pe cea din

15 Adunarea legislativă japoneză.

lemn, foarte veche. Ea rămase fără cuvinte, plină de recunoştinţă, şi plânse ore în şir.

Când făceam dragoste, îl plăcea să rămân încălţată cu pantofii cu tocuri înalte şi uneori îmi picta sfârcurile cu miere şi, în culmea pasiunii, o lingea apoi de parcă ar fi fost nectarul zeilor. Mirosul de miere şi sex îmi aducea întotdeauna aminte de Teshima şi de cea de-a cincisprezecea aniversare a zilei mele de naştere.

Îmi plăcea felul în care, după sex, Sesyu se întindea în patul meu şi fuma cu mine, spunându-mi bancuri şi cerându-mi părerea în diverse chestiuni. Comparat cu ceilalţi bărbaţi japonezi, avea o concepţie mai puţin tradiţionalistă cu privire la femei şi era mult mai relaxat decât oricare alt compatriot al său pe care-l cunoscusem înainte. Ca şi Tamura, admira tot ceea ce era american, îmi cumpăra ciorapi din nailon şi portjartiere drăguţe, ca să-şi poată lăsa mâna să alunece în sus pe lungimea mătăsoasă a picioarelor mele, în timp ce făcea dragoste cu mine, sprijinită de peretele din dormitor şi nepurtând nimic altceva decât dresul şi pantofii care mă făceau să fiu mai înaltă decât el.

La câteva luni după ce m-a cunoscut, Sesyu îi făcu Tamurei o ofertă financiară care reprezenta o sumă imensă, pentru a putea să fie singurul meu amant. Tamura, care între timp terminase pregătirile pentru a pleca în America, a acceptat şi mi-a dat, corectă, jumătate din sumă. Continuam

să mă văd, în secret, cu doctorul Atarki, nu numai pentru că, datorită dependenţei lui, găsise în mine un prieten, ci şi pentru că nu doream să fiu proprietatea lui Sesyu.

În toamna anului următor, când copacii erau dezgoliţi de frunze şi serile întunecate, Sesyu îmi spuse că era îndrăgostit nebuneşte de mine. Îmi zise că voia să-mi cumpere o casă mai mare, unde să pot trăi elegant, cu servitori, şi unde să se simtă şi el mai ca acasă. Deşi era o ofertă tentantă, nu am luat-o în considerare, nici măcar pentru o clipă. Eram deja plictisită de viaţa în căsuţa galbenă şi ştiam că, după ce Tamura va pleca din Tokio, nu-mi rămânea nimic care să mă împiedice să fac altceva. Nu aveam deloc intenţia să îmi petrec viaţa în calitate de amantă a lui Sesyu sau să sfârşesc precum gheişa lui Kawashima din Ōsaka, singură şi dependentă de favorurile sale. I-am spus că voi avea în vedere oferta lui, care era una generoasă, dar că îmi trebuia timp de gândire. El nu a fost prea fericit de răspunsul meu, dar simţindu-se sigur de faptul că până la urmă voi accepta, mi-a acordat timp. Noroc că nu-l iubeam, căci altfel soarta mea ar fi fost pecetluită sub protecţia lui exclusivă. Aş fi fost condamnată la viaţa pe care mi-ar fi trasat-o Sesyu, până când înfăţişarea mea ar fi început să se ofilească şi el s-ar fi plictisit de mine.

Aveam chef să merg o vreme la Shanghai. Auzisem că viaţa oraşului era palpitantă şi că

femeile nu erau atât de îngrădite de tradiţie ca în Japonia. Sesyu însuşi îmi spusese că Shanghaiul era considerat Parisul Orientului şi că era plin de străini, de mărfuri de import şi de puşcaşi marini americani. Entuziasmul lui era molipsitor şi mi-a stimulat dorinţa de a merge acolo. Japonia era adevăratul meu cămin, dar nu mai puteam trăi aici lipsită de recunoaşterea după care tânjeam atât de mult. Aveam nevoie să fac ceva nobil, astfel încât, la un moment dat, să mă pot întoarce în ţara mea ca fiică bine primită, cu reputaţia restabilită. Poate că la Shanghai aveam să mă gândesc la un mijloc de a realiza ce-mi propusesem.

Iarna aceea a fost urmată de o primăvară friguroasă, dar în luna mai Tokio devenise canicular şi plin de umezeală. Sesyu mă bătea întruna la cap să mă mut într-o casă mai mare şi i-am spus că voi face asta, dar că voiam să mai rămân câteva săptămâni în casa Tamurei ca să-mi împachetez lucrurile şi să-i acord răgazul de a găsi alt chiriaş. Sesyu, nerăbdător ca de obicei, a cumpărat totuşi casa şi, generos ca întotdeauna, mi-a dat actele de proprietate în dar. Consimţi în silă să-şi respecte cuvântul dat şi să nu se aştepte să mă mut acolo înainte de sfârşitul verii.

Ca într-o secvenţă filmată cu încetinitorul, aceste ultime săptămâni se scurseră greu, târându-se în zile lungi, umede, şi nopţi scurte, cu ploi torenţiale. Îmi ocupam timpul cu o serie de plăceri, care-mi păreau cu atât mai delicioase cu

cât se apropiau de sfârşit. Îl primeam pe Atarki dimineaţa, când ştiam că Sesyu lucra. În majoritatea zilelor luam prânzul cu Tamura, care, aproape gata pentru fugă, era plină de o energie neastâmpărată şi nu reuşea niciodată să stea liniştită prea mult sau să se potolească suficient pentru a purta cu adevărat o conversaţie. M-am molipsit oarecum de la entuziasmul ei şi am început să-mi fac în minte propriile planuri de plecare. După-amiaza dormeam pe canapeaua de la etajul întâi, învelindu-mă cu un şal din mătase. În vise, purtam discuţii intime cu Natsuko sau le priveam pe fetele lui Teshima cum chicoteau împreună pe seama disconfortului său. Mă trezeam exact înainte să fiu pătrunsă de Kawashima şi eram cuprinsă de dezamăgire.

Nu eram deloc nerăbdătoare să-i spun lui Părere-de-Rău că plecam din nou din Tokio. Ştiam că o să se întristeze. Pusese bazele unei prietenii emoţionante cu Miura, care găsise în ea o altă mamă. Veneau amândouă în dormitorul meu pline de entuziasm, în timp ce eu mă îmbrăcam de seară. Beam gin aromat cu suc de porumbele şi fumam ţigările franţuzeşti care mergeau atât de bine cu el. Miura mă ajuta să fac baie şi îmi pregătea hainele, în vreme ce Părere-de-Rău, căreia îi venea greu să se aplece sau să se mişte repede, se aşeza pe pat şi îi explica Miurei preferinţele mele cu privire la aceste treburi.

De obicei, luam cina în oraş cu Sesyu şi prietenii

lui, în vreunul din restaurantele în vogă, unde, deoarece cheltuiau precum nişte împăraţi, erau trataţi regeşte. Odată, m-a dus la teatrul kabuki[16], unde toate rolurile feminine erau jucate de bărbaţi. Mergeau ţăcănind pe scenă de parcă ar fi avut picioarele legate, cu chipurile pictate, cu viclenie, în măşti lipsite de personalitate, care maimuţăreau femeile adevărate. În ciuda machiajului şi a mişcărilor exagerate, unii dintre ei izbuteau să aibă o înfăţişare mai frumoasă decât ai fi crezut că era posibil.

În timpul unui spectacol, mi-am zărit un fost amant de pe vremea când eram în casa lui Kawashima. Era cu o damă de companie care avea jumătate din vârsta lui, iar palma lui groasă se odihnea în poala ei. Era membru al cabinetului Wakatsuki Reijirô[17]. Îmi aminteam că este un amant brutal şi, după cum se dovedi, un prieten al lui Sesyu, care îl salută cu entuziasm. Credeam că nu m-a recunoscut, dar în timp ce îşi lua rămas-bun îmi şopti:

— Secretul tău e în siguranţă, Yoshiko.

A doua zi după vizita noastră la teatrul kabuki, i-am spus lui Părere-de-Rău că intenţionam să plec la Shanghai şi că putea veni cu mine, dacă dorea. Nu am fost surprinsă când, folosind ca pretext

16 Gen de teatru tradiţional japonez în care dialogurile alternează cu părţi cântate şi cu balet.

17 Politician japonez care a ocupat funcţia de premier al Japoniei între 1926-1927 şi în 1931.

vârsta şi obişnuinţa, m-a refuzat. Îmi spuse că Natsuko îi povestise de Războiul Civil din China şi că nu dorea să devină comunistă. Nu m-am obosit să-i explic că Shanghaiul era neatins de lupte, căci asta nu i-ar fi schimbat hotărârea. Printre lacrimi de regret, îmi pregăti o pipă cu opiu, spunând că va fuma şi ea cu mine şi vom putea merge pe tărâmul viselor induse de opiu, unde întotdeauna ne vom regăsi una pe alta.

Nimeni nu prepara o pipă la fel de bine ca Părere-de-Rău. Reteza mucul perfect, folosind cel mai bun ulei de lampă şi încălzind tija exact cât trebuie. Îmi plăcea la nebunie felul în care trupul i se arcuia peste vas exact în unghiul corect pentru a încălzi fiola deasupra flăcării. În acest timp, fredona încet, ca şi cum ar fi potolit un prunc. Ca şi mine, Părere-de-Rău nu alăptase niciodată, dar mă simţeam ca un bebeluş care e pus la sân ori de câte ori fumam opiul pregătit de ea.

Cu o lună înainte să fiu gata de plecare, Tamura veni la mine să-şi ia rămas-bun. Îmi spuse că într-o noapte, foarte curând, avea să o ia pe Sachiko şi vor pleca la New York, pentru totdeauna. Dacă voiam să o caut vreodată acolo, trebuia să mă uit în cartea de telefoane după numele „doamna Iasomie”. Mă asigură că voi găsi întotdeauna un cămin la ea şi că nu va înceta niciodată să spere c-o să mă vadă la uşa ei. Vânduse casa mea unei *mama-san* despre care zicea că avea creier bun

pentru afaceri şi o inimă destul de miloasă. Se convenise ca eu să pot sta până la sfârşitul verii. Am sărutat-o pe buzele nerujate, pătându-le cu roşu de pe ale mele. I-am urat noroc şi i-am spus să aibă grijă.

Am fost uşurată după aceea când am aflat că reuşise să plece şi că ea şi Sachiko fugiseră înainte ca soacra ei să apuce să le zădărnicească planul. Când mă gândeam că peste doar câteva zile îşi va croi drum în ceea ce ea numea „ţara tuturor posibilităţilor", aveam o senzaţie stranie.

După plecarea Tamurei, viaţa din Tokio a dispărut. Simţeam aceeaşi tristeţe ca atunci când o părăsisem pe Mai în Mongolia, dar fără sentimentul de vinovăţie care însoţise acea plecare. În ciuda faptului că înţelegeam motivele plecării ei, mă simţeam abandonată de Tamura şi şocată de reacţiile mele, din nou. Cât de mult mă înşelasem în ceea ce priveşte forţa ataşamentului meu faţă de un prieten de sex feminin!

Am avut vise în care găseam în oraş copilaşi şi îi ascundeam în pivniţa unei case care-mi era familiară, dar nu-mi aparţinea. Uitam întotdeauna unde îi lăsasem şi îi căutam cuprinsă de panică, să nu moară de foame. Miura zicea că strigam adesea în somn numele Yoshiko, ca şi cum aş fi căutat o fată pe care o chema aşa. I-am spus că era numele unei vechi prietene din şcoală, de care îmi era dor câteodată.

Brusc, totul în jurul meu se schimba şi, deşi

mare parte din această schimbare se datora alegerilor mele, zilele negre veniră să mă chinuie încă o dată. Japonia se întorcea la vechile sale tradiţii şi devenea din ce în ce mai antioccidentală. Reacţiona la problemele din China cu o pudoare prefăcută, lucru care făcea ca unei femei ca mine să-i vină greu să mai locuiască aici. Curând s-a interzis chiar părul făcut permanent şi s-a adoptat o interdicţie împotriva predării limbii engleze în şcoli. Gheişele, care ţineau de un mod de viaţă mai tradiţional, deveniră din nou la modă, în vreme ce micile progrese înregistrate de femei au fost şterse printr-o orgie de naţionalism şi o revenire a acelor valori străvechi care-i făceau pe bărbaţii japonezi să se simtă în largul lor.

Sosise vremea să plec, dar înainte de asta mi-am făcut timp, între împachetat şi organizat, să vorbesc cu Atarki despre Miura. Voiam să-i refacă micuţei mele Miura chipul. Cu o operaţie, ea avea să fie o frumuseţe care putea beneficia de posibilităţi mai bune în viaţă decât cele pe care le avea în prezent. Când i-am spus ce intenţionam, îmi zise că ea se simţea fericită aşa cum era. Nu avea încredere în Atarki, pe care-l văzuse odată dansând ca şi cum membrele sale nu i-ar fi aparţinut. Gândul că un astfel de om ar mânui bisturiul o îngrozea. După câteva zile, totuşi, am reuşit să o conving de frumuseţea ei. Vanitatea a scos la iveală ce era mai bun din ea şi Miura a

consimţit să-l întreb.

Atarki îmi zise că nu era domeniul său, dar cunoştea pe cineva care era în stare să facă o asemenea operaţie şi că era bucuros să-mi fie de folos. S-a oferit să plătească el şi să facă toate demersurile necesare. Era un om care se ţinea de cuvânt şi Miura a fost operată la pleoapă de unul dintre cei mai buni chirurgi plasticieni din Tokio. Când a venit timpul să i se scoată bandajele, am fost amândouă surprinse şi încântate de reuşita intervenţiei. Nu se mai sătura privindu-se în oglinda mea şi speram ca ea să poată aspira, cu frumuseţea nou-dobândită, la viaţa mai avantajoasă a unei prostituate. Mă gândeam că s-ar descurca bine în acea meserie. Trupul ei delicat, mâinile şi picioarele mici aveau să atragă foarte mulţi clienţi.

În semn de recunoştinţă pentru o treabă atât de bine făcută, i-am oferit lui Atarki vreo două ore de plăcere în stilul bizar care-l încânta atât de mult. I-am dat ordine şi l-am pus să-mi aducă vodcă, pe care i-am aruncat-o apoi în faţă, pretextând că îi cerusem sake. L-am bătut cu un băţ, în timp ce stăteam deasupra lui, şi am insistat să rămână nemişcat cât timp eu făceam ce voiam cu el. L-am muşcat de buză, aşa cum îi făcusem lui Kawashima, şi am scos de la el sânge şi un geamăt adânc de satisfacţie. Cred că i-a plăcut seara aia mai mult decât oricare alta petrecută în compania mea şi m-am gândit că a fost bine răsplătit pentru

favorul făcut Miurei.

Nu i-am spus lui Sesyu că părăsesc Tokio şi, implicit, şi pe el. Nu aveam chef să mă asalteze cu rugăminţi la care ar fi trebuit să rezist. Nu aveam nicio îndoială că va supravieţui cu uşurinţă plecării mele şi că nu va trece mult şi va găsi o fată care să trăiască în casa plăcerilor pe care o cumpărase pentru mine. Sesyu era un bărbat care avea nevoie să se creadă îndrăgostit, să aibă pe altcineva în afară de soţia sa pe care să o răsfeţe cu cadouri. Pentru o persoană atât de generoasă ca el, o nouă pasiune nu avea să fie greu de găsit. Ştiam că nu-i voi frânge inima, la fel de sigur cum ştiam că faptul că-l părăseam nu o va frânge pe a mea. Dacă rămâneam cu el, eram sigură că voi apuca ziua în care să regret această decizie.

Înainte de a pleca, i-am dat Miurei bani şi i-am asigurat un loc la *mama-san* cea cu „inima miloasă" a Tamurei. Părere-de-Rău îmi zise că, de vreme ce nu mă putea avea pe mine, va oferi dragostea pe care o mai avea micuţei Miura, pe care ajunsese să o îndrăgească. M-am simţit mulţumită de faptul că adusesem laolaltă două prietene care ar fi avut puţine şanse să se întâlnească altminteri.

M-am tuns scurt, am revenit la pantalonii de călărie şi la cizme şi mi-am împachetat doar câteva haine şi acele lucruri care erau preţioase pentru mine. Nedorind să repet greşeala pe care o

făcusem luând cu mine pandantivul de jad al lui Xue, i-am lăsat lui Sesyu actele de proprietate ale casei pe perna din patul meu.

În timp ce Miura dormea, mi-am luat rămas-bun de la casa galbenă şi am plecat din oraş înainte de a se fi evaporat ceaţa uşoară a dimineţii. Am trecut pe lângă acoperişul de aramă al Palatului Imperial, colorat de cocleală, exact când soarele se ridica deasupra pinilor întunecaţi care-l înconjurau. Mi l-am închipuit pe Hirohito, împăratul Păcii Radioase, adormit în patul său aurit şi le-am urat noroc lui şi Japoniei. Plecam prea devreme pentru ca arţarii să se fi îmbrăcat în culori, dar anemonele albe, crescute din abundenţă, mi-au făcut semn de adio.

Această perioadă petrecută la Tokio fusese interesantă; reprezenta un interludiu care-mi permisese să petrec timp cu Părere-de-Rău şi să o văd pe Tamura îndeplinindu-şi ambiţia. Eram mulţumită că Miura va avea o viaţă mai bună decât ar fi putut spera înainte de a mă fi cunoscut pe mine. Cât despre doctorul Atarki, lui avea să-i fie dor de mine şi se va bucura de nefericirea sa.

Simţeam că nu o voi mai revedea pe Părere-de-Rău şi se dovedi mai apoi că am avut dreptate. În primăvara anului care a urmat, ea a murit din cauza groaznicului virus gripal care a ucis mulţi copii şi bătrâni la Tokio. Vestea morţii ei a ajuns la mine, la Shanghai, într-o zi mohorâtă, când mă simţeam deja posomorâtă. O pierdusem pe buna

mea Părere-de-Rău.

Rareori se întâmplă să îmi pregătesc opiu fără să mă gândesc la ea sau să mănânc *lychee* uscate fără ca mirosul lor să îmi aducă aminte de vremurile petrecute cu Părere-de-Rău când eram o copilă, bârfind şi ciugulind din ele aşezate pe pat, noi două împotriva lumii întregi. Nu am mai găsit niciodată o altă Părere-de-Rău care să aibă grijă de mine, era cu neputinţă de înlocuit.

Piersici Longhua și sake

Există un proverb care zice că, indiferent ce alţi factori intervin în viaţa noastră, factorul timp este cel care ne pecetluieşte soarta. Nimic nu-mi dovedi mai bine că proverbul e adevărat decât perioada pe care am petrecut-o la Shanghai. Pe străzile acelea supraaglomerate, unde bogăţia fabuloasă şi sărăcia extremă se ciocneau faţă în faţă, unde exista un preţ pentru fiecare plăcere crudă, iar pruncii ucişi erau aruncaţi la gunoi şi apoi purtaţi de râuri, am devenit lacomă în ceea ce priveşte experienţa şi am pierdut partea de bunătate din firea mea. Mi se părea, pe atunci, că fusesem croită după chipul şi asemănarea acelui oraş şi nu aş fi luat în serios niciun fel de avertisment că voi ajunge să fiu sedusă de decadenţa lui copleşitoare.

În ziua în care am ajuns la Shanghai, m-am cazat la Hotelul Central de pe strada Nanking şi

am făcut o plimbare lungă pe ţărmul cunoscut sub numele de Faleza. Când m-am întors la hotel, la ora ceaiului, care se servea în stil englezesc, aveam capul plin cu milioane de imagini din Shanghai, pe care le mai port şi astăzi în minte. Am ajuns să cunosc atât de bine oraşul, încât şi acum aş putea desena o hartă din memorie. M-am îndrăgostit nebuneşte de el. Cred că ceea ce m-a cucerit a fost combinaţia unică de virtute şi viciu care plutea în aer precum mirosul de opiu, îmbibându-l cu promisiunea unei fericirii extatice.

În aglomeraţia străzilor din Shanghai, îmi atingeam umerii de bătrâni bogaţi care se plimbau agale cu frumoasele lor amante rusoaice. Le zâmbeam marinarilor care zoreau spre „Aleea Sângelui”, unde fetele din Canton care-i serveau erau numite „surorile de apă sărată”. Admiram viteza băieţilor care goneau cu ricşele şi automobilele noi, negre şi strălucitoare, care rulau ostentativ pe drumurile înguste. Flirtam cu poliţiştii *sikh*[18], având pe cap turbane roşii, care ţipau la maşini şi îi loveau cu bastoanele de cauciuc pe ricşari. Şi după acea primă zi am învăţat să-mi întorc capul de la „căruţele cu miere” umplute cu excremente umane, provenind din coloniile internaţionale, în timp ce erau transportate la debarcaderul urât mirositor. Încărcătura puturoasă era pusă în bărci şi dusă în

18 Adept al unei doctrine religioase indiene numite Sikhism.

susul râurilor, la ferme. Atât de îmbelşugat era traiul celor avuţi din Shanghai, că fermierii chinezi preţuiau deşeurile produse de corpurile lor, considerându-le foarte fertile.

La Shanghai se puteau găsi toate felurile posibile de oameni, nu doar de naţionalităţi diferite, ci şi buni, răi, bogaţi sau nevoiaşi, oameni credincioşi şi oameni fără nicio religie, oameni cu sănătatea înfloritoare, dar şi ologi şi, desigur, morţi, care trebuiau să fie adunaţi tot timpul din murdarul râu Huangpu. Cerşetorii îşi sfârşeau zilele prin canale, ori trebuia să calci peste ei, când mureau pe străzi. Ţăranii chinezi din Shanghai erau atât de săraci, încât pruncuciderea era o crimă obişnuită, care nu ajungea niciodată în faţa justiţiei. Vânzarea de copii era atât de răspândită, că am auzit străini care spuneau că chinezii cereau mai mult pe un porc decât pe un copil.

La Shanghai, puteai cumpăra orice doreai: mâncare exotică, băuturi de import, cele mai la modă haine franţuzeşti, pudră împotriva ploşniţelor, gem de căpşuni, pe care să ţi-l amesteci în ceai, delicioase piersici Longhua şi minunate blănuri de la Magazinul Siberian. Existau librării şi saloane de frumuseţe, ceainării şi cinematografe în care puteai să vezi cele mai noi filme americane şi chinezeşti. Şi, de asemenea, erau o sută de săli de dans şi şapte sute de bordeluri. Localurile unde se fuma opiu nu se

găseau niciodată la o distanţă mai mare de câţiva metri şi existau cluburi şi lupanare deţinute de gangsteri coreeni.

În prima mea plimbare mi-am cumpărat o cutie de ţigări negre ruseşti. În jurul filtrului aveau benzi aurite, care le dădea un soi de farmec sumbru. Cred că am fost abordată de zeci de ori de cerşetori şi oameni care încercau să-mi vândă de toate, de la bilete la Opera Pekin, la greieri ţinuţi captivi în mici cuşti din lemn.

Singurul lucru pe care l-am mai cumpărat în acea primă zi a fost un ghid al „florilor" din Shanghai. Cuprindea o sută dintre cele mai populare fete, cele mai rafinate curtezane, gheişe japoneze şi tineri actori care adesea aveau şi statutul de prostituaţi. Cele mai scumpe „flori" erau curtezanele virgine, pe care doar cei foarte bogaţi îşi permiteau să le defloreze. Atunci când erau solicitate, aceste fete erau duse la destinaţie pe umerii peştilor lor, pentru ca praful străzii să nu le pângărească înainte de a o face clienţii. Erau fete foarte tinere, unele neavând mai mult de zece ani, dar erau machiate ca nişte păpuşi, cu guriţele vopsite roşu ca sângele. Păreau să-şi fi pierdut deja inocenţa.

Fiorul Shanghaiului mi-a intrat în vene ca nicotină şi m-a făcut dependentă de gustul său ciudat, dar uşor de însuşit. Doar cei mai încrezători, mai curajoşi, supravieţuiau cu bine la

Shanghai. Iar eu eram hotărâtă să mă număr printre aceştia.

În decurs de o lună sau două, îmi făcusem un mic cerc de cunoştinţe, alcătuit din oaspeţi ca şi mine, întâlniţi în barul internaţional care era mereu plin de lume de la Central Hotel. Urmându-le exemplul, mă îmbrăcam elegant la cină şi beam gin tonic înainte de masă şi coniac după. Majoritatea noilor mei tovarăşi erau străini aflaţi în trecere, jurnalişti americani şi britanici, reprezentanţi comerciali francezi şi antreprenori chinezi şi coreeni, însă alţii, atraşi, ca şi mine, de atmosfera palpitantă a oraşului, îşi stabileau reşedinţa aici pentru mai mult timp.

Una dintre aceste cunoştinţe, o femeie rotofeie, dar elegantă, care pretindea a fi fiica unui maharajah indian, m-a îndrăgit şi m-a cooptat în cercul ei. Îşi zicea Rajkumari, care, am aflat mai târziu, înseamnă „prinţesă" în limba hindi. Îmi spuse că puteam să o strig Mari, aşa cum făceau şi ceilalţi prieteni ai ei. Avea un cerc uriaş de cunoştinţe şi o puteai găsi adesea bând cu aristocraţi europeni, playboy japonezi sau ruşi albi[19], care întotdeauna se pretindeau a fi prinţi ori conţi, indiferent care era originea lor reală. Deşi Mari avea maniere alese şi imita accentul doamnelor englezoaice care luau ceaiul la Hotel

19 Ruşi albi - (în timpul Războiului Civil Rus) grup de monarhişti, conservatori, liberali şi socialişti care se opuneau revoluţiei bolşevice.

Astor, nu era sub demnitatea ei să fie văzută în compania celor mai bădărani dintre gangsteri.

Nu cred că Mari ar fi putut fi considerată o frumuseţe nici măcar când era mai tânără, însă emana o energie care o făcea atrăgătoare. Dacă ar fi avut doar trei-patru centimetri în minus, ar fi fost considerată scundă. Faţa ei era destul de umflată, iar ochii imenşi îi erau înconjuraţi de umbre întunecate. Avea părul vopsit negru şi o încredere exagerată în propria-i frumuseţe. Avea o înclinaţie pentru lumea interlopă. Nu se culca niciodată înainte de ivirea zorilor şi nu-şi părăsea apartamentul decât după ce servea prânzul în pat, pe o tavă. Era convinsă că soarele dimineţii era dăunător pentru pielea ei, care avea culoarea caramelului ars şi era netedă ca o măslină.

Era excesiv de ordonată, fapt care pe mine mă amuza, dar care era o povară pentru personalul hotelului. Nu putea suporta ca vreun lucru să nu fie la locul său ori să fie acoperit de praf şi îi chema întruna să-i facă curăţenie în camere. Îi plăcea să controleze totul şi pe toată lumea şi cea mai mică sugestie de haos o supăra cu adevărat. Cred că suferea de o teamă permanentă de moarte, însă, oricât de mult îşi organiza universul, moartea era, desigur, singurul lucru pe care nu-l putea controla.

La fel ca şi mie, lui Mari îi plăcea să fie o femeie care-şi lua propriile-i hotărâri şi susţinea că n-avea de gând să se mărite niciodată, ca să nu

trebuiască să dea socoteală unui bărbat pentru faptele sale. Era asociata din umbră a unui club de noapte deţinut de doi fraţi coreeni, care conduceau, de asemenea, nişte bordeluri, precum şi o afacere foarte profitabilă cu îngrăşământ natural.

Cei doi fraţi arătau ca nişte oameni duri, dar erau chipeşi în felul lor. Cel mai tânăr avea o cicatrice subţire pe toată lungimea obrazului drept, care-i strica chipul altfel perfect armonios, însă adăuga un plus de atracţie, făcându-l să pară băiat rău. Cel mai vârstnic era bine legat, cu buze pline, senzuale, şi ochi vigilenţi. Avea o fire bănuitoare, dar putea fi generos cu cei care-i plăceau, cum părea să fie Mari.

Mari nu intra niciodată în amănunte în legătură cu provenienţa banilor ei, dar toată lumea care o cunoştea spunea, pe la spate, că sursa lor era ilegală. Îi credeam, deoarece, deşi ea îmi spusese că primea o mică alocaţie de la tatăl ei, cheltuia ca o moştenitoare bogată, nerefuzându-şi nimic şi locuind în cel mai scump apartament pe care îl putea oferi Hotelul Central.

Fraţii se bucurau de relaţiile şi de compania ei, fiind ei înşişi o companie plăcută, deşi eu n-aş fi avut încredere în ei nici măcar o clipă. Îi furnizau lui Mari fetele faimoase pe care aceasta le prefera bărbaţilor şi o luau cu ei când mergeau să parieze la Clubul Chinez de Echitaţie, situat dincolo de parcul Hangkou. Mari era o jucătoare înrăită şi

pierdea o avere pariind pe aşa-numiţii „ponei chinezeşti”, importaţi din Mongolia. Împrumuta bani de la coreenii ei ca să-şi plătească datoriile şi sfârşea prin a le face favoruri a căror natură probabil m-ar fi şocat, zicea ea. Mari se lăuda adesea că, dacă ar fi fost vreodată într-o situaţie disperată în ceea ce priveşte banii, avea suficiente informaţii despre cei doi fraţi ca să-şi asigure venitul pe mulţi ani.

Prin intermediul ei mi-am făcut şi eu o mulţime de relaţii interesante şi am învăţat că succesul la Shanghai era determinat de oamenii pe care-i cunoşteai. Mari mă lua cu ea la cocteiluri organizate în reşedinţele francezilor bogaţi care locuiau pe bulevardul Joffre şi în casele britanicilor, mai calmi în comparaţie cu francezii din capătul rezidenţial al şoselei Nanking. Grădinile acestora, zicea ea, le imitau pe cele din căminele grandioase ale aristocraţiei engleze.

Purtam tot pantaloni de călărie şi cizme şi, ori de câte ori ieşeam împreună în oraş, contrastul dintre ţinuta mea şi minunatele ei sariuri provoca rumoare. Rochia la modă printre chinezoaicele din Shanghai era o versiune seducătoare a *cheongsam*-ului manciurian care, influenţat de gustul occidental, devenise mai scurt şi mai strâmt, dezvăluind mai mult din formele feminine decât modestele cute drapate ale originalului. Îmi plăceau şi mi-am cumpărat câteva, dar m-am plictisit repede de ele. Căutam o imagine diferită

de cea a unei frumuseţi chinezeşti obişnuite. Ghidată de Mari, am devenit atrasă de rochiile franţuzeşti din şifon şi pantofii cu baretă care îmi şerpuiau sinuos în jurul gleznelor. Cel mai adesea purtam tot pantaloni de călărie, dar nu voi uita niciodată senzaţia acelui şifon mătăsos pe pielea mea sau felul în care mă făceau să mă simt pantofii aceia – puternică şi dezirabilă.

Mari detesta modul în care bărbaţii roiau în jurul meu, „ca nişte şacali în jurul unui hoit”, cum mormăia ea. Nu era genul care să facă complimente cu uşurinţă. Zicea că succesul meu se datora doar faptului că eram „carne proaspătă 1. Se înşela, desigur. Nu mi-a fost niciodată greu să atrag bărbaţii şi îi găseam întotdeauna pe cei generoşi, gata să îmi finanţeze stilul de viaţă.

Însă nu era o viaţă cu adevărat satisfăcătoare. Nu prea ştiam încotro mă îndrept. Îmbătată de varietatea şi unicitatea ameţitoare a Shanghaiului, am ales să ignor mica insulă de vid din interior. Îmi spuneam că era, desigur, vorba de dorul de casă. Mă consideram japoneză şi vedeam Japonia ca fiind căminul meu, şi încă mai intenţionam să mă întorc acolo, într-o bună zi, acoperită de glorie, atunci când avea să se ivească ocazia.

Astfel că, atunci când chinezii din Shanghai au devenit antijaponezi, nu am avut nicio îndoială de care parte a baricadei mă situam. Ei detestau Japonia din cauză că oficialii japonezi îl sprijineau pe Puyi şi îi bănuiau pe japonezi că încercau să

revendice Manciuria pentru ei înşişi. Însă cu toată ura lor, erau laşi, astfel că japonezii puteau umbla pe străzile din Shanghai fără să se teamă de atacuri.

Timpul a trecut şi, în 1931, cu o săptămână înainte de cea de-a douăzeci şi cincea aniversare a zilei mele de naştere, mă gândeam dacă să mă combin cu un industriaş german care îmi tot dădea târcoale, când un englez pe nume Harry Singer mi-a făcut cinste cu o băutură la barul de la Hotelul Central şi a devenit pentru o vreme prietenul şi iubitul meu.

Harry era, fără îndoială, cel mai arătos european pe care-l cunoscusem vreodată. Fiecare trăsătură a chipului său era perfect proporţionată, de la ochii albaştri, atât de închişi la culoare că erau aproape bleumarin, la nasul subţire şi buzele pline. Avea părul castaniu şi era înalt chiar şi pentru un european. Purta cămăşi din pânză, pantofi din piele netăbăcită şi, uneori, o pălărie panama având înfăşurată în jurul borurilor cravata sa de la Clubul Garrick, atunci când soarele se ridica la amiază. Avea un miros dulce, ca de portocale, şi un râs straşnic, gata oricând să răzbată la suprafaţă. Harry nu era primul european cu care făceam dragoste, dar am descoperit la el o pasiune care-i contrazicea exteriorul acela calm, pe care, ca majoritatea englezilor, îl înfăţişa lumii. Îi plăcea să se distreze,

era înnebunit după mâncare bună şi nu refuza niciodată un pahar. Harry a fost cel care mi-a făcut cunoştinţă cu vinul, care nu mi-a plăcut, pentru că mi se părea că are un gust uşor rânced şi mirosul aducea a blană udă şi mucegai. Când m-am obişnuit cu gustul, Harry a încercat să mă înveţe diferenţa dintre un vin bun şi unul grozav de bun, dar nu am deprins-o niciodată. Preferam băuturile spirtoase, care îţi încălzeau imediat sângele.

Harry mă tachina tot timpul, lucru pe care la început nu l-am înţeles, deoarece nu era un comportament obişnuit printre orientali. Glumele lui puteau fi crude, căci avea o anumită agerime la a băga de seamă ceea ce alţii încercau să ascundă despre ei înşişi şi nu se putea abţine să nu-i facă să se simtă jenaţi. De exemplu, Mari avea o problemă cu părul de deasupra buzei superioare şi se rădea zilnic, ca un bărbat. Observându-i umbra de deasupra gurii, Harry i-a spus în glumă că probabil se transforma în bărbatul care întotdeauna îşi dorise să fie. Cum lui Mari nu-i plăcea să se discute despre preferinţa ei pentru fete şi era foarte vanitoasă în legătură cu înfăţişarea ei, s-a simţit foarte ofensată. Cred că obiceiul lui de a-i pune pe oameni în încurcătură era o modalitate de a se ţine departe de lumina reflectorului. Bănuiam că nu era în totalitate aşa cum lăsa să se vadă. Mi-a spus că urma să se însoare cu o englezoaică pe nume Jenny, pe care o

iubea pentru firea ei necomplicată şi pentru că era dispusă să-l însoţească în excursiile lui pe munte. Îmi povesti că era o fată înaltă, cu ochii verzi şi mâini puternice şi că, spre încântarea lui, călărea la fel de bine ca un bărbat. Logodna lui nu însemna nimic pentru mine. Harry era amuzant şi asta mi se părea suficient pentru moment.

În orice caz, nu puteam să pretind că eram exclusiv a lui. În această perioadă, mă culcam la fel de des şi cu fratele mai tânăr dintre cei doi asociaţi gangsteri ai lui Mari. Acesta fiind un bărbat care, ca şi Kawashima înaintea lui, nu numai că se credea superior oricărei femei, dar era şi nemilos în pat. Deşi nu mi-a pomenit niciodată de asta, cred că Harry ştia şi nu avea nimic împotrivă. Ca majoritatea bărbaţilor din Shanghai, era captivat de ideea că orice fantezie sexuală putea fi satisfăcută şi că putea obţine orice îşi dorea. Poate că i se părea excitant să îşi împartă amanta cu un gangster. Îi ofeream ceva de care să-şi aducă aminte în nopţile lungi de iarnă din Anglia, când avea să stea lângă foc cu nevasta lui cu ochii verzi.

Harry se afla la Shanghai ca să facă afaceri în numele unei firme deţinute de familia sa, firmă specializată în vânzarea de porţelan. I se părea amuzant că putea să vândă porţelan în China şi că englezii expatriaţi considerau produsul lui ca fiind superior, ca stil şi calitate, porţelanului local.

De la prima noastră întâlnire, m-am simţit în

largul meu cu Harry, ca şi cum l-aş fi cunoscut de-o viaţă. În lunile pe care le-am petrecut cu el înainte să se întoarcă în Anglia, am reuşit să ne distrăm pe cinste şi ne-am făurit amintiri legate de lucruri care nu s-ar fi putut întâmpla decât la Shanghai.

Odată, în miez de noapte, îmbrăcată în straie de servitor, m-am dus cu el la faimosul Shanghai Club, aşa-numitul Cartier General al comunităţii britanice din oraş, ai cărui membri erau, chipurile, stâlpii cercurilor conducătoare. Chinezii nu aveau voie să intre, însă Harry îmi spuse că avea relaţii şi, cum era târziu şi eram deghizată în servitor, vom reuşi să ne strecurăm. Întotdeauna mi s-a părut ciudat că englezii erau atât de antiorientali – şi asta, presupun, se datorează mai ales faptului că mă simţeam superioară lor.

Am umplut butelcuţa mea cu brandy şi, deşi nu era decât o distanţă scurtă de la Central Hotel până la club, am luat o ricşă până în faţa impresionantei uşi a acestuia. Harry făcu doar un scurt semn de salut către portar, care era evident că îl cunoştea şi care, fără a-mi arunca măcar o privire, îi zise un „bună seara, domnule” şi apoi se întoarse la cartea pe care o citea.

Am trecut printr-o mică bibliotecă, unde Harry se opri un pic la o masă rotundă pe care erau împrăştiate ziare, ca să citească titlurile articolelor din *North China Daily.* Apoi se întoarse,

mă trase spre el şi îşi băgă limba în gura mea sărutându-mă lung. Am gustat ciudata aromă de lapte prins, specifică europenilor, şi m-am întrebat oare cum îi păream eu la gust. Luându-mă de mână, mă conduse în jos pe nişte scări, spre coridoarele pline de ecouri de la subsol, şi apoi pe o uşă dublă care dădea într-o sală cu coloane ce adăposteau un elegant bazin de înot, cu apa sclipind în lumina slabă.

Doi bărbaţi goi se îmbrăţişau în apă, unul dintre ei fiind cu spatele la mine, astfel încât nu-i zăream faţa. Avea picioarele încolăcite în jurul mijlocului celuilalt şi se sărutau înfocat. Mişcarea trupurilor lor în apă provoca nişte mici plescăituri încântătoare, al căror ecou se auzea în toată încăpere. Pielea lor, care din cauza reflexiei în gresia bazinului căpătase culoarea lămâilor verzi, îi făcea să arate, în lumina întunecată, ca un animal cu formă stranie. Nu ne acordară nicio atenţie, se îmbrăţişau în continuare de parcă noi nici n-am fi existat. Presupun că îl considerau pe Harry unul de-ai lor şi credeau că eu eram vreun băiat plătit pentru o scurtă întâlnire. Scena, încadrată de coloanele greceşti şi de pereţii cu frunze aurii ai spectaculoasei piscine, ar fi constituit un tablou nemaipomenit. I-am spus asta lui Harry şi el îmi răspunse:

— Într-un bordel mai ciudat, poate că da.

Chiar dacă el pretindea că dezaprobă ceea ce văzuserăm, cred că, la fel ca şi mine, Harry a fost

excitat de sportul lor. Mă împinse după un stâlp şi mă sărută de zor, spunându-mi că arătam minunat îmbrăcată în băiat şi apoi mă asigură că nu era decât o glumă, căci el era pe de-a-ntregul bărbat când venea vorba de femei. Ne-am dat hainele jos într-una din cabinele înşirate de-a lungul unei laturi a bazinului. Aveau uşi doar pe jumătate, ca acelea ale unui grajd, astfel că picioarele şi capetele ocupanţilor se puteau vedea de afară. Când am ieşit dezbrăcaţi de acolo, piscina era goală.

Harry mă aruncă pur şi simplu în apă şi apoi execută un salt perfect şi mi se alătură. L-am tachinat, spunându-i că poate îi păream atrăgătoare din cauza pantalonilor de călărie, a cizmelor şi a părului scurt, băieţesc, pe care-l aveam. Eu râdeam, însă Harry nu schiţă niciun zâmbet. Mă împinse spre marginea piscinei şi îmi spuse să tac din gură. Am înotat câteva lungimi de bazin fără să ne atingem, apoi el m-a tras spre trepte şi, în clipa în care ieşeam din apă, am văzut că deja era excitat. Am făcut dragoste în cabină, eu stând în picioare pe banca îngustă, cu spatele la perete, astfel încât Harry, care era cu cel puţin treizeci de centimetri mai înalt decât mine, să se poată sprijini cu braţele întinse de pereţii laterali şi să mă poată pătrunde cu uşurinţă. Arăta precum Hercule ţinând stâlpii înţelepciunii, din tabloul pe care-l zărisem în holul de la intrare al clubului.

Când eram la jumătatea împerecherii, am auzit două plescăituri în apă şi un râs ciudat, ascuţit. Harry înjură şi îşi reţinu strigătele, crezând probabil că nu vom fi observaţi dacă păstram tăcerea. Mişcările lui deveniră din ce în ce mai rapide, ca şi cum de-abia aştepta să termine, şi când o făcu îmi spuse că eram un băiat bun şi apoi trase o înjurătură.

I-am spus că făcea dragoste minunat şi el îmi zise că ceea ce făcuserăm noi era „un futai”, nu dragoste. Mi-a plăcut acest cuvânt, dar eram obişnuită cu eufemismele orientale şi, când am încercat să-l folosesc, suna ciudat – iar pe Harry îl făcea să râdă. Îmi spuse că era, oricum, un cuvânt pe care-l foloseau bărbaţii şi că nu suna bine când era rostit de o femeie.

Îmi amintesc că m-am gândit în noaptea la energica mireasă alpinistă a lui Harry, care se va alege, avându-l ca soţ, cu mai mult decât se aştepta. Speram, pentru binele ei, că avea, ca şi mine, un anume farmec băieţesc care-l va împiedica să se încurce cu băieţii.

Pe când plecam, am băgat de seamă că unul dintre bărbaţii nou-veniţi de la piscină era vedeta unei piese populare din această stagiune a teatrului chinezesc, *Frumuseţea beată*. Îl văzuserăm împreună cu Mari, la Lyceum, cu o seară înainte, şi mi se păruse minunat. Avea încă machiajul de scenă pe faţă, iar în lumina slabă de la piscină, acesta părea straniu de ameninţător. L-

am recunoscut pe partenerul său ca fiind neamţul bogat care putea fi găsit, în mai toate nopţile, la clubul Casanova, cu câte o fată la fiecare braţ şi un trabuc gros în gură. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, mătăhălos, cu pielea rozalie, cu degete precum cârnăciorii şi cu cei mai reci ochi pe care-i văzusem vreodată. Îşi ţinea tânărul amant strivit cu fermitate de marginea bazinului şi îl pătrundea pe la spate cu o asemenea forţă, că făcea valuri, aruncând stropi de apă afară din piscină. Tânărul trebuia să se ţină atât de strâns de margine, încât i se albiseră degetele de la efort.

M-am întrebat fugar ce-ar fi zis nevestele acelea englezoaice, cu mănuşile lor albe, vocea rezervată şi reguli rigide, despre ceea ce se petrecea în piscina clubului după miezul nopţii.

Treceam prin faimosul bar lung, cu scaune înalte şi oglinzi strălucitoare, când Harry mă ridică brusc şi mă aşează pe suprafaţa lucioasă a tejghelei. Ne-am servit cu câte o porţie generoasă de whisky dintr-o carafă din sticlă şlefuită, ne-am încrucişat braţele şi, din poziţia aceea, am dat paharele pe gât dintr-o singură înghiţitură.

— Hai să ne futem din nou, zise el, desfăcându-şi catarama de la curea şi trăgându-mă pur şi simplu pe podea.

Ştiam că dorinţa îi fusese stârnită de împerecherea violentă dintre neamţul cel gras şi zveltul său amant oriental, dar, indiferent de unde-i venea inspiraţia lui Harry, îmi plăcea

întotdeauna felul lui entuziast de a face amor.

— Asta o să te ajute să-ţi aduci aminte de mine, dacă o să reuşesc vreodată să-mi impun să plec din Shanghai, zise el.

I-am spus că nicio femeie nu şi-ar uita cel mai pasional amant, ceea ce păru să-i facă plăcere. Rezista bine comparaţiei cu toţi ceilalţi amanţi ai mei şi nu numai că nu l-am uitat niciodată, dar, de-a lungul anilor, m-am gândit adesea la el cu tandreţe şi cu o doză de regret, din cauza absenţei lui.

Cred că Harry a găsit în Shanghai un mod de a fi care-i satisfăcea partea întunecată a firii sale, pe care o ţinea probabil ascunsă în Anglia. Erau nopţi când nu putea fi de găsit nicăieri şi în anumite ocazii am observat că avea nişte vânătăi care vorbeau despre un tip de sex mult mai nebunesc decât ceea ce împărtăşeam împreună. Dacă ar fi rămas la Shanghai, poate că s-ar fi complăcut prea mult în această latură a personalităţii sale şi ar fi pierdut acea parte din el care era plină de fericire şi lumină.

Peste câţiva ani, Shanghai Club avea să fie ocupat de japonezi, care au scurtat picioarele scaunelor şi meselor pentru a le face comode pentru ofiţerii lor mici de statură. Presupun că şi ei s-au purtat în acelaşi fel ca şi membrii englezi ai clubului, doar că limba ipocriziei lor a fost cea a onoarei, spre deosebire de cea a bunelor maniere, utilizată de britanici. Mă întreb, oare când

noaptea se făcea zi, samuraii sărutau samurai în piscina iubirii de la clubul englezesc?

Nu mi-am pierdut niciodată atracţia faţă de bărbaţii de origine japoneză, dar după Harry Singer gusturile mele în privinţa amanţilor au devenit mai liberale. A început să-mi placă nu doar mirosul de frişcă al europenilor, ci şi generozitatea lor şi simţul umorului, care, odată ce te obişnuieşti cu ele, îţi colorează pentru totdeauna modul de gândire.

În drum spre ieşirea din club, Harry se opri la biroul portarului şi îi oferi făţiş o bancnotă mare, pe care acesta o luă fără să se uite măcar o singură dată la mine. Îi zise lui Harry că bănuia că, într-o noapte cu aşa zăpuşeală, să înoţi la miezul nopţii era foarte înviorător. Harry îi răspunse că repriza de înot îl făcuse să se simtă cu totul alt om. Ne-am dus la Venus Cafe şi am mâncat cu lăcomie tocăniţă de ciuperci cu carne de vită şi pască, o plăcintă delicioasă cu cremă de brânză şi caise uscate. Apoi, cu stomacul ars de vodcă, l-am dus pe Harry într-un local unde se fuma opiu, situat după colţ, lângă Hotel Astor, ca să guste pentru prima oară macul. După şase ore, îmi spuse că i se părea că ne aflăm acolo de doar câteva minute, deşi îşi amintea că visase că se afla pe o plajă minunată, cu pietricele netede, moi la atingere. Apa era precum catifeaua, iar tovarăşii săi de joacă erau nişte vechi prieteni din şcoală, pe care-i iubea şi îi admira.

În timpul ultimei săptămâni a lui Harry la Shanghai, aerul a fost greu din cauza umidităţii, au bătut vânturi puternice, care au măturat gunoiul de pe stradă, împingându-l în faţa intrărilor, şi au zguduit ferestrele prost montate de la Central Hotel. Toată lumea zicea că se apropia un taifun, ultimul din vara aceea, înainte de venirea iernii. Noaptea, aerul de plumb îngreuna respiraţia şi îmi transforma visele în coşmaruri în care mă priveam cum merg pe străzi pustii, neavând drept companie nici măcar gândurile mele. Când furtuna izbucni în cele din urmă, desprinse ţiglele de pe acoperişuri şi le prăvăli în stradă. Împânzi Faleza cu gunoaie purtate de mare şi inundă canalizarea, astfel că pe drumuri curgea atât de multă apă, că le ajungea ricşarilor până la genunchi.

În momentul acela mă aflam la Cinema Nanking, cu Harry, unde vedeam un film american numit *Forty Winks*[20]. Beam sake din butelcuţa lui Kawashima şi fumam ţigările englezeşti ale lui Harry. Ploaia torenţială de pe acoperiş acoperea coloana sonoră a filmului, aşa că am plecat, fugind înapoi până la hotel pentru a ne petrece ultima noapte împreună. Când am ajuns, eram uzi leoarcă şi tremuram. Am făcut împreună o baie fierbinte, am băut în continuare mult sake şi am făcut dragoste de două ori. Harry mă rugă să-mi

20 Film american din 1925, în regia lui Frank Urson şi Paul Iribe.

dau părul scurt spre spate, ca un băiat, şi să port pantofii cu tocuri înalte, portjartierul şi ciorapii negri pe care mi-i dăduse Sesyu. Îi plăcea să fiu jumătate băiat, jumătate fată; asta îi satisfăcea toate nevoile, presupun. Mai târziu, când m-am aşezat pe podea ca să joc cărţi cu el, îmbrăcată aşa şi fumând una dintre ţigările mele negre, îmi spuse că, dacă îi va lipsi vreodată tragerea de inimă ca să facă dragoste cu soţia lui, o să-şi închipuie imaginea mea, aşa cum stăteam acolo, şi era sigur că asta va rezolva problema. Am băgat de seamă că spunea „a face dragoste" şi nu „futai" şi m-am simţit un pic invidioasă pe viitoarea lui mireasă.

A doua zi dimineaţă, ne-am dus să luăm micul dejun la o ciocolaterie, pe Şoseaua Fântânii Agitate. Harry mâncă ouă şi clătite, iar eu mi-am luat îngheţată, ceva ce nu mai mâncasem niciodată. El îmi dădu bani şi o monedă cu Sfântul Cristofor, prinsă pe un lănţişor. Îmi zise că Sfântul Cristofor era apărătorul drumeţilor. Şi apoi că îşi făcea griji pentru viitorul meu şi că nu mi-ar strica să am de partea mea un sfânt. Am plecat de la ciocolaterie braţ la braţ şi ne-am dus la Magazinul Siberian de blănuri, de unde mi-a cumpărat o haină de astrahan şi două gulere din blană de vulpe argintie, să-mi ţină de cald în lunile de iarnă. Ochişorii negri ai vulpilor erau făcuţi din mărgele de ochi-de-tigru. O bridă din brocart le ţinea cozile într-un nod simbiotic, iar labele le

atârnau, în mod realist, peste umerii mei.

Ne-am întors pe jos la Central Hotel, de-a lungul străzilor aglomerate, unde a trebuit să ne lipim de un zid ca să lăsăm să treacă o lectică de nuntă bogat împodobită. Era acoperită cu flori proaspete şi însoţită de muzicanţi şi de familia miresei. Harry strigă „noroc”, dar ei îl ignorară. El mă întrebă ce părere am despre căsătorie şi i-am spus că e, probabil, un lucru bun pentru un bărbat. Râse şi îmi spuse că o să-mi dea de veste dacă era aşa.

Îmi puteam da seama că era trist din cauza plecării, dar îmi spuse că intenţiona să vină înapoi şi că nu era ultima oară când îl vedeam. M-am gândit că era pur şi simplu unul dintre acei oameni care urăsc să spună adio.

Pe vremurile acelea, cine apuca să guste o dată din deliciile Shanghaiului, nu putea să creadă că nu va mai face asta din nou. Însă, după acea zi, nu l-am mai revăzut niciodată pe Harry.

Mă simţeam ciudat de pustie fără el, ca şi cum nu aveam habar ce să fac. Mi-am făcut o baie, m-am lipsit de masa de prânz şi bănuiesc că mi-a lipsit şi el, cel puţin în restul zilei aceleia. Însă la Shanghai era greu să fii singură prea mult timp.

Mari, bucuroasă că scăpase de Harry, m-a acaparat din nou. Avea o fire geloasă şi nu-i plăcuse că mă îndepărtasem de intimitatea relaţiilor ei. Nu suporta ca prietenii ei să

hoinărească sau să aibă experienţe din care să nu facă şi ea parte. Când i-am povestit despre baia din piscina de la clubul britanic, îmi zise că făcuse şi ea ceva similar în India, numai că împreună cu soţia unui colonel din armata indiană. Mari mă enerva adesea şi ar fi o minciună să spun că o plăceam, dar era o cunoştinţă folositoare şi mi-a ţinut de urât în lunile premergătoare acelei seri de Anul Nou, când lucrurile aveau să se schimbe în mod dramatic pentru amândouă.

Mari a fost cea care mi-a găsit frumoasa vilă de pe Rue Lafayette, la jumătate din preţul camerei mele de la Central. M-am mutat în acea lună de decembrie, când Shanghaiul părea să fi uitat că era chinezesc şi sărbătorea Crăciunul de parcă asta ar fi fost cel mai natural lucru din lume. Cu multe săptămâni înainte de Crăciun, în vitrinele magazinelor erau ornamente şi zăpadă artificială. De-a lungul promenadei de pe Faleză, în copaci atârnau stele strălucitoare din sticlă, iar în faţă la Shanghai Club era un pom de Crăciun. Ciocolateria servea budincă de Crăciun cu îngheţată, iar pe bulevardul Foch puteai să cumperi migdale în staniol auriu şi argintiu, puse în cutii legate cu funde din satin roşu.

Era ceva plin de culoare, distractiv şi străin, iar Mari, care mai petrecuse în Europa perioada sărbătorilor de Crăciun, era chiar mai entuziasmată de acest moment decât eram eu. Mă lua la cumpărat de cadouri şi la câte o petrecere

în fiecare seară. Ne-am cumpărat lenjerie intimă roşu-deschis, tivită cu dantelă în culori pale şi rochii din şifon care pluteau ca un voal la cea mai mică adiere. Cuprinsă de frenezie, Mari mi-a cumpărat un inel care avea montat o imensă piatră a lunii şi, de fiecare dată când ne opream să ne odihnim, comandam de băut şampanie. La primele ore ale dimineţii, mă întorceam epuizată la vila mea închiriată şi dormeam până după prânz a doua zi, când amândouă o luam din nou de la capăt. Uneori, Mari venea la vilă să mă ia. Stătea de vorbă cu mine cât mă îmbăiam în minunata încăpere cu pardoseală din marmură, care avea pereţi cu oglinzi şi robinete din bronz. Stând pe marginea căzii şi pufăindu-și ţigările Camel, umplea mica încăpere cu fum şi bârfe. În baie erau etajere din piatră, pe care-mi ţineam uleiul de crizantemă, iar din tavan atârna un candelabru unde agăţasem lanţul de care era prinsă moneda cu Sfântul Cristofer de la Harry. Cum era camuflată printre şiragurile din picături de cristal care alcătuiau candelabrul, am uitat de ea şi am impresia că încă se mai află acolo, legănându-se în aerul umed al acelei băi parfumate.

În prima noapte petrecută la vilă, am visat că micuţa pasăre cântătoare a Miurei era captivă în cameră. Zbura panicată, izbindu-se de pereţi, încurcându-se în faldurile perdelelor din creton care atârnau la ferestrele lungi. Când, în cele din urmă, am prins-o în palme, am văzut că avea

chipul sărmanei Shimoko şi, gândindu-mă că o să-şi ia zborul, i-am dat drumul afară pe geam, doar ca să o privesc cum cade la pământ.

Nu contează cu cât de puţine bagaje am alege să călătorim; în umbre şi în vise, compania fantomelor este întotdeauna cu noi. Shimako vine adesea în visele mele sub forma unei fiinţe zburătoare, poate pentru că îmi place să o consider în sfârşit liberă de povara piciorului ei olog. Cred că Natsuko ar fi mirată să descopere că sora ei mă însoţeşte chiar şi moartă, stârnindu-mi dorul de casă.

După plecarea lui Harry, zilele mele negre şi-au îndesit vizitele. Mă temeam de ele, căci mă făceau să mă simt neputincioasă. Ştiam când erau pe cale să pună stăpânire pe mine, deoarece în perioada respectivă nimic nu-mi convenea, nici cum arătam, nici cum mă simţeam, nici cum interacţionam cu ceilalţi. Mă adânceam în meditaţii asupra dezamăgirilor din viaţa mea şi retrăiam sentimentele acelor perioade dureroase, într-un acces de complacere în nefericire. Pierderea mamei, felul în care mă abandonase Yamaga, răceala lui Natsuko faţă de mine, toate păreau vii în prezent şi oricât de mult aş fi ieşit în lume, nu găseam consolare. Mă urcam în pat, mă făceam criţă cu sake sau mă alinam cu opiu până treceau orele negre. Şi treceau întotdeauna, lăsându-mă ameţită şi dornică de companie.

Într-o dimineaţă luminoasă din timpul acelor

săptămâni din perioada Crăciunului, m-am trezit cu acea groaznică durere provocată de senzaţia de vid şi am ştiut că nu avea să fie o zi bună. Suferinţa era inexplicabilă. Existau amintiri dureroase din trecut, dar viaţa mea prezentă, deşi lipsită de direcţie, era interesantă şi, credeam eu, plină de speranţă. Însă în ziua aceea, mâhnirea îmi era atât de adâncă, încât nu am avut energia să merg la localul meu preferat unde se fuma opiu. M-am apucat să beau devreme, ca să curm durerea şi să amorţesc senzaţia pe care o aveam cum că eram total lipsită de valoare. Nu puteam să-mi şterg din minte imaginea chipului blândei mele mame, nici să amortizez sunetul vocii lui Shimako, care-mi spunea, când aveam doar doisprezece ani, că perla neagră a surorii ei se potrivea cu firea mea.

Am lipsit de la întâlnirea cu Mari şi ea a venit la vilă, furioasă pe mine că o lăsasem baltă. Îmi zise că depresiile mele erau un lux căruia îi cedam mult prea uşor.

— Uneori, Yoshiko, şi eu mă simt niţeluş pusă la încercare de viaţă, dar e o prostie să-ţi strici ziua. Doar ştii că nu suport să fiu lăsată baltă. Te-am aşteptat la ceainăria Virtutea aproape o oră.

Mi-am cerut scuze şi m-am hotărât să nu mai permit ca următoarea pasă proastă să pună stăpânire pe mine aşa cum o făcuse în ziua aceea.

Poate că eram prea liberă, prea lipsită de obligaţii ca să mă simt în siguranţă. Eram singură,

precum o orfană, şi frustrată în dorinţa mea de a fi o adevărată fiică a Japoniei. Familia Kawashima mă respinsese, dar în inima mea simţeam că ţara mea nu o va face niciodată. Trebuia să găsesc o modalitate de a o sluji care să-mi ofere recunoaşterea şi ţelul după care tânjeam atâta. Oricât de mult m-ar fi captivat Shanghaiul, voiam să mă întorc din nou acasă, să fiu preţuită şi apreciată de singurul părinte care-mi mai rămăsese, Japonia.

Catalogând melancolia mea drept răsfăţ, Mari interveni, ţinându-mi o predică. Îmi zise că eram o persoană hotărâtă şi că puteam să mă abţin, dacă voiam cu adevărat asta.

— Încearcă şi cu o fată, Yoshiko. Jur că asta o să-ţi înlăture starea de spirit mohorâtă într-un fel în care niciun bărbat nu ar putea-o face vreodată.

Am consimţit, doar de dragul experienţei, deşi aveam îndoieli că-mi va plăcea. Mă simţeam aiurea, neliniştită, la gândul acestei încercări, ca şi cum m-aş fi pregătit să construiesc o casă pe un teren mlăştinos.

Cu câteva zile înainte, Mari cunoscuse o rusoaică interesantă la casa de amanet ţinută de un evreu francez de pe şoseaua Nanking. Tânăra, care încercase să evite privirea lui Mari, îi înmânase cămătarului, cu lacrimi în ochi, o broşă frumoasă cu diamante, primind în schimb un mic teanc de bancnote uzate. Casa de amanet era un loc familiar pentru Mari, care rămânea

întotdeauna fără bani din cauză că, zicea ea, tatăl ei avea de susţinut financiar atât de mult fiice, că adesea uita să-i trimită fondurile alocate ei. Nu credeam că tatăl ei îi trimitea vreun ban şi, cum de obicei îşi recupera în decurs de câteva săptămâni comorile amanetate, era evident că avea mijloace secrete de obţinere a banilor, despre care nu dorea să se ştie.

Sub faţada sociabilă a lui Mari exista ceva întunecat şi de nepătruns, care ieşea la iveală din felul în care suspecta că orice faptă bună era motivată de alt fel de intenţii şi din firea ei lipsită de astâmpăr. Era ca şi cum, dacă ar fi stat potolită prea mult timp, parcă i-ar fi fost teamă să nu fie copleşită de propriii ei demoni. Cred că ascundea ceea ce considera ea că i-ar fi revoltat pe ceilalţi sub o mantie de sofisticare şi o aparenţă de veselie. Deşi nu o plăceam, eram atrasă de aerul de pericol care o înconjura.

În maniera ei obişnuită de a colecţiona oameni, Mari se împrietenise cu rusoaica şi descoperise că aceasta fusese amanta unei moştenitoare din Cairo, care de dragul respectabilităţii şi pentru a pune mâna pe averea tatălui ei, se măritase cu un politician de vază, renunţând la iubita ei lesbiană. Pentru a asigura tăcerea iubitei îi dăduse o mică sumă de bani, cu condiţia ca aceasta să părăsească ţara şi să nu mai ia niciodată legătura cu ea. După spusele lui Mari, fata începuse un tur al lumii şi venise la Shanghai, având puţini bani şi

puţini prieteni, dar mult farmec. Pretindea că era contesă, desigur, una care, fugind de bolşevici, ajunsese singură în Egipt, aproape lefteră. Mari zicea că era o frumuseţe din zona climei reci, cu ochi cenuşii, înguşti, şi pielea palidă, la fel de mată ca hârtia. Se afla la Shanghai doar de câteva săptămâni şi îşi amaneta deja bijuteriile pentru a plăti camera lipsită de fasoane pe care o închiriase la un mic hotel de lângă pârâul Yanglinghang, la marginea concesiunii franceze.

Când starea mea de spirit reveni la normal, Mari o aduse la cină la Central şi mi-o prezentă.

— Spune-mi Valerie, zise ea cu glasu-i cristalin, cu tonalităţi egale. Era un nume care-i plăcea şi pe care şi-l alesese singură. Numele ei real, zicea ea, i-ar fi trădat legăturile regale şi ar fi pus-o în pericol, din cauza revoluţionarilor care, afirma ea, erau peste tot în Shanghai.

Cum metropola era plină de oameni care pretindeau că sunt descendenţi ai unor familii regale, era greu să fii impresionat de povestea lui Valerie, dar, ce e drept, ea avea ceva patrician. Nici unui străin din Shanghai nu-i plăcea să fie considerat un om obişnuit. Nu am condamnat-o mai mult decât mă condamnam pe mine însămi pentru faptul că îşi promova o imagine cât mai strălucitoare posibil. Valerie era cu un an sau doi mai mare decât mine, dar reuşea să pară mai tânără. Se îmbrăca mereu în alb, ca nevestele de ofiţeri din marina americană care-şi făceau

cumpărăturile la Hall and Holtz, şi imita accentul englezilor din clasa superioară. Folosea apă de colonie bărbătească, mirosind a lămâie verde şi busuioc, şi nu o vedeai niciodată fără şiragul ei de perle, despre care zicea că îi pune în valoare paloarea pielii.

Îi plăcea să dea impresia că era mai cinică decât în realitate, dar am descoperit că avea o fire foarte blândă. Deşi era strâmtorată, dădea bani cerşetorilor şi iubea copii, mai ales pe cei provenind din familii nevoiaşe. Nu mă prea dădeam eu în vânt după aerul ei de superioritate morală, dar avea o fire plină de bunătate, fapt care încuraja prietenia. Era ceva la Valerie care câştiga încrederea oamenilor şi îi făcea să se simtă în largul lor. Poate că asta se datora felului încrezător în care se mişca sau modului copilăresc în care accepta pe toată lumea cu care venea în contact, dar indiferent care ar fi fost motivul, nu puteai să păşeşti alături de ea fără să o iei de braţ sau să n-o iei de mână atunci când traversai strada.

Mari credea că vom deveni bune prietene şi, din dorinţa de a controla totul şi pe toată lumea, mă încurajă să devin iubita lui Valerie.

Astfel că Valerie a fost cea care mi-a făcut cunoştinţă cu jocurile pe care le practică femeile în dormitor. Şi cam atât reprezentau acestea pentru mine, doar nişte jocuri, cu care să-mi petrec în mod plăcut timpul în lungile după-amiezi

când Shanghaiul dormea. Valerie era prea blândă în pat ca să mă satisfacă, dar găseam alinare în atingerea ei şi nu am suferit niciodată de acele momente de singurătate pe care le trăisem după ce făceam sex cu bărbaţi. Pielea ei albă, osatura delicată şi aerul ei de fragilitate erau atât de feminine, încât nu mă puteam gândi la ea ca la o amantă, deşi în compania ei aveam întotdeauna parte de orgasme minunate. Cred că felul lui Mari de a face dragoste trebuie să fi fost, cu siguranţă, foarte diferit de cel practicat de Valerie. Îmi arătase odată un dildo din piele confecţionat pentru ea în India şi ţin minte că m-am gândit atunci că, dacă îi plăcea obiectul acela, cu atât mai mult trebuie să-i fi plăcut chestia adevărată. Când i-am spus asta, mi-a răspuns că ea era cea care îl folosea cu fetele care-i intrau în pat, şi niciodată invers. Valerie recurgea la un stil mult mai senzual de a face dragoste, care nu implica jucării. Îmi plăcea strania perversitate a acestui fapt, dar o puteam compara cu un masaj bun sau o farfurie de sushi. Ambele sunt lucruri plăcute, dar fără de care pot să trăiesc. Am descoperit că a face sex cu o femeie e ca şi cum ţi-ar fi poftă de carne şi ţi s-ar oferi, în schimb, o supă; nu mori de foame, dar nici nu e de ajuns.

Valerie nu era de acord cu mine cum că dragostea sexuală între femei e o perversitate. Zicea că ea credea că tot ce există în natură era, prin definiţie, firesc şi că Dumnezeu alesese ca ea

să fie aşa cum era.

În Ajunul Crăciunului, la câteva zile după prima mea întâlnire amoroasă cu Valerie, eram în căutare de distracţie şi am consimţit să împart cu Mari o fată-floare la un stabiliment care se numea Casa Satisfacţiei Sigure, unde clienţii bărbaţi, crezându-ne prostituate, ne tratară cu familiaritate, unul dintre ei spunând chiar că ne-ar fi luat pe amândouă în noaptea aia. Când aflară că eram acolo cu acelaşi gen de treabă ca şi ei, unii au fost amuzaţi, dar majoritatea s-au declarat scârbiţi. Nu am priceput niciodată de ce bărbaţii se simt atât de ameninţaţi de apetitul sexual al femeilor, când de alte feluri de lăcomie nu pare să le pese la fel de mult. Poate că asta contravine ideii lor că sămânţa dorinţei unei femei nu ar trebui să vină de la sine, ci să fie plantată de un grădinar priceput.

În ce mă priveşte, nu m-am simţit ruşinată niciodată de alegerile mele, dar recunosc că, de prima dată când m-am culcat cu Valerie, am pierdut ceva înrădăcinat în mine şi am devenit, în prezenţa ei şi a tuturor celorlalte femei cu care m-am culcat după aceea, o bună actriţă. Ştiam că Valerie era cinstită cu ea însăşi şi credincioasă propriei firi, pe când eu mergeam împotriva firii mele şi căutam consolare în lucruri false. Mi se părea neliniştitor şi am început să trăiesc sentimente de dezgust faţă de mine însămi. Nu voiam să sfârşesc ca Mari, răsfăţându-mă cu prea

mult din toate, fără să mă mai incite nimic. În orele de nesomn ale nopţii, o luam pe cărări ciudate, unde, deşi stăteam nemişcată, temeri fără nume îmi făceau inima să bată nebuneşte. Au existat momente în acele zile nesfârşite din Shanghai când am tânjit să fiu din nou alături de Natsuko şi Părere-de-Rău, fără să ştiu că, pe lângă distracţie şi senzaţional, exista un preţ mare care trebuia plătit pentru libertate. Când eram copil, voisem să sfărâm cele câteva bariere care mă ţineau. Ca adult, mă jeleam că nu mai rămăsese niciuna.

Însă, în ciuda presimţirilor mele rele, Valerie se dovedi a fi unul dintre cele mai bune lucruri din viaţa mea, cel puţin la acea vreme. Era interesantă şi generoasă şi îmi făcea plăcere tovărăşia ei calmă şi felul în care îşi croia, cu paşi uşori, drumul în viaţă. Cel mai bun aspect al faptului că faci dintr-o femeie iubita ta este că îţi devine confidentă intimă şi cea mai bună prietenă. Aşa a fost cu Valerie. Să facem dragoste nu era nimic mai mult decât un apetitiv la o nouă şedinţă de împărtăşire a confidenţelor şi un mod de a lega camaraderie. Nu se supăra că aveam şi alţi amanţi şi îmi spuse că planul ei era să se mărite cu un bogătaş, pentru ca astfel să nu-şi mai facă niciodată griji în privinţa banilor. Totuşi, în ciuda planurilor ei venale, Valerie avea ceva puritan. Şi, deşi îmi plăcea mult de ea, îmi era greu să o iubesc, pentru că aveam senzaţia că-şi păstrează o

parte din ea în rezervă.

Mă aşteptasem să o văd pe Mari la petrecerea de Crăciun de la Clubul American, dar ea nu-şi făcu apariţia. Era ciudat, căci ştiam că de-abia aştepta petrecerea. M-am gândit că poate era încă la Casa Satisfacţiei Sigure, unde o lăsasem dormind în braţele unei prostituate ca o păpuşă, care părea să o fi cucerit.

Mi-am petrecut ziua de Crăciun în pat, cu Valerie, revenindu-mi după excesele nopţii anterioare şi discutând despre cât de neobişnuit era ca Mari să rateze toată distracţia. Aşa că, după ce ne-am odihnit şi am mâncat o cină bună, eu şi Valerie ne-am dus la Central să vedem ce păţise. Am întrebat de ea la recepţie, unde mi se spuse că predase cheile fără să lase o adresă sau să dea o dată a reîntoarcerii ei. Era greu de crezut că ar fi plecat atât de brusc fără să îşi ia rămas-bun de la noi. M-am dus în camerele ei şi le-am găsit goale, nici urmă de lucrurile ei. Patul era făcut, cuvertura netezită, pernele umflate. Dulapurile goale miroseau a parfumul ei, dar în rest nu se mai vedea niciun semn că ocupase vreodată acel apartament de hotel. Până şi scândurile din lemn de cedru din sertarele ei dispăruseră. Numai o uşoară urmă de parfum sugera că Mari îşi petrecuse ultimii cinci ani în acele încăperi ordonate, care păreau la fel de anonime ca oricare alte camere neocupate de la Hotelul Central.

L-am luat la întrebări pe portarul hotelului, care-mi spuse că nu o văzuse pe Mari plecând, dar că ea îşi trimisese nişte prieteni după aceea să-i ia lucrurile. Nu a vrut să-mi spună cine erau acei prieteni, cu toate că i-am dat un bacşiş generos. Mi-am dat seama că era speriat şi nu l-am forţat. Nu era greu de ghicit ale cui erau numele pe care nu le putea zice.

Când m-am interesat la asociaţii ei coreeni, aceştia îmi spuseră că Mari plecase înapoi în India. O văzusem cu doar o zi înainte şi nu-mi zisese nimic despre plecarea din Shanghai. Ştiam că intenţiona să-şi revendice partea ei din clubul pe care-l deţineau ei şi să investească banii în nişte acţiuni despre care primise un pont. Nu m-am putut împiedica să nu simt că acest fapt se afla la rădăcina problemei şi asta mă nelinişti. Nu trecuse decât o săptămână de când îşi comandase o brăţară cu diamante la talentatul bijutier rus care lucra într-un mic atelier de pe aşa-numitul Nevski Prospekt[21]. Petrecuse mult timp să conceapă modelul şi îi dăduse în avans o mare sumă de bani. Părea puţin probabil să fi plecat fără bani sau fără brăţară.

Am aşteptat două zile înainte de a anunţa poliţia despre dispariţia ei. Nu mă aşteptam cu adevărat ca ea să îşi facă apariţia pe neaşteptate. Mi se

21 Bulevardul Nevski, faimos bulevard din oraşul rusesc Sankt Petersbug, situat lângă râul Neva, care străbate oraşul.

spuse că se vor face cercetări, dar poliţiştii subliniară faptul că la Shanghai oamenii veneau şi plecau după cum aveau chef. Cum predase camera de la Central de bunăvoie, nu puteau să facă mare lucru.

Valerie îmi zise să nu-mi fac griji. Îmi spuse că mai întâlnise femei ca Mari înainte şi că rareori acestea îşi fixau rădăcinile undeva. Probabil că se plictisise de Shanghai şi plecase, dornică să nu stârnească agitaţie. Nu puteam găsi consolare în perspectiva pe care o avea Valerie asupra acestei întâmplări. Şi asta pentru că, în primul rând, ea nu prea o cunoştea pe Mari, iar în al doilea rând, eu o cunoşteam pe Mari îndeajuns de bine ca să ştiu că încă era îndrăgostită de Shanghai.

Nu ştiu de ce m-a tulburat atâta dispariţia lui Mari. La urma urmei, nu simţeam decât un pic de ataşament faţă de ea. Însă chiar bănuiam că se întâmplase ceva rău în viaţa ei şi simţeam că, de-ar fi plănuit să plece, eu aş fi fost printre primii care ar fi aflat. Asta era neliniştitor şi, la rândul meu, poate că aş fi vrut ca şi ea să se intereseze de soarta mea, în caz că aş fi dispărut. Căci până la urmă există o astfel de obligaţie implicită în orice prietenie, de a le purta de grijă celor ce-ţi sunt prieteni.

După mulţi ani, într-o vreme când nu aveam nimic altceva de făcut decât să mă gândesc la trecutul meu, mi-am amintit că, la momentul dispariţiei lui Mari, ajunsesem la o răscruce în

propria-mi viaţă. Eram conştientă că aveam o fire neastâmpărată şi că, dacă era ca spiritul meu să rămână în esenţă bun, trebuia să preiau frâiele. Dar instinctul mă împingea să explorez acele umbre ale firii mele; am ales cărarea mai întunecată şi am uitat de Mari. Ar fi trebuit să nu renunţ atât de uşor la căutări, însă, aşa cum aveam să descopăr, indiferent ce aş fi făcut, nu ar fi ajutat la nimic, căci cred că Mari era moartă încă dinainte ca eu să raportez dispariţia ei.

M-am mai culcat doar odată cu asociatul coreean cu ochi vicleni al lui Mari. Ajunsesem să mă satur de brutalitatea lui şi de firea-i de ţăran, lacomă şi nesăbuită. Ca şi alţi amanţi pe care i-am ales din cauză că îmi aminteau de Kawashima, el se dovedi a fi, ca toate substitutele, o proastă imitaţie. Ştiam, fără să am nicio dovadă, că era răspunzător de dispariţia lui Mari şi după ce-am făcut amor, iar el băuse o treime dintr-o sticlă cu gin, l-am rugat să-mi povestească ce se întâmplase cu ea. Tot ce a vrut să-mi spună a fost că, poate, vreun fermier sărac avea să se aleagă cu o livrare mai mare de îngrăşământ de noapte decât cea pentru care se târguise şi că ar fi fost înţelept din partea mea să o uit pe Mari şi să nu mai pun întrebări în legătură cu ea.

Mari strânsese datorii imense la pariuri şi le ceruse coreenilor ei să i le plătească, din profitul clubului. Poate cât ameninţase pe fraţi că o să le dea în vileag afacerile ilegale şi devenise o

pacoste pentru ei. Era foarte probabil ca, în loc să-i dea voie lui Mari să-şi recupereze banii şi să continue să se bage în afacerile lor, ei să o fi omorât şi să fi scăpat de cadavrul ei.

Pe vremurile acelea etosul din Shanghai era de aşa natură, încât nu am fost peste măsură de surprinsă. Ştiam că, în decurs de câteva săptămâni, Mari avea să fie cu desăvârşire uitată. Mă înspăimânta să mă gândesc că, dacă supăram pe cine nu trebuia, ce i se întâmplase ei aş fi putut cu uşurinţă să păţesc şi eu. Şi era tragic ca Mari, care în timpul vieţii fusese atât de greu de mulţumit şi atât meticuloasă, la modul obsesiv, în privinţa curăţeniei, să sfârşească amestecându-şi sângele cu tina pişcătoare la miros a solului obţinut din îngrăşământul de noapte din Shanghai. Am visat-o zăcând pe fundul unui lac, cu păru-i negru încâlcit printre ierburi, cu ochii ei mari translucizi şi deznădăjduiţi.

Poate că ar fi trebuit să părăsesc Shanghaiul atunci, când încă îmi mai era frică şi mai puteam fi uimită de ceva. În loc de asta, mi-am cumpărat un mic revolver cu mâner din sidef şi, deşi mă simţeam un pic ruşinată că nu insistasem să i se facă dreptate lui Mari, mi-am văzut de viaţa mea. Mi-am petrecut următoarele câteva zile în compania opiului şi a unei varietăţi de bărbaţi banali şi am consimţit să merg cu Valerie la petrecerea de revelion de la Cathay Hotel.

Când am ajuns în splendida sală de bal de la Cathay, acesta era plină până la refuz cu lumea bună din Shanghai, orchestra era în toiul unui *swing,* iar eu şi Valerie eram nevoite să ţipăm una la alta ca să ne înţelegem. Solistul, un puşti chinez, cu pantofii lustruiţi la perfecţie, semănând cu păpuşa unui ventriloc aşa cum era îmbrăcat, în frac occidental şi cu cravată, cânta cu prea mult sentiment o melodie despre lună şi dragoste. Părul îi era pieptănat lins spre spate, lucios şi el, ca să se potrivească cu pantofii, şi ţin minte că am observat că era machiat. Uriaşa sală de bal era împodobită într-un stil extravagant cu sute de luminiţe înşirate în jurul oglinzilor înalte din podea până-n tavan, montate în rame din ipsos ornat. Ghirlande din crini albi decorau stâlpii de malahit care sprijineau cupola din tavan a enormei încăperi, în care nu rămăsese niciun locşor neînfrumuseţat.

Localnici, ruşi albi, britanici, desigur, şi destul de mulţi japonezi, care păreau uimiţi de toate, stăteau la coadă la bar şi se înghesuiau pe ringul de dans. Erau acolo vedete de la noile studiouri de film, îmbrăcate în rochii de seară din satin şi purtând bijuterii false spectaculoase, cu ochii negri ca cerneala pe chipurile pudrate în exces. Marinari americani în uniforme albe, ce păreau prea mici pentru trupurile lor voinice, se înălţau cu câteva capete deasupra tuturor celorlalţi. Chinezoaice şi rusoaice frumoase îşi etalau

rochiile de import şi părul proaspăt coafat permanent, lângă amanţii lor gangsteri. Erau acolo, de asemenea, încercând să pară că se distrau, evreii ruşi cu ochi trişti, care beau prea mult şi prizau tutun. L-am văzut pe directorul de la Venus Cafe, însoţit de superbul său amant pe jumătate francez, pe jumătate chinez, şi de fata care îmi coafase părul în acea după-amiază, la salonul de frumuseţe din concesiunea franceză.

După ce am băut două pahare de vodcă şi aproape o sticlă de şampanie cu Valerie şi alte câteva persoane, pe care le agăţasem la barul de la Central, mă simţeam plină de viaţă şi eram dornică de distracţie. În grupul nostru se afla neamţul cu piele rozalie care fusese în piscina de la Shanghai Club. De data asta, era cu o chinezoaică îmbrăcată într-un *cheongsam* strâmt, auriu, la fel de strălucitor precum crapii norocoşi ai lui Natsuko. Cei doi coreeni ai lui Mari ni se alăturară, împreună cu noul lor asociat, un rus mic şi gras care fuma ţigară de la ţigară şi avea obiceiul de a-şi lustrui chelia cu mâna la fiecare câteva minute. Aceştia beau whisky din malţ şi flirtau cu Valerie, care arăta minunat în rochia de seară din şifon alb, ca un nor, pe care şi-o cumpărase la Cairo în vremurile când avea mai mulţi bani. Şi eu alesesem şifonul, dar al meu era verde ca marea şi asortasem la el pantofi argintii. În păr aveam o floare de glicină din mătase şi purtam inelul cu piatra lunii pe care mi-l dăruise

Mari. Valerie zicea că nu mă văzuse niciodată mai frumoasă.

Se făcuse deja seara târziu când am observat un soldat japonez, mai înalt decât restul, care se sprijinea de un stâlp, holbându-se la mine. Avea un cap imens, mustaţă deasă, dreaptă, şi purta cizme înalte cărora nu le-ar fi stricat să fie lustruite. Era îmbrăcat în uniformă de ofiţer japonez de front, cu haina atârnată pe umeri, în stil american. În ciuda înghesuielii, în jurul lui părea să fie un spaţiu liber, ca şi cum oamenii nu ar fi ţinut să stea prea aproape de el.

Din motive pe care nu mi le mai amintesc acum, m-am dus la el şi m-am prezentat drept prinţesa Perla Orientului. Poate că am vrut să-l impresionez, să ies în evidenţă printre oaspeţii strălucitori din seara aceea de la Cathay. Era ceva neobişnuit pentru mine să fac aşa ceva, pentru că întotdeauna voiam să fiu acceptată ca fiind o adevărată japoneză, mai ales când mă aflam în prezenţa lor. Ajunsesem să dispreţuiesc firea servilă a chinezilor, cu care rareori recunoşteam că mă înrudesc. După cum reieşi mai apoi, nu ar fi contat sub ce formă m-aş fi prezentat. Căpitanul Tanaka Takayoshi ştia deja cine eram. Cunoştea toată lumea importantă sau interesantă din Shanghai, aşa cum era de aşteptat din partea directorului Serviciului Secret japonez din oraş. Auzisem de sosirea lui cu câteva luni înainte, dar nu-l întâlnisem. Se învârtea în alte cercuri decât

mine, iar eu evitam, intenţionat, oficialii japonezi, temându-mă ca nu cumva Kawashima sau Kanjurjab să afle pe unde eram.

Tanaka a făcut rost de o masă pentru noi şi am băut şi am flirtat tot restul serii. Destul de des, câte cineva venea la masă şi îi mulţumea pentru vreun favor sau îi cerea părerea în legătură cu ceva. Mi-am dat seama că era considerat o persoană importantă şi m-am bucurat că mă aflam în compania lui. Am fost uimită să descopăr că ştia despre viaţa mea în casa lui Kawashima şi de căsătoria mea cu Kanjurjab. Era amuzat şi impresionat de fuga mea din Mongolia şi îmi spuse că mă urmărea de câteva luni, ştia unde locuiam şi credea că vila mea era prea izolată pentru o japoneză care trăia singură. Mi-a făcut plăcere faptul că mă considera japoneză. I-am spus că rareori eram singură, iar el m-a aprobat din cap, ca un cunoscător. Eram tulburată că ştia atât de multe despre mine, când eu nu aveam nici cea mai mică bănuială că eram supravegheată.

Eram atât de fascinată de el, că am lăsat-o pe Valerie singură şi i-am permis lui Tanaka să mă ducă acasă cu maşina pe care o conducea chiar el. Eram sigură că mă dorea, dar oricât am încercat în acea primă noapte să-l ademenesc în patul meu, el mă refuză pe motiv că nu era egalul meu din punct de vedere social, căci eu eram prinţesă, iar el era un om de rând. Bău sake cu mine şi îmi spuse să fiu mai prevăzătoare. Mi-a sugerat să-mi

zăvorâse uşile şi să iau în considerare ideea de a mă muta înapoi la Central.

— Chinezii sunt precum o mie de muşte care zumzăie peste tot cu insurecţiile lor enervante, zise el. Dacă vor continua, o să le dăm o lecţie pe care n-o vor uita, dar ar trebui să fii atentă.

Îmi lăsă cartea lui de vizită şi îmi spuse că, dacă mă putea ajuta vreodată cu ceva, va considera asta o onoare.

Multe zile după întâlnirea noastră, nu mi l-am putut scoate din minte şi nici n-am putut uita parfumul lui, cald ca o gutuie coaptă. Îmi aminteam că nu zâmbise nici măcar o singură dată în timpul petrecut împreună, deşi îi simţisem aprobarea. Eram nespus de atrasă de el şi faptul că era spion mă incita foarte mult. Am aşteptat cât de mult am putut ca el să ia legătura cu mine, dar până la urmă am luat chestiunea în propriile mâini. Cred că dacă n-o făceam, Tanaka nu ar fi venit la mine din proprie iniţiativă şi ar fi putut să treacă o veşnicie înainte ca dorinţa lui să învingă acel snobism de clasă răsturnat. Valerie îmi spuse că mai bine m-aş lipsi de prietenia unui om ca Tanaka. Dar eram cu îmbucătura între dinţi şi, apoi, ce ştia ea despre el, la urma urmei?

Amintindu-mi de oferta lui Tanaka de a mă ajuta în caz de nevoie, l-am sunat la apartamentul lui şi l-am întrebat dacă aş fi putut împrumuta de la el o sută cincizeci de dolari americani. Mi i-a dat fără nicio ezitare. M-am oferit să îi restitui în natură, în

patul lui, dar nu a vrut să audă de aşa ceva. Aşa că am pus la cale un plan prin care nu numai că urma să-l seduc, dar să-l şi eliberez de limitele de clasă socială pe care şi le impusese. Eram amândoi la fel – şi acum ştiu, privind în urmă, cât de periculoasă poate fi o astfel de unire. Un sfânt şi un păcătos îşi fac foarte bine unul altuia, dar doi păcătoşi formează o combinaţie volatilă. Ar fi fost mai bine dacă nu ne-am fi cunoscut niciodată, căci odată ajunşi împreună, nu exista nicio modalitate să putem supravieţui intacţi după această ciocnire.

Am început să-i dau telefon zilnic, întotdeauna cerând bani, pe care nu mi-i refuza niciodată. Sumele pe care le împrumutam deveneau din ce în ce mai mari, până când într-o zi îmi spuse că va trebui să aştept un pic, deoarece nu avea atâţia dolari asupra lui. I-am spus că eu aş fi putut aştepta o veşnicie, dar că el nu era nevoit să o facă.

— Tanaka, oi fi eu prinţesă, dar sunt şi o femeie care are nevoie de protecţia ta. Vezi şi tu cât de mici sunt mâinile mele în comparaţie cu ale tale, trupul tău l-ar putea lăsa fără suflare pe al meu fără niciun efort. În timp ce eu sunt slabă, tu eşti puternic. Cum poţi nega această compatibilitate, când ea este atât de evidentă?

Mi-am scos rochia şi am lăsat-o să cadă pe jos. Apoi m-am întors cu spatele la el, m-am aplecat şi mi-am desfăcut micile catarame de la pantofii cu

barete la glezne, astfel încât am rămas în picioarele goale având pe mine doar portjartierul şi nişte ciorapi transparenţi pe care mi-i dăruise Valerie de Crăciun. Erau atât de fini, că atunci când i-am desfăcut din clamele cu care erau prinşi, îmi alunecară în josul picioarelor, ca nişte şerpi de mătase, şi îi smulseră lui Tanaka un suspin. M-am aşezat pe patul lui şi i-am spus că trebuia să mă ia sau îi voi fi pentru totdeauna datoare, lucru la care nu ar trebui să fie supusă o prinţesă, mai ales din partea unui om de rând. Nu sunt sigură dacă goliciunea mea sau apelul la onoarea sa a fost ceea ce l-a determinat, până la urmă, să pună capăt duelului nostru. Însă sub plasa contra ţânţarilor, care mirosea a camfor, Tanaka mă luă pentru prima oară.

Era un bărbat uriaş în toate privinţele, îi plăcea sexul la fel de mult ca şi mie şi în focul pasiunii putea fi crud şi tandru, stăpân şi sclav, niciodată temându-se să nu mă rănească, niciodată temându-se că ar putea fi prea blând. Pielea lui avea gust de lămâie şi sare şi îmi plăcea felul în care îmi aluneca printre degete părul lui negru.

Era secretos şi curajos şi îi plăcea la nebunie pericolul de dragul pericolului. Setea lui de informaţii era nesfârşită, avea o memorie atât de extraordinară, încât niciodată nu uita vreun nume sau vreo dată şi îşi putea aminti conversaţiile cuvânt cu cuvânt. Îmi găsisem perechea, dar mult prea târziu în viaţă ca să mă mulţumesc cu un

singur bărbat ori să fiu capabilă să-mi asum un rol subordonat în viaţa lui. În afară de asta, îmi lăsasem o mare parte din inima mea în trecut, lui Yamaga, şi îmi jurasem să nu mai iubesc niciodată.

Preferinţele sexuale ale lui Tanaka nu cunoşteau nicio limită, cu excepţia celei a genului. Nu făcuse niciodată dragoste cu un bărbat, chiar dacă îi plăcea când mă costumam aşa. Îi plăcea de mine goală, îi plăcea de mine îmbrăcată în mătase, îi plăcea de mine în haine de băiat, în haine de fată, pe tocuri şi, mai ales, în cizme. Vizita în mod regulat o prostituată cantoneză dintr-un bordel, unde dădea şi petreceri private pentru prietenii asemenea lui. Se zvonea că femeia era micuţă de statură şi că avea cele mai mici picioare legate din Shanghai, dar ea îl putea satisface nu doar pe el, ci şi pe oricât de mulţi prieteni ai săi ar fi vrut el să-i răsfeţe. Fetele cu picioare legate nu erau de obicei pe gustul bărbaţilor japonezi, dar, din experienţa mea, ideea unei femei transformată din punct de vedere fizic pentru a plăcea unui bărbat le măreşte acestora apetitul. Gândiţi-vă la chipul pictat al gheişelor, ale căror buze roşii, semnificând pasiunea, ar putea fi contrazise de buzele lor palide de la natură, sau la ochii întunecaţi, daţi cu creion, ai concubinelor, care mimează dorinţa sexuală.

După acea primă oară de sub plasa contra ţânţarilor, din camera puţin mobilată care mirosea

a camfor, am început să petrecem mai mult timp împreună şi, deşi cizmele lui Tanaka nu erau întotdeauna lângă patul meu, asta nu conta, de vreme ce niciunul dintre noi nu îi era credincios, din punct de vedere sexual, celuilalt. Nu-mi păsa deloc de infidelităţile sale, iar Tanaka, în afară de vreo ieşire ocazională de gelozie, nu părea să fie deranjat de aventurile mele.

Pentru mine, el reprezenta combinaţia de iubit şi protector pe care o căutasem toată viaţa. Cred că pentru Tanaka eu eram o forţă a naturii care pur şi simplu punea stăpânire pe el. Iar acest lucru a creat între noi o formă de loialitate care avea legătură, cumva, nu doar cu relaţia dintre noi doi, cu felul în care ne purtam unul faţă de altul, ci şi cu Japonia însăşi şi cu ambiţiile sale. Ne consideram amândoi copiii noii Japonii, acea Japonie care avea să cucerească lumea şi să împartă cu noi respectul şi privilegiile care vin odată cu puterea.

Valerie începu să se îndepărteze de mine, deoarece nu-l plăcea pe Tanaka. Însă eram atât de captivată de el, că am lăsat-o să plece fără să mă împotrivesc în vreun fel. Era prima oară în viaţa mea când aveam un bărbat care mă accepta şi mă cunoştea aşa cum eram. Credeam că, indiferent ce s-ar fi întâmplat în vieţile noastre, ceea ce era între noi nu avea să se sfârşească niciodată.

În acele ameţitoare luni de început ale relaţiei noastre, făceam adesea sex de mai multe ori pe zi.

Uneori, împărţeam o amantă sau mergeam fiecare pe drumul său câteva zile, pentru a reveni împrospătaţi. Am devenit din ce în ce mai apropiaţi, fără obişnuitul sentimentalism care vine odată cu o asemenea intimitate, şi am ajuns să aflu că latura întunecată a caracterului lui Tanaka era la fel de nestăpânita ca a mea. Îi plăcea să asculte despre aventurile mele, dar destul de des exista câte un amant care-i stârnea mânia şi îi provoca una dintre lungile sale bosumflări. Atunci amenința că o să pună ca bărbatul respectiv să fie omorât, dacă nu renunţam la el, şi uneori eram tentată să nu renunţ, doar ca să văd ce s-ar fi întâmplat, dar nu am ajuns niciodată atât de departe. În ciuda abaterilor noastre, pasiunea dintre noi părea nelimitată, iar loialitatea noastră de nezdruncinat. Înainte de a-l întâlni pe Tanaka, minciunile erau pentru mine ceva obişnuit, dar dacă-l minţeam pe el mă simţeam de parcă m-aş fi trădat pe mine însămi. Nu exista nimic în legătură cu care să nu pot fi sinceră cu el. Era o persoană care înţelegea binele şi răul din mine şi căruia îi plăceau ambele laturi ale caracterului meu. Însă am ştiut întotdeauna când mă minţea, pentru că atunci stătea nemişcat şi mă privea drept în ochi, ceva ce oamenii nu fac, de obicei, în mod obişnuit atunci când stau de vorbă.

Relaţiile lui Tanaka la Shanghai erau nenumărate. Avea acces în locuri în care nu mai fusesem niciodată şi era tratat cu foarte mult

respect oriunde mergea. Nu ţin minte să fi avut prieteni apropiaţi, dar avea atât de multe cunoştinţe, încât dădea impresia că era o persoană populară. De fapt, oamenii se temeau de Tanaka şi nu se simţeau în largul lor în prezenţa sa. El găsea alinare în parteneriatul nostru. Eram singurul lui prieten adevărat şi îi făcea plăcere să se fălească cu mine.

Ne duceam la meciurile de box de la Sokols, clubul sportiv rusesc, să ne uităm la tinerii frumoşi care-şi concentrau forţa şi îndemânarea unul împotriva celuilalt în arenă. Preferam boxul sumo-ului, căci adversarii erau mai chipeşi, publicul mai interesant şi mirosul de vodcă şi sânge de-a dreptul îmbătător. A venit şi Valerie cu noi o dată, dar detesta ceea ce ea numea „cruzimea" acestui sport şi ştiam că nu se prea dădea în vânt după compania lui Tanaka. Ca şi Mari, Tanaka era înnebunit după cursele de cai şi mă ducea la clubul hipic din Shanghai, de pe şoseaua Nanking. Îi plăcea mai mult acesta decât cel situat dincolo de parcul Hangkou, pe care îl preferase ea. În majoritatea cazurilor pierdeam bani, dar în acele ocazii în care câştigam, sărbătoream asta cu sex şi şampanie. Uneori, ne duceam la Clubul Ambasador şi invitam pe toată lumea pe care o consideram importantă să bea cu noi până la ziuă. Tanaka plătea fetele de la cabaret să se culce cu oaspeţii săi în cămăruţele întunecate aflate la etajul clubului luxos decorat.

Beam la popota ofiţerilor lui, unde se servea numai sake din cel mai bun şi partenerii noştri de jocuri de noroc erau aroganţii tineri ofiţeri din clica lui Hirohito.

Lui Tanaka îi plăcea foarte mult mâncarea bună şi mă ducea în localuri din cartierul chinezesc, unde aceasta era gătită cu veneraţie. Pentru preţul cuvenit, puteai să mănânci omletă din larve de orez sau mistreţ sălbatic capturat în pădurile de lângă Kyōto, înăbuşit în miere provenită de la albine care se hrăniseră cu trifoi alb. Mâneam nişte bomboane minunate cu migdale şi sirop de pere şi încheiam invariabil banchetul cu o supă din iarbă sărată sau castane. Bucătarii erau grozavi, dar trebuie recunoscut faptul că chinezii, cu nemaipomenita lor poftă de mâncare, sunt aceia care excelează în arta gastronomică.

Pe acele străzi înguste din cartierul chinezesc, unde se auzea tot timpul zăngănitul pieselor de mah-jong, unde la uşile caselor aglomerate cântau cinteze domestice şi rufele erau puse la uscat pe culmi întinse între case, Tanaka începu să mă prezinte reţelei sale de aşa-zişi spioni, care în realitate erau bătăuşii şi hoţii din cartier.

Lângă Poarta Longevităţii, într-o casă cu înfăţişare sărăcăcioasă, am cunoscut o bătrână zbârcită căreia i se spunea Mama. Băieţii ei erau o legiune, deşi nu de acelaşi sânge cu ea. La o singură înclinare a capului Mamei, ei executau orice ordin pe care l-ar fi dat Tanaka. Mama purta

întotdeauna o eşarfă pe cap, legată cu un nod la ceafă, şi o jachetă vătuită, prost vopsită, ca să o apere la piept, despre care zicea ea că era şubred. Tanaka spunea că purta eşarfa pentru că era cheală şi că jacheta era căptuşită cu bani.

Ea îi zise lui Tanaka că eram frumoasă ca jadul, dar că firea îmi era făurită din fier. Spuse că îi aduceam aminte de ea însăşi când era tânără şi spera că mă voi bucura în viaţă de norocul de care avusese şi ea parte. Era greu de imaginat că fusese vreodată o frumuseţe şi nu mi-a plăcut să fiu asemănată cu ea. Detestam ideea îmbătrânirii şi nu-mi dădeam niciodată voie să meditez prea mult la propria-mi mortalitate. Nu te poţi bucura de tinereţe decât dacă te aperi de gândul că o vei pierde. În orice caz, era evident că se trăgea dintr-un mediu de ţărani şi, precum un fruct neudat, cele de felul ei se usucă încă de când sunt pe ramură.

Mama era proprietara câtorva case din cartier, iar într-una dintre ele ţinea fete de pe la sate, pe care le vindea în funcţie de înfăţişarea lor. Dacă erau urâte, ajungeau chelneriţe muncite din greu prin ceainării, iar dacă erau frumoase, ajungeau prostituate. Tanaka putea să aleagă gratis şi uneori alegea una cu înfăţişare comună în detrimentul uneia frumoase.

Pe măsură ce am devenit din ce în ce mai implicată în toate aspectele vieţii sale, zilele mele negre se împuţinară şi nevoia mea de a mă proteja

de plictiseală dispăru. Astfel încât mi se părea ciudat că visele mele, pe vremea aceea, erau despre pământul pe care stăteam, care se prăbuşea în apă, lăsându-mă să plutesc pe un cer atât de tăcut, că-mi puteam auzi bătăile inimii.

După ce Tanaka află mai multe despre firea mea şi descoperi că-mi putea încredinţa orice secret, îi trecu prin minte că aş fi fost un spion bun şi, nu după multă vreme, eu eram cea care îi transmitea Mamei ordinele sale şi cea care-i cunoştea după nume pe băieţii ei. Într-un efort de a mă face şi mai utilă, mă trimise la cea mai bună şcoală de limbi străine din Shanghai, ca să-mi perfecţionez engleza. Mă trecu pe statul de plată al Serviciilor Secrete şi, la rugămintea mea, aranja să iau lecţii de zbor. Astfel, am ajuns să-mi îndeplinesc ambiţia de a pilota un avion, pe care o aveam încă de când zburasem prima oară, de la Tokio la Port Arthur, cu Kawashima şi Nobu. Îmi doream ca Nobu să mă fi putut vedea pilotând, ca să fie nevoit să îşi înghită cuvintele.

Sub tutela lui Tanaka, am învăţat repede meserie. Am aflat cum să mă aşez într-un restaurant astfel încât să pot auzi conversaţiile purtate la trei mese distanţă şi cum să mă ascund în toalete, unde obţineam adesea informaţii surprinzător de utile. Am devenit pricepută în a lega prietenii cu tot soiul de oameni, cum ar fi indiscretele neveste ale ofiţerilor superiori din marina americană, cărora li se părea tare boem să

fie prietene cu mine. Le curtam la barul de la Hotel Palace unde, plictisite de cumpărături, se adunau să bea gin roz sau cocteilurile care arătau scârbos, garnisite cu atât de multe fructe, că semănau mai mult a mâncare decât a băutură.

În general, se părea că îi admirau pe japonezi, aspirau să fie ca aristocraţii britanici şi se gândeau la chinezi numai în termeni de servitori şi negustori. Pălăvrăgeala lor era despre haine şi parfumuri şi despre aventurile colegilor ofiţeri ai soţilor lor. Vorbeau despre locurile unde erau trimişi la post şi despre ce se discutase la popotă cu o seară înainte. Libere să fie ele însele, spre deosebire de soţiile japoneze, profitau din plin de situaţia lor de femei emancipate, făcând şi spunând ce voiau, ajungând, chiar, să îşi ridiculizeze soţii una faţă de alta.

Tanaka zicea că, indiferent cât de inofensivă părea o informaţie, ea putea fi importantă şi putea conduce la lucruri mai mari. Ţinea un dosar în care avea notat cine era infidel, cine se droga, cine paria peste posibilităţi. Îi îndatora pe oameni, plătindu-le datoriile sau făcându-le rost de cele mai bune fete ori chiar de cei mai buni doctori, atunci când era nevoie de un avort sau de un tratament. Părea că toată lumea îi era datoare cu un favor sau dorea să-i câştige tăcerea. Îmi spuse că asta era o poziţie periculoasă, căci nimănui nu-i place ca secretele sale să fie la discreţia altora sau să fie dator, dar că asta făcea din el un bun spion

şi că-i plăcea să trăiască periculos.

Era anul 1931, aveam în jur de douăzeci şi cinci de ani şi mă bucuram de viaţa mea la Shanghai. Aveam un iubit, un salariu şi o profesie nouă şi fascinantă. Lucrurile mergeau bine când, din senin, într-o bună zi, superiorul din nord al lui Tanaka, colonelul Doihara, solicită ca eu să mă prezint la el, la Tianjin, în trei zile. Zise că are o misiune pentru mine, pentru care doar eu eram calificată, una prin care puteam, în caz de reuşită, să înlesnesc înaintarea Japoniei în nord-estul Chinei. Trebuia să fiu pregătită să rămân în Tianjin atât cât era necesar pentru îndeplinirea misiunii şi aveam nevoie, zicea el, de haine potrivite ca să mă amestec în cea mai înaltă societate.

Tianjin era locul de naştere al împărătesei chineze Wan Rong. Auzisem că era un oraş interesant şi eram dornică să merg. Împăratul Puyi, exilat din Oraşul Interzis, îşi stabilise acolo reşedinţa. Trăia, împreună cu soţia sa, sub controlul japonezilor, în condiţii mai limitate decât era obişnuit. Nu era greu de ghicit că referirea lui Doihara la „cea mai înaltă societate” însemna Puyi şi soţia lui, Wan Rong, „cea cu înfăţişare minunată”.

Tanaka îl ura pe Doihara, care punea întotdeauna sub semnul întrebării uriaşele cheltuieli pretinse de biroul din Shanghai. Nu voia să mă lase să merg, dar nu putea încălca ordinele

superiorului său şi, în silă, făcu pregătirile necesare pentru călătoria mea în nord. Era foarte agitat şi îmi zise că ştia că Doihara va încerca să mă seducă şi că nu putea suporta acest gând. I-am promis că n-o să mă culc cu Doihara, dar nu a fost mulţumit şi m-a pus să jur pe prietenia noastră că nu o să fac din colonel amantul meu.

Cu toate astea, eram încântată că Doihara mă recunoştea drept unul dintre agenţii săi şi îmi oferea o slujbă a mea, care nu-l implica pe Tanaka. Era un pas înainte pe drumul acceptării mele depline ca fiind o adevărată fiică a Japoniei. Mi-am făcut bagajele cu grijă, alegând în majoritate haine occidentale, precum şi o ţinută orientală cu care, în ciuda jurământului pe care i-l făcusem lui Tanaka, plănuiam să-l seduc pe Doihara.

Vișine și miere de salcâm

Am zburat spre Tianjin pilotând eu însămi aparatul, făcând schimb la panoul de comandă cu un tânăr pilot japonez, pe care-l întâlnisem prima oară pe vremea când luam lecţii de zbor. Era un amant ocazional de-al meu, un bărbat spiritual şi arogant, a cărui companie îmi făcea plăcere, căci nu voia nimic altceva decât sex în schimbul căruia era dispus să-mi facă favoruri. În cabină era frig şi ne încălzeam luând regulat câte o duşcă dintr-un termos cu ceai fierbinte, îndoit cu sake. După un zbor fără incidente am aterizat în oraşul Tianjin cu

o zi înainte de cea în care mă aştepta colonelul. Tanaka mă învăţase că elementul surpriză îţi creează un avantaj şi aveam un plan care, credeam eu, nu numai că avea să-l intrige pe Doihara, dar avea să şi etaleze priceperea mea de a mă deghiza şi de a induce oamenii în eroare.

Hotelul la care Tanaka făcuse rezervare pentru mine era la o scurtă distanţă de parcurs cu maşina faţă de sediul lui Doihara. Era un hotel masiv cu patru etaje, construit pe ruinele unei vechi case de comerţ cu pretenţii de grandoare occidentală. Avea un portar cu înfăţişare demnă, personal chinez în uniformă, covoare indiene şi o lumină destul de obscură. Pe aceeaşi stradă se afla un Country Club, un local imens condus de englezi, care egala Shanghai Clubul atât ca stil, cât şi ca lux. Bineînţeles, chinezilor nu le era permisă intrarea, dar am auzit că se făcea excepţie pentru Puyi şi soţia lui, datorită rangului lor. În timp ce se bucura de ospitalitatea clubului, marele împărat nu era tratat cu prea mult respect, ci cu o atitudine vecină cu insolenţa, pe care chiar şi cei mai de jos englezi sunt capabili s-o adopte în faţa chinezilor care le sunt superiori.

Tianjin era un oraş elegant, cu restaurante, pieţe şi teatre bune şi cu o filială a lanţului de magazine Laidlaw and Company care era aproape la fel de bine aprovizionată ca firma-mamă din Shanghai. Marele magazin de lux era unul dintre

preferatele lui Puyi şi se făcea vinovat de ridicolele sale veşminte occidentale, care cuprindeau jachete şi pantaloni de golf din tweed, ca şi sacourile scurte, crăpate în spate în două cozi, pe care împăratul le purta cu pantaloni în dunguliţe şi cravate din mătase. Existau magazine pe Bulevardul Victoria şi chiar şi un hipodrom, dar oraşul nu avea atmosfera îmbătătoare a Shanghaiului, nici puterea de a le insufla locuitorilor să-i senzaţia că trăiau în centrul lumii. Avea, totuşi, o comunitate internaţională, cu fabrici străine şi, de asemenea, cu trupe străine. Erau spectacole de operă Pekin şi oraşul se mândrea cu un cinematograf modern, precum şi cu obişnuitele bordeluri şi localuri unde se consuma opiu.

Eram entuziasmată de aventura care mă aştepta la Tianjin, dar ţineam minte, în sinea mea, ultima conversaţie avută cu Tanaka, înainte să plec din Shanghai. Generos ca întotdeauna, îmi dăduse bani şi mă sfătuise să nu-i încredinţez lui Doihara informaţii personale pe care mai târziu le-ar fi putut folosi împotriva mea.

— Ar trebui să trimit un însoţitor cu tine, Yoshiko, nu m-aş încrede în colonel în legătură cu nicio femeie, darămite cu una atât de frumoasă ca tine.

Ştiam că gelozia sa avea de-a face mai mult cu rangul superior al lui Doihara, decât cu sentimentul de posesie asupra mea. Dar îmi

propusesem să-i ascult sfatul de a fi atentă să nu-i dezvălui prea multe colonelului.

Am fost foarte pretenţioasă în legătură cu camera pe care am ales-o şi i-am pus să-mi arate vreo trei înainte de a mă instala în cea cu cel mai mare pat şi cu cele mai moi covoare. Avea o baie surprinzător de bine dotată, cu robinete mari din bronz şi o cadă din lemn, cu pereţii foarte groşi. Principalele camere de primire, deşi slab luminate, aveau lămpi electrice, dar dormitoarele şi holurile, încă neelectrificate, erau cam întunecoase. Existau lămpi cu ulei pe noptiere, lumânări în baie şi un imens felinar de vânt aşezat pe un cufăr, la piciorul patului. Cufărul era sculptat cu libelule atât de veridice, încât mai că le auzeai bătăile aripilor, în timp ce planau deasupra unor crini la fel de realist executaţi. Am deschis capacul şi un miros persistent de eucalipt îmi îmbătă simţurile, îmi aminti de Shimako, căci ea îl folosea în cuferele în care-şi ţinea rufăria şi purta adesea în păr mirosul parfumului împrumutat de la lenjeria de pat. M-am rugat să nu o visez pe Shimako în noaptea aceea, căci visele cu ea îmi răpeau întotdeauna din fericire. Având în minte obiceiul ei, am parfumat aşternuturile cu esenţa de crizantemă, care era preferata mea, şi m-am dat cu puţină pe la ceafă şi pe la încheieturile mâinilor. Am trimis un servitor să-mi cumpere vişine şi miere de salcâm şi nişte lumânări din ceară de albine, care să

îmblânzească lumina albastră dată de lămpile cu ulei. Îmi adusesem şampanie şi sake şi nişte ţigări din acelea ruseşti, negre, perfecte pentru a fi fumate noaptea.

După ce am dormit vreo oră, mi-am făcut baie şi m-am îmbrăcat într-o robă lungă, specifică unui domn chinez de rang mijlociu. Mânecile-i lungi îmi acopereau mâinile atât de evident femeieşti, în vreme ce gulerul se încheia suficient de sus încât să-mi mascheze gâtul subţire. Mi-am îndesat părul într-o tocă şi, cu excepţia unui *obi* cu care-mi legasem strâns sânii, nu mai aveam nimic pe dedesubtul veşmântului lărguţ.

Portarul hotelului se uită cercetător la mine când am urcat în maşina chemată în numele prinţesei Perla Orientului din familia Su, titlul sub care zisese Doihara că trebuia să mă afişez în Tianjin. Cum luna nu se vedea nicăieri, cerul era negru ca un creion *kohl.* Nicio stea nu ne lumina drumul, doar farurile palide ale maşinii aruncau două raze de lumină pe şoseaua dreaptă.

Tanaka îmi spusese că Doihara era extrem de ambiţios şi că de obicei lucra până seara târziu la sediul Serviciilor Secrete din Tianjin. Era neobosit în urmărirea succesului şi, datorită relaţiilor sale din Manciuria, era cunoscut jurnaliştilor occidentali drept „Lawrence al Manciuriei”. Ceea ce însă nu-mi spusese era că Doihara, chiar dacă nu părea cu adevărat chipeş, era un bărbat cu o înfăţişare puternică, avea o descendenţă înaltă şi

însuşi împăratul Hirohito îi acorda încrederea sa. Presupun că Tanaka nu voise să mi-l prezinte pe superiorul său ca fiind un bărbat impresionant, ştiind că astfel de vigoare şi influenţă mă va atrage. Colonelul Doihara avea reputaţia nu doar de afemeiat, ci şi de bărbat care nu se dădea în lături de la nimic pentru a obţine ceea ce dorea. Ştiam că aveam să-mi încalc în curând promisiunea făcută lui Tanaka, dar, cu puţin noroc, el nu urma să afle vreodată, iar promisiunile nu sunt decât nişte simple convenienţe pentru a uşura cărarea prin viaţă. Nu am smuls niciodată nimănui vreo promisiune şi nu le-am acordat nicio valoare în cadrul relaţiilor sau al negocierilor.

Pentru a spori senzaţia de mister şi de senzaţional pe care voiam să i-o dau colonelului, am sosit la sediul său exact când bătu miezul nopţii. Cu vocea cea mai scăzută pe care mi-am putut-o lua, i-am spus ofiţerului de serviciu că trebuia să-l văd pe Doihara şi că scopul vizitei mele era atât de secret, că nu i-l puteam dezvălui decât colonelului, în persoană. Am fost percheziţionată de un tânăr paznic, care-şi trecu mâinile cu atenţie peste haina mea, de la gât la poale, înainte de a se uita la mine uşor jenat. Îmi spuse să rămân pe loc, ca să se ducă să vadă dacă-mi va fi acordată o întrevedere.

După cinci minute, am fost condusă în biroul colonelului, care era aşezat o masă imensă şi

completa nişte document cu un stilou de aur care părea scump. Era un bărbat bine clădit, cu obrajii bărbieriţi complet, cu faţa lată, nasul îngust şi ochi severi. Am bănuit că avea spre cincizeci de ani. Nu ridică privirea la intrarea mea, ci scoase în mod ostentativ un revolver din sertarul biroului şi îl aşeză lângă mâna sa dreaptă, continuând să scrie. Credea poate că venisem să-l asasinez cu mâinile goale sau poate că doar voia să mă intimideze.

După un lung răstimp de tăcere, îmi aruncă o privire scurtă şi mă întrebă cum mă cheamă, pipăind revolverul în timp ce vorbea. Mi se adresă într-o formă elegantă de chineză, fără urmă de accent japonez. I-am răspuns în aceeaşi limbă, coborându-mi vocea la un timbru pe care-l consideram masculin.

— Nu e nevoie să-mi ştiţi numele, i-am răspuns, ci doar că am venit să vă fiu de folos.

Se aplecă spre mine, mijindu-şi ochii ca pentru a mă vedea mai bine.

— Glasul tău este acela al unui eunuc, zise el dispreţuitor. Eşti din anturajul lui Puyi?

— Sunt de acelaşi sânge cu el, dar nu din anturajul său, i-am replicat.

Colonelul se lăsă pe spătarul scaunului, măsurându-mă cu privirea din cap până în picioare. Apoi, foarte încet, se ridică, îşi încheie nasturele de sus de la haină, puse capacul stiloului şi băgă revolverul la loc în sertar.

— Păi atunci, cred că ştiu cam cine-ai putea fi, zise el, împingând scaunul şi luându-şi sabia de unde era sprijinită de birou. Dar, ca să fiu sigur, trebuie să văd ce se ascunde sub deghizarea ta.

Veni spre mine, întinzând sabia, cu privirea încă aţintită în ochii mei. Fără cea mai mică schimbare a expresiei, făcu brusc o mişcare lungă, graţioasă, şi tăie bridele din mătase care-mi încheiau haina. Am rămas complet nemişcată. Doihara scoase un mormăit de satisfacţie şi, cu o mică lovitură cu vârful sabiei, sfâşie *obi*-ul din mătase care-mi strângea sânii. Când acesta căzu pe jos, mi-am scos toca şi colonelul izbucni în râs:

— Eşti o fată foarte curajoasă. O singură lovitură şi ţi-aş fi putut face o cicatrice pe viaţă.

— Aveţi o mână sigură, colonele. Îmi pot da seama că sunteţi un bărbat în care se poate avea încredere.

— Complimentele nu sunt ceva la care să fi fost vreodată sensibil, prinţesă, zise el pe un ton pompos. O femeie frumoasă, însă, este ceva la care niciun bărbat adevărat nu poate rezista.

Din ziua în care l-am pierdut pe Yamaga, nici eu nu am mai căzut vreodată victimă complimentelor. Îţi pot întuneca mintea. Doihara era un bărbat care avea să fie greu de manipulat, nu pentru că se credea imun la tertipurile unei femei, ci mai mult din cauză că avea o fire vicleană, neîncrezătoare. Ştiam că avea puterea de a mă promova şi de a face ca funcţia mea la Shanghai

să fie absolut sigură. Trebuia să-l impresionez pe Doihara la toate capitolele, dacă era ca steaua mea în Serviciile Secrete să se ridice. Bănuiam că era afemeiat mai degrabă din dorinţa de a-şi hrăni vanitatea, decât dintr-o mare sensibilitate faţă de farmecul feminin, şi că trebuia să îngraş această vanitate cu suspine şi gemete de târfă în patul lui.

Acceptă bucuros propunerea mea de a merge la mine la hotel ca să ne cunoaştem mai bine, deşi îi luă enervant de mult timp să îşi aranjeze sabia şi să cheme maşina. Zise că era ceva rar în viaţă să întâlnească o aventurieră adevărată şi că i-ar fi plăcut să ajungă să mă cunoască mai bine, dar manierele sale erau reci şi arogante şi colonelul începea să-mi displacă.

Îmi părea rău că nu voi putea să-i împărtăşesc lui Tanaka cum l-am sedus pe colonelul Doihara. Să discutăm despre cuceririle noastre era o modalitate de petrecere a timpului care ne plăcea amândurora, dar ştiam că, deşi eram în stare să fac faţă geloziilor sale ocazionale, când venea vorba de superiorul său, pe care-l ura, nu ar fi făcut decât să i se accentueze convingerea profundă că el, ca om de rând, nu avea ce să caute în patul unei prinţese. Îmi era dor de camaraderia lui Tanaka. Ar fi fost distractiv să discut cu el despre cucerirea colonelului Doihara, dar, smulgându-mi o promisiune de fidelitate, el pusese acest subiect sub interdicţie. De la această distanţă, mă puteam sili să fiu critică în privinţa

lui. Când era în compania sa, personalitatea lui era de aşa natură, că niciun bărbat nu strălucea la fel de puternic. Poate că era nevoit să joace rolul căpitanului în faţa lui Doihara, care era colonel, însă, din câte credeam eu, îi era net superior acestuia. Tanaka avea să fie mereu o influenţă uriaşă în viaţa mea, dar mă simţeam bine să fiu din nou autoarea propriilor mele aventuri.

În interiorul întunecat al maşinii, aflaţi la ceva distanţă unul faţă de celălalt, colonelul închise ochii, fără să vorbească cu mine. Exista între noi acea tensiune care apare înainte de a face prima oară sex cu cineva, când mai e puţin până să atingi, până să descoperi cum vor merge lucrurile. În acele momente minunate, gâtul ţi se usucă, inima îţi bate mai repede, totul pare a se desfăşura cu încetinitorul. E ca şi cum timpul pur şi simplu stă în loc. Tocmai pentru a trăi iar şi iar această senzaţie îmi iau atâţia amanţi, căci în această distragere a atenţiei sunt atât de departe de moarte, pe cât este posibil fără ajutorul opiului.

A durat doar câteva minute până să ajungem la hotel cu maşina, condusă de un soldat tânăr, care-l trata pe colonel cu mare deferenţă: aproape că a atins pământul înclinându-se, atunci când Doihara îi ordonă să-l aştepte şi să-şi păstreze mintea trează. Colonelul părea nervos în lumea exterioară. Plecase de la birou cu o armă în buzunar şi trăsese în jos transperantele de la geamurile maşinii din clipa în care urcase.

— Poate că e o idee bună că eşti deghizată, Yoshiko, îmi şopti el pe când intram în hotel. Acum, că invadăm Manciuria, niciun japonez nu se mai poate simţi în siguranţă acolo unde mişună în voie chinezii.

Mă urmă în tăcere până în camera mea şi se uită la mine cum aprindeam lumânările şi turnam câte un pahar de şampanie. Nu bău dintr-al său, zicând că o considera o băutură supraapreciată, potrivită doar pentru târfe şi occidentali. Sake era pe gustul lui şi acceptă butelcuţa mea în speranţa că băutura se va ridica la calitatea recipientului în care era servită. Neluând în seamă critica pe care o adusese şampaniei, am băut repede ambele pahare şi am fost de acord că sake, ca toate lucrurile japoneze, era superior.

Cum Doihara tăiase închizătorile de la haina mea, mi-o legasem cu ce mai rămăsese din *obi*. În maşină, haina se desfăcuse, dezvăluindu-mi picioarele încălţate în cizme, care eram sigură că îl stârniseră pe colonel, deşi nu dăduse vreun semn în acest sens. Stând în faţa lui, mi-am desfăcut nodul de la *obi* şi mi-am lăsat haina să alunece la podea. Colonelul îmi spuse să mă aşez pe pat în timp ce se dezbrăca, încet, împăturindu-şi cu grijă cămaşa şi atârnându-şi haina pe spătarul scaunului. Era ceva jignitor în felul lui de a nu se grăbi deloc, sorbind din băutură şi holbându-se la mine de parcă mă controla de defecte. Am dat să-mi scot cizmele, dar el mârâi

un „lasă-le”. Am zâmbit şi m-am întins pe spate în pat.

În ciuda reputaţiei de mare crai, Doihara era un amant dezamăgitor. Îi plăcea să stea deasupra şi se chinuia de parcă era un muncitor care săpa un şanţ. Era şi gălăgios, gemând şi mormăind de parcă efortul îl epuiza. Mirosea rece, a metal, ceea ce nu era neplăcut, dar nu pot spune că experienţa sexului cu el a depăşit-o pe oricare alta pe care am trăit-o. Pe când mă sufoca cu pieptul lui imens, acoperindu-mi faţa în aşa fel încât mi-era greu să respir, m-am trezit că-mi doream ca el să fi avut înţelegerea lui Tanaka în privinţa trupului unei femei. Părea să nu-şi dea seama că avea sub el o fiinţă vie. Aş fi putut la fel de bine să nu exist decât ca receptacul pentru sămânţa lui. Aveam să fiu în stare să-i spun sincer că era un samurai adevărat, ceea ce ştiam că va lua drept compliment. Felul în care făcea dragoste era complet egoist, astfel încât era cu atât mai amuzant faptul că el se considera un amant grozav. Speram că era mai bun ca spion decât era ca amant.

Mirosul lui Doihara era cu totul nou pentru mine, dar exista ceva în legătură cu trupul său care-mi părea familiar, de parcă ar fi fost cineva de care îmi aminteam, dintr-un vis de demult. În timp ce se străduia să ajungă la punctul culminant, mi-am dat brusc seama că tatăl meu, prinţul Su, era acela cu care semăna atât de mult

Doihara din punct de vedere fizic. Am conştientizat, de asemenea, că ceea ce simţisem pentru tata era dorinţă, un lucru interzis. Dorinţa trupească poate fi găsită adesea acolo unde există tabuuri. Însă cum aş fi putut să nu recunosc acele frământări din copilărie ca fiind dorinţă? Ce ciudat era să descopăr acele sentimente interzise, după atât de mulţi ani, sub trupul greu al colonelului. Nu puteam să condamn copilul care fusesem pentru asemenea dorinţe faţă de atotputernicul meu tată. El era, la urma urmei, centrul lumii în care trăiam. Doar cele mai frumoase femei ajungeau în patul lui. Concubinele erau în concurenţă pentru atenţia sa şi o duceau bine când o obţineau. Cum stăteam întinsă lângă colonel, mi-am dat seama care erau originile dorinţei mele faţă de bărbaţii cruzi şi puternici şi am ştiut, de asemenea, că nu aveam puterea de a schimba acele tipare adânc înrădăcinate în mine cu atâţia ani în urmă.

Ca omagiu faţă de amintirea reînviată a fetei cu picioare legate care-l servise pe tata şi pe care o spionasem, am umplut un vas cu apă parfumată şi l-am şters cu grijă pe Doihara între picioare, spunându-i întruna ce amant priceput era. Se înfierbântase atât de mult, că a trebuit să facem amor pentru a doua oară şi, din nefericire, se căzni şi mai mult să ducă actul la îndeplinire.

Doihara era, în ciuda protestelor sale, la fel de sensibil la flatări ca orice bărbat, şi cu cât stăteam

mai mult în compania sa, cu atât îmi părea mai mic ca statură. Deşi îi respectam funcţia şi înţelegeam că avea puterea de a influenţa poziţia pe care o aveam, nu-l puteam admira. Şi totuşi, din motive în întregime venale şi ţinând de ambiţie, tot voiam să-l impresionez.

Când ne-am trezit, câteva ore mai târziu, am mâncat vişine cu miere, o combinaţie dulce-acrişoară de gusturi care mi-a plăcut întotdeauna după ce făceam sex. Colonelul îşi clăti gura cu restul de şampanie trezită, spunând că doar pentru aşa ceva era bună. Îmi zise că eram cu adevărat delicatesa orizontală pretinsă de reputaţia mea, dar că nu-i plăcea părul meu scurt.

— O femeie ar trebui să aibă părul lung, Yoshiko. Este funia cu care bărbatul o trage spre el.

Camera se răcise cât timp dormiserăm noi, lumânările arseseră aproape de tot, iar lămpile încă mai împrăştiau strălucirea obscură a luminii lor albastre. Afară, cerul lipsit de stele era negru ca tăciunele şi dezarmant într-un mod straniu. Îl visasem pe Jon, plângând cu capul în poala soţiei sale, în timp ce ea, ca întotdeauna, zâmbea cu surâsul ei gol.

Detest să mă trezesc în încăperi care au fost cândva calde şi pregătite pentru pasiune, dar au devenit reci în realitatea aşteptărilor neîmplinite. Nu la fel stăteau lucrurile şi pentru Doihara, care era ţanţoş şi mulţumit de sine. Se dădu jos din pat

şi se îmbrăcă surprinzător de repede. Îmi spuse să vin la el la birou după micul dejun, ca să mă informeze în legătură cu misiunea pe care o avea în minte pentru mine.

— Sunt încântat de tine, prinţesă. Ştiu că vei face treabă bună.

După ce plecă, am trezit un servitor şi i-am spus să-mi aducă un bol de supă cu un ou în ea şi nişte fructe. Ştiam că nu mai puteam să adorm la loc cât timp mai ţinea întunericul. În zori, am văzut un roi de stele pe cerul care se lumina şi mi-am amintit că Părere-de-Rău le considera întotdeauna un semn bun.

— Nimic nu e mai norocos ca luceafărul de dimineaţă, Micuţă Stăpână, zicea ea. E darul zeilor pentru cei care se trezesc devreme.

Nu sunt o persoană superstiţioasă, dar mai bine un semn bun decât unul rău.

Misiunea mea nu era atât de palpitantă cum sperasem, dar, aşa cum îmi explică Doihara, era una vitală. El crezuse, dintr-o greşeală, că eram prietenă din copilărie cu soţia lui Puyi, Wan Rong, şi voia să mă alătur ei şi împăratului la vila lor, Grădina Liniştită, din Tianjin. Trebuia să o conving pe Wan Rong, care se împotrivea, să consimtă să plece cu soţul ei în Manciuria, în nord-estul Chinei, unde Japonia îşi extindea imperiul. Acolo, Puyi urma să fie proclamat împărat al acelei provincii, care era şi locul de baştină al

strămoşilor lui – şi ai mei. Era un ţinut deprimant, un pământ cu sol ostil şi climat aspru.

În ciuda dorinţei lui de a fi restabilit pe tron şi de a-şi recâştiga poziţia, Puyi ar fi dorit, cel mai probabil, să i se ofere o altă regiune decât cea de la graniţa cu Mongolia. Nu numai că această regiune de graniţă era detestată de chinezi, dar zona era una în care comunismul se infiltrase destul de puternic. De la omorârea Romanovilor de către comunişti, niciun împărat nu aproba această filosofie. Cu toate astea, eu trebuia ca, până la urmă, să-i aduc aminte lui Puyi că nici măcar Marele Zid Chinezesc nu reuşise să le reziste magnificilor noştri războinici manciurieni. Nu degeaba fuseseră numiţi cei de un sânge cu noi „tătarii Orientului”.

— Poate că e scris în stele ca un împărat manciurian să intre în China venind de la graniţe, am spus eu, deşi ştiam că unul cum era el nu se prea putea mândri cu curajul strămoşilor noştri. Dacă reuşea într-adevăr să-şi realizeze ambiţia de a-şi redobândi tronul, asta avea să se întâmple cu el ca marionetă a Japoniei.

Imperiul Soarelui avea nevoie de acel avanpost manciurian în China şi, sub pretextul de a fi susţinătorii lui Puyi, japonezii aveau de gând să-l transforme în marioneta lor şi să-şi sporească propria putere. Doihara era nerăbdător să-şi îndeplinească ordinele şi să îndepărteze cuplul regal din Tianjin, pentru a-l plasa acolo unde ar fi

fost cel mai util intereselor Japoniei. Puyi avea să trăiască având titlul de împărat, sub un cer vast şi pe un pământ aspru, unde avea să descopere că japonezii erau cei care conduceau, şi nu el. În cele din urmă va afla, de asemenea, că odată cu privilegiile şi puterea cu care se născuse, împăratul dinastiei chineze Qing fusese blestemat şi cu un noroc infernal. Se prea putea ca el să trăiască în Manciuria în condiţii mult mai luxoase decât o făcusem eu în învecinată Mongolie, însă, cu toate acestea, clima şi cea mai mare parte a terenului erau atât de asemănătoare, încât, de-aş fi fost în locul lui, nu m-aş fi dus acolo, nici măcar pentru un tron. Doihara nu avea decât dispreţ pentru Puyi. Îl considera un om slab, al cărui sânge era atât de subţiat, încât nu ar fi putut hrăni nici ţânţarii. Faţă în faţă, era respectuos, dar, pe la spate, îl defăima pe Puyi ca fiind un bărbat decadent şi lipsit de coloană vertebrală, ultima şi cea mai slabă creatură a unei dinastii moarte. De fapt, Doihara, în ciuda faptului că era un savant în privinţa istoriei Chinei şi vorbea fluent mai multe dialecte chineze, îi dispreţuia pe toţi chinezii, indiferent de rang. Mă avertiză să nu mă las sedusă de manierele alese ale împăratului. Îmi zise că acestea mascau adevărata slăbiciune a caracterului său şi că, în inima sa, Puyi era un copil răzgâiat, un tiran cu cei mai prejos decât el şi un prost judecător al caracterelor.

— Dă-mi voie să-ţi ofer ceva caracteristic lui,

prinţesă, zise el. Când trăia în Oraşul Interzis, cea mai mare plăcere a sa legată de copilele care-i erau concubine era să le biciuiască până le dădea sângele, apoi să le îmbăieze la lumina lumânărilor, în timp ce plângea în semn de milă faţă de suferinţa lor.

Puyi nu avea concubine la Tianjin, căci era obsedat de redobândirea tronului şi asaltat de vise legate de asasinarea sa. Deşi împăratul Qing nu-şi putea lua drept concubină decât pe cineva din propriu-i clan, el nu avea încredere în nimeni şi vedea o sabie în fiecare chip nou pe care-l cunoştea. La vremea aceea, nu găsea în el puterea de a avea încredere nici măcar într-o fată manciuriană. Doihara credea că această stare de lucruri nu va mai dura mult, căci Puyi avea întotdeauna nevoie de tinere care să-i gâdile orgoliul şi să-l liniştească.

— Soţia lui, zise el, e plictisitoare şi dezamăgită de el, nici nu mai doarme în patul lui. Wan Rong nu stă decât din cauză că preţuieşte poziţia pe care o are mai mult decât orice altceva în viaţă.

Wan Rong nu dorea să plece din Tianjin decât dacă era vorba să părăsească Asia sau să se reîntoarcă triumfătoare în Oraşul Interzis. Tianjin era oraşul ei natal, avea familie şi prestigiu în comunitatea de acolo. Se bucura de mai multă libertate decât în Oraşul Interzis şi, de vreme ce Wen Xiu, consoarta soţului ei, se despărţise de acesta, ea era singura femeie cu poziţie oficială

din casa lui. La Tianjin, se putea complace – şi făcea asta – în a-şi răsfăţa firea extravagantă, cumpărând orice lucru occidental pe care putea pune mâna. Cheltuia o avere pe bijuterii, haine şi pantofi, tutun şi parfumuri de import şi odată, într-un elan de extravaganţă, cumpărase două piane cu coadă.

Informându-mă despre eticheta purtării faţă de împărat şi soţia lui, Doihara îmi spuse că Wan Rong insista să i se spună Elizabeth, nume pe care i-l alesese Puyi de pe o listă cu nume englezeşti pe care i-o oferise bătrânul său profesor, *Sir* Reginald Johnston. Puyi alesese pentru sine numele de Henry şi, după acest moment, în cercurile antiimperialiste ei au fost tot timpul numiţi în glumă domnul şi doamna Henry şi Elizabeth Puyi. Doihara spuse că Wan Rong era o femeie proastă, care voia să meargă în America, unde, chiar dacă nu avea să fie o împărătească adevărată, va fi tratată ca atare. Zise, cu un dispreţ batjocoritor, că America era o ţară în care, neavând o regalitate proprie, oamenii se gudurau pe lângă persoanele de viţă regală de aiurea, indiferent cât de minore erau acestea ca importanţă. Chiar dacă mă consideram la fel de patriotă precum colonelul când era vorba de Japonia, nu credeam că împăratul Chinei ar fi fost considerat neînsemnat, oriunde ar fi ales să trăiască.

Doihara nu avea niciun pic de respect pentru nicio dinastie care nu era japoneză. Considera

regalitatea din Occident ca lipsită de sens, de vreme ce, pentru el, indiferent dacă erau prinţi ori oameni de rând, toţi occidentalii erau fiinţe inferioare. Era furios că era nevoit să-i trateze cu respect pe Puyi şi pe soţia lui, şi cu greu se silea să vorbească normal cu Wan Rong, darămite să i se adreseze cu politeţe.

— E o dependentă de opiu, lipsită de tărie, nu mai e frumoasă, dar are o influenţă asupra soţului ei pe care nu am fost în stare să o înfrâng, zise el pe un ton enervat. Cât timp ea se împotriveşte să meargă, el nu va lua hotărârea de a părăsi Tianjinul. Trebuie să o convingi, Yoshiko, că Puyi are supuşi loiali în nord-est, care tânjesc după reîntoarcerea sa. Convinge-o că îşi poate relua acolo viaţa ca împărătească şi că, în cele din urmă, va fi repusă pe tronul din Oraşul Interzis. În tine, ca prinţesă manciuriană şi fostă tovarăşă de joacă din copilărie, va avea încredere.

Nu eram în totalitate încredinţată că Wan Rong o să-şi amintească de mine şi nu-mi păsa de permanentele referiri ale lui Doihara la originea mea chineză. Dar îmi puteam da seama că, pentru această misiune, originea va lucra în favoarea mea, aşa cum o făcuse adesea în trecut. Propriile mele amintiri despre Wan Rong erau vagi. Ţineam minte că, odată, a venit la noi acasă împreună cu mama ei, care era soră cu una dintre concubinele tatălui meu. Cred că mama mi-a spus să fiu drăguţă cu ea, pentru că venea dintr-o călătorie

lungă şi era un copil delicat. Nu-mi aminteam să mă fi jucat cu ea, deşi credeam că surorile mele s-ar putea să fi făcut asta. Abia dacă-mi aminteam acea fetiţă frumoasă, pe care o dispreţuisem pentru că semăna prea mult cu surorile mele. Chiar dacă aş fi ştiut că va fi sortită să ajungă împărătească, tot nu aş fi fost impresionată de ea. Şi atunci, ca şi acum, „împărătească” era sinonim pentru mine cu „soţie”, supusă şi ascultătoare.

Am decis să nu-i spun de amintirile mele atât de palide, în cel mai bun caz, despre copilăria lui Wan Rong. Habar nu aveam de unde primise el informaţiile despre apropierea noastră, dar speram ca Wan Rong să fi auzit, măcar, de mine, şi să aibă politeţea de a mă întâmpina ca pe o cunoştinţă. Nădăjduiam ca memoria influenţată de opiu a lui Wan Rong să fie slabă şi ca ea să mă creadă pe cuvânt despre cât de bune prietene fuseserăm. Eram încrezătoare în puterea mea de convingere şi mă credeam temeinic pregătită pentru ceea ce mi se cerea. Dacă Japonia hotăra că împăratul chinez ar trebui să fie un om de paie în Manciuria, atunci aveam să fac tot ce puteam pentru a-l încuraja pe Puyi să se întoarcă pe pământul strămoşilor noştri comuni.

Doihara stabili să vină el însuşi să mă ia în zori cu maşina şi să mă ducă la Grădina Liniştită. Urma să mă înfăţişeze lui Puyi ca tovarăşă pentru Wan Rong. Îmi spuse că, dacă nu puteam să o conving doar din vorbe să-l însoţească pe soţul ei

în Manchukuo, numele japonez al Manciuriei, atunci trebuia să fac orice era necesar ca să o fac să-şi schimbe părerea. Decizia lui Puyi de a pleca în Manchukuo trebuia să pară alegerea lui, indiferent cum fusese obţinut consimţământul soţiei sale. Cu toată încrederea sa în Japonia şi în ciuda mariajului său lipsit de dragoste, Puyi asculta de soţia sa şi s-ar fi dus în Manciuria numai cu acordul ei. După părerea lui Doihara, teama avea să o facă să se răzgândească pe potrivnica împărătească mai repede decât orice altceva. Trebuia să o conving că viaţa lor era într-un pericol iminent şi devenise primejdios ca împăratul să mai rămână în Tianjin.

— Fă ceea ce e necesar, zise el. Vreau rezultate, Yoshiko, şi le vreau repede. Japonia nu poate fi ţinută pe loc de toanele acestei femeiuşti jalnice.

Doihara îmi spuse că Wan Rong îşi dormea somnul ei drogat după-amiaza, făcându-şi apariţia la cină, oarecum trează, o stare care ţinea cam două ore, după care se întorcea în camera ei şi se apuca din nou să-şi fumeze pipa.

— Stă la masă, în timp ce se serveşte fel după fel, dar nu ia niciodată vreo îmbucătură. Femeia e slabă ca un puiet.

Câteodată, după cină, împărătesei îi plăcea să bea şampanie şi să joace cărţi cu Puyi. Însă în ultimul timp chiar şi această micuţă ceremonie lipsită de cuvinte căzuse victimă neplăcerii lor crescânde de a se afla unul în compania celuilalt.

Împărăteasa juca cărţi prost, iar Doihara îşi imagina că pentru Puyi era o uşurare să nu trebuiască să dea ochii în fiecare seară cu soţia sa neiubitoare şi suferindă.

Înainte de a pleca spre Grădina Liniştită, mi-am petrecut după-amiaza făcând cumpărături de prin magazinele de provincie, dar bine aprovizionate, din Tianjin. I-am luat lui Tanaka un ceas de mână bun şi o carte ilustrată despre poziţiile sexuale, cu desene complicate, făcută de un eunuc din vechime din Oraşul Interzis. Mi-l închipuiam pe artistul antic spionând pe după paravane, aşa cum făcusem şi eu cândva, dar pe câtă vreme eu de-abia mai puteam respira din cauza senzualităţii scenei din faţa ochilor mei, el, mai practic, îşi făcuse de lucru cu cărbune şi hârtie. Mi-am făcut singură cadou nişte parfum franţuzesc care mirosea a frangipani[22], iar pentru Wan Rong am cumpărat un minunat caleidoscop din argint, gândindu-mă că, dependentă fiind, îi plăcea orice lucru care distorsiona realitatea.

După o plimbare prin vechiul port, unde am petrecut o jumătate de oră în compania unui gigolo, care era dornic, dar nu era atât de frumos, m-am întors la hotel şi m-am spălat în baia care avea o toaletă la care se trăgea apa şi prosoape subţiri din bumbac, mari cât nişte cearşafuri. Apa era rece pe pielea mea. Mirosea vag a noroi,

22 Floare deosebit de frumoasă din India, cu parfum intens.

bănuiesc că din cauză că gândindu-mă la copilărie, mi-am amintit de mirosul care-mi rămânea pe mâini după ce mi le vâram în bazinul cu crapi al tatii. Era o plăcere interzisă care-mi permitea să simt bucuria de a nu fi cuminte. Mi-am făcut bagajele şi m-am schimbat în ţinuta occidentală pe care ştiam că o prefera Wan Rong. Am ales o fustă din lână moale şi o jachetă albastru închis şi mi-am pus în jurul umerilor vulpile pe care mi le cumpărase Harry. Mi-am dat discret cu roşu în obraji şi cu ruj pe buze, ceva ce nu obişnuiam să fac, dar Doihara îmi spusese că Wan Rong avea pielea cenuşie şi obişnuia să se dea cu mult roşu ca să imite o piele sănătoasă. Voiam ca ea să se simtă în largul ei cu mine, să-şi amintească faptul că eram amândouă din aceeaşi clasă superioară şi că eu reprezentam o persoană în care putea avea încredere şi căreia i se putea confesa.

Lui Doihara îi luă cincisprezece minute să ajungă cu maşina la vilă, care, deşi era o clădire destul de solidă, era remarcabil de lipsită de pretenţii pentru un împărat. Se ridica impunătoare în grădinile presărate cu arţari şi sălcii cu scoarţă argintie. La ferestre erau obloane şi în jurul lor şerpuiau glicine răsucite, care dădeau reşedinţei înfăţişarea unei vilişoare, semănând mai degrabă cu cele construite de englezi pe şoseaua Nanking din Shanghai. E posibil ca înserarea cenuşie să fi fost motivul care făcea casa să pară lipsită de viaţă. Lumina era pe

cale să dispară, dar locul avea, oricum, ceva întunecat, ca şi cum ocupanţilor să-i nu le-ar fi păsat de el. Grădina era bine îngrijită, cu cărări ordonate şi pomi curăţaţi, dar avea aspectul deprimant al pământului care e îngrijit fără dragoste, astfel că nu dă nimic înapoi. Sentimentul de tristeţe al locului era atât de pregnant, că, pentru o clipă, am rămas uitându-mă la casă şi mi-am închipuit-o plângând încetişor.

Doi soldaţi japonezi stăteau afară pe o bancă din faţa uşii, fumând şi glumind. Preveniţi de apropierea noastră de ţipetele unei perechi de cocori ţinuţi într-o cuşcă, săriră în poziţie de drepţi, prea târziu, însă, pentru ca lipsa lor de formalism să nu fie observată de colonel. Doihara se mânie, iar furia lui era rece ca gheaţa. Îl plesni peste obraz pe unul dintre ei şi le spuse că erau o ruşine pentru Japonia şi că se va ocupa mai târziu de ei, pedepsindu-i pentru purtarea lor delăsătoare. Ochii îi erau duri ca fierul, buzele subţiri ca o linie. Am remarcat cum, într-o clipă, furia sa putea căpăta proporţii uriaşe, de la cea mai măruntă chestiune.

Am pătruns într-un hol plin cu oficiali japonezi care intrau şi ieşeau din camerele de la parter, ducând dosare şi cutii. Peste tot erau ofiţeri în haine obişnuite sau uniforme, bocănitul făcut de încălţările lor pe podelele tari subliniind faptul că împăratul şi soţia sa nu erau ocupanţii exclusivi ai aşa-numitei Grădini Liniştite.

Într-o conversaţie avută mai târziu cu Puyi, mi-a spus că el însuşi dăduse numele casei. Alesese „Grădina Liniştită” nu pentru a semnifica un loc liniştit, ci pentru a implica faptul că va aştepta liniştit până când se va ivi ocazia de a-şi relua locul de drept pe tronul Chinei. Era un bărbat care toată viaţa sa aşteptase ca alţii să-i ordoneze zilele şi care-şi pierduse puterea de a prelua controlul asupra propriei sale vieţi. Lipsa lui de acţiune trebuie să fi fost dezamăgitoare pentru soţia sa, care, fără îndoială, sperase la o viaţă mult mai interesantă ca împărătească. Nu constituia, aşadar, nicio surpriză faptul că ea prefera să-şi petreacă acele zile de aşteptare în visuri induse de mac, unde culoarea, viaţa şi lumina îi umpleau fiinţa de bucurie, atâta timp cât îşi dormea somnul de opiu.

Puyi şi soţia lui ocupau camerele de la primul şi de la ultimul etaj al casei. Trăiau haotic, dar confortabil, în stil occidental, cu mobilă bună, covoare luxoase, un gramofon şi multe discuri cu muzică instrumentală americană. Wan Rong avea o singură doamnă de onoare, care se îngrijea de hainele ei şi o însoţea în escapadele de mers la cumpărături. Camerele de locuit erau atât de dezordonate, că se putea ghici numaidecât că existau puţini servitori. Din cauză că Puyi considera că este periculos să se deschidă ferestrele, în aer plutea, neplăcut, un miros de câine.

Casa era bine aprovizionată cu vinuri fine,

inclusiv o rezervă excesiv de mare de şampanie. Existau lăzi de sherry scump, de care nu se atingea nimeni, şi obişnuita gamă de lichioruri. Se găseau, din belşug, gin, whisky şi sake, chiar dacă îi provocau împăratului durere de cap, şi vin chinezesc din cinci cereale, despre care Wan Rong credea că are puterea de a o menţine tânără.

Doihara îmi spuse că singurul venit al lui Puyi venea din amanetarea bijuteriilor pe care le adusese cu el din Oraşul Interzis. Dar, cum această sursă limitată începuse să se împuţineze, costisitoarea sa echipă de consilieri îl părăsise pentru patroni mai bogaţi. Colonelul considera dezertarea lor un lucru bun, căci acum Puyi avea mai puţini oameni care să-i şoptească la ureche şi era mai probabil să-i asculte pe consilierii săi japonezi.

În perioada petrecută la Tianjin, împăratul acumulase datorii enorme în oraş. Cei care se ocupau cu comerţul aveau rezerve în a permite ca datoriile lui să crească, în ciuda cinstei şi faimei pe care împăratul o împrumuta afacerilor lor. Datora o mare sumă de bani la Laidlaw and Company, pentru garderoba în stil occidental pe care aceştia i-o furnizau, şi multe restaurante şi magazine de bijuterii din oraş încă nu văzuseră niciun bănuţ din sumele promise.

În primii ani la Tianjin, când numeroasele casete cu bijuterii erau pline şi podoabele din jad fin păreau nesfârşite, el le dăruise cu generozitate

coruptelor căpetenii războinice din oraş. Crezuse că ei vor face tot ce le stătea în putere pentru a-l ajuta să-şi recapete tronul. Ei îi promiseseră, în schimb, loialitatea lor până la moarte, apoi, unul câte unul, îl părăsiseră pe împăratul Qing în ceasul său de restrişte.

Am fost surprinsă şi uşurată când, în faţa lui Doihara, Puyi spuse că nu am nevoie de nicio prezentare. Mă ţinea bine minte din copilărie – eu eram fata care voia să fie băiat. Zise că era încântat că venisem, căci soţia sa avea nevoie de o tovarăşă, cu care să-şi împartă zilele de singurătate. Timpul lui, zicea el, era petrecut cu rezolvarea chestiunilor apropiatei sale reînscăunări, pe care era de datoria sa să o urmărească cu devotament. Se plânse de faptul că trebuise să lase la o parte până şi pasiunea sa pentru golf şi că renunţase să meargă la cinematograf şi la restaurante, deoarece voia ca poporul său să înţeleagă cât de multe era gata să sacrifice pentru ca ei să poată să-l aibă înapoi pe împăratul lor.

După mine, Puyi semăna mai degrabă cu un elev de şcoală decât cu un împărat. Avea o constituţie fragilă, părul scurt dat cu ulei şi un tic nervos la ochiul stâng. Avea un aer de aristocrat privilegiat şi o privire nesigură în ochi. Îmbrăcat într-un costum după moda prinţului de Wales, în carouri, şi cu pantofii lustruiţi, mirosea ca un englez, a săpun şi apă de toaletă. Avea manichiura făcută,

cu unghiile lustruite până la o strălucire fină, iar dinţii, uşor îngălbeniţi, păreau prea mari pentru gura lui cu buze subţiri. Părul negru era lins pe spate şi purta ochelari cu rame subţiri, care-l făceau să arate studios şi neatrăgător. Era un bărbat cu inimă rece, cum aveam să descopăr mai târziu, care nutrea un dispreţ secret pentru aproape toţi cei cu care intra în contact. Era plin de obsesii şi superstiţii cărora le permitea să-i conducă viaţa. Fără să ţină seama de locul în care se afla, scuipa când întâlnea ceva care aducea ghinion, nu mânca niciodată mâncare verde înainte de mâncare albă şi întotdeauna şovăia înainte de a intra într-o încăpere, dezbătând în sinea sa dacă să calce peste prag cu piciorul stâng sau cu cel drept. Era uşor de influenţat în păreri şi se răzgândea frecvent, în funcţie de persoana cu care vorbise ultima oară. Era incapabil să ia şi cea mai mică decizie de unul singur. Nu ar fi o exagerare să zic că trebuia să i se sugereze până şi faptul că era, probabil, momentul să urineze, să mănânce sau să doarmă. Pentru mine era de mirare cum de această fiinţă avea în vene sânge manciurian, căci nu avea nimic de războinic nici în purtare, nici în gândire.

Colonelul mă avertizase să nu mă las prostită de aparenta indiferenţă a împăratului faţă de soţia sa, căci deşi nu o iubea, avea încredere în dragostea ei pentru tronul dragonului şi ştia că dorinţa ei de a-l redobândi era la fel de mare ca şi

a lui. Totuşi, o învinuia pentru faptul că fusese părăsit de către consoarta sa, Wen Xiu, pentru care avea un palid soi de afecţiune. După plecarea ei, Wan Rong insistase ca fata să fie decăzută din rangul de consoartă în cel de femeie de rând. Încă îl mai rodea că Wan Rong se arătase nespus de încântată atunci când Wen Xiu obţinuse divorţul, lucru de care Puyi fusese îngrozit. Dacă o femeie de rând putea să divorţeze de un împărat, atunci chiar că lumea reprezenta pentru el un mister, şi mai întunecat de când cu fuga sa din Oraşul Interzis. Existase o mare rivalitate în casă între cele două femei, care lui Puyi i se păruse amuzantă şi pe care nu încercase să o descurajeze. Însă de la plecarea consoartei sale, îşi simţea căminul micşorat şi patul i se părea mai rece ca niciodată.

Mi s-a dat o cameră la ultimul etaj, lângă cea a doamnei de onoare a lui Wan Rong. Era confortabilă, cu covoare groase şi pereţii zugrăviţi în aceeaşi culoare ca modelul cu maci roşii de pe cuvertura patului şi draperii.

Culorile îmi stârneau amintiri despre visele acelea cu sânge şi pansamente pe care le avusesem în Mongolia. Camera era prăfuită şi rece şi am căutat o slujnică, să-i spun să facă curat în cameră şi să-mi aşeze hainele. I-am zis să pună o piatră fierbinte în pat şi am adăugat că, dacă voi mai găsi vreodată camera neîngrijită, voi pune să fie bătută. Din posacă, slujnica deveni pe

loc servilă, aşa cum face orice servitor când întâlneşte o stăpână despre care ştie că nu va ezita să-şi pună în practică ameninţările. I-am retezat cuvintele cu care încerca să mă asigure că nu voi mai avea a mă plânge de nimic şi am trimis-o să-mi aducă fructe şi ceai.

Aveam să vorbesc cu Doihara şi să aranjez să i se dea cuplului regal mai mulţi servitori şi un şambelan care să-i supravegheze. Nu era potrivit ca împăratul, care trăia în grija japonezilor, să locuiască într-un asemenea haos.

Doamna de onoare a lui Wan Rong îmi spuse că împărăteasa de-abia aştepta să se întâlnească cu mine şi că mă va vedea la cină, pentru care îi plăcea ca oamenii să se îmbrace elegant. Am ales o rochie neagră, simplă, şi am purtat la ea perla neagră pe care mi-o cumpărasem, fără să mă gândesc prea mult, la Shanghai. Nu egala frumuseţea nestematei lui Natsuko, care trecuse de la una la alta cu asemenea resentimente, dar îmi amintea de ea, ceea ce era, în mod ciudat, o alinare.

Puyi se afla deja în sufragerie când am ajuns eu. Era îmbrăcat cu un sacou de seară şi cravată neagră, mânecile îi erau prinse cu butoni cu diamante şi la mână avea un ceas care părea scump.

— Şi eu am o colecţie foarte frumoasă de perle, zise el, privind-o atent pe a mea. Îmi plac mai ales cele ivorii, căci sunt mai mult aşa cum le-a

intenţionat natura, fiind în acelaşi timp şi flatante pentru piele.

Sosi şi împărăteasa şi mi-a fost prezentată de Puyi, care îi spuse că eram una dintre multele sale verişoare îndepărtate.

— Da, am auzit de tine, Peria Orientului, rosti ea cu o voce surprinzător de puternică.

Deşi încă tânără, Wan Rong părea răvăşită de experienţa anilor. Păşea la fel de încet ca o femeie având de două ori vârsta ei şi îşi aranja întruna, cu un gest nervos, şiragul lung de hematite care păreau prea grele pentru gâtul ei delicat. Nişte pui de pechinez lătrau scurt la picioarele ei, încălţate cu pantofi cu tocuri înalte, un pic prea largi pentru tălpile ei înguste. În ciuda fragilităţii sale, mi-am putut da seama de unde provenea reputaţia ei de mare frumuseţe. Avea o osatură fină, nasul delicat şi gura moale, dulce, iar în ochi avea o tristeţe emoţionantă, care nu dispărea nici măcar când zâmbea. Era frumoasă într-o manieră morbidă şi atât de slabă, încât atunci când i-am luat mâna ca de pasăre într-a mea, am simţit că şi cea mai slabă apăsare ar fi putut s-o zdrobească. Dependenţii de opiu au adesea un ten livid, însă Elizabeth era atât de palidă, încât nici măcar obrajii daţi cu mult roşu n-aveau ce face pentru a înlătura impresia că era grav bolnavă şi s-ar putea prăbuşi în orice moment. Sub ochi avea umbre întunecate şi rujul de un roşu închis îi scotea în evidenţă dinţii pătaţi de opiu. Îşi punea mâna la

tâmplă foarte des, cu o expresie de suferinţă, ca şi cum, pentru o clipă, uitase ce anume făcea. Degetele ei aveau nuanţa maronie care vine de la înmuierea opiului în fiole, iar mâinile îi tremurau uşor, făcând să i se mişte ţigara. Şi totuşi, în ciuda acestor neajunsuri, ea părea să aibă, cel puţin în ochii mei, o frumuseţe eterică, fără vârstă. Trăsăturile ei aveau o simetrie plăcută, iar ochii întunecaţi de sub arcul perfect al sprâncenelor erau de un negru luminos.

Am simţit imediat o legătură puternică cu ea şi, cu totul neobişnuit pentru mine, am fost copleşită de ceea ce-mi părea a fi o dorinţă de soră de a o salva de demonii ei şi de a o reda unei vieţi sănătoase.

— Poate vom fi prietene, îmi zise ea, fără nicio emoţie.

I-am replicat cu sinceritate că speram să fie aşa şi în secret am regretat că adevărata noastră relaţie se va baza pe minciuni.

Acea primă cină împreună, ca toate cele care aveau să-i urmeze, a fost un eveniment chinuitor, desfăşurat aproape în tăcere. Puyi mâncă fel după fel, concentrându-se cu lăcomie asupra mâncării, în vreme ce soţia sa fuma ţigări franţuzeşti una după alta şi bea şampanie. Când şi când, Wan Rong lua câte o bucăţică de mâncare şi o arunca pe jos, unde patrula marea de căţeluşi pechinezi adulmecând cu speranţă. M-am trezit şi eu, o dată în viaţă, fără poftă de mâncare şi recunoscătoare

pentru vin, care avea un buchet minunat de bogat.

După cină, Wan Rong şi-a luat în braţe cei doi căţeluşi preferaţi şi m-a invitat în camera ei să jucăm mah-jong. Îi ură noapte bună lui Puyi, iar el îi răspunse pe un ton formal că-i dorea o seară plăcută.

— Sper să dormi bine aici, în Grădina Liniştită, îmi zise el. Şi sper să nu te deranjeze faptul că lucrez până târziu.

Camera lui Wan Rong era un omagiu mişcător adus Occidentului, faţă de care împărăteasa avea, în mod evident, toată admiraţia. Pe măsuţa ei de toaletă era un talmeş-balmeş de parfumuri franţuzeşti şi apă de lavandă englezească. O cutie rotundă de pudră Max Factor stătea lângă o oglinjoară de mână din email roz, care trebuia lustruită. Peste tot erau fotografii în rame de argint cu ea şi cu Puyi împreună cu lideri occidentali şi, de asemenea, poze cu vedete americane de film pe care mă îndoiesc că le cunoscuse. Pe noptieră ţinea operele lui Shakespeare şi poemele lui Byron, deşi auzisem că se chinuise din greu să prindă măcar câteva cuvinte în engleză. Cărţile păreau neatinse şi aveau la mijloc semne de carte cu ciucuri.

Într-o comodă cu sertare şi cu fronturile confecţionate din sticlă, de felul celor care se găsesc pe la magazinele de mercerie, se aflau nişte mănuşi albe din piele de căprioară şi ciorapi de nailon puşi în teancuri ordonate în pungile lor

de celofan. Aşezate pe măsuţe lângă patul ei, în cutii aurite, erau ţigări străine şi brichete din aur, lângă scrumiere din porţelan cu trandafiri pictaţi. Pe o masă rotundă din mahon, sub o fereastră soioasă, o tavă din argint cu gin şi apă tonică englezească era însoţită de o farfurie cu feliuţe de lămâie. Singura influenţă chinezească din încăpere se vedea într-un colţ, unde se găsea o sofa joasă, umflată, cu perne învelite în mătase, aşezată lângă o cutie metalică înaltă de cam treizeci de centimetri care adăpostea toate lucrurile de care un dependent de opiu ar fi putut avea nevoie pentru a se răsfăţa cu pasiunea sa.

N-am jucat mah-jong în seara aia. În loc de asta, am fumat o pipă cu opiu şi ne-am împărtăşit confidenţe, de parcă eram nişte vechi cunoştinţe. Am simţit o căldură sinceră faţă de fragila împărăteasă, ceea ce m-a luat prin surprindere, căci nu mă aşteptasem ca ea să-mi placă.

Wan Rong mă rugă să-i spun povestea vieţii mele şi astfel i-am povestit despre copilăria mea în casa Kawashima. Îmi spuse că ei nu i s-ar fi potrivit, căci nu-i plăcuseră niciodată japonezii, care i se păreau plini de brutalitate şi orbi faţă de arta adevărată. I-am spus că, în mare, bărbaţii japonezi mi se păreau amanţi interesanţi şi că-mi plăcea aroganţa lor. Ea râse şi zise că era de părere că aveau picioarele prea scurte şi nasul atât de prost modelat, că mai degrabă fornăiau decât să rostească cuvintele.

Îmi mărturisi că, la început, nu voise să se mărite cu Puyi, căci, deşi era împărat, nu era genul de bărbat la care majoritatea fetelor visează ca fiind soţul ideal. Însă, de-a lungul anilor, ajunsese să preţuiască poziţia ei de soţie a celui de-al doisprezecelea împărat al marii dinastii Qing. Zise că, deşi nu trăise niciodată iubirea adevărată, auzise că aceasta avea, oricum, viaţă scurtă, şi credea că poziţia era cea care avea să-i ţină de cald la bătrâneţe. Nu i-am atras atenţia asupra faptului că poziţia şi viaţa care-i fuseseră impuse erau cele care o reduseseră la starea ei actuală, de sănătate şubredă şi indecizie.

Spunea cu sinceră convingere că va renunţa la opiu atunci când Puyi va fi reinstalat în locul care i se cuvenea de drept în Oraşul Interzis. Nu avea să fie nicio greutate, zicea ea, căci nu era dependentă şi fuma doar ca să scape de dificultăţile vieţii ei de zi cu zi din Tianjin. Dorul ei faţă de bătrânul palat, spunea ea, era atât de puternic, că fără opiu şi-ar fi petrecut zilele în nefericire. Recunoşteam un dependent de opiu atunci când vedeam unul, iar Wan Rong era printre cei mai înrăiţi pe care-i întâlnisem. În realitate, era pe moarte, din cauza robiei faţă de macul sângeros.

În noaptea aceea am dormit în camera ei şi am visat albastrul vis indus de opiu, de felul celor pe care le mai trăisem şi înainte. Albastrul este culoarea cea mai lipsită de sânge şi m-am trezit

liniştită. Şi Wan Rong părea liniştită, numai că arăta chiar mai rău decât arătase în seara precedentă. Ochii îi erau roşii şi încercuiţi de pete întunecate, pielea căpătase o tentă verzuie, iar vocea îşi pierduse puterea şi era răguşită şi tremurătoare. Chiar şi aşa, era încă posibil să vezi cum de acea fiinţă palidă, care se ofilea, meritase cândva numele de „înfăţişare Radioasă”. M-am gândit că până şi cele mai încântătoare fotografii cu ea pe care le văzusem, din vremurile de dinainte să se îndrăgostească de opiu, probabil că erau doar nişte copii palide şi nedrepte ale originalului.

Când m-am întors în camera mea, m-am felicitat pentru cât de uşor îi câştigasem încrederea. Îmi spusese chiar şi că ştia că eram cineva în care putea avea încredere şi că, de fapt, îşi amintea de mine din copilărie, îmi zise că numele meu era o ameninţare pe buzele concubinelor faţă de fiicele lor. Ele le spuneau acestora că ascultarea le va salva de soarta Perlei Orientului, o fată care, precum un pui de tigru, se zbătea şi muşca pentru a-şi croi drum prin viaţă şi nu avea să-şi găsească niciodată un soţ în această viaţă sau în cea viitoare.

Ştiam că pentru a rămâne prietenă cu Wan Rong, trebuia să trăiesc cu două minciuni. În primul rând, trebuia să nu par a fi de partea japonezilor, pe care ea îi ura. În al doilea rând, trebuia să pară că fumez opiu cu ea în fiecare

noapte, căci altfel aveam să-i pierd prietenia tot atât de repede pe cât de repede se părea că i-o câştigasem. Nu avea să fie uşor să mă prefac, dar trebuia să învăţ asta degrabă, ca să nu fiu la fel de lipsită de control precum împărăteasa însăşi. Iubind opiul aşa cum îl iubeam, îmi era uşor să înţeleg dependenţa lui Wan Rong. Am şi eu viciile mele, dar ele nu-mi otrăvesc sângele vieţii aşa cum o face opiul, dacă este singurul tău iubit.

După acea primă noapte de confidenţe, nu aveam nicio îndoială că voi fi în stare să o determin să-l convingă pe soţul ei că viitorul cuplului imperial se afla în Manciuria. Însă, în ciuda multor săptămâni petrecute după un model asemănător, în care prietenia noastră creştea şi ea îmi zicea că îi luminasem zilele, hotărârea lui Wan Rong de a nu pleca în Manciuria rămase neclintită. Avea o încăpăţânare în caracter care era în contradicţie cu înfăţişarea ei fragilă şi îl detesta atât de mult pe Doihara, că era decisă să se împotrivească oricărui lucru care avea ştampila aprobării lui.

— Are trucul jucătorului de poker, care minte cu faţa prefăcută, zicea ea. Cum să poţi avea încredere într-un astfel de om? în orice caz, este o insultă să trebuiască să acceptăm sfatul unui simplu colonel.

Am încercat să-l ridic pe Doihara în ochii ei spunându-i că, deşi nu-l plăcea, trebuia să creadă că el avea în vedere interesele împăratului. Cât

despre rangul inferior al lui Doihara, i-am spus că, aşa cum un fermier era mai bun decât un prinţ când aveai nevoie de sfaturi despre cultivarea plantelor, aşa şi colonelul era un expert, nu doar în politică, ci şi cu privire la regiunea de nord-est a Chinei, unde servise în armată şi învăţase limba şi istoria.

Însă pe când eu îi vorbeam la o ureche, Chen Tseng Shou, profesorul din copilărie al lui Wan Rong, îi şoptea în cealaltă. Îi spunea că nu era convins că japonezii aveau sub control toate cele trei provincii nord-estice şi că auzise că, în orice caz, intenţionau să-l numească pe Puyi şef executiv, şi nu împărat al Manciuriei. O sfătui să fie prevăzătoare cu promisiunile lui Doihara şi îi sugeră să-l avertizeze pe împărat că Japonia nu fusese sinceră cu el. Chen Tseng Shou o cunoştea pe Wan Rong dintotdeauna şi ea avea încredere în el mai mult decât în oricine altcineva. Era evident că el o iubea şi era loial familiei ei, aşa cum era la fel de evident că îl dispreţuia pe Doihara şi era suspicios faţă de toţi japonezii.

În ciuda părerii lui Doihara că Wan Rong era o femeie proastă, trebuie să spun că eu, una, m-am trezit că eram de acord cu instinctele pe care le avea în privinţa binelui ei şi al lui Puyi. Când îmi spuse că, după părerea ei, plecarea în Manciuria va fi sfârşitul lor şi că le-ar fi fost mai bine dacă ar fi părăsit China împreună, mi s-a părut că are dreptate. Dacă aş fi fost eu împărătească, aş fi

plecat din ţară şi i-aş fi lăsat pe ceilalţi să caute să mă reinstaleze. Însă nu-i puteam spune, desigur, aşa ceva, şi am continuat să încerc să o conving să plece pe meleagurile acelea aspre, unde ştiam că va suferi nu doar neplăcerile călătoriei, ci şi, odată ajunsă acolo, ruşinea de a-şi privi soţul făcând temenele stăpânilor să-i japonezi.

Trebuia să fiu martorul tăcut al propriei mele înşelăciuni nemiloase faţă de fragila împărăteasă şi îmi puteam da seama că începea să aibă efect. Wan Rong ştia că valul evenimentelor îi era potrivnic. Fratele lui Puyi, studiind în Japonia şi impresionat de reuşitele poporului nipon, îi scria împăratului sfătuindu-l să aibă încredere în japonezi şi să meargă în nord-est. Însuşi Puyi, deşi asculta încă de soţia sa, devenea mai receptiv la sfaturile lui Doihara. Dorinţa copleşitoare de a-şi relua rolul de împărat îi influenţa toate gândurile şi provoca adesea certuri între el şi Wan Rong.

Temerile ei în privinţa Manciuriei erau viscerale, intestinele ei se revoltau literalmente la gândul călătoriei spre locul acela. Dacă erau descoperiţi de chinezi, aveau să fie omorâţi în bătaie. Şi îi era frică să-şi piardă căminul şi familia şi să se trezească lipsită de puterea de a scăpa din ceea ce ea credea a fi o situaţie groaznică. Deşi nu ar fi recunoscut-o niciodată, îşi făcea griji pentru chestiunile practice legate de obiceiul ei de a consuma opiu într-un mediu nou şi nefamiliar şi se temea de coşmarurile care ştia că vor veni dacă

nu se va putea droga.

Avea dreptate să 6 preocupe astfel de lucruri, însă în preajma mea instinctele o părăsiră, căci mă credea prietena ei sinceră. Din cauza singurătăţii şi a nevoii de prietenie, avea încredere în mine. Şi chiar dacă nu ţinea seamă de sfaturile mele şi ştia că prezenţa mea în casa ei îi influenţa soţul, ea era în continuare bună cu mine. Îmi spuse că, în ciuda faptului că nu eram capabile să fim de acord în chestiunea manciuriană, credea că o sfătuiam aşa cum consideram eu că era mai bine pentru ea.

Mi-au trebuit ani să învăţ, şi atunci abia în cele mai cumplite împrejurări, că oamenii, şi nu ţările, sunt cei cărora le datorăm loialitatea noastră. Privind în urmă, mi-aş dori din toată inima să o fi sfătuit pe Wan Rong să plece din China cu sau fără Puyi şi să-şi croiască drum spre Occident, unde ar fi putut să joace în siguranţă rolul împărătesei aflate în aşteptare. În loc de asta, în timp ce zăcea drogată în lungile ei reprize de somn, eu concepeam planuri care să o facă, îngrozită, să plece din Tianjin spre nord-est. Mă plictiseam de viaţa pe care eram nevoită să o duc în limitele reşedinţei lor şi tânjeam după plăcerile din Shanghai.

Doihara, deşi era un vizitator zilnic la Grădina Liniştită, nu mă mai abordase în particular, în mod intim, aşa cum o făcuse în acea primă noapte. În ciuda sexului mai puţin decât memorabil de atunci, îi sugerasem că era posibil să-l amuze să-şi

petreacă noaptea în camera mea, în timp ce Puyi visa la restaurare, la câţiva metri depărtare, în camera lui. El mă refuză, spunând că nu ar fi fost o idee bună, deoarece, dacă eram descoperiţi, Puyi avea să fie mai puţin înclinat să aibă încredere în mine. Wan Rong mi-ar fi întors spatele şi ar fi fost şi mai înverşunată împotriva plecării în nord-est.

— Şi, oricum, îmi plac aromele noi, prinţesă. Dar sunt flatat că ai dori să mănânci de două ori din acelaşi fel de mâncare.

De frustrare, am încercat săi consolez pe cei doi soldaţi pe care Doihara, sub ameninţarea acţiunii disciplinare, îi lăsase de pază. Dar îi speriase atât de rău, că în ciuda ofertei mele de a le dărui plăcere amândurora, ei crezură că era un truc pentru a-i pune la încercare şi refuzară. Aşa că am recurs la ştiutele cărări şi am găsit alinare la băieţii-cu-ora care se îndeletniceau cu meseria lor pe uliţele întunecate din jurul docurilor. Însă aceşti băieţi-cu-ora se ridică la înălţimea numelui lor şi, la fel ca opiul, satisfac doar provizoriu, astâmpărând doar foamea, fără să stingă dorinţa.

M-am hotărât să îmi pun toată energia în a motiva cuplul regal să se mute cât mai repede posibil în Manciuria. Astfel că a fost pentru mine un noroc chior când bătrânul profesor al lui Puyi, Reginald Johnston, apăru în vizită la Grădina Liniştită. Venise să-l roage pe Puyi să scrie prefaţa unei cărţi la care lucra el, despre perioada

petrecută în calitate de profesor al împăratului. Se numea „Amurg în Oraşul Interzis” şi Johnston, descriindu-se drept un „slujitor credincios şi iubitor al Majestăţii Sale, împăratul”, îi dedicase acestuia cartea. Puyi a fost nespus de flatat şi i-a scris lui Johnston o scurtă prefaţă, lăudându-l ca pe unul care nu era întrecut nici măcar de către cei mai buni învăţaţi de origine chineză.

În timpul vizitelor lui Johnston, Puyi insista întotdeauna ca seara să se dea banchete, la care se aduceau la masă feluri după feluri de mâncăruri elaborate, în porţii care ar fi hrănit miile de eunuci din Oraşul Interzis. Se consumau peştele, carnea şi vinul cele mai bune, în vreme ce Johnston îl ridica în slăvi pe Puyi, lustruindu-i ego-ul, până când împăratul ajunsese să strălucească de atâta preţuire de sine. Puyi şi bătrânul său profesor stăteau împreună de vorbă de parcă nu ar mai fi fost nimeni altcineva de faţă. Asta îl enerva pe Doihara, căruia nu-i plăcea de acest străin care se bucura de deplina atenţie a împăratului, şi nici nu avea încredere în el. Dacă ar fi putut, colonelul ar fi ţinut departe de urechile împăratului toate vocile care nu erau japoneze.

Cu unul dintre prilejuri, Puyi porunci să se servească din belşug creveţi-tigru, ştiind că aceasta erau una dintre mâncărurile favorite ale lui Johnston. La mai puţin de o oră după ce s-a îndopat cu ei, Puyi a fost singurul de la ospăţ care s-a ales cu o toxiinfecţie alimentară. Suferea de

nişte dureri de stomac chinuitoare, pielea lui căpătase o tentă verzuie şi a avut greţuri violente ore întregi. Am profitat de ocazie ca să-l conving că exista, cu siguranţă, un agent chinez în casă, care urmărea să-l asasineze şi că, de acum încolo, toată mâncarea lui trebuia gustată înainte ca el să se atingă de ea. Bineînţeles, adevărul era că, urmărit de ghinionul său obişnuit, el alesese şi mâncase un crevete stricat. Însă după discuţia noastră, nimic nu ar fi putut să-l convingă de aşa ceva. Sugestia mea, cum că erau asasini în casă, îl băgase atât de tare în sperieţi, încât zile în şir după aceea reşedinţa noastră a fost cuprinsă de zarvă. Dăduse ordin ca tot personalul să fie interogat, inclusiv japonezii.

Wan Rong rămase netulburată de toată această agitaţie şi de temerile soţului ei. Credea că e vorba doar de veşnicul ghinion, care lovise din nou, şi avea convingerea că lăcomia era cauza bolii lui. Cum nicio viaţă întreagă de discuţii nu ar fi convins-o pe împărătească că ar fi fost mai în siguranţă în Manciuria, am început să cred că nici ciudata presupusă tentativă de curmare a vieţii soţului ei nu ar fi avut vreo şansă de reuşită. Însă Puyi era mai sensibil la teamă decât fragila lui soţie şi, în starea sa de nelinişte, începu să-şi îndrepte privirile spre Manciuria, trimiţându-le jad în dar acelor generali din nord-est care se supuseseră forţelor japoneze de ocupaţie. Doihara consideră asta un semn bun şi zise că Puyi îşi

făcea aliaţi în Manciuria pentru a-şi crea propria bază de putere acolo, pentru când avea să sosească.

După câteva zile, însă, Grădina Liniştită reveni la rutina ei obişnuită, iar Puyi începu să asculte din nou de soţia sa. Dar era cuprins de tulburare şi nehotărâre, într-o zi era de acord că ar trebui să plece în nord-est, pentru ca în ziua următoare să spună că ar trebui să plece în Occident, până când opinia publică, pe care o credea de partea sa, îl va rechema acasă, pe tronul care i se cuvenea de drept.

Următoarea mea mişcare a fost să aranjez ca unul dintre chelnerii preferaţi ai lui Puyi de la Victoria Cafe să-i dea un telefon acasă, la Grădina Liniştită. L-am mituit pe chelner să facă asta şi l-am ameninţat cu viaţa copiilor săi, dacă pomenea vreodată cuiva despre acest lucru. Trebuia să-i spună lui Puyi că, dorind să-l protejeze pe împărat, se simţea obligat să-l informeze personal că nişte bărbaţi dubioşi la înfăţişare puseseră întrebări în legătură cu prilejurile în care Puyi dorea să mănânce la local. Întrebaseră, chiar, şi care erau felurile sale preferate, pe care le comanda cel mai des. Chelnerul îi spuse că observase umflăturile de la armele pe care le ţineau sub haine şi că se temea că doreau să-i facă rău împăratului. Credea că, pentru propria-i siguranţă, Puyi ar trebui să nu mai mănânce acolo.

Planul meu era să fac în aşa fel încât viaţa lui

Puyi în Tianjin să fie stăpânită de teroare. Într-o asemenea măsură, încât să-i fie frică să iasă până şi în grădină, darămite să se ducă în oraş. Ca prizonier al fricii, mă gândeam că va fi mult mai motivat să fugă din casa aceea, care începea să semene cu o închisoare. Însă, cu toate că a fost îngrozit de telefonul primit de la chelner, au trebuit să aibă loc alte trei episoade de aceeaşi natură ca să-l pună pe fugă.

Am avut o întrevedere cu Doihara şi am conceput un nou plan. Acesta consta în a trimite la reşedinţă un coş cu fructe, având alături un bileţel de la un cunoscut simpatizant, cu mesajul „Pentru Henry şi Elizabeth, fie ca ei să prospere”, în care scrisul să fie astfel falsificat încât Puyi să-l recunoască drept al prietenului său. Cuibărite sub portocale, ca nişte asasini care dormeau, urmau să se afle două grenade.

În casă se lăsă o linişte deplină, în timp ce aceia care ştiau de plan aşteptau, cu inimile galopând, ca Puyi să descopere fructele mortale. Când în sfârşit se întâmplă aceasta, Wan Rong începu să ţipe, iar Puyi se înfurie atât de tare, încât Doihara se văzu nevoit să-l calmeze făcându-i promisiunea că va dubla paza la Grădina Liniştită. Colonelul îi spuse lui Puyi că în China lucrurile mergeau prost pentru împărat şi că existau duşmani peste tot. Dar îi dădu asigurări că nu se va mai primi nimic în casă fără o inspecţie meticuloasă în prealabil.

Mi-a fost milă de Wan Rong, trebuia să

reacţioneze la nişte evenimente care se derulau prea repede pentru ea ca să mai poată gândi clar, dincolo de toanele ei schimbătoare şi accesele de furie împotriva lui Doihara. Îl insultă, făcându-l incompetent, şi solicită să fie adus altcineva în locul lui, de rang mai înalt, care să îndeplinească rolul persoanei de legătură cu ea şi cu Puyi. Deşi era politicoasă cu mine, căldura dispăruse din relaţia noastră şi o surprindeam uneori uitându-se la mine ca un copil care a fost lovit de o mamă în care avea încredere. M-a durut să-i pierd afecţiunea, dar nu o puteam învinui: încălcasem graniţele prieteniei noastre şi ea ştia acest lucru. Profesorul ei îi spuse că, în timpul copilăriei mele în Japonia, sângele meu suferise influenţe care mă îndepărtaseră de manierele elegante şi loialitatea proprie chinezilor, fiind acum infectat cu răceala şi ambiţia caracterului poporului meu adoptiv. Îi zise lui Wan Rong că nu mai putea avea încredere în mine. Doamna ei de onoare, aflată în solda lui Doihara, îmi spuse că profesorul o convinsese pe stăpâna ei că lucrurile începuseră să meargă tot mai rău din ziua în care sosisem eu în casă şi că nu credea că asta era o coincidenţă. Era cu adevărat un bun prieten al împărătesei şi, deşi îi pierdusem încrederea, mă bucuram că avea pe cineva de partea ei. Nu aveam nicio îndoială că Puyi va pleca, în cele din urmă, în Manciuria, dar nutream speranţa tainică că ar putea exista o posibilitate ca Wan Rong să evite această soartă.

Următorul pas în campania noastră a fost să introducem un şarpe hidos, dar inofensiv, sub plapuma împăratului. Acesta a fost aşezat pe cearşaf aproape de locul unde ar fi venit inima lui şi semăna, la prima vedere, cu un excrement oribil. La descoperirea lui, atât Puyi, cât şi Wan Rong, cu inima îngheţată de frică, simţiră în sfârşit nevoia să fugă. El încă mai aspira la un tron, fie el şi manciurian, în vreme ce ea tot mai tânjea după Occident.

În timp ce dezbăteau la nesfârşit unde ar trebui să meargă şi consultau ghicitoarele pentru un sfat, am pus în aplicare ultimul plan cu care să-i speriem, astfel încât să plece din Tianjin.

Această ultimă tentativă, reuşită, era un plan conceput de mine şi s-a dovedit un triumf. Am pus la cale o serie de revolte în cartierul chinezesc al oraşului, de unde se auzea limpede, în aerul nopţii, zgomotul armelor. Împăratul se cutremură când auzi bubuiturile şi se albi de teamă. Ochii săi, în spatele ochelarilor cu rame din sârmă, care-i dădeau înfăţişarea unui intelectual, erau ca ochii unui copil înfricoşat. I se spuse că chinezii scăpau de sub control şi că în concesiunea japoneză fusese instaurată legea marţială. De teama unei invazii în masă la Grădina Liniştită, casa a fost împresurată de trupe şi maşini blindate. Colonelul Doihara îl sfătui pe împărat ca nici el, nici împărăteasa, să nu se arate pe la ferestre, care acum erau ţinute zi şi noapte nu doar închise, ci şi

cu storurile lăsate în jos.

Şi astfel, în anul 1931, în mohorâta lună noiembrie, cu o ultimă asigurare primită din partea lui Doihara cum că va domni ca monarh peste Manciuria şi îşi va păstra titlul de împărat, Puyi ceru să fie dus acolo fără întârziere. Scos din minţi de spaimă şi gata să accepte orice sfat pe care colonelul i l-ar fi oferit, consimţi fără nicio împotrivire că ar fi mai sigur pentru el să călătorească spre noul său imperiu fără soţia lui, Wan Rong. I se promise că ea avea să-l urmeze în câteva săptămâni, însoţită de majoritatea bagajelor şi de animalele lor de companie.

Puyi îşi luă rămas-bun, foarte pe scurt, de la împărăteasa uluită, care stătea în cămaşă de noapte în holul Grădinii Liniştite, şi apoi se despărţi într-un mod mai adecvat de mine, spunând că atunci când va fi restabilit pe tronul său din Pekin, eu voi fi un oaspete de vază în Oraşul Interzis. Cum stăteam privindu-i din uşa deschisă, contrastul dintre împărat, deghizat în paltonul militar japonez şi cu şapcă pe cap, şi bolnava sa soţie, în veşmintele-i de noapte subţiri, nici că ar fi putut fi mai mare. El – îmbrăcat de călătorie, cu mintea concentrată asupra siguranţei proprii, ea – înspăimântată şi tremurând de frig, încercând să-şi stăpânească teama. Fără o urmă de empatie în fire şi obişnuit ca propriile-i dorinţe să fie cele mai importante, Puyi nu avea habar de spaima şi panica pe care le trăia soţia lui. Mi-am

pus un braţ pe după umerii ei şi am strigat-o folosind apelativul de împărătească, pentru a-i reaminti să aibă curaj. Ea încetă să mai suspine şi îi întoarse spatele soţului ei, urcând încet scările spre camera ei.

Marele împărat Qing a fost scos din Grădina Liniştită ascuns în portbagajul luxoasei sale maşini decapotabile. Un servitor personal conducea, în vreme ce un consilier al lui Puyi juca rolul pasagerului pe scaunul din spate. Maşina îşi croi drum spre doc, situat în concesiunea britanică, pe malurile râului Pai. A fost o călătorie scurtă, dar nu lipsită de peripeţii, căci şoferul, neliniştit, se propti într-un stâlp de telegraf, făcându-l pe împărat să se lovească la cap suficient de rău încât să sufere de o vânătaie şi un cucui destul de grave. Ameţit, şi fără ca măcar să beneficieze de politeţea unui salut, Puyi a fost zorit din portbagajul maşinii de-a lungul unui chei din ciment până la o şalupă cu motorul nepornit, care avea să-l ducă pe mare până la vasul cu aburi *Awaji Maru.* Fără ca Puyi să ştie, ofiţerii japonezi aflaţi la bord aveau ordin ca, dacă erau descoperiţi de către chinezi, să dea foc unei rezerve ascunse de benzină de la bord şi să-l trimită pe împărat la tronul său ceresc.

În Grădina Liniştită, Wan Rong îşi petrecu restul nopţii fumând ţigară după ţigară, consolată de bătrânul ei profesor. O puse pe doamna ei de onoare să se apuce să-i împacheteze rochiile, chiar

dacă aveau să treacă multe săptămâni până să i se permită să-l urmeze pe soţul ei. Cu puţin timp înainte de miezul nopţii, mă chemă în camera ei ca să-şi poată lua rămas-bun de la mine. Colonelului îi făcuse plăcere să-i spună că mă trimitea înapoi la Shanghai în dimineaţa următoare şi că îl lăsa pe subordonatul său să se ocupe de Grădina Liniştită.

— Chiar dacă nu eşti cu adevărat prietena mea, ai fost o companie bună şi-mi va fi dor de tine, Perla Orientului. O împărătească e sortită să fie singură, presupun, mai ales atunci când e măritată cu un împărat care se gândeşte doar la el însuşi. Ascultă-mi sfatul, Perla Orientului, şi nu te încrede în japonezi. Indiferent de ce crezi tu, ei nu te consideră una de-a lor.

Ar fi trebuit să o ascult pe Wan Rong, ale cărei instincte ştiam că erau bune. Dar ea era victima în acea noaptea şi nu o puteam vedea în altă lumină decât aceea. Nu puteam accepta că sfatul ei avea cu adevărat sens. Îmi pusesem toată încrederea în Japonia, îi promovam ideile cu tot zelul şi îmi doream din răsputeri să o slujesc bine. Mi-am luat rămas-bun de la Wan Rong cu un sărut pe buze, ceea ce o făcu să râdă, şi spunându-i că speram să o revăd.

— Trebuie să mă vizitezi în Manciuria, Perla Orientului. Asta dacă, bineînţeles, nu am suficient noroc să mor în somn înainte de a pleca în acel loc străin.

Mi-era teamă pentru ea, dar m-am simţit iertată.

Anul următor, când ea a fost în sfârşit lăsată să se alăture soţului ei, mi-a parvenit vestea că ura Manciuria. Suferea din cauza climei foarte aspre şi era victima viselor urâte şi a sănătăţii şubrede.

M-am gândit adesea la împărăteasa bolnavă, cutreierând holurile palatului ei inferior, suferindă şi singură, dar mândră ştiindu-se soţia numărul unu a adevăratului împărat al Chinei. Fusese manipulată în mod grosolan, victimă a politicii şi a snobismului propriu, precum şi a trădării mele faţă de prietenia noastră, care, în circumstanţe mai favorabile, ar fi putut fi una adevărată şi deosebită.

Doihara, cu obişnuita-i uşurinţă în astfel de chestiuni, îl minţise pe Puyi, care, la sosirea în nord-est, fusese numit şef executiv, şi nu împărat. A obţinut un fel de victorie câţiva ani mai târziu, însă, şi a fost în cele din urmă încoronat ca împărat al statului japonez Manchukuo, în compania suferindei şi drogatei sale împărătese.

În timpul acelor ani reci petrecuţi în Manchukuo, Puyi avea să-şi ia o a doua soţie, o fată din clanul manciurian Tataia, pe nume Tan Yu-ling. Avea şaisprezece ani, aceeaşi vârstă pe care o avusese Wan Rong când se măritase cu el. Tan Yu-ling a murit la patru ani după căsătorie, se pare din cauza febrei tifoide, deşi se zvonea că fusese otrăvită de către japonezi, pentru ca astfel Puyi să nu aibă moştenitori. Cei care răspândiră zvonul spuneau că Japonia voia ca fratele lui Puyi

să-i succeadă la tron acestuia, deoarece era căsătorit cu o aristocrată japoneză, iar un fiu rezultat din acest mariaj ar fi avut sânge japonez.

Mi-am luat rămas-bun de la colonelul Doihara cu uşurare. Îmi spuse că făcusem o treabă bună pentru Japonia şi că eforturile mele nu vor rămâne nerăsplătite. Mă sfătui să mă gândesc cu atenţie înainte de a mă reîntoarce la Tanaka, pe care-l considera nepotrivit pentru mine.

— Tanaka nu este ucigaşul de monştri pe care-l crezi tu. În orice caz, nu se face ca o prinţesă să se coboare la cineva din clasa lui. Dacă vrei să prosperi, Yoshiko, găseşte-ţi un bărbat pentru care să poţi avea o deosebită consideraţie.

La sosirea mea în Shanghai, Tanaka îmi spuse că mama mea vitregă, Natsuko, murise cu câteva săptămâni înainte. Vestea îi parvenise printr-un coleg din armată care ştia de legătura mea cu familia Kawashima. Inima lui Natsuko încetase să mai bată în timp ce se plimba prin grădină, sub prunii de iarnă, la doar câţiva paşi de locul în care Shimako, sora ei, se spânzurase în noaptea celei de-a cincisprezecea mele aniversări.

Tanaka a fost plin de compasiune, dar nu înţelegea profunzimea pierderii mele. Credea că o urâsem pe Natsuko şi, ca mulţi oameni care cred numai ceea ce văd, nu putea concepe cât de aproape sunt ura şi iubirea una de alta sau cât de mult îşi împrumută una alteia culoarea. I-am spus

să plece şi m-am închis în vila mea până când am putut îndura să înfrunt din nou lumea. Noapte după noapte, visele mele erau parade nesfârşite de morţi, unde mama mea de sânge şi Shimako stăteau lângă Natsuko, ca nişte sălcii într-un trio fantomatic, în spatele unei uşi din sticlă care nu se sfărâma, oricât de tare aş fi lovit în ea.

A trebui să renunţ la fantezia mea că, într-o bună zi, avea să existe poate o reconciliere între mine şi mama mea vitregă, adorată în taină. Nu aveam să trăiesc nicicând experienţa unui gest iubitor din partea ei sau să-i aud vocea blândă rostind cuvinte de iertare. La vestea morţii lui Natsuko, ceva s-a frânt în mine, ceva ce ştiam că nu se va mai repara niciodată. Gândul de a nu o mai revedea niciodată era atât de supărător, că singura alinare pe care am putut-o găsi a fost opiul. Însă mă trezeam cu aceeaşi durere, deloc scăzută în intensitate, până şi din cel mai fericit somn.

Dacă Natsuko m-ar fi iubit, oare firea mea ar fi fost altfel? Oare dragostea împărtăşită te susţine ferm, aşa cum face o ancoră cu o barcă pe vreme de furtună? Se afirmă atâtea despre puterea iubirii, dar pe mine aceasta nu a făcut decât să mă rănească. Mă simţeam furioasă şi lăsată orfană – şi nu era pentru prima oară când simţeam asta. Există atât de multă deznădejde în durerea provocată de moartea cuiva drag. În durerea ta, însă, nu poţi schimba realitatea morţii lor, nici

îngropa certitudinea propriei tale morţi, ce va să vină.

Bourbon și pește crud

Pentru rolul avut în operaţiunea de a încuraja fuga lui Puyi în Manciuria, Japonia m-a lăudat şi m-a răsplătit cu gradul de maior, pe care cred că l-am meritat. Pentru a-mi sărbători avansarea, am pus să mi se facă, special croită pentru mine din cea mai fină lână disponibilă, uniforma completă a unui ofiţer japonez. Am dat instrucţiuni ca haina să fie îngustată pe talie, ca gulerul să fie pus mai jos decât în mod obişnuit, astfel încât gâtul meu lung şi neted să poată fi admirat cu mai multă uşurinţă. Mi-am tuns părul şi mai scurt decât înainte şi l-am dat cu briantină, ca să strălucească şi să pară negru ca noaptea.

Tanaka, care era în toane proaste de când mă întorsesem de la Tianjin, zise că, după părerea lui, mersesem, ca de obicei, prea departe. Avansarea mea ca maior fusese una onorifică, iar noua mea înfăţişare scandaloasă avea să îi enerveze în mod sigur pe acei ofiţeri japonezi care erau mai convenţionali decât el.

— Şi aşa le este destul de greu să accepte ca spion o femeie, Yoshiko, darămite să trebuiască să socializeze la popotă cu ea, îmbrăcată ca o versiune de operă a lor.

Nu m-am simţit afectată de părerile lui; la urma

urmei, eram obişnuită cu criticile, căci fusesem supusă la ele în cea mai mare parte a vieţii mele. Ştiam că la rădăcina iritabilităţii sale stătea gelozia lui pe alţi bărbaţi, cărora le plăcea ceea ce vedeau. Însă, ca niciodată înainte, el părea incapabil să se lepede de pasa lui proastă. Nu trecea zi să nu ne certăm şi nimic din ce făceam nu părea să-i îmbunătăţească starea.

Făceam dragoste la fel de mult ca întotdeauna, dar exista în împreunarea noastră un soi de disperare, de parcă el ar fi căutat ceva ce pierduse. Am încercat să-l eliberez de starea lui mohorâtă cu trucuri noi, pe care le învăţasem de la ofiţerii mai tineri, dar în loc să-i facă plăcere, asta păru să-l chinuie şi mai mult. Părea să-şi fi pierdut gustul pentru inovaţie şi în afară de a împărţi o fată după-amiaza şi alta noaptea, nimic nu-i mai făcea plăcere. Nu mă deranja să-i fac pe plac, dar am cerut ceva mai multă varietate şi uneori îmi luam câtva timp liber, pe care îl petreceam departe de compania lui, ca să-mi satisfac propria plăcere. Când mă întorceam în patul lui, se bosumfla şi mă lua fără vorbe, cu mâinile acoperindu-mi gura, ca să nu pot vorbi şi să-l enervez şi mai mult. Adesea, prefera să mă pătrundă pe la spate, spunându-mi că nu voia să-mi vadă chipul – care-şi dorea să nu fi aparţinut unei prinţese.

— Unui bărbat îi e oricând mai bine cu o târfă, zicea el posac.

Şi totuşi, în ciuda mâniei care-l rodea, îmi plăcea felul lui îndurerat de a face dragoste mai mult decât compania siropoasă a fetelor prostituate.

Am fost mirată că nu m-a întrebat dacă mă culcasem cu Doihara la Tianjin. La un anumit nivel, credeam că nemulţumirea lui vizavi de mine îşi avea miezul în gelozia faţă de colonel. Însă nu pomeni niciodată numele lui Doihara, iar când am făcut eu asta, se prefăcu neinteresat.

Tanaka îmi spunea deseori că mersesem dincolo de limitele bunului-simţ cu purtarea mea, care nu ţinea seama de nimic, şi că din cauza asocierii cu mine risca să-şi întârzie promovarea. Nu puteam să fiu de acord cu el, căci mă simţeam o fiică onorată a Japoniei, care-şi dobândise gradul pe merit şi căreia i se încredinţau cele mai înalte chestiuni de stat. Era adevărat că reputaţia mea la Shanghai era de asemenea factură încât toată lumea ştia cine eram, dar credeam că asta se datora în egală măsură reuşitelor mele în slujba Japoniei, cât şi aventurilor mele sexuale. Poziţia acordată mie era surprinzător de modernă venind din partea ierarhiei masculine a Japoniei, dar ea confirma convingerea mea că orice femeie îndeajuns de curajoasă pentru a-şi lua viaţa în propriile-i mâini putea să reuşească. Majoritatea bărbaţilor, mai ales japonezi, au dificultăţi în a accepta succesul unei femei, dar mi-l închipuisem pe Tanaka mai presus de astfel de sensibilităţi. În trecut, îmi încurajase întotdeauna ambiţiile şi, deşi

ştiam că era capabil de gelozie, nu-mi plăcea noua lui tendinţă de a mă critica şi de a mă îngrădi.

În ciuda supărării sale, Tanaka îmi oferi un cadou de felicitare, sub forma unui *netsuke*[23] minunat sculptat, ataşat de o punguţă din piele în care se afla, strânsă în sul, copia unui poem al lui Chikamatsu, un dramaturg japonez din secolul al XVII-lea. Poemul vorbea de fidelitate şi onoare, iar glasul lui Tanaka tremura când mi-l citi.

Un *netsuke* ca ăla trebuia să fi costat o grămadă de bani şi, dorind să-l răsplătesc pentru generozitate şi să-l fac să se simtă mai bine, i-am spus că era cel mai bun amant pe care-l avusesem vreodată. I-am zis, de asemenea, că, în ciuda a ceea ce poate că credea el, nu mă culcasem cu Doihara.

— Eu ştiu altceva, Yoshiko, îmi răspunse el tăios. Am pus să fii urmărită în Tianjin. În orice caz, tu crezi că un bărbat ca Doihara va păstra secret faptul că a călărit o prinţesă, când asta îi creşte atât de mult reputaţia şi o micşorează atât de mult pe a mea?

— De ce te-ar deranja, Tanaka? l-am întrebat. Doar tu eşti important pentru mine; el nu înseamnă nimic.

Râse amar şi mă trase spre el.

---

23 Sculptură miniaturală japoneză, creată în secolul al XVlI-lea, al cărei rol funcţional era de a servi drept mijloc de depozitare a unor obiecte personale de mici dimensiuni (o pipă, de exemplu), deoarece hainele tradiţionale nu erau prevăzute cu buzunare.

— Te-am rugat să nu te culci cu el, îmi zise cu severitate. În ceea ce-l priveşte pe Doihara, era important pentru mine ca tu să fii prinţesa mea, nu a lui.

În ciuda cadoului de la Tanaka, despre care ştiam că era felul lui de a-mi declara dragostea, singura şi cea mai apropiată modalitate de a o face de care aveam să am vreodată parte în ceea ce-l privea, puteam să-mi dau seama că era inutil să încerc să-l consolez cu vorbe. Am pus poemul în caseta mea pentru scris, alături de cele câteva lucruri sentimentale pe care simţeam nevoia să le păstrez. Cu intenţia de a-i uşura mânia şi de a-mi diminua şi mie vina, l-am încurajat spre cruzime de câte ori făceam sex. Noapte după noapte, aveam urme de muşcături pe spate şi pe coapse. Aveam vânătăi purpurii pe fese, unde mă plesnea, pătrunzându-mă atât de violent că trebuia să fac baie cu apă sărată de două ori pe zi. Când, până la urmă, starea sa de spirit se îmbunătăţi şi el îşi reveni la vechiul său fel de a fi, m-am simţit ca un copil care fusese pedepsit şi al cărui tată îşi domolise, în sfârşit, mânia. Cred că mie mi-a plăcut mai mult descătuşarea mâniei sale decât i-a plăcut lui Tanaka însuşi.

Nu puteam, totuşi, să regret prezenţa lui Doihara în patul meu. Raportul lui fusese cel care îmi asigurase gradul şi care-mi putea aduce şi alte avansări în viitor. Tot ceea ce merită să ai se obţine cu un preţ, iar sexul cu colonelul a fost un

preţ mic de plătit pentru nişte câştiguri atât de nemaipomenite.

Cu Tanaka potolit, am fost din nou în stare să chefuiesc, bucurându-mă de delectările Shanghaiului. Cheltuiam în exces pe haine şi bijuterii, continuam să mă răsfăţ cu o viaţă amoroasă variată şi, când zilele negre reveneau, le alungam cu somn şi vise opiacee.

Visele induse de opiu nu au asemănare. Culorile nu sunt deloc precum culorile pe care le vezi în orele când eşti treaz, mâncarea pe care o mănânci e cea a zeilor, iar sake-le pe care-l bei este mai fin decât pielea focilor. Eşti una cu tigrii şi cei pe care i-ai iubit îţi apar binevoitori ca un frate geamăn. Darurile opiului sunt atât de seducătoare, încât, dacă n-aş fi fost o persoană mai puternică decât era Wan Rong, aş fi putut să mă alătur ei în dependenţa de droguri cu mulţi ani în urmă.

La câteva luni după ce m-am întors în Shanghai, Tanaka a fost chemat la o şedinţă cu colonelul Doihara, în Tianjin. Era neliniştit, crezând că era chemat la ordine pentru cheltuielile prea mari, dar se întoarse după două zile bine dispus, cu veşti despre noua noastră misiune. Tanaka fusese însărcinat să plănuiască o misiune secretă care avea să aducă enorme beneficii Japoniei, în caz de reuşită. Colonelul Doihara dăduse instrucţiuni precise ca eu să-l asist pe Tanaka şi să joc un rol-cheie.

Împreună, eu şi Tanaka cheltuiam sume imense pentru a ne finanţa stilul extravagant de viaţă şi el era sigur că, mai devreme sau mai târziu, va fi chemat să dea socoteală pentru asta. Glumeam adesea pe seama devizelor de cheltuieli, care ar fi putut include cântăreţe-dansatoare, opiu şi un şir nesfârşit de târfe. Aşa că era bine că aveam o sarcină importantă, care să ne permită cheltuieli generoase.

Japonia, care se săturase de chinezi şi voia să transmită un avertisment lumii întregi că nu e cazul să ne pună la încercare, ordonase să concepem un atac asupra cartierului Zhabei din Shanghai şi să revendicăm acest teritoriu ca fiind al nostru. Ni se acordau fonduri nelimitate din fişetele Armatei din Kwangtung. De asemenea, am fost informaţi că în larg se afla în aşteptare o armată de invazie gata să-şi trimită trupele. Sub pretextul protejării comunităţii japoneze, aflată chipurile sub atacul decadenţilor chinezi, urma să scăpăm de criticile lumii ca de o muscă picată în farfurie.

Atacul urma să aibă, în plus, avantajul de a distrage atenţia de la eforturile Japoniei de a revendica Manciuria, sub conducerea aşa-zis independentă a împăratului Puyi. Nu cred că misiunea mea de a-l încuraja pe Puyi să plece în nord-est ar fi avut succes dacă el ar fi ştiut cât de fragilă era poziţia Japoniei în regiune. Deşi Manciuria se afla sub protecţia sabiei de samurai,

supremaţia sa era pusă la încercare de către chinezi, care-i urau pe cuceritorii lor japonezi şi ripostau prin mii de mici insurecţii. Japonia dorea să le demonstreze chinezilor, o dată pentru totdeauna, că ea era stăpâna.

Îmi părea rău de Wan Rong, ştiam că ar fi înspăimântat-o orice atacuri asupra forţelor Japoniei. Iar manciurienii, care s-au simţit mereu superiori în raport cu chinezii obişnuiţi, erau conştienţi de faptul că sunt detestaţi şi că pot deveni victimele răzbunării mult mai numeroşilor conaţionali ai lor.

Rolul meu în acest plan era să-i angajez pe bătăuşii cu care Tanaka îmi făcuse cunoştinţă prin Mama, pentru a face ravagii în comunitatea japoneză din Shanghai, în contul chinezilor. Băieţii Mamei trebuiau să le tâlhărească locuinţele şi afacerile, pentru a oferi un pretext forţei de invazie japoneze, iar eu trebuia să mă asigur că făceau asta. Am fost extrem de meticuloasă cu transmiterea instrucţiilor, iar Mama şi băieţii ei şi-au făcut treaba cu entuziasm, bătându-i cu brutalitate pe fraţii noştri japonezi, distrugându-le căminele şi înspăimântându-le familiile. Nu mi-aş fi dorit o asemenea nenorocire pe capul lor, dar, aşa cum obişnuia să spună Harry, „nu poţi să faci omletă fără să spargi ouăle”. Uneori, cetăţenia se plăteşte scump.

Făceam parte din ambiţiile de viitor ale Japoniei şi savuram pe deplin momentul, inclusiv felul în

care, în decurs de câteva zile, Shanghaiul devenise palpitant şi plin de pericole. Sângele îmi cânta în vene când soldaţii infanteriei marine japoneze se adunară în Zhabei, la gara din cartier, pentru a tăbărî pe chinezi. Îmi plăcea la nebunie sentimentul că ştiam ce anume era pe cale să se întâmple şi puteam să anticipez succesul care venea odată cu asta. Eram atât de prostită de naţiunea samurailor, că nu mi-a trecut deloc prin cap că Japonia nu-şi va realiza ţelurile sau că voi apuca să regret din tot sufletul rolul jucat de mine în acţiunile ei triumfătoare. Priveam cum avansa micul război şi mă simţeam vie şi plină de elan. În timp ce tancurile noastre înaintau de-a lungul şoselei Sichuan, aerul se umplu cu o ceaţă galbenă de la gazele de eşapament şi am simţit tunetul şenilelor vibrându-mi prin tot trupul. Cu sângele înfierbântat, eu şi Tanaka făceam dragoste peste tot, la el în birou, pe bancheta din spate a maşinii, în toaletele restaurantelor şi, o dată, chiar sprijiniţi de un tanc de-al nostru.

Soldaţii noştri au avut de întâmpinat, pentru scurt timp, rezistenţă, din partea unor soldaţi chinezi despre care Tanaka a zis că erau mult mai disciplinaţi decât văzuse vreodată înainte – dar, oricum, numai pentru scurt timp. Eram invincibili şi aveam de partea noastră factorul surpriză. Tanaka era în elementul său şi îi plăcea la nebunie să se afle în mijlocul evenimentelor. Stăteam la el în birou şi beam păhărele de sake, primind veşti

despre cum se desfăşurau lucrurile din rapoartele de la Cartierul General. Scoteam adesea oaspeţi occidentali şi japonezi la restaurantul de la ultimul etaj de la Hotel Park, de pe Şoseaua Fântânii Clocotitoare. Exista o lungă listă de aşteptare pentru mese, dar Tanaka era tratat ca un rege şi avea reţinută permanent o masă. Mâneam mâncarea nici bună, nici rea de la Park, însoţită de zgomotul avioanelor noastre şi de obuzele de pe navele noastre de război.

Japoniei îi luă doar câteva scurte săptămâni să devasteze oraşul chinezesc de peste pod şi să reamintească lumii că eram o naţiune de războinici, care nu lăsa nimic să-i stea în cale.

Am zburat deasupra Shanghaiului în flăcări, într-un avion japonez. Puteam să ne dăm seama, după distrugerea din oraş, ce mare succes repurtase atacul. Îmi pare rău acum să spun că l-am aplaudat. Mulţi dintre locuitorii Shanghaiului muriseră în luptă, dar părea lipsit de sens să fii sentimental în legătură cu pierderea lor. Shangaiul era oricum suprapopulat, iar majoritatea locuitorilor din cartierul chinezesc mureau de foame. Dacă nu ar fi fost ambiţiile Japoniei, ar fi pierit oricum de foamete şi boli. Zhabei a fost ras de pe faţa pământului, iar locuitorii săi au rămas pe drumuri. Ca apa de la robinet, se revărsau cu toţii în Colonia Internaţională şi în concesiunea franceză.

Trecură săptămâni în şir înainte ca Shanghaiul

să revină la ceva semănând cât de cât cu normalitatea. Iar acţiunea avu efectul de a-i pune pe chinezi la locul lor, de a-i demonstra lui Puyi straşnica determinare a aliaţilor să-i japonezi şi de-a nelinişti niţel lumea. Însă Shanghaiul, ca o târfă bună ce era, se adaptă noilor să-i stăpâni şi înflori din nou. În cele din urmă ne-am retras trupele când apărură plângeri la nivel mondial, dar nu înainte ca aliaţii noştri să se fi folosit de atac ca pretext pentru a-şi lărgi propriile colonii din Shanghai. Dacă n-o ştiam deja, oportunismul lor m-a învăţat cum să evoluez în funcţie de circumstanţe.

După ce bombardamentele artileriei au încetat şi ne-am asigurat perimetrul, m-am plimbat prin ceea ce mai rămăsese din cartierul chinezesc în compania unor ofiţeri superiori japonezi. Nu ar fi trebuit să fac asta, căci mila pe care mi-a stârnit-o oraşul mă cuprinde şi în ziua de azi, cu imaginii care îmi vin în minte şi mă fac să mă simt dezgustată de mine însămi. Din aer, distrugerile îmi păruseră ca o curăţare reuşită a mahalalelor, dar la sol am devenit conştientă de preţul pe care umanitatea îl plătise din cauza ambiţiilor ţării mele. Trebuia să călcăm peste cadavrele celor morţi şi să ne acoperim gura ca să ne protejăm de fumul incendiilor mocnind continuu luni în şir. Mirosul de carne arsă era dezgustător şi a trebuit să-mi feresc privirea de la membrele umane care împânzeau străzile. Micul oraş era sinistru de

tăcut, câinii dispăruseră de pe străzi şi mi-era dor de sunetele scoase de piesele de mah-jong.

Cei câţiva chinezi rămaşi în cartier se înclinau adânc în timp ce treceam, dar nu ne puteau privi în faţă. Am văzut o bătrână scormonind patetic într-un morman de moloz. Îmi aminti de Părere-de-Rău şi atunci a fost prima oară când mă izbi şocul celor petrecute. Asemenea împrejurări, precum cele din devastatul cartier chinezesc, au făcut să-mi fie greu să uit că sângele meu era chinez. Chiar dacă inima mea ţinea atât de mult la Japonia pe vremea aceea, în acea zi nu am putut să-mi neg originea chineză şi m-am simţit copleşită de nenorocirea pe care o ajutasem să se abată asupra conaţionalilor mei. Voiam să mă ţin de cineva, să simt atingerea iertătoare a unei mâini omeneşti, dar triumfătorii ofiţeri japonezi m-ar fi crezut nebună, iar chinezii s-ar fi retras la atingerea mea.

După acea victorie, pe străzi au răsărit şi mai mulţi cerşetori şi preţul opiului a crescut, dar oraşul în sine părea să-şi menţină echilibrul. În viaţa Mamei, însă, se schimbară multe, căci îşi pierduse unii dintre băieţi, care fuseseră fără voia lor prinşi în luptă, şi trăia acum strâmtorată în singura ei casă rămasă, distrusă pe jumătate. Pentru a-i opri văicăreala, Tanaka aranjă să i se dea suficienţi bani ca să-şi refacă afacerea, dar pentru ea viaţa n-a mai fost niciodată la fel ca înainte. Existau gangsteri mai tineri şi mai puternici care, profitând de pagubele suferite de

ea, îi luară locul. Ea continua să facă un ban, dar îşi pierduse poziţia fruntaşă. Erau peşti mai mari în baltă, e adevărat, dar cel puţin înota şi ea, încă, în aceeaşi apă.

După succesul repurtat de noi în revendicarea cartierului Zhabei pentru Japonia, sângele meu fredonă plin de aşteptări zile în şir, de parcă nu puteam să cred că se terminase totul. Am descoperit cum te poţi simţi când zgudui un pic lumea – şi anume, o combinaţie tulburătoare de avânt şi teamă. Şi totuşi, în ciuda îndoielilor mele, credeam pe atunci că întreaga mea viaţă fusese o pregătire pentru acel moment şi că îmi găsisem adevăratul loc în lume în slujba Japoniei. Dar, în mod contrar, exact când mă simţeam, în sfârşit, acceptată de către Japonia, am început să am nişte coşmaruri atât de groaznice, că mi-era teamă să adorm.

În lunile care au urmat după acele evenimente, care au devenit cunoscute sub numele de „războiul cel fals”, am pierdut prietenia lui Valerie. Îmi zisese că indiferenţa mea la suferinţa propriului meu popor – prin care înţelegea chinezii – i se părea atât de nemiloasă, încât avea senzaţia că parcă nu m-ar fi cunoscut niciodată cu adevărat. Presupun că aş fi putut să-i zic că se înşela în această privinţă, dar cred că Valerie ajunsese la propriile-i răscruci şi că oricum aş fi pierdut legătura cu ea, până la urmă. Avea în

caracter mai multă stofă de martiră decât aveam eu şi prietenia noastră nu era sortită să dureze. Se părea că asta se aplică vizavi de majoritatea femeilor din viaţa mea, dar nu am putut să jelesc prea mult după Valerie. Pentru mine, ea nu era Natsuko, Mai sau Tamura. După despărţirea noastră subită, am zărit-o uneori la piaţa de fructe Sanjiaodi, în căutare de chilipiruri. Renunţase la ideea de apune mâna pe un soţ bogat şi se înscrisese la misiunea catolică franceză, care se dedica hrănirii şi educării copiilor orfani de pe străzile din Shanghai. Nu mai avea perlele şi nu se mai îmbrăca în alb, dar în purtarea ei se vădea un ţel, ceva ce nu observasem la ea niciodată înainte. Poate că îşi găsise şi ea adevărata raţiune de a fi la Shanghai. Nu mi-a trecut atunci prin cap, dar acum înţeleg că Valerie reacţiona la lumea în care se găsea cu bunătatea pe care o avea în fire, pe când eu păream să evit bunătatea care mai rămăsese în firea mea. Dacă ar fi să aleg, nu sunt sigură că aş alege o inimă bună în locul uneia egoiste: ar exista prea multe lucruri în viaţă care să o tulbure.

La Shanghai exista o nouă stare de spirit în rândul chinezilor din oraş, care-i făcea pe japonezi să se simtă neliniştiţi. Mai secretoşi ca niciodată, chinezii împărtăşeau opinii diferite din punct de vedere politic, dar erau ca unul în ura lor faţă de japonezi. Puteai să simţi asta din insolenţa lor tăcută şi din felul în care ţi se adresau cu glas

lipsit de emoţie şi-ţi luau banii fără să-ţi mulţumească. Chiar şi Mama, pe care o plăteam ca să mă ţină la curent cu ceea ce se petrecea în cartierul ei decimat, căpătase o anumită răceală faţă de mine şi mă sfătuise să nu mai vin să o vizitez fără să fiu însoţită de un bodyguard. Chinezii ştiau cum arăt, se pare, căci după războiul fals circulase un afiş cu portretul meu. Afişul mă numea ucigaşa propriului meu neam şi chema la răzbunarea sângelui pruncilor chinezi prin vărsarea sângelui meu. După ce mi-a spus asta, am făcut-o întotdeauna pe ea să vină la mine. Nu am mai vizitat-o niciodată la căsuţa de lângă Poarta Longevităţii. Nu puteam să am încredere în ea că n-o să mă trădeze ca să obţină un preţ pe capul meu. Era o femeie fără principii şi ar fi făcut orice pentru bani.

Am început să mă simt tulburată şi izolată ori de câte ori mă aflam singură în vila mea. I-am făcut vânt servitoarei mele chineze şi am înlocuit-o cu o rusoaică, o fată care era o spălătorească destul de proastă, dar care reprezenta un motiv mai mic de îngrijorare pentru mine.

Visele îmi erau bântuite de imaginile copilaşilor morţi şi mă trezeam adesea noaptea, crezând că le auzeam planşetele ca nişte mieunaturi. La lumina zilei, raţiunea îşi reintra în drepturi şi ştiam că planşetele veneau de la legiunile de pisici din Shanghai, ale căror tânguieli deveneau mai îndrăzneţe pe întuneric.

Pe măsură ce treceau lunile de după războiul cel fals, zilele mele negre deveneau mai frecvente şi mă trezeam cufundându-mă în trecut. Moartea lui Natsuko mă făcuse neplăcut de conştientă cu privire la timp şi îmi atrăsese atenţia asupra faptului că atât de multe dintre relaţiile mele cu cei pe care-i iubisem merseseră prost. Nu mai era în regulă să fiu îndeajuns de bună pentru mine însămi; nu fusesem suficient de bună pentru Yamaga şi poate că eram prea mult pentru Tanaka, trădasem prietenia lui Mai, o pierdusem pe Tamura în faţa altei ţări şi o înşelasem, cu cruzime, pe emoţionant de fragila Wan Rong.

Numai atunci când priveşti în urmă şi descoperi că ai genul de istorie pe care poate că nu ai fi ales-o pentru tine însăţi, vârsta începe să te necăjească. Aveam aproape treizeci de ani, oglinzile îmi reflectau, încă, frumuseţea, dar, chiar dacă timpul fusese blând cu mine, în jurul ochilor îmi apăruseră nişte linii micuţe şi păream să-mi fi pierdut iubirea de sine. În unele dimineţi, mă simţeam ca un nou-născut, ca şi cum aş fi putut să-mi încep viaţa de la zero şi să devin ceva mai mult decât eram, dar pe măsură ce ziua înainta, povara firii mele mă copleşea şi făcea adesea imperioasă nevoia de opiu.

Tanaka era dezamăgit că nu fusese avansat după cucerirea cartierului Zhabei din Shanghai şi redeveni schimbător şi certăreţ. Ne vedeam mai puţin ca niciodată, dar tot îl consideram drept

adevăratul meu partener în viaţă, până într-o zi, când am intrat în Park Hotel şi i-am fost prezentată lui Jack Stone, un jurnalist american care lucra pentru *New York Herald Tribune.*

Stătea la barul de la Park cu un braţ în jurul lui Lauren Brodie, o reporteră irlandeză cu păr roşcat, una dintre puţinele femei jurnalist din Shanghai. Jack se afla la Shanghai de numai două zile, dar era deja înconjurat de un grup de admiratoare, din câte puteam eu să-mi dau seama.

Prima oară când l-am zărit pe Jack, m-am simţit de parcă aş fi stat pe marginea prăpastiei, pierzându-mi centrul greutăţii. Din clipa în care i-am auzit numele, al cărui sunet îmi aminti de zăngănitul pieselor de mah-jong, ceva în mine se îmblânzi. Era cu cinci ani mai în vârstă decât mine şi cu câţiva centimetri mai scund, dar întotdeauna am avut impresia că mă uitam în sus la el. Avea o buză de iepure delicat reconstruită, care conferea gurii sale o atracţie fragilă, senzuală, părul castaniu şi ochii cenuşii, de culoarea cerului înaintea ninsorii. Jack nu era cu adevărat chipeş, dar avea o putere de atracţie magnetică şi femeile îl iubeau. Poate că ceea ce le atrăgea la el era umorul lui potolit sau poate felul în care asculta, cu trupul nemişcat şi capul uşor lăsat într-o parte, de parcă ar fi vrut să audă fiecare cuvânt care ieşea din gura lor. Indiferent de sursa acestei atracţii, am fost imediat sedusă şi, deşi n-am reuşit imediat să-l fac să fie al meu, l-am dorit la

fel de mult pe cât mi-l dorisem pe Yamaga.

La câteva zile după ce ne-am cunoscut, Lauren Brodie veni să mă vadă şi mă întrebă dacă aş fi de acord ca Jack să-mi ia un interviu. Făcea un articol despre personalităţi din Shanghai şi dorea să mă includă şi pe mine. Am spus da şi am stabilit să mă întâlnesc cu el în restaurantul de pe terasa acoperişului de la Park Hotel. Făcea parte din slujba mea să îi cunosc pe corespondenţii străini şi să încerc să îi influenţez în relatările lor. Însă m-am îmbrăcat ca să mă întâlnesc cu Jack de parcă m-aş fi dus în patul unui iubit, mai degrabă, decât la o întâlnire în interes de serviciu.

Jack era genul de bărbat pe care Tanaka ar fi fost gelos şi unul care ar fi putut să ofere mai multă bătaie de cap, decât plăcere. În orice caz, ajunsesem la concluzia că a ceda dorinţelor mele, aşa cum făcusem întotdeauna în trecut, era în sine lucrul răspunzător de depresiile şi visele mele neliniştitoare. Cu toate acestea, am probat trei ţinute pentru acea întâlnire, înainte de a mă hotărî la o fustă frumoasă şi la sandale cu tocuri înalte. Am adăugat o bluză din satin moale, lăsându-mi nasturii de sus descheiaţi şi dându-mă cu pudră în adâncitura dintre sâni. Ca singură podoabă, purtam o pereche de cerceluşi cu perle, pentru ca el să-mi poată observa urechile mici. În locul obişnuitului meu parfum de crizantemă, am ales moscul, pentru dorinţă, şi mi-am atins uşor cu el gâtul şi încheieturile mâinilor.

L-am văzut în restaurant înainte ca el să mă observe şi am simţit acelaşi nod în stomac pe care-l avusesem în ziua în care-l zărisem prima oară. Vorbea cu directorul hotelului şi când mă văzu îmi zâmbi şi veni imediat la mine. A dat dovadă de profesionalism şi a fost foarte meticulos în interviul său. Mă sili să vorbesc despre ceea ce el numea poziţia mea pro-japoneză, punând sub semnul întrebării loialitatea mea faţă de o ţară care voia să „zdrobească" patria mea natală.

— China este locul în care m-am născut, i-am spus. Dar am fost trimisă de acolo când eram copil şi nu o consider patria mea. Japonia mi-a oferit un cămin şi o identitate; ne aparţinem una alteia. Indiferent ce s-ar întâmpla, Japonia va avea întotdeauna loialitatea mea.

— America este patria mea, zise el. Însă putem fi critici cu privire la o ţară, nu? Oamenii sunt cei care contează în primul rând, nu crezi?

Nu i-am răspuns. Loialitatea mea faţă de Japonia era ceva ce nu pusesem niciodată la îndoială înainte şi subiectul mi se păru tulburător.

Am stat de vorbă câteva ore, în cea mai mare parte despre gradul meu în armata japoneză şi despre cum vedeam eu aşa-numitul „război fals". Mă întrebă despre relaţia mea cu Tanaka, dar nu notă nimic în carneţelul său despre asta. În felul ăsta părea o discuţie mai degrabă neoficială, nu semăna cu un interviu, şi am aflat şi eu la fel de multe lucruri despre el, ca şi el despre mine. Am

descoperit că fuma Camel, ţigară după ţigară, că bea whisky sau, dacă putea să facă rost, bourbon, whisky-ul american, că era convins că purtarea unei pijamale din mătase pe sub cea obişnuită îl apăra de tifos şi că se înstrăinase de soţia lui, care-l ura pentru că o lăsa singură atât de mult timp. L-am întrebat dacă o iubea şi îmi zise că, în mod evident, simplu fapt că se afla la Shanghai demonstra că îşi iubea mai mult libertatea.

— Şi Lauren Brodie? l-am întrebat.

— E doar o prietenă, zise el şi zâmbi.

Am plecat de la restaurant destul de necăjită. Nu flirtase cu mine şi nu-mi adresase nici măcar un singur compliment. După multe luni, Jack mi-a mărturisit că întâlnirea noastră de la Park Hotel îl afectase profund şi că de-abia mai putea gândi limpede când venise vorba să scrie despre mine pentru ziarul său. Îmi spuse că, deşi era bun la a-şi masca sentimentele, fusese copleşit de înfăţişarea şi parfumul meu. Încercase, fără succes, să-şi domolească sentimentele în privinţa acestei atracţii nepotrivite, cum o numea el – asta nu pentru că veneam de pe continente diferite, ci din cauză că eu iubeam Japonia şi el o dispreţuia.

Când i-am povestit lui Tanaka despre întrevederea noastră, el îmi spuse că majoritatea jurnaliştilor străini din Shanghai erau pro-chinezi şi că occidentalii aveau un soi bolnăvicios de admiraţie pentru cei inferiori. Zise că Jack Stone se bucura de multă consideraţie în rândul

colegilor să-i americani, dar că ar trebui să fiu precaută cu el.

— Lasă-l pe el să te caute, îmi spuse. Iar apoi, furnizează-i numai ceea ce vrem noi să ştie.

Trecură şase săptămâni înainte să-l revăd pe Jack. În acest răstimp, Tanaka primise ordinul să se prezinte la Doihara, în Mongolia Centrală, pentru a-l ajuta la înfiinţarea unui guvern independent sub conducerea prinţului mongol Teh. Nu-l întâlnisem niciodată pe Teh, deşi mi-era rudă, prin căsătoria cu Kanjurjab. Auzisem poveşti cum că era un războinic neînfricat şi foarte iubit de tribul său. L-am sfătuit pe Tanaka să nu pomenească de legătura lui cu mine, căci eram sigură că acest lucru n-ar fi fost văzut cu ochi buni în cercurile mongole.

Mi-era milă de el, cum ştiam că detesta să lucreze în strânsă legătură cu colonelul. Îmi spuse că nu putea să mă ia cu el, pentru că eu aveam ordin să rămân la Shanghai şi să-i netezesc drumul succesorului său, dar cred că era mai mult din cauză că nu ar fi putut suporta să mă vadă în compania lui Doihara. Oricum, nimic nu m-ar fi putut face să plec în Mongolia. Am glumit cu el pe seama climatului, l-am prevenit să nu mănânce untul şi i-am spus că-i vor plăcea fetele mongole, care erau durdulii şi aveau suflet cald. I-am spus că vor fi impresionate de statura şi de inventivitatea sa în actul erotic.

În ziua în care a plecat, îmi spuse că ura acea atmosferă rece a despărţirii dintre noi. Zise că va păstra întotdeauna în inimă imaginea chipului meu şi că nu va înceta niciodată să mă apere, în orice mod putea. Mă imploră să renunţ la opiu, despre care credea că mă va distruge în cele din urmă.

— Este singura trăsătură chinezească la tine, Yoshiko, şi cea mai rea meteahnă a ta.

Era adevărat că japonezii desconsiderau opiul şi dispreţuiau firea slabă a chinezilor pentru că-l foloseau, dar nu eram de acord cu el că mă va duce la distrugere. Eu eram cea care se folosea de opiu, şi nu opiul de mine. Fumam opiu de mică şi ştiam cum să mă menţin de partea bună a dependenţei.

Tanaka îmi lăsă puţini bani, dar, pentru a-şi salva faţa, fusese nevoit să-şi plătească datoriile, care erau considerabile. Îmi spuse că nu-mi putea garanta că succesorul său avea să fie la fel de generos ca el în privinţa cheltuielilor mele, aşa că făcu demersurile necesare ca eu să pot primi un salariu lunar, ceva ce nu mă deranjasem să fac înainte.

— Va trebui să trăieşti mai chibzuit, îmi spuse. Ar putea trece luni, poate chiar un an, până la întoarcerea mea.

În realitate, aveau să treacă mulţi ani înainte ca Tanaka să plece din Mongolia şi nu s-a mai întors niciodată înapoi la Shanghai. Luasem deja

hotărârea de a fi mai prevăzătoare, dacă nu în privinţa banilor, atunci măcar în privinţa sentimentelor mele. Întâlnirea cu Jack Stone avusese un efect straniu asupra mea şi nu mi-l puteam scoate din minte. Eram nemulţumită de mine şi de felul meu de viaţă de ceva vreme şi simţeam că se putea ca în compania lui Jack să găsesc uşurare. Tanaka credea că opiul era problema, dar opiul nu era decât bandajul de pe rana unei vieţi pustii. Ajunsesem la concluzia că un şuvoi permanent de iubiţi mai degrabă îndepărta decât oferea alinarea şi simţeam dorinţa de schimbare.

Trecură săptămâni până să mă văd din nou cu Jack. Între timp, mă autoeducam să fiu o altfel de femeie. Una care să nu aibă atât de mulţi amanţi, care să ia mai puţin opiu şi care, drept rezultat, să aibă parte de un somn mai odihnitor şi de mai multă mulţumire.

A fost o noapte când am visat că îl vedeam pe Jack pe un pod, traversând fluviul Huangpu. L-am strigat pe nume şi s-a întors, şi-a întins mâinile făcute căuş şi mi-a arătat fericirea, aşezată într-un bol din sticlă. Era ca o boabă de fasole, de forma unui rinichi, întunecată la culoare, ghemuită ca şi cum dormita. „O putem împărţi”, mi-a zis el. Nu mi-a venit să o ating, de teamă că nu dormea, ci era moartă.

Înlocuitorul lui Tanaka, maiorul Muto, era un

bărbat care număra fiecare yen şi nu aproba datoriile sau extravaganţele. Puteam să-mi dau seama că lucrurile nu aveau să fie uşoare pentru mine sub conducerea lui. Părea să dezaprobe faptul că aveam sânge chinez şi refuză să mi se adreseze altfel decât fie cu gradul militar, fie cu titlul de prinţesă. Nu contestă salariul pe care aranjase Tanaka să-l primesc, dar era meticulos în verificarea cheltuielilor mele, pe care adesea refuza să le deconteze, spunând că Japonia nu ar trebui să plătească pentru plăcerile mele. Era evident că nu avea înţelegerea lui Tanaka cu privire la felul în care trebuie să trăiască un spion.

Muto era cam cu zece ani mai în vârstă decât Tanaka. Era căsătorit şi avea opt fiice, dar niciun fiu, ceea ce îl adusese într-o stare de sărăcie şi-l făcea să se simtă nelalocul său. Era de o cruzime înveninată cu subordonaţii şi slugarnic cu superiorii. Nu mi-a plăcut de el de la prima vedere şi am căpătat obiceiul de a trece pe la biroul lui doar o dată sau de două ori pe săptămână. Îi transmiteam orice informaţie pe care mi-o aducea Mama, precum şi informaţiile pe care le aflam singură prin intermediul propriilor mele contacte. În restul timpului, îl evitam. Această legătură nu prea frecventă îi convenea lui Muto, deoarece nu se simţea în largul său în preajma mea şi nu ştia cum să se poarte cu o femeie japoneză care nu doar că avea sânge aristocratic, ci şi grad militar.

Tanaka îmi scria scrisori în care-mi spunea că-i

era dor de mine, dar că simţea că se putea descurca bine în beneficiul Japoniei – şi al lui însuşi – în Mongolia. Ştiam că avea ambiţia de a se întoarce în Japonia acoperit de glorie. Aveam convingerea că-şi va realiza dorinţa. Însă, cu toate că-mi lipsea, nu el era cel care-mi umplea gândurile, ci Jack Stone. Chiar dacă nu-l mai văzusem din ziua aceea la Hotel Park, ştiam de la Lauren Brodie că era tot în Shanghai.

Într-o seară, când ploaia mirosea a praf, m-am dus la oficiul de telecomunicaţii şi am izbutit să dau nas în nas cu el. Tocmai venise să-şi predea materialul. Nu păru încântat să mă vadă, dar în tăcerea stânjenitoare care se lăsă între noi, îi scăpă invitaţia de a-l însoţi la cină, dacă eram liberă. Bineînţeles că am acceptat. Respirându-i mirosul de pin şi whisky, l-am aşteptat în micul oficiu telegrafic să-şi trimită textul. Mă simţeam ciudat de timidă cu el, o experienţă foarte puţin obişnuită pentru mine. După ce a terminat, am luat o ricşă spre un restaurant japonez nu prea la modă situat la nord de pârâul Suzhou, într-un cartier cunoscut drept Micul Tokio. Jack îmi spuse că îi plăcea la nebunie peştele crud pe care-l serveau acolo şi faptul că niciun alt occidental nu părea să fie atras de local. Îmi spuse că, de obicei, mânca singur acolo, că îi plăcea simplitatea locului şi că nu mai dusese pe nimeni acolo înainte. Am permis vorbelor lui măgulitoare să se topească în mine, dulci ca mierea, evitând

obişnuitul meu cinism. Chiar şi atunci, atât de devreme în relaţia noastră, descopeream la mine, în prezenţa lui, un sine mai puţin precaut.

A fost, poate, cea mai minunată şi cea mai stranie noapte din viaţa mea, căci alături de Jack mi-am pierdut dorinţa de-o viaţă de a păstra secrete. Eram uimită de cât de deschisă puteam să fiu dintr-odată, fapt care mă făcu să mă simt mai uşoară şi oarecum eliberată. Am stat de vorbă ore în şir despre viaţa noastră, despre speranţele şi regretele noastre. Jack voia să ştie totul despre mine, iar eu, în mod contrar firii mele, l-am lăsat să pătrundă în labirintul vieţii mele.

I-am povestit despre avort, despre cum mă sedusese Teshima, despre purtarea lui Kawashima şi despre toţi ceilalţi bărbaţi care-şi croiseră drum spre camerele mele în propria lui casă. Când mi-am terminat de povestit copilăria, Jack s-a întins peste masă şi m-a mângâiat pe obraz.

— Nu ai avut nici cea mai mică şansă, zise el. E de mirare şi doar că ai supravieţuit.

În glasul lui era milă, dar, pentru prima oară în viaţa mea, nu am obiectat la asta. Îmi povesti despre copilăria lui în Noua Anglie[24].

— A fost liniştită, ordonată şi cumplit de plictisitoare, zise el. Tata era profesor de

24 Regiune din nord-estul Americii, cuprinzând statele Mâine, New Hampshire, Vermont, Massachussets, Rhode Island şi Connecticut.

matematică, o materie care, spre uluirea lui, nu am reuşit niciodată să o pricep. Cred că mă iubea. M-a învăţat să pescuiesc şi să joc tenis şi, fără s-o ştie, mi-a insuflat dorinţa de a fi cât mai diferit de el cu putinţă. Mama era grijulie şi timidă cu mine, până în ziua în care s-a prăbuşit cu discreţie pe podeaua bibliotecii orăşeneşti şi a murit fără prea mare agitaţie. Atac cerebral masiv, au zis doctorii. Nu-ţi pot spune cât de mult regret că nu am încercat niciodată să răzbat dincolo de timiditatea aceea a ei. Îmi dau seama acum că nu am cunoscut-o niciodată cu adevărat.

Jack îmi mărturisi că se simţise întotdeauna neliniştit în viaţă şi că avea o fire fără astâmpăr. De obicei, când obţinea ceea ce dorea, îşi pierdea interesul pentru acel lucru. Îşi dorise căsătoria, dar în decurs de câteva săptămâni de la nuntă îi era deja necredincios soţiei sale. Se simţise prins în capcană şi răspunsul lui fusese fuga. Se îndoia că-şi petrecuse mai mult de câteva luni, din cei trei ani de căsnicie, în compania soţiei lui.

— E frumoasă şi inteligentă, zise el. Nu-i va fi greu să-şi găsească pe cineva mai bun decât mine cu care să-şi petreacă viaţa.

Jurnalismul i se potrivea. Era un reporter bun şi îi plăcea că nu trebuia să accepte o versiune a evenimentelor alta decât a sa. Slujba îi permitea un mod de viaţă care nu cerea un angajament din toată inima nici faţă de familie, nici faţă de ţară.

Încă ploua când am plecat de la restaurant şi

Jack mă sili să pun pe mine sacoul lui. Am mers împreună prin ploaie, el cu braţul petrecut în jurul meu, până când am găsit o ricşă care ne-a dus la vila mea. Până în zori, îi spusesem totul despre viaţa mea. Nu am omis nimic, voiam ca el să ştie ce era mai bun şi ce era mai rău despre mine. Sub privirea intensă, concentrată, a ochilor să-i cenuşii, m-am pomenit vărsând lacrimi. Nu-mi dădusem seama că aveam atâtea pentru care să plâng sau că îmi părea atât de rău pentru copila din mine care ajunsese o asemenea femeie.

Jack îmi spuse că ar trebui să găsesc consolare în faptul că viaţa mea, ţinând cont că trăiam în secolul XX, fusese una extraordinară, mai ales judecând după standardele propriei sale copilării banale. Deşi nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca mine, o parte din el regreta că ne cunoscuserăm, deoarece acum eram legaţi unul de altul şi nu avea să mai fi niciodată liber cu adevărat.

Nu aveam nimic de mâncare la vilă, aşa că în loc de micul dejun am pregătit nişte ceai dulce şi, epuizaţi, ne-am prăbuşit la mine în pat. Jack s-a întins după mine în somn şi eu am plâns din nou, dar el nu s-a clintit.

Când ne-am trezit, mi-a zis că avea de gând să-şi ia lucrurile de la Hotel Park şi să se mute cu mine. Mi-a plăcut felul în care se hotărâse, aşa, pe loc, precum şi faptul că uitase să mă întrebe dacă eu voiam să se mute la mine. Voiam, bineînţeles,

chiar dacă credeam că vom face o pereche ciudată. Nici măcar nu făcuserăm dragoste şi ştiam foarte puţine despre obiceiurile celuilalt; cu toate acestea mă simţeam, în mod stupid, optimistă.

Shanghaiul, curăţat de ploaie, mirosea ameţitor, a zi proaspătă. Soarele strălucea şi nu aveam nevoie de opiu, nici de nimeni altcineva, cu excepţia lui Jack, ca să mă facă să simt că viaţa merită trăită. Era adevărat că pentru mine încă era un străin, un bărbat întâlnit din întâmplare, dar parcă aveam senzaţia că trupul meu îi cunoştea deja mirosul şi atingerea. Nimic nu mi se părea nefamiliar la el, deşi îmi zisese că, pentru el, era tocmai pe dos, că totul în legătură cu mine era o nouă încântare.

Felul lui Jack de a face dragoste se dovedi a fi la fel de complex ca şi firea sa. Când era într-o dispoziţie mai proastă, aşa cum se întâmpla ocazional, mă lua încet, de parcă ar fi dezbătut în sinea sa dacă mă dorea câtuşi de puţin, şi părăsea patul de îndată ce actul se termina. De obicei, cu starea de spirit restabilită de apropierea dintre noi, se întorcea în câteva minute, având în mâini două pahare de whisky şi două ţigări aprinse. Îmi plăceau acele prilejuri mai mult decât cele în care era atât de distant, încât mă simţeam neimportantă pentru el, ca şi cum aş fi fost o oarecare, nu iubita lui. Îi plăcea varietatea şi îi plăcea să mă surprindă atunci când mă aşteptam

mai puţin, de parcă dreptul său asupra mea era indiscutabil. Odată, în timp ce vorbeam cu menajera mea rusoaică, el o dădu afară din cameră şi mă împinse la podea, penetrându-mă fără să se uite la chipul meu şi apoi, după ce termină, mă lăsă acolo, pe jos, fără un cuvânt. După aceste împreunări pline de răceală, părăsea casa şi dispărea ore în şir. Când îl întrebam ce anume îl făcea să fie aşa, zicea că purtarea lui izvora din resentimentele sale faţă de mine, pentru că îl stăpâneam, şi din mânia faţă de el însuşi, pentru că nu era în stare să-mi reziste.

De cele mai multe ori, însă, Jack se baza pe umor ca să mă seducă şi râdeam mult împreună. Când era în cele mai bune toane, putea fi cald şi spiritual, plin de viaţă şi solicitant într-o manieră pasională. „Să porţi doar mosc în pat”, îmi zicea. Iubea parfumul ăsta atât de mult, că am renunţat la uleiul de crizantemă şi nici acum nu mai pot să simt mirosul de mosc fără să mă gândesc la el.

Adesea, după sex, mă ţinea atât de strâns lângă el, că mi-era greu să respir. În acele momente, vechiul meu eu ieşea la suprafaţă şi mă simţeam sufocată şi prinsă în capcană. Dacă mă zbăteam, nu făcea decât să mă ţină şi mai strâns, spunând: „Nu poţi muri de prea multă dragoste, Yoshiko, să ştii”. Eu ştiam asta deja, dar mă gândeam că poate o spune pentru sine însuşi, că simţea nevoia să îşi dădea singur asigurări.

Cu toată împotrivirea mea de a mă lăsa

stăpânită de el, nu m-am gândit niciodată să-l înşel cu vreun alt bărbat. El nu era ca Tanaka şi s-ar fi putut să nu mi-o ierte. Încă mă mai uitam, încă mai simţeam obişnuitele impulsuri, însă niciodată, în acele lungi zile din Shanghai, nu m-am lăsat purtată de dorinţă cu altcineva în afară de Jack.

Îmi plăcea de mine însămi în compania lui, mă simţeam ca şi cum aş fi fost refăcută în ceea ce priveşte bunătatea. În mod ciudat, el avea mai multe zile negre decât mine, zile când bea şi fuma peste măsură. Odată, a luat opiu cu mine, dar mi-a zis apoi că nu ţinea să repete experienţa. Îl făcuse să se simtă atât de bine, că ştia că nu trebuia să mai ia vreodată. Cred că avea firea unui dependent şi simţea că opiul l-ar distruge.

În modalităţi subtile, ne-am schimbat unul pe celălalt, până când deveniram acel melanj care se numeşte cuplu. Lui Jack îi plăcea să port haine feminine, şi astfel am renunţat la pantalonii de călărie şi la cizme, ca să-i fac pe plac. Mi-am păstrat, însă, părul tot scurt, pentru că-i plăcea aşa. Zicea că buzele mele îi aminteau de guma de mestecat, moale şi roz, din care se putea face baloane. I se părea o crimă să le ascund cu ruj, aşa că nu o făceam.

Poate că Jack mă punea la încercare, dându-şi asigurări că, dacă eram ascultătoare în lucrurile mărunte, până la urmă voi putea fi făcută să gândesc ca el cu privire la singurul lucru care stătea între noi, Japonia. Cât despre mine, dacă

voiam să-l schimb pe Jack într-un alt mod decât în privinţa părerilor sale despre Japonia, nu eram conştientă de asta. Îmi plăcea nespus felul în care îl puteam identifica într-o încăpere aglomerată după aureola părului său negru, îmi plăcea mirosul de aer liber al pielii sale şi îmi plăceau mâinile sale pătrate, prea mari în raport cu corpul său. Pielea-i palidă şi ochii verzi, trăsături atât de occidentale, atât de diferite de cele ale bărbaţilor japonezi, îmi stimulau dorinţa. Adoram la el simţul umorului, felul în care nu repeta niciodată o glumă, şi eram întotdeauna mândră să fiu lângă el. Dar nu mă dădeam în vânt după latura tăinuită a firii sale, care-l făcea să-şi încuie sertarele de la birou şi să-şi sigileze scrisorile înainte ca eu să le pot citi. Poate pentru că mă eliberase de sub tirania propriilor mele secrete, nu puteam suporta ca el să şi le aibă pe ale sale.

Cred, totuşi, că eu l-am schimbat pe Jack mai profund decât m-a schimbat el pe mine. În trecut, încercase din răsputeri să evite, în toată viaţa lui, legăturile emoţionale; alesese întotdeauna fuga în locul luptei. În viaţa pe care o aveam împreună, nu putea suporta ideea că vom fi despărţiţi. Voia să mă păstreze pentru el şi, în ciuda temerii lui de a fi prizonier, ştiam că nu va zbura niciodată de bunăvoie de lângă mine. Nu eram sigură că puteam să spun acelaşi lucru şi în privinţa mea.

Am fost uimită de cât de repede a acceptat lumea din Shanghai faptul că eu şi Jack eram

împreună. Noul meu şef, maiorul Muto, a fost unul dintre puţinii care să mă dezaprobe, căci era revoltat de legătura mea cu un jurnalist occidental şi îmi spuse că raportase despre acest lucru superiorilor să-i din Japonia. Ştiam că îi scrisese şi lui Tanaka, în Mongolia, pentru că găsisem copia la indigo a scrisorii sale în coşul pentru hârtii al secretarei lui.

Tanaka îmi scria la câteva luni. Nu mi-a pomenit nici măcar o singură dată de Jack în acele scrisori, şi nu am făcut-o nici eu în scrisorile mele de răspuns. Le primeam prin intermediul biroului lui Muto şi nu simţeam nevoia de a vorbi cu Jack despre ele. Mă gândeam că el nu ar fi înţeles legătura indestructibilă dintre mine şi Tanaka şi că nu avea niciun rost să ne ciondănim pe tema asta.

Jack îşi lua corespondenţa de la Hotel Park şi am învăţat, pe parcursul lunilor, să ştiu când primise o scrisoare de la soţia sa. În acele zile căuta ceva să-şi distragă atenţia, petrecând ore în şir în librării şi cumpărându-mi, de obicei, vreun mic suvenir în semn că se gândise la mine. Bănuiesc că se simţea vinovat, ca şi cum, citind cuvintele soţiei sale, mă înşelase în vreun fel.

Maiorul Muto avea dreptate să fie preocupat de relaţia mea cu Jack. Jack încerca adesea să mă convingă să mă întorc la rădăcinile mele chineze şi să reneg Japonia. Era unul dintre puţinele lucruri

în legătură cu care ne certam şi, aşa cum el nu putea fi convins de superioritatea înnăscută a Japoniei în lume, nici eu nu puteam să mă întorc înapoi la China. Subiectul era întotdeauna viu între noi şi era adesea cauza proastei dispoziţii a lui Jack. El considera China o ţară care se zbătea cu curaj să răzbată în secolul XX, în timp ce eu eram de părere că nu va prospera decât sub stăpânirea Japoniei.

— Admiraţia ta faţă de Japonia este singurul lucru vulgar la tine, Yoshiko, îmi spunea el.

În pofida certurilor noastre, eu şi Jack ne completam într-o asemenea măsură, că am ajuns să mă tem de cât de uşor îmi puteam imagina viaţa fără el. Într-adevăr, mi-era greu să-mi închipui împrejurările care ne-ar fi permis să fim împreună pentru totdeauna. Vorbea adesea despre plecarea mea cu el în America şi, deşi îl iubeam pentru asta, nu mă puteam imagina trăind într-o ţară atât de îndepărtată, care dezaproba Japonia. O mulţime de bărbaţi occidentali se îndrăgostesc şi rămân în Orient, dar oricât de mult aş fi vrut ca Jack să se numere printre ei, ştiam că nu era probabil ca el să fie unul dintre aceştia.

Mă bucuram că nu eram nevoită, niciodată, să ascund de el secretele Japoniei. Ştia deja la fel de multe ca şi mine despre ceea ce se întâmpla la nivel mondial. Neîncrederea maiorului Muto în mine se manifesta prin faptul că rareori îmi arăta corespondenţa din Japonia şi părea să-mi ceară să-

i raportez numai despre bârfe. Eram mai puţin bine informată decât pe vremea când Tanaka avea degetele puse pe pulsul evenimentelor. Devenea tot mai greu să descopăr lucruri pe care să i le raportez lui Muto. Pe Jack nu-l interesau vechile mele hoinăreli şi mergeam numai ocazional în cluburile de noapte. Nu paria niciodată şi nu se omora după mâncare deosebită, preferând meniul în stil occidental de la ciocolaterie celor din renumitele restaurante ruseşti şi franţuzeşti. Mâneam încă în ceea ce consideram a fi restaurantul nostru din Micul Tokio, unde el era întotdeauna singurul occidental.

Jack îmi arătă un Shanghai din care nu făcusem parte cu adevărat înainte. Corespondenţii străini erau un grup eclectic, ţinut laolaltă de liantul umorului şi cinismului. Jack spunea că erau, în cea mai mare parte, bine informaţi şi inteligenţi, dar că văzând deja prea multe din partea urâtă a vieţii erau lipsiţi de optimism. Dar mi se păreau amuzanţi şi aveau un mod diferit de a se bucura de viaţă, faţă de cel cu care eram eu obişnuită. Să stea de vorbă era distracţia lor preferată şi conversaţiile se întindeau până noaptea târziu, întotdeauna însoţite de băutură şi râsete, multe râsete. La sfârşit de săptămână, ne alăturam adesea unui grup de-al lor şi închiriam una dintre multele case plutitoare de pe fluviu. Ambarcaţiunile aveau nume occidentale, ca *Daphne* sau *Enid,* însă Jack le reboteza *Perla*

Orientului sau *Prinţesa* pe durata plimbării noastre.

Nu eram singura asiatică din grup. Chipeşul reporter rus Mişa Salmonov, care lucra pentru *Pravda,* avea o slăbiciune pentru chinezoaice şi lua de fiecare dată câte una cu el. Jack şi el păreau să aibă o legătură specială şi dezbăteau politică şi filosofie ore în şir.

Navigând pe râurile mici, prin zonele rurale, unde locuinţele murdare ale fermelor se aliniau pe maluri, mâneam prânzuri delicioase alcătuite din creveţi gătiţi cu *chilli* şi beam cantităţi copioase de vin alb, care avea gust de lămâie verde. Se găsea şi bere, dar eu nu mă dădeam în vânt după ea, deşi Jack o prefera vinului. În arşiţa lungilor după-amiezi, dormeam în vreuna dintre cabinele micuţe de sub punte, făcând dragoste, alene, atunci când ne trezeam. În drumul spre casă, bând şi dansând pe punte pe muzica unui gramofon, Jack era în dispoziţia sa cea mai bună.

Uneori, ne duceam la Clubul American, unul dintre puţinele cluburi străine din Shanghai care permiteau intrarea membrilor chinezi. Am mers acolo cu Jack la petrecerea de Ziua Recunoştinţei, la care Jack s-a îmbătat cu whisky, atât de tare încât a fost nevoie ca Teddy Black, reporterul de la *Chicago Tribune*, să mă ajute să-l duc acasă. Nu era prima oară când avusesem nevoie de ajutor ca să-l duc acasă pe Jack, dar, ca şi cum ar fi vrut să se scuze, îmi spuse că era din cauză cât e dor de

America, iar clubul şi whisky-ul îi aminteau de barurile pe care le frecventa la New York.

Cunoşteam acel dor chinuitor de a fi acasă. Îl aveam încă undeva în mine, încă ştiam că niciun loc nu îmi va mai aparţine aşa cum îmi aparţinuse casa lui Kawashima. Cu toate astea, nu i-am spus lui Jack că înţelegeam. Nu suportam ideea că putea fi rechemat oricând la New York, dar, cum ştiam că plecarea lui mă va răni, îmi alungam din minte acest gând. Jack nu voia niciodată să audă despre munca mea. Îl înfuria că încă mai lucram pentru Serviciile Secrete japoneze. Mă ruga întruna să renunţ şi nu pricepea deloc cum de puteam să am încredere, să simt acea dragoste faţă de Japonia.

De câte ori mă duceam să îi dau raportul lui Muta, mă amuza că se simţea atât de puţin confortabil în compania mea. Îl consideram odios şi profitam din plin de faptul că eram prinţesă. Pomeneam numele unor aristocraţi japonezi pe care-i cunoscusem când eram copilă şi-l priveam cum se agita când afla că aveam relaţii mai sus-puse decât el. Dar, în ciuda faptului că aveam asemenea atuuri, împotriva neobositei sale limitări în gândire, am început să-mi pierd speranţa că-mi va mai plăcea vreodată munca mea. Eram încă lipsită de popularitate printre chinezii din Shanghai şi ştiam că lui Jack i se părea greu de suportat notorietatea mea. El şi-ar fi dorit eventual nu doar să nu mai lucrez pentru Japonia,

ci să şi denunţ public acest lucru. De dragul lui, făceam mai puţine valuri decât de obicei. Dar mai mult de atât, n-aş fi fost dispusă să fac.

La fel ca Jack, Muto încerca să mă convingă să renunţ la serviciu:

— Aveţi o viaţă nouă acum, zicea el. De bună seamă, faptul sunteţi în relaţii atât de apropiate cu acest american intră în conflict cu datoria dumneavoastră faţă de Japonia, nu?

— Dimpotrivă, domnule maior, îi răspundeam eu. Cred că acest aspect mă ajută să fiu mai bine informată.

Tanaka încă îmi scria cu regularitate. Eu îi răspundeam destul de rar. Voiam să-i spun că mersesem mai departe, dar nu puteam să pun cuvintele pe hârtie. El se descurca bine în Mongolia şi îmi scria adesea despre succesele sale, spunând că, atunci când avea să sosească timpul să ne întoarcem în Japonia, vom fi răsplătiţi pentru serviciile aduse ţării noastre. Afecţiunea mea pentru el era la fel de puternică, dar indiferent ce avea să se întâmple între mine şi Jack, ştiam că niciodată lucrurile nu vor mai fi la fel ca înainte cu Tanaka.

Încercam să mă imaginez trăind cu Jack în America. Bănuiam că mulţi japonezi îşi făuriseră o viaţă bună acolo. Puteam să o caut pe Tamura, sub noul ei nume de „doamna Iasomie”. Puteam să-mi fac prieteni noi, să fiu împreună cu Jack şi să ne continuăm povestea. Însă, oricât de mult aş fi

încercam, nu reuşeam să mi-o închipui. Unde aveam să locuim, ce urma să fac cu zilele mele? Jack avea să călătorească şi să mă lase singură într-o ţară cu care nu aveam nicio legătură. Adesea, în zvârcolirile pasionale din timpul împreunării sexuale, îmi şoptea la ureche:

— Vino acasă cu mine. Te iubesc mai mult decât, ar putea să te iubească Japonia vreodată.

Însă America era căminul lui, nu al meu. Al meu se găsea în chiar numele Japoniei şi nu putea fi înlăturat din inima mea, chiar dacă Jack ocupa acum şi el un loc acolo.

Trecură aproape doi ani până să fie nevoie să se ia o decizie. În acest răstimp, am lucrat în continuare pentru Muto. În timp ce Jack scria, eu îmi petreceam zilele scormonind prin Shanghai, ascultând pulsul locurilor şi oamenii care-mi ofereau o privire în interiorul acestui limbaj ascuns. Mama era încă folositoare, la fel şi băieţii coreeni ai lui Mari, care ştiau tot ce se întâmpla în lumea interlopă. Frecventam barul internaţional de la Central, pălăvrăgeam cu portarii de acolo şi culegeam cât de multe puteam de pe la colegii lui Jack. Nu era aceeaşi viaţă pe care o dusesem cu Tanaka. Îmi lipsea senzaţia, de care mă bucurasem în acele vremuri, că lumea se putea schimba în orice clipă şi că, dacă se întâmpla asta, eu mă voi afla în centrul furtunii. Dar lumea mea îl avea pe Jack, şi asta era suficient pentru moment.

Cu mulţi ani în urmă, în durerea pricinuită de

pierderea lui Yamaga, îmi jurasem să nu mai caut niciodată fericirea, însă făcând dragoste cu Jack, a cărui transpiraţie imprima pe trupul meu amintirea trupului său, mi-am dat seama că, fără ca măcar să o ştiu, eram fericită încă de la acea primă cină luată cu el în Micul Tokio.

Apoi, printr-o oribilă coincidenţă, Jack a fost rechemat la New York în aceeaşi săptămână în care împărăteasa Wan Rong, prin intermediul lui Doihara, trimise după mine ca să merg la noul ei cămin din Manciuria. Se simţea singură şi tânjea să audă bârfe din Shanghai. Rânjind, Doihara zise că Wan Rong simţea nevoia unei companii sofisticate, ceea ce el interpreta drept o insultă la adresa japonezilor care înconjurau cuplul imperial, nescăpându-i o clipă din vedere. Eu trebuia să rămân în reşedinţa împăratului până când Doihara mă rechema la Shanghai. Îmi închipuiam că va fi vorba de o lună, cel mult două.

Nu voiam ca Jack să mă părăsească şi mă durea la fel de tare să-l părăsesc eu pe el, dar în acelaşi timp ştiam că mă voi duce la Wan Rong. Dacă el îşi dorea cu adevărat să-şi petreacă viaţa alături de mine, avea să mă aştepte. I-am spus că trebuia să îndeplinesc acest ordin al Japoniei. Doihara spusese că era nevoie de mine, iar Tanaka, auzind de mutarea mea în interes de serviciu, îmi scrise şi, fără a face vreo referire la Jack, alese cuvintele datorie şi onoare pentru a-mi reaminti unde trebuia să se situeze loialitatea mea.

Înfuriat până şi de faptul că îmi trecuse prin minte să plec, Jack făcu tot ce-i stătea în putere să mă împiedice. A urmat o zi întreagă în care nici n-a vrut să mă lase să mă dau jos din pat. Între pasiune şi mânie, mă luă ca şi cum ar fi putut să mă convingă mai bine cu trupul său, decât prin cuvinte. Am încercat să-i explic că aveam ordine şi trebuia să merg, dar nu voia să asculte de raţiune. În cele din urmă, am recurs la vechiul meu obicei de-a minţi şi i-am spus că, dacă trebuia să o termin cu Japonia, atunci trebuia să o fac aşa cum se cuvenea. Rostisem cuvintele „să termin cu Japonia" ştiind că n-aş fi putut niciodată să mă las orfană în acest mod. Etica onoarei şi loialităţii faţă de împărat mi se infiltrase prin toţi porii din piele încă de când îl spionam pe Kawashima de după paravanul din hârtie. Îmi intrase în sânge atunci când Yamaga făcuse dragoste cu mine, supravieţuise inimii frânte şi trădării şi fusese şi încă era singura constantă din viaţa mea.

— Dacă vei întinde legăturile dintre noi prea mult, se vor rupe, zise Jack pe un ton sec. Nu ţara sau sângele ar trebui să ne ţină împreună, ci iubirea. Cum de te poţi gândi măcar să ne despărţim?

— Iubirea ta va muri dacă plec? l-am întrebat.

Jack oftă şi zise:

— O să te aştept o lună. Dacă în acest răstimp nu vii la mine, voi ştii că nu vei mai veni nicicând.

Jack, care-şi câştiga existenţa din cuvinte,

rămăsese în sfârşit fără ele.

— Voi veni, i-am spus. Îţi promit.

În ultima noastră zi împreună nu am ieşit în oraş. Niciunul dintre noi nu voia să stea de vorbă cu alţi oameni. Jack mă ajută să-mi fac bagajele, împăturindu-mi hainele de parcă se mişca cu încetinitorul. Mă aşează pe sofaua noastră din bambus şi îmi făcu o pozã, în care purtam rochia lui preferată, din bumbac, cu dunguliţe albastre, şi cu bolero asortat. Nu am înţeles niciodată de ce îi plăcea atât de mult rochia aceea. Mi se părea că mă făcea să arăt banală.

El se întorcea la Hotel Park pe durata ultimei sale luni la Shanghai. Îmi zise că nu putea îndura ideea de a locui în vilă fără mine, nu ar fi avut rost. Voia oameni şi gălăgie în jurul lui, ca să-l distragă de la sentimentele sale.

Ne-am dus la culcare şi am făcut dragoste în exces, promiţându-ne că vom fi din nou împreună. Am făcut dragoste într-un mod brutal. Dar la final, niciunul dintre noi nu găsise asigurarea pe care o căuta, că legătura dintre noi era indestructibilă. Şi în timp ce ne ridicam şi ne prăbuşeam împreună, am descoperit că eram în stare să pun o stavilă în jurul dorinţei mele, să-mi limitez suferinţa la o picătură de toxină distilată care să-mi chinuie inima. Jack îmi zise că se simţea ca şi cum ar fi căzut de la mare înălţime, fără paraşută. Habar nu aveam dacă îl voi mai vedea vreodată şi nu puteam suporta gândul că era posibil să nu-l mai

văd.

În drum spre aerodrom, am trecut pe la biroul maiorului Muto, să-mi prezint ultimul raport. Era supărat că fusesem invitată să vizitez familia imperială, puteam să-mi dau seama cu ochiul liber, chiar dacă era vorba doar de cea chineză. Însă era şi uşurat. Mutarea mea în Manciuria avea să-i readucă zilele la ordinea convenţională, pe care o preţuia nespus.

Șampanie și ghimbir murat

Am ajuns la Changehun, redenumit de către japonezi Hsingking, cu un avion militar de aprovizionare. Doihara îmi aranjase zborul, care a fost unul liniştit. La scara avionului m-a întâmpinat un tânăr ofiţer, care m-a salutat şi apoi m-a escortat la camionul militar ce aştepta pe pistă, ca să mă ducă la palatul lui Puyi. Era o zi de vară timpurie, de felul celor pe care le trăisem în Mongolia. Soarele era sus pe cer, iar pe pământ şi pe acoperişurile povârnite ale caselor se adunase o pojghiţă subţire de omăt.

Hsingking era un orăşel de agricultori, aflat în proces de reconstrucţie, cu care japonezii se lăudau că în cele din urmă va rivaliza cu Parisul. Alături de populaţia băştinaşă, existau mii de imigranţi japonezi care-şi făureau o viaţă nouă în ţara despre care li se spusese că va hrăni Japonia, iar pe ei îi va face bogaţi.

De la aerodrom la reşedinţa lui Puyi era un drum destul de scurt. În spaţiosul hol de primire am fost întâmpinată de generalul Hayao Tada. Ştiam că era consilierul militar-şef al împăratului chinez. Doihara îmi spusese că era un om de o mare inteligenţă, dar prea îndrăgostit de stilul de viaţă al clasei superioare chineze ca să te poţi baza pe judecata lui.

Mi se adresă cu gradul de maior şi îmi ură bun venit ca unui camarad ofiţer, deşi eram îmbrăcată într-un costum din stofă de lână şi eram înfăşurată în blănurile mele de vulpe. I-am spus generalului că eram onorată că mă primea personal. Îmi spuse că aştepta de mult să o cunoască pe prinţesa atât de faimoasă, a cărei frumuseţe câştigase o mare reputaţie, deşi putea acum să vadă că acesta era un adevăr spus doar pe jumătate. Complimentele sale m-au făcut să râd, aşa cum, de altfel, ştiam că se intenţiona.

Generalul Tada era un bărbat cu înfăţişare interesantă, care zâmbea mult, lucru neobişnuit pentru un ofiţer japonez. Avea părul de culoarea fierului, deja rărit, picioare de călăreţ, uşor crăcănate, şi un fizic musculos. Am băgat de seamă că mirosea a aceeaşi apă de colonie 4711 pe care o folosea Puyi şi m-am întrebat dacă împăratul îi oferea daruri. Avea obrajii raşi, maxilar pătrăţos şi ochii adânciţi în orbite. Iar gestul său tipic, acela de a se trage de sprâncene, aveam să ajung să-l cunosc foarte bine, precum şi

privirea sa neliniştitoare, pe care niciodată nu mi-a fost teamă să o întâlnesc.

Tada îmi spuse că auzise multe despre mine de la Doihara, care fusese avansat la gradul de general-maior şi repurta un mare succes în Mongolia, în compania prinţului Teh. Îmi spuse că Doihara mă numise la un moment dat „Ecaterina cea Mare" a Asiei şi trebuie să spun că, în ciuda faptului că măgulirile sale mi se păreau străvezii, mi-a plăcut trimiterea.

— Văzându-vă în carne şi oase, prinţesă, este o mare surpriză pentru mine că o femeie atât de frumoasă a ajuns să fie şi un soldat de succes. Triumfurile dumneavoastră în Tianjin şi Shanghai sunt impresionante. Sper că vom apuca să stăm de vorbă despre ele.

După ce-şi luă rămas-bun de la mine, pocni din călcâie şi, fără pic de urmă de umilinţă, se înclină atât de adânc, încât mai că îmi atinse vârful cizmelor.

— Ar trebui să vă spun, prinţesă, că-mi place nespus tot ce este chinezesc. Rareori există excepţie de la această regulă şi, în cazul dumneavoastră, ar fi imposibil ca ea să nu se aplice.

Pentru prima oară de când pot să-mi aduc aminte, nu am fost insultată de faptul că un japonez se referea la mine ca fiind chinezoaică. Era ceva atât de dezarmant în personalitatea lui Tacla, încât mi se părea imposibil să fii ofensat de

orice ar fi putut să spună omul acesta. Mă lăsă în compania şambelanului palatului japonez, un bărbat care răspundea de personalul din casă şi de cheltuieli. Cu faţa-i turtită şi ochii mici şi negri, ca nişte coacăze, părea suficient de urâcios ca să fie bun la munca lui. Tada îmi zise că şambelanul cunoştea palatul perfect şi că-mi va oferi un tur avizat înainte de a mă conduce în apartamentul meu.

Palatul manciurian al lui Puyi nu mi se păru frumos. Fusese pe vremuri reşedinţa fostului Birou pentru Taxe şi Impozite, acum refăcută, însă îşi păstrase încă un aer de comerţ. Cu toate astea, era cu mult mai potrivit pentru un împărat decât fusese simbolica Grădină Liniştită din Tianjin.

În palat se intra pe una dintre cele patru porţi din fier montate în zidurile de cărămidă, înalte de patru-cinci metri. Curtea spaţioasă era lipsită de plante, dar existau două vase superbe din teracotă, mai înalte decât paznicii japonezi care, la fel ca şi vasele, stăteau de o parte şi de alta a intrării principale. Casa era alcătuită din două clădiri lungi, joase, construite una în faţa celeilalte, cu acoperişurile împodobite cu ţigle înclinate, după moda chinezească. Cele două clădiri erau legate printr-un coridor lat, ca un cordon ombilical cu pereţii înveliţi în mătase roşie, în cele mai întunecate nuanţe, şi cu pardoseala acoperită de traverse de culoare purpuriu-imperial. În prima clădire se găsea o cameră mare

de primire, care adăpostea o masă imensă, pe care erau împrăştiate hârtii şi cutii pline cu dosare ştampilate, cu blazonul lui Puyi.

Pereţii lambrisaţi şi uşile erau sculptate cu imagini reprezentând lei şi dragoni cu ochi fioroşi, care alergau după propriile cozi. La parter erau numeroase camere mici, ocupate de secretari şi ofiţeri inferiori japonezi, care păreau a fi cu toţii ocupaţi să-l ajute pe Puyi. De fapt, adevărata lor funcţie era să nu-l scape nicio clipă din ochi. Se aflau întotdeauna suficient de aproape încât să audă chiar şi cele mai intime conversaţii şi, deşi lucram eu însămi pentru Serviciile Secrete, în purtarea lor exista ceva care mă revolta. Etajul adăpostea dormitoarele majordomului japonez al lui Puyi şi ale altora din personalul său domestic. Camerele de acolo, neavând şemineuri, erau reci şi expuse la curent.

Cea de-a doua clădire era decorată cu mai multă atenţie, cu pereţii zugrăviţi în galbenul imperial, presupun că pentru a-l face pe Puyi să se simtă ca acasă. Camerele aveau ferestre mai largi decât cele din prima clădire, dar erau acoperite cu plase prăfuite pentru muşte, care blocau lumina. Se făcuseră unele eforturi pentru a face ca încăperile să fie potrivite pentru şederea împăratului. Fuseseră umplute cu mobilă lăcuită, draperii brodate, din mătase portocalie şi albastră, şi canapele joase. În salonaşul de zi, exista un şemineu cu aspect occidental, deasupra căruia era

agăţat un portret al lui Puyi, pictat în culori ţipătoare, încadrat de o ramă aurită. Îmi amintea de cel pe care-l primisem de la Kanjurjab înainte de căsătoria noastră. Părea să-l fie foarte pe plac împăratului, în aceeaşi măsură în care cel primit de mine i se păruse măgulitor soţului meu.

Când m-am referit la reşedinţă ca fiind Palatul Imperial, şambelanul cu faţă turtită zise că se numea Palatul împăratului, deoarece reşedinţa Majestăţii Sale Imperiale, împăratul Japoniei, era deja cunoscută în toată lumea drept Palatul Imperial. Ştiam că Wan Rong ar fi fost insultată de asemenea distincţii şi ruşinată că soţul ei, cândva cel mai de seamă om din China, acceptase discriminările meschine ale stăpânilor să-i japonezi. La Tianjin, ea îmi mărturisise că soţul ei ar fi fost, probabil, mai bun ca eunuc, din câte i se părea ei, decât ca împărat. Cu acea ocazie, i-am atras atenţia că până şi eunucii din Oraşul Interzis îşi foloseau puterea cu înţelepciune şi nu şi-ar fi dorit să facă schimb de locuri cu împăratul.

Apartamentul meu era alcătuit din două camere micuţe şi o baie şi mai mică, unde se afla o cadă din tablă, dar fără robinete sau vas de toaletă. Aveam un singur raft din lemn şi un vas de aramă pentru căratul apei, pe care bănuiam că servitorii îl foloseau pentru a umple cada. În dormitor, pe pardoseala din lemn erau covoraşe chinezeşti, decorate cu bujori care parcă fuseseră sculptaţi în materialul acela moale şi catifelat ca pluşul. Sub

pat erau două oale de noapte din porţelan alb, simplu. În cea de-a doua cameră era un birou, o sofa joasă şi perne pentru stat pe jos, confecţionate din bumbac gros, negru. Draperiile erau făcute din acelaşi bumbac negru şi tivite cu fetru. Erau urâte, dar m-am gândit că măcar mă vor apăra de curent. Am fost foarte mulţumită să observ că ambele încăperi aveau şemineu. Wan Rong îmi lăsase un bileţel, în care-mi scria că era încântată de sosirea mea şi că va veni pe la mine înainte de cină, ca să ne putem saluta cum se cuvine în particular.

Când veni, înconjurată de un nor alcătuit din micii câini pechinezi pe care-i adora, am fost şocată de cât de bolnavă părea. La Tianjin, fusese cumplit de slabă, dar acum era scheletică. Părul ei negru îşi pierduse strălucirea şi era pieptănat sever spre spate şi împletit în cozi. Pielea ei căpătase până la urmă aspectul livid, straniu, al dependenţilor de opiu. Tremura destul de rău din tot corpul. Şi totuşi, în ciuda ravagiilor întipărite de opiu, pentru mine tot frumoasă era. Mă aşteptasem s-o văd îmbrăcată în vreo rochie occidentală, dar purta un veşmânt chinezesc, cu guler înalt, din mătase de un verde smarald, cu cheutori din satin auriu. Cerceii lungi din jad i se legănau elegant chiar deasupra umerilor, iar pe degetul mijlociu de la mâna stângă avea un inel greu, cu o imensă perlă argintie montată în aur. În amintirile pe care le am despre mama mea de

sânge, ea e îmbrăcată cam în acelaşi fel în care era Wan Rong în ziua aceea.

Am salutat-o cu „Majestatea Voastră”, iar ea îmi zâmbi şi spuse:

— În Manciuria, îţi voi zice Perla Orientului. Nu vom uita că suntem chinezoaice, şi nici nu vom ignora acele formalisme care ne vor face să ne simţim acasă, atunci când ne vom întoarce pe Tronul Dragonului din Sala Supremei Armonii.

Uitasem că Wan Rong nu putea să vorbească niciodată normal când vorbea despre Tronul Dragonului. Limbajul ei devenea arhaic, în timp ce vocea căpăta gravitatea unei actriţe care juca rolul unei împărătese. În toate celelalte conversaţii, însă, avea un încântător simţ al umorului şi o naturaleţe fermecătoare.

Părea sincer bucuroasă că mă vedea, chiar dacă zâmbetul care-i lumina chipul nu îi ajungea, cu adevărat, şi în ochi. Îmi spuse că eram la fel de frumoasă ca întotdeauna şi că, din păcate, trebuia să o scuz pentru culoarea pielii ei, care, oftă ea, se datora aerului poluat din Changehun.

— Eşti norocoasă, Perla Orientului, să ai o piele atât de frumoasă. Bănuiesc că o moşteneşti pe mama ta. Frumuseţea ei era renumită printre concubine.

l-am mulţumit şi am întrebat-o cum era viaţa ei în noul palat din capitala Hsingking, pe care am observat că o numea, încă, Changehun. Îmi spuse că era bolnavă de dor după adevăratul ei palat din

Pekin. Îşi coborî vocea şi îmi spuse că ura tot ce era legat de Manciuria, despre care credea că era un loc brutal, plin de ţărani şi soldaţi.

— Suntem infestaţi de şobolani aici, zise ea pe un ton batjocoritor, de parcă în Oraşul Interzis nu s-ar fi auzit de şobolani. Numai japonezii ar numi palat o clădire atât de modestă. Este atât de mic, că e imposibil să te rătăceşti.

Era adevărat că, în comparaţie cu căminul ei din Pekin, unde era foarte probabil să te pierzi pe sutele de alei care dădeau spre grădinile imense, reşedinţa ei manciuriană era o nimica toată. Îmi zise că în Oraşul Interzis puteai să intri în palat pe cincizeci de porţi, să vizitezi un alt templu în fiecare săptămână din an, să-ţi pierzi vremea pe nenumăratele poduri ridicate deasupra iazurilor cu crini sau să serveşti ceaiul în ceainăria imperială, în timp ce priveai tragerile cu arcul.

Nici unui chinez nu-i place să-şi piardă poziţia socială, iar „Cea cu înfăţişare Minunată” nu constituia o excepţie. Mi se părea că Wan Rong pierduse şi mai mult contactul cu realitatea decât pe vremea când era la Tianjin. Nu avea să accepte niciodată acest Palat al Taxelor şi Impozitelor drept casa ei şi vorbea în mod constant despre un viitor când urma să se întoarcă la viaţa pe care o trăise ca soţie a marelui împărat Qing al Chinei. Era imposibil să nu-ţi dai seama de suferinţa mistuitoare care o măcina. Dorul după căminul ei imperial era atât de puternic, încât îi biruia

pesimismul natural. Înţelegeam durerea dorului de casă, dar cea a lui Wan Rong devenise o obsesie care îi diminua puterea judecăţii, de obicei minunată. În ciuda urii şi neîncrederii ei faţă de japonezi, nutrea convingerea că, până la urmă, ei îi vor duce pe ea şi pe Puyi înapoi la Pekin, în triumf. Îmi spuse că această credinţă era singurul lucru care o împiedica să bea cucută, deşi se gândea la asta în zilele când îi era greu să-şi menţină vie speranţa.

După ce am ascultat cu simpatie noutăţile ei, ne-am aşezat fără fasoane pe pernele de pe podea din micul birou şi am stat de vorbă despre ultima modă, în timp ce ea alinta când unul când altul dintre căţeluşi. I-am arătat bijuteriile mele şi cămaşa de noapte din mătase, tivită cu o splendidă dantelă franţuzească, pe care mi-o cumpărasem ca să-l consolez pe Jack, cu doar câteva zile înainte de despărţirea noastră. Nu o purtasem niciodată. Era ca un copil căruia i se face inventarul posesiunilor mamei. Era emoţionant să o privesc umblând prin lucrurile mele cu asemenea admiraţie. În după-amiaza aceea, am fuma ţigară după ţigară şi am băut împreună o sticlă şi jumătate de şampanie. I-am făcut cadou cămaşa de noapte din mătase şi ea îmi spuse că, atunci când se va întoarce la Pekin, voi putea să-mi aleg din Palatul Imperial una de-a ei, care-mi va plăcea.

Oare Wan Rong chiar credea că toate lucrurile

rămăseseră aşa cum le lăsase ea în vechiul ei cămin? îşi închipuia că hainele ei, încă împăturite în hârtie, se aflau în cele cincizeci de cufere din camerele ei pentru haine? Poate că erau, poate că şirurile ei de pantofi, parfumurile de import şi sertăraşele pline cu tămâie aşteptau atingerea ei în aerul netulburat din fostele ei apartamente, dar eu nu prea credeam aşa ceva.

Am fost foarte apropiate în acea după-amiază, am bârfit şi am râs din nimicuri. Mă întrebă ce întorsătură luase viaţa mea de când mă văzuse ultima oară şi i-am povestit despre Jack.

— Nu vărsa lacrimi, îmi zise ea, dându-mi o batistă din bumbac. Încă l-ai mai putea avea, dacă ai vrea.

— Da, bineînţeles, l-aş putea avea dacă aş vrea.

Însă îl voiam pe Jack mai mult decât voiam Japonia?

Dacă-l alegeam pe el în locul ţării mele, oare aveam să-mi petrec viaţa în regret, îndurând umilinţele unui refugiat? Dacă-l eliberam pe Jack din inima mea şi onoram Japonia, asta avea să ajute la dizolvarea veninului pe care deja îl simţeam din cauza pierderii lui?

— Eşti mai norocoasă decât crezi, prinţesă, zise ea. Uneori, mă gândesc că eu nu voi mai avea niciodată un bărbat înăuntrul meu.

Îmi spuse că Puyi nu se apropia niciodată de ea şi ea nici nu voia ca el să o facă, dar erau momente când tânjea să fie atinsă. Am glumit cu

ea, evidenţiind faptul că trăia înconjurată de bărbaţi; cu siguranţă trebuia să fie vreunul pe care să-l dorească.

— Problema e, Perla Orientului, că tu nu ai permis niciodată clasei tale să-ţi determine călătoria în viaţă, pe când a mea mă ţine într-o închisoare din care nu există scăpare. O împărătească nu poate să se culce decât cu împăratul; oricine altcineva mai prejos în rang i-ar pune în pericol tronul şi însăşi viaţa unei împărătese.

— Wan Rong, i-am şoptit, dacă renunţi la dorinţa de a fi împărătească, ai putea scăpa din locul ăsta. Sunt şi alte modalităţi de a trăi pentru o femeie tânără şi frumoasă. O clipă de curaj şi ai fi liberă.

— Să fiu împărătească este ultimul şi singurul lucru care mi-a mai rămas, Perla Orientului. În vreme ce tu îţi făureşti propria soartă, eu nu am de ales decât să o urmez pe a mea.

A fost singurul prilej în care i-am vorbit lui Wan Rong de dezertare. Nu aveam deloc dorinţa de a trăda Japonia încurajând-o să acţioneze împotriva planurilor lor, însă ceva în mine tânjea să o elibereze de viaţa groaznică pe care o trăia. Gândul morţii ei în detestatul Palat al Taxelor şi Impozitelor era insuportabil, dar în firea ei exista un morb al fatalismului care o făcea incapabilă de acţiune şi eu nu puteam face nimic în legătură cu asta. După perioada petrecută împreună la Grădina Liniştită, nu cred că Wan Rong a mai avut

vreodată cu adevărat încredere în mine, însă, fără profesorul ei, care să-i şuşotească la ureche, cred că a reuşit, totuşi, să mă ierte. Ajunsesem să ador acele după-amiezi târzii în compania ei şi încă le preţuiesc amintirea. Îi plăcea săi vorbesc despre Shanghai şi despre aventurile mele trecute şi îi făcea plăcere să facă speculaţii despre viaţa unora sau a altora, despre cum o fi trăind Tamura în America sau dacă Mari era moartă ori se afla încă viaţă. În răstimpul acelor câteva ore, când nu îşi hrănea tiranul dependenţei, împărtăşeam ceva ce semăna cu tovărăşia agreabilă a unor surori.

Nu l-am văzut pe Puyi timp de trei săptămâni; avea o boală care-i provoca groaznice dureri de cap şi-l făcea să vomite. Wan Rong zicea că îşi pierduse vocea şi avea tot timpul temperatură mare. Doctorul lui zicea că mai văzuse boala aceea şi că Puyi se va însănătoşi într-o lună. Împărăteasa se temea că soţului ei i se dăduse otravă, dar sunt sigură că se înşela. Împăratul ei era la fel de ghinionist în privinţa sănătăţii cum era în toate celelalte aspecte ale vieţii sale.

La treisprezece zile după ce plecasem din Shanghai, am primit o scrisoare de la Tanaka în care-mi spunea că era încântat că mă aflam cu Wan Rong în Manciuria, deoarece considera că asta ne aducea mai aproape unul de altul şi de realizarea planului nostru de a ne întoarce în Japonia. Printre alte noutăţi, scria: „Am auzit că prietenul tău, Jack Sone, s-a întors în America”.

Cuvintele acestea au reprezentat un asemenea şoc pentru mine, încât a fost nevoie să le citesc de nenumărate ori, încercând să mă conving, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, că era imposibil fie adevărate. Nu puteam să cred aşa ceva, dar îl cunoşteam pe Tanaka şi el nu mi-ar fi spus asta dacă n-ar fi fost adevărat. Aşadar, Jack nu aşteptase nici măcar să se facă luna, rupsese legătura dintre noi şi se eliberase. Dacă o inimă se poate frânge de două ori, cred că a mea s-a frânt, pentru a doua oară în viaţă, în acea zi. Neavând nicio scrisoare de la Jack, în care să-mi explice motivele sau să-mi promită că va reveni neîndoielnic în China, puseră stăpânire pe mine vechile sentimente de abandon. Durerea era muşcătoare şi mă trimise valvârtej după opiu.

Totuşi, ca să fiu sinceră, oricum nu sunt sigură că, în ciuda promisiunii pe care i-o făcusem, m-aş fi întors la Jack în decurs de o lună. Însă iubirea nu e nici corectă, nici logică, şi faptul că el nu mă aşteptase îmi provocă o rană mult prea adâncă pentru a o suporta cu uşurinţă. Trădarea mă făcu să caut salvare în vechile mele metode şi ştiam, cu o dezamăgire sumbră, că nu va trece mult şi voi căuta patul generalului Hayao Tada. Tanaka fusese orb la adevărata mea dependenţă. Nu fusese niciodată vorba de opiu.

Chiar şi aşa, în seara aceea, după ce am citit scrisoarea de la Tanaka, am fumat cu Wan Rong o pipă şi, împărtăşind şi durerea ei, am visat Oraşul

Interzis. Era acoperit cu un strat de chiciură albă. Cele douăzeci de palate ale oraşului străluceau, de parcă ar fi fost acoperite cu diamante, în vreme ce sub porţi şi sub podurile ornamentale atârnau ţurţuri. Şanţul cu apă care înconjura Palatul Imperial era acoperit cu o crustă de gheaţă argintie, în care se reflectau ţiglele de ceramică ale acoperişului palatului, ca o mie de steguleţe galbene. În visul meu, oraşul era atât de tăcut, că puteai auzi zeii cum respiră. Când i-am povestit lui Wan Rong despre asta, îmi spuse că era un semn că Oraşul Interzis aştepta familia imperială, ca să-l readucă la viaţă. Visul meu avu efectul de a o face să fie bine dispusă chiar câteva zile la rând.

Când se însănătoşi, Puyi mă invită să iau cina cu el şi am fost încântată să accept, căci acea oră mi se părea adesea plină de singurătate în Palatul Taxelor. Wan Rong nu se mai deranja cu mesele. Doar ciugulea din mâncarea care i se ducea în apartament pe o tavă. În afară de consumul uriaş de opiu, bea multă şampanie şi fuma atât de multe ţigări turceşti, că avea degetele pătate cu galben ca de la sulf. Ţinând cont de stilul ei de viaţă, nu era de mirare că orele când era trează reprezentau doar o fracţiune din cele în care dormea.

M-am îmbrăcat cu grijă pentru prima cină cu Puyi, bănuind că generalul Tada ni se va alătura. Am ales un *cheongsam* din crep de un albastru ca-n miez de noapte şi mi-am prins deasupra sânilor

o broşă cu diamante, în formă de libelulă. Îmi cumpărasem broşa la Shanghai, ca să-mi sărbătoresc avansarea, şi nu o purtasem niciodată în compania lui Jack. Mi-am dat cu ulei de crizantemă pe venele de la încheieturile mâinilor şi între sâni şi, în ciuda faptului că nu era mosc, m-am gândit la Jack. Cum aveam senzaţia că lui Tada îi va plăcea şi ştiam că lui Jack nu i-ar fi plăcut, mi-am dat pe la colţul ochilor cu creion *kohl.*

Dacă era adevărat că lui Tada i se părea seducător tot ce era chinezesc, atunci aveam să fac tot ce puteam ca să mă ridic la înălţimea acelei fantezii. Reuşisem destul de bine asta cu Sesyu la Tokio. În orice caz, aş fi ales oricând să joc o concubină, în locul unei gheişe. Gheişele, ascunse sub machiajul care le acoperă toată faţa, cu purtarea lor prevenitoare şi nenumăratele lenjerii de corp, fac dansul sexual mult prea complex. O concubină se află acolo pentru a fi luată în clipa în care este dorită.

Puyi mă salută cu obişnuita sa curtoazie, dar nu mi-am dat seama dacă în ochii săi erau căldură, pentru că purta ochelari cu lentile întunecate. Se scuză din cauza lor, spunând că avea o infecţie oculară, rămăşiţă a bolii, şi că lumina îi făcea ochii să lăcrimeze. Ştiam că suferea de miopie progresivă şi că era practic orb fără ochelari, îmbrăcat în uniforma de comandant suprem al armatei din Manchukuo, care fără îndoială fusese

inventată pentru el, era acoperit tot cu medalii şi părea să nu se simtă prea confortabil. La picioarele lui, doi buldogi uriaşi cărora le curgeau balele lăsau urme de salivă pe covor.

— Bine ai venit la Palatul Taxelor şi Impozitelor şi în Manchukuo, prinţesă, îmi ură el, luându-mi pentru scurt timp mâna în mâna sa fără vlagă.

Am băgat de seamă că, în timp ce Wan Rong folosea tot timpul numele chinezesc Manciuria pentru noua sa ţară, Puyi era fericit să le facă pe plac stăpânilor să-i şi îl folosea pe cel japonez, Manchukuo. L-am dispreţuit pentru faptul că avea sângele-i manciurian atât de subţiat cu apă.

Tada stătea lângă împărat, îmbrăcat în uniforma sa japoneză, arătând foarte elegant. Mă salută ca pe o veche prietenă şi îmi turnă şampanie. Mâncarea a fost destul de bună, mai bună decât tot ce mâncasem în Grădina Liniştită, şi mi-a făcut plăcere să-l văd pe Tada satisfăcându-şi pofta sănătoasă. Îşi luă garnitură de ghimbir murat la friptura de raţă şi refuză peştele crud pe care l-ar fi preferat majoritatea japonezilor. După cină, am jucat poker în trei, cu ofiţerul superior al jandarmilor japonezi, un bărbat serios, lipsit de umor. Jandarmii erau cazaţi la palat şi erau astfel postaţi încât nimeni să nu poată veni sau pleca fără ştirea lor. Puyi nu putea să primească scrisori fără ca acestea să fie citite mai întâi de tovarăşul nostru de poker şi fiecare articol de gospodărie îi era întâi trimis lui, spre a fi supus unei atente

inspecţii, îl aveau pe împăratul chinez atât de mult sub control, că acesta nu putea nici să urineze fără ca ei să-i ridice roba mai întâi. Eram impresionată, dar nu surprinsă de o asemenea atenţie pentru detalii. Meticulozitatea făcea parte din etosul japonez şi era unul dintre motivele succesului Japoniei pe arena mondială.

Nu mă mira că Puyi nu-şi punea niciodată întrebări despre traiul lui, care, în realitate, era o formă de prizonierat. La Tianjin, observasem cât de bine se apăra împotriva conştientizării evidenţei. Cred că se amăgea la fel de mult ca Wan Rong în convingerea că se va întoarce la Pekin în triumf şi era gata să accepte orice până la sosirea acelei zile glorioase.

În timpul jocului de poker, am băut ceai de iasomie din pahare înalte şi am mâncat coajă de portocală zaharisită. Puyi refuză ceaiul, explicându-ne că nu-l mai putea bea deoarece calitatea inferioară a orezului din Manciuria îi provocase hemoroizi, care se pare că reacţionau rău la ceai. Apoi, la ora zece se ridică, îşi ceru scuze că ne părăsea atât de devreme şi zise că avea multe de făcut şi că va lucra până la primele ore ale dimineţii. Cu o voce tremurând de emoţie, spuse că luase hotărârea de a nu mai fi niciodată leneş. Era dator faţă de poporul său să lucreze neîncetat, fără a-şi precupeţi eforturile, pentru a reveni pe tronul dinastiei Qing, fapt care nu numai că avea să le redea mândria, dar îi va mulţumi şi

pe îndureraţii săi strămoşi. Când plecă, cei doi buldogi uriaşi se ridicară şi îl urmară afară din cameră. În ciuda uniformei de gală şi a mărimii impresionante a câinilor săi, împăratul părea patetic.

L-am întrebat pe Tada la ce anume intenţiona împăratul să lucreze, iar el îmi răspunse că, cel mai probabil, va citi *Cartea schimbărilor,* despre care credea că-l va ajuta să gândească în manieră intelectuală. Pierdusem şi eu vremea cu cartea aia, dar mi se păruse că conţine orientări mult prea masculine ca să poată fi pe placul unei femei. Era plină de propoziţii care începeau cu „Bărbatul superior” sau „Bărbatul extraordinar”. Înţelegeam, însă, de ce l-ar atrage pe Puyi.

Tada se oferi să mă ducă într-unul dintre barurile noi din Hsingking, unde imigranţii japonezi mai înstăriţi din Manchukuo puteau să bea sake şi să se culce cu prostituate japoneze. I-am spus că mai degrabă aş fi băut şampanie cu el în apartamentul său, unde puteam fi singuri. El luă o sticlă de pe servanta unde erau aliniate în şiruri ordonate, îmi dădu două pahare şi mă conduse spre aripa de est a casei, unde avea un apartament frumos, mobilat în stil chinezesc. Am băut şampania, ne-am dus să mai aducem o sticlă şi ne-am apucat să ne luăm la întrecere la băutură, folosind păhărele de sake. Am descoperit că Tada era un tovarăş amuzant, cuceritor prin umorul său inteligent şi talentul de a imita fără milă. Imita la

perfecţie vocea şi limbajul corpului lui Puyi. Ştiam că, poate nu în noaptea aceea, dar în curând, ne vom culca împreună şi că va fi un amant bun. Există, desigur, întotdeauna excepţii de la regulă, dar am aflat din experienţă că bărbaţii care te fac să râzi sunt, de asemenea, şi cei care te fac să gemi de plăcere în pat.

Tada îmi spuse că îşi părăsise soţia, cu care se plictisea, la Ōsaka şi că nu intenţiona să se mai întoarcă vreodată acolo. Îmi spuse că, spre deosebire de mine, el era îndrăgostit de China şi că nu putea suporta nici măcar să-şi amintească cum fusese viaţa lui în Japonia. Mi-a părut rău pentru soţia lui, care pierduse un bărbat atât de capabil să-i înfrumuseţeze viaţa, şi mi-a fost şi mai milă de ea când Tada îmi spuse că era stearpă. Pentru o soţie japoneză, sterilitatea este o ocară care-i pătează fiecare clipă din viaţă. Se reflectă asupra soţului ei, care, fără copii, nu-şi poate duce neamul mai departe.

După ce am băut jumătate din cea de-a doua sticlă de şampanie, ne-am dezbrăcat unul pe altul fără îndemânare şi ne-am întins goi în pat. Voiam să fac dragoste, dar Tada îmi spuse că ar trebui să aşteptăm până când simţurile noastre aveau să fie mai puţin saturate cu alcool. Mă rugă să-i povestesc despre prima mea împreunare cu un bărbat şi să nu omit nici cel mai mic amănunt. Nu-mi venea să-i povestesc despre bătrânul Teshima şi momentul dezvirginării mele sau despre cei

care-i urmaseră în casa Kawashima. Se poate ca el să fi ştiut, dar dacă era aşa, nu mi-a spus-o niciodată.

I-am spus că primul meu iubit fusese Kanjurjab, dar că istorisirea acelei experienţe l-ar fi plictisit de moarte, aşa că voiam să-i povestesc despre Harry şi despre partida de înot de la miezul nopţii la Shanghai Club. L-am înlocuit pe tânărul amant al neamţului cel gras cu o frumoasă copilă chineză, ştiind că asta i se va părea mult mai incitant lui Tada. Am folosit ca model pentru ea fata de paisprezece ani pe care o urmărisem prin paravanul sculptat în timp ce-l servea pe tata, cu mulţi ani înainte, în casa mea natală. I-am spus că fata avea părul lung şi negru, unduindu-se în apă precum şerpii marini, şi că, în afară de o pereche de papuci din mătase, care-i acopereau picioruşele legate, înota goală. Am descris apa din bazin ca fiind de un albastru în cele mai pale nuanţe, în contrast cu care trupul fetei strălucea ca al unei sirene. I-am spus că, în timp ce eu şi Harry făceam dragoste în cabină, puteam auzi gemetele guturale ale neamţului cel gras în timp ce o pătrundea pe tânăra sa târfă şi că auzeam, de asemenea, micile ei ţipete de plăcere prefăcută. Când am terminat povestea, eram de-acum amândoi mult prea beţi ca să mai facem dragoste, aşa că am băut în continuare până când am adormit.

Ne-am trezit la răsăritul soarelui. Tada m-a tras spre el şi m-a pătruns fără un cuvânt. Îmi plăceau

greutatea şi duritatea lui. Am încercat să mă gândesc la acele lucruri şi nu la Jack şi am reuşit asta, în mare măsură. Voiam să-l mulţumesc pe Tada, astfel încât să mă ţină minte ca fiind mai presus faţă de toate celelalte amante de care eram sigură că avusese parte. Era o vanitate din partea mea faptul că îmi doream ca amintirea acestui moment amoros în compania mea să stabilească standardul pentru aventurile ce aveau să urmeze. I-am acceptat limba în gura mea ca şi cum aş fi savurat cea mai delicioasă stridie. Arcuindu-mi trupul astfel încât să-i ofer şi mai multă plăcere, mi-am trecut unghiile pe spatele său până jos şi i-am cuprins fesele în căuşul palmelor, ajutându-l să se împingă în mine. Nu mă dăruiam adesea, când făceam sex, cu atâta lipsă de egoism. Voiam să-l fac să mă dorească şi mai mult. Voiam, de asemenea, să înlocuiesc sentimentele de durere din cauza trădării lui Jack cu sentimente de răzbunare. Răzbunarea este mult mai plăcută decât suferinţa.

Înainte de a pleca din camera lui Tada, i-am sărutat cicatricea purpurie rămasă în urma operaţiei de apendicită şi l-am întrebat ce anume i-ar oferi cea mai mare plăcere atunci când voi veni din nou în seara aceea.

— Vino la mine îmbrăcată ca o prinţesă chineză, cum de altfel eşti, îmi răspunse el. Dar să fii la fel de supusă ca o concubină. Dă-te cu acelaşi parfum, conturează-ţi ochii cu acelaşi creion

negru şi să fii desculţă.

Îmi plăceau bărbaţii care ştiau ce joc voiau să joace şi de-abia aşteptam să-l răsfăţ şi să mă răsfăţ intrându-mi în rol. Ca mostră a viitoarei mele obedienţe, am îngenuncheat în faţa lui în timp ce el stătea pe pat şi i-am luat membrul în gură, sugându-l cât de blând puteam, până când ajunse la orgasm cu un geamăt adânc de satisfacţie.

Pe durata celor zece luni de şedere la Puyi, nu am lipsit nicio noapte din patul lui Tada. Am făcut pe târfa chinezoaică pentru el şi nu i-am refuzat nimic din ceea ce m-a rugat. Era un bărbat capabil să se abandoneze trupului unei femei într-un mod care, în ciuda micilor mele jocuri de servitute, mă făcea să mă simt minunat de puternică. Îi plăceau rotunjimile lobului urechii mele, semicercurile buzelor, golul dintre gât şi claviculă, până şi arcurile curbe de la labele picioarelor mele. Zicea că femeile chinezoaice au o delicateţe a formei care nu poate fi egalată de nicio altă naţiune. Generalul era îndrăgostit de ideea de concubine, de legendele chinezeşti despre frumuseţi atât de gingaşe, că le-ai fi putut zdrobi când se aflau întinse sub tine. Ambiţia lui era să trăiască în China având un grajd plin cu cai şi o casă plină cu concubine, care să se ia la întrecere pentru plăcerea de a-l avea drept companie în aşternuturile lor. M-am gândit că ar fi fost un stăpân puternic, în faţa căruia servitorii s-ar fi

înclinat cu respect, şi ar fi fost adorat de femeile sale. Nu aveam nici cea mai mică dorinţă de a fi una dintre ele, dar în patul lui am ajuns aproape de a mă pierde pe mine însămi, de a uita de fata în rochie albastră despre care Jack spusese că o iubea.

A fost un noroc pentru mine să-l am pe general drept companie, căci altfel timpul pe care l-am petrecut în Manciuria ar fi fost marcat de singurătate. Wan Rong dormea, încuiată în dormitorul ei din pluş, în vreme ce Puyi îşi irosea zilele în şedinţe interminabile menite să-l ţină ocupat, pe când Japonia se ocupa de conducerea Manchukuo-ului. Puyi avea un profesor manciurian care-l învăţa limba strămoşilor săi, dar el prefera engleza şi încerca să facă din ea a doua limbă la Curte. Japonezii, desigur, nu voiau să permită aşa ceva.

În afara Palatului Taxelor şi Impozitelor, lumea era plină de intrigi. În Europa era război şi Japonia se aliase cu puterile axei, Germania şi Italia. Pentru restul agitatului glob, împăratul Qing şi soţia sa numărul unu trebuie să fi părut precum nişte relicve dintr-un trecut mort.

Tada vizita frecvent învecinatul Cartier General al Armatei din Kwangtung, unde, dacă era să-i dau crezare lui Wan Rong, el se complăcea în ceea ce ea considera a fi firea lui crudă, inventând pedepse groaznice pentru bandiţii capturaţi care îndrăzniseră să-i provoace pe japonezi în

Manciuria. O credeam, dar nu-l judecam pe Tada la fel cum o făcea ea. Un general trebuie să ştie cum să folosească propaganda şi trebuie, de asemenea, să fie bun la strategii de luptă. Nu există mesaj mai bun pentru un bandit decât să-i foloseşti pe camarazii săi pe post de saci la exerciţiile cu baioneta. Nu l-am întrebat niciodată pe Tada despre tratamentul aplicat prizonierilor; el îşi avea de îndeplinit îndatoririle sale pentru Japonia, precum noi toţi.

Făceam adesea plimbări călare împreună şi o dată sau de două ori m-a lăsat să fac pe dublura pentru general, cu un detaşament de soldaţi manciurieni. Îi alegeam pe cei mai chipeşi căpitani ca să mă culc cu el şi îi plăteam pentru serviciile lor cu aur de Kwangtung. Pentru Tada nu era niciun secret faptul că mă foloseam de oamenii săi; de fapt, mă încuraja, iar mai apoi îmi cerea toate detaliile, ce făceau şi ce spuneau. Trebuia să inventez pentru el tot soiul de poveşti, deoarece, în mod ciudat, atunci când mă aflam în paturile acelea înguste de cazarmă, începuse să-mi fie ruşine de mine şi preferam o împerechere tăcută. Voiam ca Jack să vină şi să mă salveze de mine însămi, dar nu primisem nicio vorbă din partea lui.

Vestită de vânturile aspre care şuierau pe casa scărilor din Palatul Taxelor, la Hsingking sosi o iarnă cumplită, îngheţurile au fost atât de puternice, că imensele vase de teracotă din curte au crăpat de sus până jos şi a trebuit să fie

înlocuite cu o pereche de lei din piatră, care stăteau culcaţi şi priveau în sus. Unele dintre încăperile din palat puteau fi încălzite cu şemineuri, dar pe holuri era un frig năprasnic, iar dimineaţa devreme găseai gheaţă pe partea interioară a ferestrelor. Începuse să-mi fie dor de Shanghai, cu încălzirea lui centrală, apa caldă la robinet şi străzile încălzite de mulţimea care se înghesuia.

În lunile de vară petrecute în Hsingking, făcusem plimbări ocazionale prin grădinile din Parcul Tatung, unde se plimbau frumos băieţii care se împerecheau cu soldaţi japonezi. Era singurul loc în care-mi dădeam voie să meditez la Jack şi uneori să vărs lacrimi de milă pentru mine însămi. Dar acum, în anotimpul friguros, când căzuseră toate frunzele şi băncile zăceau cufundate adânc în zăpadă, îmi era refuzată până şi această plăcere îndoielnică. Pe la mijlocul după-amiezii era întuneric şi, la fel ca în Mongolia, luna albă îşi ţinea promisiunea unor nopţi atât de geroase, că îţi încetinea sângele în vine şi începeau să te doară ochii.

Nu mai era nicio plăcere să te plimbi călare. Pământul era atât de tare, iar aerul atât de rece, că până şi caii se plângeau. Mergeam uneori cu maşina, cu Tada, la Cartierul General al Armatei din Kwangtung, să jucăm poker în cămăruţele ca nişte celule ale căpitanilor mei preferaţi, unde mă simţeam obligată să-mi reînnoiesc cunoştinţa cu

ei. Sub păturile lor aspre, piele pe piele la căldura palidă a sobelor cu petrol, împreunările acelea prieteneşti nu făceau decât să-mi adâncească sentimentul de dezolare.

I-am sugerat lui Wan Rong că poate era vremea să mă întorc la Shanghai, dar ea nici n-a vrut să audă de plecarea mea. Cum nu aveam ordine de la Doihara să plec, trebuia să profit cât mai bine de situaţie şi să-mi petrec iarna în Palatul Taxelor şi Impozitelor. Mi-am cerut scuze faţă de Wan Rong pentru că voiam să plec, explicându-i că uram dintotdeauna frigul şi că beneficiam prea puţin de compania ei, pentru gustul meu.

— Ar trebui să fumezi mai mult cu mine, zise ea. Atunci, zilele nu ţi se vor mai părea atât de lungi.

Şi aşa mă răsfăţăm cu macul, într-un mod suficient de periculos. Opiul ţinea la distanţă frigul şi gândurile despre Jack. Tada zicea că putea să-şi dea seama când fumam opiu, pentru că mi se înceţoşau ochii şi zile în şir saliva mea avea gust amar, ca seminţele de pepene.

Wan Rong îmi spuse că începuse să viseze şi ea Oraşul Interzis. Zicea că în acele vise alinătoare era împăcată cu ea însăşi, sigură de conştiinţa faptului că era prea-onorata împărătească Qing. Dormea în aşternuturi mirosind a parfum de trandafiri şi se îmbăia în bazine din argint, suficient de mari încât să înoate în ele. În compania elegantelor sale doamne de onoare, plutea pe iazurile pline cu crini de apă în culori

atât de neobişnuite, că nu avea cuvinte să îi descrie altfel, decât că erau plini de lumină. Era atât de fericită în acele vise, că mi-era teamă ca nu cumva consumul ei de opiu să crească până într-atâta încât să nu mai existe nicio parte a zilei în care să fie ea însăşi. Tacla zicea că nu credea că asta conta prea mult, căci, după părerea lui, Wan Rong nu mai avea mult de trăit; credea că ea ar fi putut foarte bine să-şi petreacă timpul care-i mai rămăsese într-o lume unde putea fi fericită. Tada avea un mod de a ajunge la esenţa lucrurilor, astfel încât devenea dificil să-l contrazici.

Puyi vorbea despre a-şi lua o altă soţie, deoarece, zicea el, Wan Rong nu mai era în stare să se arate în public. Şi ideea lui avu efectul de a-i adânci nefericirea lui Wan Rong. Dacă Puyi reuşea să aibă un fiu de la o altă consoartă, atunci femeia respectivă ar fi avut o bază de putere mai puternică decât împărăteasa însăşi. Acest gând răsucea cuţitul în inima lui Wan Rong şi o făcea să fie şi mai neliniştită şi mai nesigură.

Doihara veni o singură dată să mă viziteze din Mongolia. Mă salută cu familiaritate şi îmi zise că nu-mi pierdusem nimic din frumuseţe de când mă văzuse ultima oară la Tianjin.

— Iubitul tău, Tanaka, se descurcă binişor, zise el. Însă nu sunt convins că un ofiţer atât de asemănător la fire cu oamenii săi va reuşi, în cele din urmă, să-şi atingă obiectivele.

Mi se părea ciudat să aud că Tanaka era descris

drept iubitul meu. Nu-l mai văzusem de aproape trei ani, dintre care doi îi petrecusem cu Jack. Dar scrisorile pe care mi le adresa erau frecvente şi ele vorbeau adesea de viitorul nostru împreună. Chiar dacă luasem, în silă, decizia de a uita de Jack, nu mi-l puteam scoate din minte şi, de fiecare dată când primeam o scrisoare de la Tanaka, îmi doream ca ea să fi fost de la Jack.

Puyi porunci un banchet în onoarea lui Doihara, la care au participat Tada şi ofiţerii superiori ai Armatei din Kwangtung, precum şi nişte antreprenori japonezi de succes care se descurcau bine pe seama Manciuriei. În afară de Wan Rong şi de mine, singurele femei de la masă, mai erau două gheişe care aveau grijă de stăpânii lor. La fel ca şi Wan Rong, ele n-au mâncat nimic.

Cred că Doihara, care dispreţuia compania împăratului şi fusese aşezat în imediata lui vecinătate, ar fi preferat să se lipsească de banchet, însă, de dragul aparenţelor, era nevoit să participe. De-abia respecta formalităţile faţă de cuplul regal şi reuşea să facă să pară jignitor până şi felul adânc în care se înclina. Atitudinea sa era nepoliticoasă, până pe punctul de a fi grosolană şi uneori îl ignora complet pe împărat când acesta vorbea, prefăcându-se că nu l-a auzit. Supărat şi, ca întotdeauna, un pic speriat de Doihara, Puyi reacţionă bând prea mult şi recurgând la flatările pe care Doihara le desconsidera.

Tada îi aranjase lui Doihara întâlnirea cu o

frumoasă prostituata japoneză, care avea onoarea de a-i distra doar pe cei de rang înalt. Din cauza nerăbdării sale de a scăpa de compania împăratului şi de-a ajunge odată în braţele prostituatei, Doihara se scuză şi plecă înainte să se servească portocalele. În Oraşul Interzis, nimeni nu ar fi îndrăznit să plece de la o astfel de ocazie înainte ca împăratul să o facă, aşa că n-a fost de mirare faptul că plecarea lui Doihara îl umplu pe Puyi de mânie şi, totodată, de teamă. Când Wan Rong îi ură noapte bună, el îi spuse, cu răutate, că Doihara plecase pentru că nu putuse suporta compania ei. Ea îi răspunse că Doihara nu putea suporta compania nici unui chinez, cu atât mai puţin pe cea a împăratului însetat de apreciere. Am fost încântată să văd că, deşi sănătatea ei era precară, abilitatea ei de a riposta era la fel de bună ca întotdeauna.

A doua zi am fost chemată la o întrevedere cu Doihara. L-am întrebat dacă-i plăcuse compania tovarăşei lui de-o noapte. Îmi răspunse că da şi că-şi merita reputaţia, dar că era un pic prea senzuală ca să fie perfectă. După ce-am isprăvit cu amabilităţile, m-a chestionat în legătură cu împărăteasa. Despre ce vorbea? Cât de extravagantă era? Cât de antijaponeze erau sentimentele ei?

— De exemplu, Yoshiko, cine îi este loial în casă?

— Nimeni în acest palat, nici măcar împăratul, i-

am răspuns.

În ciuda faptului că trădam confidenţele lui Wan Rong, am fost sinceră cu el. I-am confirmat că Puyi nu vizita patul soţiei sale şi el îmi spuse că asta era foarte bine, deoarece un moştenitor Qing nu ar fi făcut altceva decât să complice chestiunea. Când i-am povestit despre vise, el râse şi spuse că Japonia nu avea deloc de gând să îl repună vreodată pe Puyi pe Tronul Dragonului.

— Nu e loc decât pentru o singură casă imperială pe teritoriul Japoniei, zise el. Utilitatea lui Puyi se va sfârşi de îndată ce acaparăm complet Manchukuo. Nu pentru asta am plătit cu sângele Armatei din Kwangtung, nu ca să o facem cadou acelei fiinţe jalnice. Ar fi o ruşine pentru soldaţii japonezi să-l aibă drept comandant suprem.

Wan Rong îl ura sincer pe Doihara, şi pe bună dreptate. Se simţea detestată şi lipsită de putere în prezenţa lui. După vizita lui, a fost supărată zile în şir, văzându-şi cu încrâncenare de viaţa ei, de parcă intenţia lui ar fi fost să o asasineze. Am asigurat-o că, dacă el ar fi ordonat un astfel de act groaznic, fapta ar fi fost dusă la îndeplinire înainte ca ea să aibă timp să îşi facă griji pentru asta. Atât Wan Rong, cât şi Puyi erau paranoici în legătură cu otrăvirea. Puyi avea un servitor care gusta totul, dar cu toate astea tot nu se încumetă să mănânce orezul pe care i-l trimisese cumnata sa japoneză, Hiro Saga, chiar dacă acesta era de cea

mai bună calitate şi ar fi putut să-l scape de hemoroizi. Wan Rong, temându-se că i s-ar putea strecura otravă în şampanie, nu bea niciodată dintr-o sticlă deja destupată.

Alimentându-i suspiciunea că japonezii aveau în minte crima, autorităţile adoptară o lege prin care-l numeau ca succesor la tronul din Manchukuo pe Pujie, fratele soţului ei, care era căsătorit cu doamna Saga Hiro, rudă cu familia imperială niponă. În felul ăsta, pe linie maternă, cel puţin, tronul Manciuriei avea să fie ocupat de cineva de neam japonez.

Wan Rong oscila între părerea că, în urma presiunilor internaţionale, Japonia nu va avea altă opţiune decât să îl repună pe Puyi pe tronul chinez şi convingerea că după fiecare draperie se afla un asasin. Încuia întotdeauna o servitoare la ea în cameră, ca să fie sigură că nu intra nimeni cât timp era ea plecată, şi ţinea o scară din sfoară sub pat, ca să poată fugi dacă la uşa ei izbucnea vreun incendiu.

Părerile mele erau în acord cu ale lui Doihara sub aspectul faptului că numai sângele samurailor era destul de puternic pentru a menţine şi conduce Manciuria ca stat. Nu credeam, însă, că viaţa lui Wan Rong era în pericol. Se putea ca Puyi să moară, dar soţia lui, o simplă femeie, fără copii şi ameţită de opiu, urma doar să-şi piardă poziţia şi să fie returnată în grija familiei ei, credeam eu. Găseam alinare în această convingere, căci

ajunsesem să o număr pe Wan Rong printre cei pe care-i iubeam.

După ce Doihara plecă pentru a se întoarce în Mongolia, Puyi îmi puse întrebări despre întrevederea mea cu general-maiorul. Era furios de felul în care-l tratase Doihara şi voia ca eu să-i confirm că totul era bine. I-am spus că singura preocupare a lui Doihara fusese pentru sănătatea împărătesei şi că speranţa sa era că perechea regală se acomoda cu noua sa viaţă în Hsingking.

Puyi dădu din cap, ca şi cum ar fi fost mulţumit, dar insistă:

— Atitudinea general-maiorului Doihara părea distantă. Poate că a existat ceva la palat care nu a fost pe placul său?

— Nu, Majestatea Voastră, sunt sigură că nu. Cred că general-maiorul era cu mintea în Mongolia, unde are treburi importante neterminate.

Puyi acceptă explicaţia mea cu privire la purtarea lui Doihara, dar era evident că nu părea prea convins. Însă, indiferent ce nepoliteţuri sau rele purtări trebuia Puyi să înghită de la stăpânii săi japonezi, el reuşea întotdeauna să-şi menţină aparenţa calmului şi să respecte protocolul. Cei apropiaţi lui ştiau că îşi descărca furia înmagazinată asupra pajilor săi, prin bătăile pe care le administra acestora noaptea târziu. Băieţii, aleşi de prin orfelinatele din zonă, erau văzuţi adesea cu ochii învineţiţi şi cu vânătăi urâte pe

faţă. Uneori, încercau să fugă, ceea ce nu făcea decât să-i ofere împăratului un pretext pentru a le mai da o mamă de bătaie.

La Tianjin, Puyi şi soţia lui se bucuraseră de libertatea de a face cumpărături, de a merge la cinematograf sau de a lua cina cu prietenii. Se bucuraseră, cel puţin la început, de o oarecare viaţă familială şi socială. La Hsingking, însă, nu aveau voie să părăsească palatul decât în scop oficial. Chiar şi atunci, trebuiau să fie însoţiţi de cineva din ierarhia Kwangtung. Wan Rong mi se plângea că nu putea nici măcar să se plimbe prin parc, ceva ce îi era foarte dor să facă. Am obţinut cu uşurinţă permisiunea de a o însoţi şi entuziasmul ei copilăresc la ideea ieşirilor noastre la plimbare mi s-a părut emoţionant. Dar obosea în zece minute şi nu se putea opri din tuse câte o oră întreagă. Sănătatea ei era atât de şubredă, încât începusem să cred că frumoasa împărăteasă va muri în decurs de un an.

Într-o seară, în timp ce răsfoiam nişte exemplare mai vechi ale revistei americane *Vogue* şi fumam ţigările ruseşti roz ele care ne făcuse rost Tada, sosi vestea că Puyi fusese solicitat să facă o vizită în Japonia. Wan Rong a fost cuprinsă de spaimă, nu doar la gândul de a vizita Japonia, ci şi la cât de dificil avea să-i fie acolo, fără să recurgă la consumul ei obişnuit de opiu. Îi considera pe japonezi inamicii ei şi nu dorea să pară mai prejos în prezenţa lor. Îi era prea greu să se mai ridice la

înălţimea reputaţiei de „Cea cu înfăţişare minunată”.

Puyi îi spuse că prefera să meargă fără ea, căci urma să aibă multe îndatoriri de stat şi nu dorea să fie făcut de ruşine de faptul că nu se putea baza pe ea, dar insistă ca ea să se pregătească pentru vizită, în caz că japonezii solicitau prezenţa ei.

La palat a fost adusă o echipă de croitori pentru a o înveşmânta pe Wan Rong cu o garderobă complet nouă. Trebuia să aibă atât haine occidentale, cât şi orientale. Se trimise după robele de curte, care se aflau în custodia înaltelor consoarte, şi, pe calea aerului, sosiră de la Tianjin un set nou de valize din piele de porc şi douăzeci de cutii cu pantofi confecţionaţi manual. În speranţa că sănătatea şi înfăţişarea ei se vor îmbunătăţi, Puyi ordonă să i se reducă drastic consumul de opiu, dar Wan Rong era deja atât de bolnavă, suferind de tremurături şi halucinaţii, încât s-a văzut nevoită să-şi reia în scurt timp obiceiul.

În timpul pe care-l petreceam împreună, încercam să o liniştesc, asigurând-o că nu era chemată la Tokio pentru a asista la propria-i execuţie. I-am reamintit că, prin soţia japoneză a fratelui lui Puyi, ea era acum rudă îndepărtată cu însuşi împăratul Hirohito. El nu avea să permită uciderea unei rude de-a lui. Cred că asta o linişti. Până la urmă, lui Wan Rong nu i se ceru să-l însoţească pe soţul ei în Japonia. Doihara îi

consiliase pe japonezi, spunându-le că Wan Rong era prea bolnavă pentru a călători şi că purtarea ei ciudată va fi jenantă la Palatul Imperial.

Puyi era atât de entuziasmat de perspectiva vizitei sale de stat şi atât de absorbit de pregătirile sale că, din nou, uită să-şi ia rămas-bun cum se cuvenea de la soţia sa. Îşi luă la revedere în prezenţa ofiţerilor japonezi, fără ca măcar să-i atingă mâna. Wan Rong a fost lăsată în frigurosul Palat al Taxelor şi Impozitelor aşa cum fusese lăsată şi în Grădina Liniştită, atunci când Puyi fugise, de frică, din Tianjin. Wan Rong îmi spuse că ştia că, atunci când avea să vină timpul să moară, el nu-i va fi alături. Nu avea niciun fel de aşteptări de la el, căci niciodată nu fusese lângă ea atunci când avusese nevoie de el.

— Face mare caz de loialitate, dar el nu are nici urmă de loialitate într-însul, zise ea.

La scurt timp după plecarea lui Puyi, am primit noi ordine de la Doihara. Trebuia să mă deplasez în interes de serviciu la Pekin şi să mă prezint acolo la biroul Serviciilor Secrete pentru a îndeplini o nouă misiune. Secretarul maiorului Muto de la biroul din Shanghai urma să facă pregătirile pentru călătoria şi cazarea mea şi avea să-mi trimită lucrurile personale de la vilă. Wan Rong era cuprinsă de mâhnire, dar îşi ţinu firea, părea resemnată să fie singură şi zise că era mai bine pentru mine să-mi reiau viaţa, înainte de a uita, la fel ca ea, cum să o trăiesc. Era fericită că o

voi aştepta la Pekin atunci când avea să se întoarcă la viaţa pe care i-o hotărâse soarta.

Mi-am luat rămas-bun de la Tada, care era sigur că ne vom mai întâlni, deşi eu nu credeam că va fi aşa. Avea să-mi fie un pic dor de el, nu doar pentru compania sa plăcută, ci şi pentru că el mă admira deopotrivă ca fiică a Japoniei şi a Chinei. În afară de Tanaka, niciunul dintre ceilalţi iubiţi ai mei nu mă acceptase atât de total cum o făcuse Tada.

În ultima noastră noapte împreună, ca să-mi aduc întotdeauna aminte de el cu drag, mi-a dăruit trei pietre nemontate. Un diamant pentru noroc, un granat rubiniu, ca să-mi păstreze sângele cald, şi jad, piatra cerului, pentru fericire. Machiată la ochi şi desculţă, am jucat pentru el rolul concubinei recunoscătoare pentru ultima oară. I-am făcut baie şi l-am masat şi, după ce am făcut dragoste, m-am întins să dorm peste picioarele lui. Avea să-mi fie dor de jocurile noastre, dar ştiam că locul meu în patul lui va fi luat de un lung şir de prostituate chinezoaice, cu oase mici şi dinţi ca perlele, cărora, în totala lor supunere, el îi se va părea un stăpân bun.

I-am făcut cadou lui Wan Rong broşa mea în formă de libelulă, deşi cred că ea ar fi preferat caseta mea pentru scris, pe care o admira foarte mult. Obişnuită de-acum cu despărţirile, era calmă, îmi luă doar mâna, lipindu-şi-o de obraz.

— Nu cred că vreuna dintre noi va ajunge să

aibă oase bătrâne, Perla Orientului, însă pentru timpul care ne-a mai rămas de trăit, aş prefera să trăiesc viaţa ta, decât pe a mea, îmi spuse ea.

Felul plin de afecţiune în care-şi luă adio de la mine îmi puse un nod în gât şi, cu lacrimi în ochi, i-am sărutat mâinile şi i-am spus rămas-bun. Nu am mai văzut-o apoi niciodată, deşi peste ani am auzit o legendă, cum că era încă în viaţă şi trăia undeva în Lungii Munţi Albi. Nu era adevărată.

Pește cu orez și ou de rață

Mi-am stabilit domiciliul într-un apartament spaţios la etajul întâi de la Hôtel de Pékin, care era situat la mică distanţă de zidurile roz ale Oraşului Interzis. Era o construcţie elegantă din secolul XIX, decorată în stilul Belle Époque, plină de mobilă franţuzească şi de străini. Avea o sală de bal cu oglinzi, care imita celebrul salon din palatul de la Versailles, şi un bar internaţional aglomerat, care nu se închidea niciodată.

Pekin era un oraş de ziduri în interiorul zidurilor, clădit să ţină la distanţă praful şi să atenueze gălăgia aglomeraţiei locuitorilor să-i Cum lemnul era puţin, casele erau construite din cărămidă şi împletitură din nuiele şi aveau acoperişuri armonioase şi ferestre înalte şi înguste. Pe străzi erau căruţe trase de măgari şi de catâri şi în prima mea zi acolo am văzut cămile, care se legănau de-a lungul arterelor mai mari

cărând cărbune şi nuci de cocos. Străzile erau nişte alei înguste, nepavate, unde pietonii concurau pentru spaţiu cu bicicletele şi roabele. După modernitatea Shanghaiului, mă simţeam de parcă mă întorsesem în secolul trecut. Deşi oraşul avea apă, electricitate şi tramvaie, pentru transportul locuitorilor săi, era încă, în esenţă, capitala Chinei antice. Localurile unde se fuma opiu, cunoscute sub denumirea de „cuiburile rândunelelor”, aveau pereţii negri de fum, pătaţi de cei peste o sută de ani de fumat, o negreală unică, ce ţi se lua pe haine atunci când te atingeai de ei. Pekinul avea miros de murdărie şi trudă şi, pentru cei care îl recunoşteau, de corupţie, cu aroma ei uşor gazoasă.

Sediul Serviciilor Secrete era la zece minute de mers pe jos de la hotel. În drum spre el, mi-am luat micul de dejun, alcătuit din clătite pregătite pe stradă, pe o plită cu cărbuni. În timp ce priveam în jur, la clădirile vechi, la dimensiunile grandioase ale Oraşului Interzis, cu nenumăratele-i acoperişuri şi porţi, am fost surprinsă să descopăr că nimic din oraşul meu natal nu mi se părea familiar.

Superiorul meu din Pekin era colonelul Sumida, un om viclean, aproape de şaptezeci de ani, care îşi iubea munca în cadrul Serviciilor Secrete. Sub ochiul stâng avea ceea ce părea a fi o cicatrice de la scrimă şi îşi făcuse obiceiul să o atingă cu degetul. Era de statură mijlocie, cu părul alb tuns

scurt, contrastând cu sprâncenele de un gri metalic, care-i confereau o înfăţişare de bufniţă. Într-o anumită lumină, putea să pară brutal, dar am descoperit că era un om cultivat, cu gusturi destul de alese. Sumida era un snob, nu la fel de inteligent precum Tanaka, dar nici la fel de mărginit în gândire ca Muto. Era leneş, dar bun la delegarea sarcinilor, şi avea atenţia lui Tanaka faţă de detalii. Deşi am simţit că-i plăceau destul de mult femeile, cred că, în general, prefera compania bărbaţilor.

El îmi spuse că fusesem adusă la Pekin pentru a mă împrieteni cu străinii influenţi şi pentru a mă infiltra în rândul chinezilor bogaţi din pătura superioară. Trebuia să stabilesc care dintre ei erau colaboratori secreţi ai lui Chiang Kai-shek, astfel încât aceştia să fie aduşi în faţa justiţiei şi daţi ca exemplu. Îmi zise că sarcina mea nu avea să fie uşoară, deoarece oamenii lui Chiang aveau o plăcere perversă de a-şi arăta o faţă zâmbitoare, în timp ce ne înjunghiau pe la spate. Japonia, zicea el, se descurca bine în tentativa de a folosi China, însă chinezii aveau şi ei succesele lor şi nu ne puteam culca pe lauri. I se spusese că eram expertă în câştigarea încrederii străinilor şi că vorbeam bine engleza, calităţi care erau extrem de necesare în Pekin.

— Să te informezi bine şi să mă ţii la curent, Yoshiko, zise el. Dacă te vei ridica la înălţimea reputaţiei pe care o ai, voi fi mai mult decât

mulţumit.

După prima noastră discuţie, colonelul îmi dădu o cutie cu documente, pe care secretarul lui Muto le trimisese de la Shanghai. Printre rapoarte, facturi şi dosare, era şi o scrisoare de la Jack, în care pusese ultima lui fotografie cu mine. Era datată la două săptămâni după despărţirea noastră şi spunea că se întorsese la New York, pentru că tatăl său era foarte grav bolnav. Îmi dădea adresa la care-l găseam şi îmi zicea că mă va aştepta. Dacă aveam nevoie de bani pentru costul călătoriei, îi puteam obţine de la Teddy Black, reporterul de la *Chicago Tribune.*

L-am blestemat pe Muto că nu-mi trimisese scrisoarea în Manciuria. M-ar fi scăpat de luni de chin şi poate că ar fi modificat cursul vieţii mele. Însă îl alungasem deja pe Jack din mintea mea şi nu eram sigură că-l Voiam înapoi în viaţa mea. Cu toate astea, şi doar la vederea scrisului său, inima mea începu să bată mai repede. Tremurând, deşi era o zi caldă, m-am aşezat pe patul meu de hotel, citind şi recitind întruna scrisoarea. Îmi simţeam corpul uşor, ca şi cum s-ar fi lepădat de rugina anilor. M-am uitat la poza fetei cu rochie albastră şi m-am întrebat dacă ea mai exista încă, dacă existase vreodată cu adevărat.

I-am scris lui Jack câteva rânduri scurte, explicându-i ce se întâmplase cu scrisoarea lui. I-am spus că-l iubeam, dar că trebuia să rămân la Pekin pe durata detaşării mele şi că îl rugam să-mi

scrie. Răspunsul său a fost rapid, însă prozaic, ca şi cum şi el ar fi avut rezerve şi nu dorea să-şi expună durerea pe hârtie. Voia să merg la el şi zicea că America ar fi fost cel mai sigur loc pentru mine. Era sigur că Japonia nu va fi capabilă să păstreze China şi că, atunci când se va prăbuşi, voi fi în pericol să cad şi eu cu ea. Astfel că o luaserăm din nou de la capăt: Japonia era esenţa a ceea ce ne despărţea. Eram sfâşiată, dar ca întotdeauna în viaţa mea, am ales Japonia. Pe hârtia subţire pusă la dispoziţie de hotel i-am scris pătai cuvinte: „Vino tu la mine”.

În alegerea Japoniei în locul lui Jack existau deopotrivă sentimente de familiaritate şi confort, precum şi durere. Credeam, pe atunci, că Japonia va fi mereu pe primul loc pentru mine, dar m-am înşelat în această privinţă. M-am dus la lucru cu inima grea, dar nu în totalitate lipsită de speranţa că, poate, într-o zi, s-ar fi putut ca Jack să apară pur şi simplu la Pekin.

Colonelul Sumida mă puse la treabă imediat. Avea legături printre chinezii mai înstăriţi din oraş şi îl cunoştea pe un văr aristocrat al meu, Li Ching-yu, care, simpatizant japonez, era gata să mă ia sub aripa lui şi să mă prezinte cui trebuia. Îi era un bărbat înalt, chipeş, cu păr negru ca funinginea şi ochi rotunzi ca nişte monede. Era chinezul cu pielea cea mai deschisă la culoare pe care-l întâlnisem şi contrastul dintre părul negru şi pielea sa albă mi se păru uimitor. Sumida îmi

spuse că era mare păcat că Li se născuse chinez, deoarece era la fel de loial cauzei Japoniei ca orice samurai. Se putea conta pe el în totalitate să pună interesele Japoniei mai presus nu doar de cele ale afacerii proprii, ci şi de sentimentele care îi legau prieteniile cele mai apropiate.

Li îmi zise că era încântat să o cunoască pe faimoasa fiică a prinţului Su, un bărbat a cărui reputaţie supravieţuise morţii sale.

— Tatăl tău, ca şi mine, a fost un bărbat cu instincte bune, îmi spuse el. A înţeles că nobilimea chineză are mai multe în comun cu cea japoneză decât cu pătura ţărănească de pe pământurile natale. Tu şi cu mine ne-am născut cu un sânge rar în vene, Perla Orientului. Trebuie să lucrăm împreună pentru a ne asigura că spiţa noastră nu este ştearsă de invidia oamenilor de rând.

Nu mă mira că Li îi purta o asemenea stimă tatălui meu. Prinţul Su fusese întotdeauna admirat de către egalii săi, ca un bărbat care se ridica la înălţimea moştenirii superioare a strămoşilor să-i privind în urmă, chiar şi eu, care, copil fiind, fusesem tot timpul supărată pe el, îi puteam lăuda forţa de caracter, capacitatea de a recunoaşte inteligenţa japoneză şi lipsa de interes faţă de ceea ce credeau ceilalţi. Eram convinsă că nu doar tatăl meu, ci şi Kawashima l-ar fi acceptat pe Li ca pe unul de-al lor. Ar fi fost impresionaţi de convingerea lui Li, de siguranţa lui cu privire la locul său în lume.

Îi era căsătorit cu Perla Preţioasă, o femeie frumoasă şi modernă, care se îmbrăca în stil occidental şi îşi alegea prietenii din rândul celor mai talentaţi actori şi artişti din Pekin. Preferând în pat plăcerile oferite de un bărbat în locul celor dăruite de o femeie, Li nu avea în casă concubine ori copii. Această stare de lucruri îi convenea Perlei, deoarece îi permitea libertatea de a trăi cum voia, nu doar ca patroană a artelor, ci şi ca amanta, de multă vreme, a baronului Matsuyama, un aristocrat şi om de afaceri japonez care se număra printre cei mai bogaţi şi, în acelaşi timp, printre cei mai influenţi locuitori din Pekin.

În ciuda căsniciei lor neconvenţionale, Li şi Perla erau legaţi de o prietenie strânsă şi de o intimitate care părea a nu mai lăsa loc nimănui. Casa lor mare găzduia petreceri fastuoase, unde puteau fi găsiţi străini interesanţi în compania cântăreţilor de operă şi a artiştilor şi membri ai familiei regale japoneze, aflaţi în vizită. Perla îmi spuse că erau cel puţin douăzeci de prinţi apropiaţi ai familiei imperiale care stăteau la ei ca oaspeţi când vizitau Pekinul. Sumida, el însuşi un bărbat cu fire boemă, putea fi văzut adesea la petrecerile lui Îi. În Japonia avea o nevastă şi o gheişă, dar la Pekin îl însoţea frecvent în societate doamna Kim Yee, fermecătoarea sa amantă emigrată, reîntoarsă în ţară.

Kim Yee deţinea în oraş două saloane de frumuseţe, denumite „La Doamna Kim”, dintre

care unul se afla în Hotel de Pekin. Se îmbogăţise exportând antichităţi chinezeşti negustorilor din America, unde trăise zece ani înainte de a se întoarce acasă în China. Pe lângă afacerea de export şi saloanele de frumuseţe, avea un venit şi din nişte investiţii făcute la momentul potrivit în America. Era încă, oficial, măritată cu un chinez născut în America, dar erau separaţi încă de dinainte ca ea să hotărască să revină în China.

Kim era mai mult decât drăguţă, însă nu foarte frumoasă. Se îmbrăca de obicei cu haine occidentale, dar ocazional purta rochii *cheongsam,* minunat brodate de mână, şi avea părul lung răsucit într-o funie lucioasă la ceafă şi ochii înnegriţi cu creion *kohl*. Într-o astfel de ţinută, arăta atât de plăcut şi de chinezoaică, încât generalul Tada ar fi găsit-o irezistibilă. Aprobam gustul lui Sumida la amante şi, după cum se dovedi, mi-am făcut din Kim o bună prietenă. Capacitatea ei de loialitate o depăşea pe a oricărui bărbat pe care l-am cunoscut vreodată şi, odată ce te accepta ca prieten, o făcea necondiţionat şi fără să te judece.

Kim nu avea copii, dar îmi spuse că Sumida avea trei, două fiice, care să măritaseră în familii respectabile de militari, şi un fiu, care era pilot în aviaţia militară. El nu vorbea niciodată de soţia sa, dar presupun că era tipul obişnuit de nevastă loială şi supusă, care stătea acasă şi nu-i punea întrebări bărbatului ei. Cunoşteam bine genul lui

de bărbat şi mă simţeam în largul meu în prezenţa lui, căci reprezenta însuşi şablonul bărbaţilor pe care Kawashima mi-i trimisese în cameră. Lucram bine cu Sumida şi îmi plăcea prea mult prietenia lui Kim ca să-l curtez pe colonelul ei. Era o femeie posesivă, care, spre deosebire de majoritatea amantelor din China, era independentă şi protectoare cu ceea ce considera a fi al ei. În orice caz, pe atunci credeam că era posibil ca Jack să vină să mă caute şi voiam să mă găsească fără legături.

Sumida îmi spuse că eram unul dintre cei mai speciali spioni ai Japoniei.

— Eşti un lucru rar, o aristocrată chineză cu relaţii sus-puse, care are o inimă japoneză. Eşti făcută să reuşeşti la Pekin.

În ciuda părerii lui Sumida, mie îmi luă mai mult timp să mă simt acasă la Pekin decât îmi luase la Shanghai. Eram un peşte mai mic într-un iaz mai mare şi, de când îl cunoşteam pe Jack, căpătasem oarecum dorinţa de a fi plăcută, iubită chiar, ceea ce nu era o calitate pentru un spion. Trecură luni de zile până m-am acomodat şi am revenit la sentimente mai primitive, lucru pe care cu toţii ajungem să-l facem într-un final, indiferent de cât de mult ne-am dori altceva.

I-am povestit lui Kim despre Jack, în detaliu. Felul în care mă făcea să mă simt, felul în care, în prezenţa sa, păream să fiu o persoană mai bună şi cât de mult îi dispreţuia el pe japonezi. În mod

ciudat, Kim îmi zise că uneori şi ea îi dispreţuia şi că din punctul ei de vedere ar fi trebuit să accept să mă duc la Jack. Îmi zicea că aveam acel soi de ambiţie care-i impresiona pe majoritatea americanilor şi că m-aş fi descurcat bine acolo.

— Pleacă la el, Yoshi. Cine ştie ce o să se aleagă de noi în China?

Deşi negam asta chiar şi faţă de mine însămi, ştiam, în adâncul meu, că Jack nu va veni la mine. Firea lui, ca şi a mea, nu i-ar fi permis să fie el cel care se pleca în faţa voinţei celuilalt. Am fost o proastă, ar fi trebuit să plec la el atunci, când ţările noastre nu se aflau încă în război, câtă vreme mi-era deschisă acea portiţă în timp.

Dar am rămas şi am respectat atât de bine regulile muncii mele, că Tanaka ar fi fost mândru de mine. Mi-am făcut relaţiile potrivite, am ascultat ceea ce aveau de spus, am învăţat să citesc subtextul vorbelor lor. Îi raportam lui Sumida tot ce consideram că ar fi trebuit să ştie. Îmi foloseam influenţa pentru cei ele care-mi plăcea şi promovam cauza japoneză în toate modurile posibile. Societatea din Pekin, snoabă şi gudurându-se pe lângă japonezi, îşi deschise uşile şi mă primi bine. În decurs de doi ani, am devenit filtrul prin care comunitatea chineză înstărită stabilea contacte cu ocupanţii japonezi atotputernici.

Viaţa mea socială era bună. Nu duceam niciodată lipsă de vreo petrecere sau de vreo cină

la care să merg, deşi adesea preferam să colind străzile, căutându-mi singură distracţia. Nu eram la fel de bine cunoscută în rândul populaţiei cum fusesem la Shanghai, însă cu toate acestea Li mă sfătui să nu ies neînsoţită, pe motiv că era o prostie să-mi asum riscuri. Frecventam opera împreună cu Perla, mergeam la cinematograf cu Kim şi, ca de obicei, mă simţeam atrasă nu doar de figurile de vază ale societăţii, ci mai ales de cele, mult mai interesante, care trăiau în lumea interlopă a oraşului.

Printre oamenii mei de legătură se număra un bărbat pe nume Jin, care-şi câştiga existenţa din vânzarea de arme gangsterilor şi acelor familii chineze care-şi dădeau seama de faptul că trăiam în vremuri schimbătoare. Jin îmi făcu cunoştinţă cu grupul său de bodyguarzi, o ceată de oameni de joasă speţă, culeşi mai ales din pătura ţărănească şi din armatele vechilor căpetenii războinice chineze. Unii se bazau doar pe forţa şi înfăţişarea lor fioroasă, dar erau şi dintr-aceia care studiau artele marţiale şi se mândreau cu profesia lor. Jin era întotdeauna însoţit, ca de o umbră, de unul aparţinând acestei din urmă categorii şi mă sfătui să aleg o protecţie asemănătoare. Deşi nu simţeam aceeaşi ostilitate ca la Shanghai, părerea lui Jin, la care se adăuga cea a lui Li, mă făcu să mă hotărăsc. Infracţiunile stradale mărunte erau curente şi nimeni nu era imun la jafurile şi chiar la crimele care constituiau întâmplări frecvente la

Pekin. Oricum, şi Sumida însuşi îmi sugerase protecţia şi se oferise să-mi mărească alocaţia pentru a acoperi cheltuielile.

Cu obişnuitul meu exces, am ales o pereche de fraţi gemeni născuţi în Anul Maimuţei. Erau secretoşi din fire, scunzi la stat, dar cu trupuri musculoase şi mâini puternice. Unul era mai în vârstă decât celălalt cu opt minute şi îşi luase numele profesional de Credinciosul; geamănul mai tânăr se numea, simplu, Chou.

După ce i-am angajat, m-am dus să beau un ceai la ei acasă, pe malul râului, în partea mai săracă a canalului navigabil. Arăta un pic mai bine decât o bojdeucă şi era atât de înţesată cu obiecte, că de-abia mai era loc şi pentru ocupanţii ei. Fiecare suprafaţă disponibilă din singura cameră a prăfuitei case adăpostea o harababură de ornamente delicate din porţelan, care nu ar fi părut nelalocul lor într-un salonaş englezesc. Pe pereţi atârna o colecţie de evantaie din mătase, atât de pline de praf că păreau să aibă toate aceeaşi culoare. Valuri de catifea mucegăită acopereau canapeaua joasă, în vreme ce podeaua avea un covor îngrozitor de murdar şi plin de pete de la inundaţiile trecute. Pentru noroc, fraţii ţineau într-un vas de sticlă de pe servantă o broască râioasă, urâtă. Creatura acoperită cu negi orăcăia înainte de ploile puternice şi mânca omniprezenţii ţânţari, care constituiau unul dintre riscurile locuitului pe malul râului.

Credinciosul şi Chou trăiau sărăcăcios, cu orez şi peşte, al cărui miros stătut, de apă puturoasă, se impregnase în pereţii şi în mobila clin coşmelie. Fraţii nu-şi cunoscuseră tatăl, iar mama lor murise, înainte ca ei să împlinească cincisprezece ani, de suferinţele provocate de malarie la care corpului ei fragil nu rezistase. Bănuiesc că mai mult din inerţie decât din respect pentru memoria ei, fiii ei păstrau casa exact aşa cum o lăsase ea.

Angajatorul lor de dinainte, proprietarul unui bordel, se retrăsese la casa lui de la ţară după ce-şi făcuse averea, lăsându-i de izbelişte. Nu oricine dorea să îşi asume cheltuielile cu cei doi, dar ei mă asigurară că nu voi regreta decizia de a face asta, căci erau loiali şi puternici şi nu aveau să mă dezamăgească. Îmi puteam da seama, însă, că faptul că protejau o prinţesă urma să le sporească reputaţia.

Jin mă sfătui să-i plătesc întotdeauna la timp şi să le dau prime regulate. În felul ăsta, zicea el, vor fi încurajaţi să mă considere o patroană bună. Am făcut ceea ce mi-a sugerat el şi eram mai mult decât generoasă în retribuirea lor. Gemenii mă însoţeau pretutindeni şi dormeam mai uşor în vizitele mele la localurile de opiu din Pekin, visând frumos, ştiind că nu trebuia decât să-mi deschid ochii ca să-i găsesc în apropiere. Pe toată perioada în care Credinciosul şi Chou m-au păzit, Kim, căreia nici nu-i plăcea de ei şi nici nu avea încredere în ei, nu renunţă deloc la părerea ei că

aceştia aveau să-mi poarte ghinion. Mă îngrijora un pic asta, deoarece instinctele ei în astfel de chestiuni erau bune, dar credeam că, în ceea ce-i privea pe fraţi, se înşela. Deşi vorbeau puţin, păreau mulţumiţi în munca lor şi, în afară de vizitele ocazionale pe care le făceau la locuinţa lor de lângă râu, se aflau mai mereu în prezenţa mea.

Nu pot spune că eram la fel de fericită cum fusesem în vremurile bune din Shanghai, dar viaţa era îndeajuns de interesantă şi aveam succesele mele. Am fost făcută preşedintă a Companiei Miniere a Aurului din China, precum şi a Asociaţiei Manciurienilor din Pekin. Erau poziţii prestigioase, de mare folos Japoniei, iar viitorul meu părea sigur.

În 1941, anul în care Japonia a bombardat Pearl Harbor, am abandonat complet ideea că-l voi mai revedea vreodată pe Jack. Ţările noastre erau în război una cu alta. El nu putea veni la mine, iar eu nu puteam merge la el. Nu mai aveam speranţa că s-ar fi putut să-l zăresc întâmplător, să-l văd dând colţul pe stradă sau coborând din vreo maşină. Iubirea, la fel ca orice altceva, îmbătrâneşte, iar noi ne adaptăm.

Păstram legătura cu Tanaka, care fusese rechemat, în dizgraţie, la Mukden, de către Doihara, pentru că eşuase în eforturile sale de a-i asigura Japoniei stăpânirea asupra Mongoliei. Îşi pierduse reputaţia deoarece nu împărtăşise greutăţile alături de regimentul său de călăreţi

mongoli, pe care-i lăsase să se retragă singuri spre teritoriul japonez din est, la graniţa cu Manchukuo. Nu am putut îndura dezonoarea lui şi i-am scris, spunându-i de dezamăgirea mea. Scriindu-i astfel, intenţia mea era să-i dau un imbold, să-l încurajez să lupte pentru a se reabilita în ochii Japoniei, dar nu am putut să-mi maschez suficient supărarea. El îmi suportase întotdeauna foarte greu criticile şi îmi răspunse prompt, amintindu-mi că era cel care-mi deschisese lumea sa şi că îi datoram succesul meu. L-am lăsat să aibă el ultimul cuvânt pe această temă, dar m-am simţit ca şi cum îmi trădase încrederea.

Detaşarea mea la Pekin în interes de serviciu mergea foarte bine. Sumida era mai mult decât mulţumit de munca mea, despre care spunea adesea că era foarte preţioasă pentru Japonia. Însă depresiile mele creşteau şi mă bizuiam pe opiu din ce în ce mai mult. Mi-am împins într-un ungher al minţii teama de îmbătrânire şi de singurătate de care sufeream de la pierderea lui Jack şi mă amorţeam cu băutură şi cu dulceaţa nepreţuitului mac. Continuam ca şi cum aş fi fost încă îndrăgostită de viaţă. Îmi luam câte un amant ocazional, dar fără prea mare entuziasm. Nu exista amant capabil să mă scape de vidul groaznic pe care-l simţeam.

Ca şi în trecut, m-am trezit că alocaţia mea de la Serviciile Secrete era mult prea mică pentru a-mi finanţa stilul de viaţă. Deşi Compania Minieră a

Aurului din China îmi permitea cheltuieli generoase, cheltuiam cu mult peste veniturile mele. Astfel că am început să-mi iau şi eu partea mea din uriaşele sume de bani care circulau în capitală sub formă de mită şi de favoruri. Am lăsat să se ştie că, pentru un preţ, aş interveni pe lângă relaţiile mele japoneze pentru a salva viaţa celor acuzaţi de colaboraţionism sau sabotaj. Şi aşa au început să curgă mai mulţi bani decât aş fi putut anticipa vreodată. Un tată vrea să plătească un preţ ridicat pentru a-şi izbăvi fiul mult iubit. O soţie, dacă îşi iubeşte soţul, dă toată averea lui ca să-i vină în ajutor. Familiile acelea cu nevoi speciale deveniră bancherii mei, care-şi ofereau de bunăvoie banii, deoarece, fără mine, cauzele lor ar fi fost lipsite de speranţă. Ca să fiu cinstită cu mine însămi, îndeplineam faţă de acele familii tot ceea ce le promiteam şi toată lumea avea de câştigat din asta. Cei dragi se întorceau la casele lor şi aveau grijă să nu mai ofenseze vreodată Japonia. Negustorii cu aur ascuns îl predau şi erau trimişi la închisoare, în loc să li se dea obişnuita pedeapsă cu moartea. În ciuda a ceea ce s-ar putea să creadă unii, ştiu că, în momentele lor de restrişte, oamenii aceia disperaţi se gândeau la mine ca la salvatoarea lor.

Atmosfera din Pekin în acea perioadă devenise mai tensionată ca niciodată, în mare parte din cauză că dizidenţii chinezi contestau ocupaţia Japoniei în nenumărate modalităţi clandestine.

Cetăţenii din Pekin nu ştiau niciodată, de la o zi la alta, cine va ajunge să se afle la conducerea oraşului lor, aşa că încercau să mulţumească toate taberele. Cei care aveau bani, îi foloseau pentru a câştiga favoruri şi pentru a se proteja cât mai mult posibil, îşi plăteau cu mărinimie servitorii, sperând ca, dacă China va recâştiga capitala, aceştia să le fie loiali şi să le păstreze secretele. Nu era decât o altă cheltuială de afaceri, un soi de poliţă de asigurare de viaţă.

Donam cu generozitate la operele caritabile ale Perlei, care majoritatea erau pentru sprijinirea poeţilor şi artiştilor. Îi cumpăram tot timpul lui Kim cadouri scumpe şi aveam facturi uriaşe în cluburile de noapte din Pekin. Nota mea de plată la Hotel de Pekin era enormă, deoarece primeam adesea acolo oaspeţi, organizând banchete pentru membrii familiei regale japoneze care veneau în vizită şi petreceri în separeuri pentru cunoştinţele mele mai îndoielnice. Am trecut repede ca fulgerul prin acei ultimi ani petrecuţi la Pekin, cheltuindu-mi banii pe haine şi bijuterii, jocuri de noroc şi opiu, ghicitoare şi cosmeticiene care-mi promiteau să mă facă să arăt mai tânără decât mi-era vârsta.

În lipsa lui Jack, care să-mi ofere un echilibru, sau a lui Tanaka, care să-mi confere siguranţă, mi-era greu să-mi dau seama ce planuri aş mai putea să am pentru viitor. Îmi trăiam viaţa de parcă nimic nu ar fi putut să se schimbe vreodată, închizându-mi mintea în faţa conştientizării

faptului că, până la urmă, toate lucrurile se schimbă. Mă simţeam protejată de cercul elitei în care mă învârteam şi îmi îndeplineam rolul meu pentru a menţine acele relaţii. Am ajutat-o pe Kim cu două avorturi, ambele mult mai uşoare decât fusese al meu. Am aranjat ca un iubit al lui Li, un tânăr frumos, dar nesincer, să dispară, atunci când acesta se apucase să-l şantajeze pe Li cu ameninţarea că îi va da în vileag preferinţele sexuale. Majoritatea prietenilor şi familiei sale ştiau deja unde se situau acestea, dar în China nu contează atât de mult ceea ce ştii, ci ceea ce spui. Am ajutat-o pe Perla într-o perioadă dificilă, când se îndrăgostise de un tânăr artist care a ademenit-o în patul său, înainte de a o da uitării şi a-i frânge inima. Era atât de îndurerată de pierderea ei, că se gândea la sinucidere. Renunţase la amantul ei, baronul Matsuyama, şi Li, deşi plin de compasiune, nu avea habar, cu adevărat, de suferinţa prin care trecea ea. Îmi spuse că, fără ajutorul meu, nu ar fi avut pe nimeni la care să apeleze, căci familia ei de sânge locuia la Nanking, iar mama lui îi s-ar fi bucurat să o condamne, îmi făcusem din Li şi Perla prieteni buni, dar Kim era cea pe care o iubeam şi o admiram cel mai mult. Fidelitatea şi sinceritatea ei reprezentau pentru mine un sprijin la fel de mare ca acela pe care ea spunea că i-l ofeream eu.

Abia atunci când fiul lui Sumida muri în urma unui atac kamikaze asupra forţelor navale

americane din Filipine, viaţa noastră, a tuturor, păru, dintr-odată, mai puţin sigură. În anul care a urmat morţii lui, Japonia a fost silită de chinezi să întrerupă operaţiunile din interiorul Chinei. Spre dezgustul meu, trupele noastre erau retrase din provincia Guangxi şi trimise acasă, pentru a întări apărarea de acolo. Pentru noi, japonezii care ocupam Pekinul, ideea eşecului era inimaginabilă şi ne-o alungam din minte. Necrezând că noi, cei mai mari războinici din lume, suferiserăm mai mult decât o piedică temporară, ne petreceam nopţile dansând la Pekin, prefăcându-ne că ritmul vieţii noastre era la fel de constant ca întotdeauna. Însă, ca şi cum el ar fi ştiut mai bine, oraşul părea că-şi ţine respiraţia, aşteptând, poate, inevitabilul, în timp ce, în jurul meu, toată lumea părea să se pregătească, în modalităţi subtile de fugă. Chinezii, cetăţeni de mâna a doua în propria lor capitală, simţiră schimbarea şi deveniră mai puţin servili, mai puţin dornici să lucreze pentru familiile japoneze.

Perla şi Li încetară să mai dea petreceri, sub pretext că, la fel ca şi membrii familiei regale japoneze, aveau de rezolvat alte treburi, mult mai presante. Sumida făcea, în adevărată manieră japoneză, tot ce putea pentru a suporta pierderea fiului său, dar ambiţia îl părăsise. Nu mai era incitant să-i fii în preajmă şi, pentru că nu-i căutam compania, nu am băgat de seamă că şi el o evita pe a mea. Kim, ascultând la pălăvrăgeala

chinezilor, se temea că Chiang va intra curând în Pekin. Prin consulatul unei ţâri neutre, ea încercă să-şi revendice cetăţenia americană, dar ei au refuzat să o primească. Îmi spuse că avea de gând să-i sugereze lui Sumida să-l însoţească atunci când el va fi rechemat în Japonia. Dar, dintr-un motiv sau altul, ea nu abordă niciodată acest subiect cu el. Cred că ştia că el ar fi refuzat-o. Kim îmi spuse că ea credea că o amantă chineză era un lucru frumos în China, atunci când îi ocupai ţara, şi cu totul altceva în Japonia, după ce ai fost alungat. I-am zis să nu se îngrijoreze, deoarece Japonia va reuşi întotdeauna, dar ea nu se putea linişti. La câteva luni după încercarea eşuată a lui Kim de a-şi redobândi cetăţenia americană, Sumida află despre asta şi o părăsi. Cred că ea a fost mulţumită să scape de el, dar susţinea că reputaţia ei printre chinezi avusese deja de suferit.

Cam în aceeaşi perioadă sosi la Pekin prietenul lui Jack, Mişa Salmonov. Sumida îmi spuse să-l contactez şi să reînnoiesc prietenia noastră. Credea că jurnalistul de la *Pravda* spiona pentru Rusia şi voia ca eu să-l alimentez cu informaţii eronate. Deşi el nu-mi pomenise niciodată despre asta, Kim îmi zisese că Sumida ştia de legătura mea amoroasă cu Jack. Ca majoritatea bărbaţilor japonezi, presupun că mă desconsidera din cauza asta, mai ales acum, când ne aflam în război cu ţara lui Jack. Însă era destul de bucuros să se

folosească de contactele mele din acea vreme, atunci când îi convenea.

L-am invitat pe Mişa să ia cina la mine la hotel şi el acceptă cu entuziasm. Îmi spuse că se va îndrepta în curând spre Chungking, unde se aştepta să-l vadă pe Jack, care se ducea să-i ia un interviu doamnei Chiang Kai-shek.

— Jack e în China? l-am întrebat încet.

— Da, numai că, bineînţeles, nu poate să vină la tine la Pekin, Yoshiko. Ar fi arestat ca agent inamic, aşa cum şi tu ai fi dacă te-ai duce la Chungking.

— Ar veni dacă ar putea?

— Sincer, nu ştiu, Yoshiko. El zice că tu iubeşti Japonia, iar el o urăşte. Este încă supărat pe tine că ai ales Pekinul în locul lui.

Ceea ce m-a făcut apoi să beau prea mult şi să ajung în patul lui Misa n-a fost atât faptul că el îmi stârnise amintirile despre acele zile intense din Shanghai sau că stilul său calm îmi aducea aminte de Jack, ci, mai mult, dorinţa de a uita de suferinţa pe care o simţeam ştiind că Jack revenise în China cu treburile sale, care nu mă includeau şi pe mine. Când i-am spus lui Mişa că amândoi îl trădaserăm pe Jack, el mă răni zicându-mi că nu credea asta. În compania lui, am încercat, fără succes, să o găsesc pe fata în rochie albastră, cea care mirosea a mosc şi se culcase cu Jack în bărci botezate cu numele ei pe durata călătoriei. Însă ea era iubita lui Jack, nu a lui Mişa, aşa că n-am mai făcut sex

din nou vreodată. L-am mai văzut pe Mişa de câteva ori după acea noapte. Beam câte un pahar şi vorbeam despre vremurile de altă dată, însă prezenţa lui nu făcea decât să mă întristeze. Îmi spunea că el credea că Chiang îi va înfrânge pe comunişti şi că, de asemenea, îi va alunga pe japonezi din China. Nu eram de acord cu el, dar îmi plăcea de Mişa şi nu-i furnizam informaţiile pe care Sumida îmi ceruse să i le ofer.

La câteva săptămâni după ce Mişa plecă din Pekin, America îşi lansă laşele bombe atomice asupra oraşelor Hiroshima şi Nagasaki. În câteva zile de la acele evenimente, lumea mea se dezintegră brusc, la fel ca acele insule tragice.

M-am trezit într-o dimineaţă cu Kim bătându-mi la uşă. Printre hohote de plâns, îmi spuse că împăratul japonez capitulase în faţa Americii. Îl auzise la radio, predându-se cu o voce rigidă, nefirească. Îmi zise că Sumida se întorsese deja în Japonia şi că ea şi cu mine fuseserăm lăsate să înfruntăm răzbunarea conaţionalilor noştri. Credeam că poate nu înţelesese ea bine şi am încercat să o consolez, dar n-a fost chip.

— Nu fi proastă, Yoshiko, suspină ea. Asta nu e o retragere tactică – Japonia e zdrobită. În clipa asta nu mai ai nici Japonia, nici China. Dacă te descoperă oamenii lui Chiang, vei fi executată ca trădătoare.

I-am dat un păhărel din ţuica rusească din prune pe care Mişa o lăsase în camera mea şi se mai

linişti un pic. Îmi spuse că spera să pună cap la cap un plan la care lucra de luni de zile şi că va face tot ce putea ca să mă ajute, dar că, pentru moment, intenţiona să se ascundă şi că ar fi trebuit să fac şi eu acelaşi lucru. Am lăsat-o în baia de la hotel să-şi refacă faţa răvăşită cu apă rece.

Panica ei mi-a răsărit şi mie în suflet când, cu inima bătându-mi puternic în piept, am făcut o vizită la popota ofiţerilor şi am găsit-o părăsită. Toţi militarii japonezi erau consemnaţi în cazarmă şi plecau cât de repede puteau. Li se ordonase să nu-şi arate feţele pe străzile din Pekin. Nu m-am alarmat pe deplin decât atunci când i-am sunat pe Li şi Perla şi am aflat că plecaseră în Japonia în acelaşi timp cu Sumida. Menajera lor, care mai nou prinsese curaj, încercă să-mi trântească uşa în nas, dar mi-am pus piciorul în pragul uşii şi am insistat să se uite dacă Li lăsase vreun bilet pentru mine. I-a făcut plăcere să-mi spună că nu. Începuse să mă ia cu fiori. Ştiam, fără nicio urmă de îndoială, că mă aflam la mare ananghie. După tot ceea ce făcusem pentru ei, Li şi Perla plecaseră fără să se gândească la mine câtuşi de puţin. Cu tot sângele lor nobil, se dovedeau a fi, până la urmă, nişte viermi.

Am mers cu maşina până la aerodrom, cu Credinciosul şi Chou, ca să descopăr că, în afară de doi piloţi care-şi încărcau avioanele cu ceea ce păreau a fi documente oficiale, locul era părăsit.

Îmi spuseră că toţi cei care se aflaseră pe lista oficială plecaseră deja în Japonia. L-am rugat pe cel mai tânăr dintre cei doi să mă ia cu avionul înapoi cu ei, dar el îmi răspunse că era împotriva ordinelor să transporte civili. I-am spus că eram ofiţer în armata japoneză, însărcinat cu o misiune, şi el râse. Se părea că Japonia uitase de existenţa mea şi mă duru inima să-i simt din plin trădare. Exact aşa cum tata mă dăduse Japoniei, la fel şi Japonia mă înapoiase, cu cruzime, Chinei. Peste noapte, devenisem o refugiată care se temea pentru viaţa ei, fără ţară sau familie.

Panicată, am încercat să iau legătura prin radio cu Japonia din biroul lui Sumida, dar pe calea undelor nu era nimeni, erau la fel de tăcute ca zăpada. În timp ce mă aflam acolo, am profitat de ocazie ca să distrug orice documente care aveau numele meu pe ele şi am ars toate chitanţele pentru plăţile făcute mie, care erau păstrate cu meticulozitate. Într-un act inutil de răzbunare, am făcut bucăţele fotografia fiului decedat al lui Sumida, pe care acesta, în graba sa de a pleca, o uitase acolo.

În acea noapte, la hotel, am dormit rău şi am visat că era cutremur şi clădirea se prăbuşise transformându-se în ruine şi praf. În zorii zilei următoare, l-am vizitat pe Jin, cândva prietenul şi informatorul meu. El îmi oferi bani, dar îmi spuse că pentru el era periculos acum să-şi aibă numele legat de al meu.

— Dacă voi fi întrebat, voi susţine că nu te-am cunoscut niciodată, Yoshiko, îmi zise el.

Am luat banii şi am urmat sfatul său de a încerca să-mi schimb înfăţişarea şi de a ieşi din oraş cât mai repede cu putinţă.

Când am căutat-o pe Kim, nu mai era nici ea de găsit. Ambele ei saloane erau deschise, dar personalul nu o văzuse de zile întregi. Nu mai puteam să zăbovesc, sperând ca ea să-şi facă apariţia. Indiferent unde era, bănuiam că trecea printr-o panică la fel de mare ca a mea. Timpul mi se scurgea printre degete, aşa că am început, în grabă, să-mi pun la cale propriul meu plan. Mi-am uns cu ulei părul tuns scurt, dându-l peste cap, şi am adăugat o meşă de păr fals la spate, ca să-mi dea înfăţişarea tradiţională a unei chinezoaice obişnuite din clasa de mijloc. Am aruncat cât colo pantalonii de călărie şi rochiile de seară şi purtam numai rochii *cheongsam* simple şi pantofi brodaţi cu tocul jos. Am încercat să-mi găsesc adăpost la acele familii chineze pe care le ajutasem la ceas de nevoie, dar niciuna n-a vrut să aibă de-a face cu mine sau să mă ajute. Un bărbat pe care-l salvasem de la ruină şuieră la mine să dispar şi să crăp. Se poate să fi avut şi ei necazurile lor, dar mi-era greu să le iert trădarea.

La puţine zile după vizita mea pe aerodrom, în Pekin sosiră trupele armatei chineze. Îi vedeam cum mergeau ţanţoşi pe străzi sau în jeepurile lor, cu zgomot, pe uliţele înguste, arătându-şi triumful.

Ţăranii chinezi îi întâmpinară cu braţele deschise, iar cei bogaţi, temându-se de revoltele oamenilor de rând, reuşiră să-şi pună pe chipuri zâmbete false de bun venit.

Gemenii îmi oferiră cazare în cocioaba lor şi, oricât de mult uram această idee, ştiam că trebuia să accept. Hotel de Pekin se umpluse deja de ofiţeri chinezi şi nu aveam încredere în personalul de acolo să-mi păstreze pentru multă vreme secretă identitatea. M-am mutat repede de acolo, luându-mi doar ce puteam duce cu mine.

Mi-am luat preţioasa casetă pentru scris, cu conţinutul ei sentimental, bijuteriile şi o sticlă de sake bun şi m-am instalat în coşmelia oribilă a gemenilor. Aveam la mine o sumă frumuşică de bani, dar nu atât de mulţi pe cât aş fi putut spera. Casa de bani din biroul lui Sumida, unde întotdeauna păstrasem destui bani cât să-mi ajungă un an, fusese devalizată. La început, din obişnuinţă, cred, mi-a venit greu să cred că Sumida îmi luase banii. Am căutat prin sertare şi fişete, sperând că îi ascunsese pentru mine în vreun alt loc. Era adevărat că mă părăsise la nevoie, dar să-mi taie mijloacele de subzistenţă mi se părea o faptă sub demnitatea unui ofiţer japonez. Însă, cum doar noi doi ştiam combinaţia de la seif, mi-era greu să mai cred în onoarea sa ori să cred că mă considerase vreodată japoneză. Poate că ştiuse că Japonia nu va trimite niciodată după mine, că, indiferent ce mă consideram eu, nu

eram nimic mai mult decât o spioană chineză, plină de culoare, dar de care se puteau dispensa.

Deprimată şi speriată, nu mă puteam gândi decât la întoarcerea în Japonia. Încă o iubeam şi, uneori, supărată că mă abandonase şi supărată pe toţi ceilalţi, jucam un joc cu mine însămi, în care îmi impuneam să cred că se făcuse o greşeală groaznică şi că Japonia nu mă părăsise intenţionat. Chiar şi de-ar fi fost doar pentru a împărtăşi înfrângerea Japoniei, tot îmi era dor de casă.

Gândul de a fi capturată de chinezi era cumplit, dar eram încrezătoare că voi evita această soartă. Aveam nevoie de timp pentru a-mi plănui fuga şi, deşi dispreţuiam micuţa cocioabă sărăcăcioasă, era un loc sigur, bun deocamdată. Însă, imediat după ce m-am instalat în căsuţa umedă, se nimeri cum nu se poate mai nepotrivit să descopăr pe corpul meu semnele fără greş ale sifilisului, în palme şi pe tălpi îmi apărură băşici maronii şi mă durea în gât atât de rău, că nu puteam să înghit. Mă simţeam rău de câteva săptămâni şi avusesem o mâncărime pe piept şi pe spate, clar dispăruse şi uitasem de ea. Sifilisul este o boală îngrozitoare. Ştiam că putea să ducă la orbire şi să cauzeze o moarte lentă şi eram înspăimântată. Oscilam între a mă lăsa pradă propriei mele compasiunii faţă de mine însămi şi a crede în continuare în puternicele mele instincte de supravieţuire. Speram ca semnele bolii să dispară fără urmările pe care le

aveau atât de adesea. În acelaşi timp, îl blestemam şi îmi era milă de Mişa Salmonov, care cu siguranţă îmi transmisese boala în noaptea noastră de amor.

Credinciosul îmi spuse că ştia pe cineva care mă putea ajuta şi aduse în cocioabă un om care credea că mă putea scăpa definitiv de boală. Nu era medic, dar îşi zicea vraci. Îşi câştiga pâinea înlăturând negi şi aluniţe şi luând sânge pacienţilor cu ajutorul lipitorilor. El zise că sifilisul putea fi vindecat cu ajutorul unui medicament nou, special conceput pentru asta, denumit penicilină. Îl văzuse dând rezultate de mai multe ori şi, datorită eficacităţii sale, el, unul, îşi pierduse teama faţă de această boală. Penicilina era greu de procurat dacă nu erai bogat, dar el avea relaţii la un spital care o folosea şi, pentru preţul potrivit, urma să-mi facă rost de ea. Vraciul era o creatură dezgustătoare, cu ochi precum agrişele fierte şi o gură răutăcioasă, dar nu aveam de ales decât să fac târgul cu el. Dacă voiam să reuşesc să plec din China şi să ajung acasă în Japonia, trebuia să fiu sănătoasă. Ne-am târguit până când am fost nevoită să mă despart de jumătate din banii care-mi mai rămăseseră, sumă despre care el afirmă că-i lăsa un profit foarte mic, aproape inexistent. Cum nu aveam încredere în el că se va întoarce cu medicamentul, l-am trimis pe Credincios să-l însoţească.

În mod miraculos, în decurs de câteva

săptămâni de medicaţie, băşicile de la mâini şi de la picioare îmi dispărură şi, odată cu ele, şi febra cea mare şi durerea din gât de care sufeream. Avusesem, pentru o clipă, sabia deasupra capului, pentru ca în clipa următoare să fiu izbăvită. Şi norocul pe care-l avusesem îmi readuse optimismul şi speranţa în viitor. Era minunat să mă simt mai bine, dar costul fusese ridicat şi mi se părea dificil să ţin pasul cu plăţile făcute gemenilor pentru protecţia mea. Nu puteam să mănânc din orezul lor cu peşte şi îi trimiteam zilnic la piaţă după carne proaspătă, fructe şi sake, care păreau să se scumpească la fiecare vizită. Am decis să nu mă răsfăţ cu opiu până când nu mă aflam într-o situaţie mai sigură, aşa că dormeam prost, suferind de vise în care mă înecam în apa murdară a râului din care gemenii îşi prindeau peştele scârbos.

I-am trimis pe fraţi în oraş să încerce să o caute pe Kim, în speranţa că ne vom fi de folos una alteia. În mod îngrijorător, ei au stat plecaţi două nopţi şi nu am putut să dorm de grijă, gândindu-mă oare ce-o fi însemnând absenţa lor. Însă, până la urmă, se întoarseră cu vestea cea bună că Kim devenise amanta negustorului chinez Chi Ming, care, datorită sprijinului financiar pe care i-l oferise în taină lui Chiang Kai-shek, era acum în graţiile noii stăpâniri de la Pekin. Îmi aminteam de el din primele mele zile la Pekin, când Li mi-l prezentase drept o persoană care dădea excelente

sfaturi de afaceri. Ţin minte că pe atunci japonezii îl plăceau destul de mult. Kim fusese mai înţeleaptă decât mine, bănuise ce se putea întâmpla şi îşi făcuse planurile ei. Eu fusesem orbită de convingerea mea că Japonia va izbândi întotdeauna şi această credinţă mă adusese în starea de ruină în care mă aflam.

Chi Ming era mai în vârstă decât Sumida, cu părul rar şi dinţii stricaţi, dar o dorea de multă vreme pe Kim, care ştiam că va cântări urâţenia lui faţă de puterea pe care o avea de a o proteja. M-am cutremurat la gândul trupului ei dulce şi ferm în braţele lui bătrâne. Kim fusese instalată într-o casă mică de pe şoseaua dintre grădina zoologică şi Templul celor Cinci Pagode, un cartier popular printre amantele bogătaşilor.

Credinciosul îmi spuse că Kim îi zisese că va face tot ce putea ca să mă ajute, dar că nu trebuia să merg la ea acasă până când nu-mi trimitea ea mesaj că era lipsit de primejdie să fac asta. La insistenţa lui Chi Ming, ea îşi trecuse proprietăţile şi acţiunile pe numele lui şi nu îi era uşor să facă rost de bani de la el. Însă promise că va găsi o cale să mă ajute şi mă îndemnă să am răbdare. Eram în culmea fericirii că rugăciunile mele îşi găsiseră răspuns. Cu Kim aflată în paza bătrânului negustor, şansele mele de scăpare crescuseră brusc. Îmi părea bine că măcar ea se afla în siguranţă şi aveam încredere că se va ţine de cuvânt. Viaţa în cocioabă era atât de groaznică,

încât ştiam că-mi va fi greu să am răbdare, dar nu aveam de ales, trebuia să trăiesc din ce aveam şi să aştept ca ea să ia legătura cu mine.

Credinciosul îmi spuse că trupele chineze se aflau pretutindeni în oraş şi că acei chinezi care fuseseră servili faţă de stăpânii lor japonezi erau aspru trataţi. Erau fie omorâţi, fie chinuiţi de mâna conaţionalilor lor victorioşi. Aparent, Hotel de Pekin devenise un loc plicticos, plin de ofiţeri cu chipurile acre, care nu aveau deloc simţul umorului şi habar n-aveau să se bucure de victoria lor. Apoi adăugă, răutăcios, că nimănui nu-i era dor de japonezi.

Nu trecu mult şi am fost nevoită să-mi vând bijuteriile ca să trăiesc. Cum nu-mi puteam asuma riscul de a fi recunoscută, nu aveam de ales decât să mă încred în gemeni şi să-i trimit să le vândă ei în locul meu. O brăţară confecţionată din aur pur îmi aduse atât de puţini bani, încât am bănuit că gemenii păstrau pentru ei cea mai mare parte din profit. Ştiau că mi se terminau banii şi deja se gândeau dacă să mai continue să mă adăpostească.

Le-am promis că, atunci când mă voi întoarce în Japonia, le voi trimite suficient aur încât să trăiască tot restul vieţii confortabil. Sunt sigură că numai această promisiune i-a menţinut în slujba mea.

Aveam permanent în minte gândul de a scăpa din Pekin şi de a ajunge înapoi în Japonia, dar

chinezii păzeau toate ieşirile şi toate planurile care îmi veneau în minte păreau sortite eşecului. Mă gândeam să fur un avion şi să-l pilotez eu însămi până în Japonia, dar aerodromul era straşnic păzit şi, chiar de-aş fi reuşit să o fac, avionul ar fi fost oricum doborât. Toate ambarcaţiunile şi trenurile erau verificate şi chinezii puseseră pază în ele. Nu mă mai bucuram de prietenia celor influenţi şi nici nu aveam destui bani ca să mituiesc în stânga şi în dreapta, pentru a ieşi din necaz şi din China. Era împotriva firii mele să nu acţionez, dar credeam că şansa mea cea mai bună de scăpare se afla în mâinile lui Kim.

În curând, mâncarea bună şi băutura deveniră prea scumpe pentru portofelul meu. Nu aveam de ales, decât să trăiesc cu acelaşi peşte noroios şi orez de proastă calitate ca şi cei doi fraţi. Pe măsură ce fondurile mi se micşorau, Credinciosul şi Chou deveneau nepoliticoşi şi lipsiţi de zel în executarea ordinelor mele. Dispăreau cu orele, lăsându-mă singură, mereu gândindu-mă cu teamă oare ce ar fi putut să pună la cale. Cum îmi erau de-acum familiare, nu mai simţeam mirosul de ţăran sau de peşte şi nu mai luam în seamă mizeria din cocioabă. Însă aceasta devenise închisoarea mea, un loc umed, detestabil, care scotea la iveală ce era mai rău în mine. Atunci când nu eram furioasă pe soarta mea, eram nefericită din cauza trădării celor pe care-i considerasem prietenii mei.

Credinciosul îmi spuse că prin Pekin umbla zvonul că eram ajutată şi că exista o recompensă pe capul meu. Îmi zise că eram catalogată drept spion şi criminal de război răspunzător de omorârea pruncilor chinezi şi a mamelor acestora.

— Ţi se spune târfa Japoniei, râse el.

În ciuda notorietăţii mele, eram surprinsă să fiu vânată în mod activ. Gândul acesta mă înspăimântă atât de mult, că am încetat să mai ies afară pe lumină, nici măcar ca să adulmec aerul. Mă mulţumeam cu cât mai puţin somn posibil şi am deprins obiceiul de a asculta zgomotele neobişnuite. Eram gata de fugă – încotro, însă, nu ştiam. Uneori, noaptea, mă plimbam de-a lungul malului râului, gândindu-mă la trecut şi tânjind după un viitor. La lumina lunii, fără expunerea crudă a malurilor sărăcăcioase şi a locuinţelor insalubre, râul părea adânc şi misterios. În acele plimbări nocturne, îmi puteam închipui că lumea era încă frumoasă. Preţ de o oră sau două, respiram aerul mlaştinii, cu gândurile nepoluate de teama îngrozitoare de care-mi erau invadate de obicei. În ciuda faptului că nu aveam nicio veste de la Kim, tot mai aveam încredere că ea mă va ajuta şi această credinţă era cea care-mi ţinea moralul ridicat.

Mă gândeam adesea să-mi continui, pur şi simplu, plimbarea în noapte, să merg din sat în sat până voi ajunge la mare, unde poate că aş fi reuşit să mă strecor pe un vas spre Japonia. Aveam o

mică sumă de bani pusă deoparte pentru situaţii de gravitate extremă şi cugetam la ideea de a plăti un falsificator ca să-mi facă paşaport american şi acte. Cu o nouă identitate, s-ar fi putut să pot duce de nas autorităţile, să plec în America şi să redevin iubita lui Jack. Însă, cum nu mai aveam încredere în gemeni să facă pregătirile necesare şi nici nu îndrăzneam să fiu văzută în capitală, niciun plan la care mă gândeam nu avea vreo garanţie de reuşită. Iar cele care aveau cele mai mari şanse necesitau mai mulţi bani decât aveam eu la dispoziţie. Nu am încetat nicio clipă, să mă gândesc la modalităţi de scăpare, dar mă întorceam de fiecare dată la planul de a aştepta după Kim.

După cinci săptămâni de la aflarea primelor veşti de la ea, Kim îmi trimise vorbă printr-un servitor de încredere cum că avea suficienţi bani ca să plătească pentru fuga mea. Zicea că avea relaţii care mă vor ajuta şi că trebuia să fac exact aşa cum îmi spunea. Trebuia să aştept o săptămână înainte de a merge la ea, căci amantul ei urma să fie plecat cu afaceri la Canton şi şansele noastre de succes aveau să fie mai mari în lipsa lui. Trebuia să merg noaptea, când întunericul avea să mă ascundă mai bine. Şi îmi transmitea că îi era dor să mă vadă, pe mine, adevărata ei prietenă. M-a durut să aud cuvintele ei de prietenie şi am plâns ca un copil. Eram lipsită de afecţiune de atât de multă vreme, că de-

abia mai puteam să-mi stăpânesc emoţiile pe care cuvintele ei le treziră în mine. Kim, loiala mea prietenă, îmi sărise în ajutor; ea era speranţa mea, busola mea, şi le-am mulţumit zeilor pentru că exista.

Numai că ghinionul mă urmărea şi în dimineaţa zilei în care trebuia să merg la Kim m-am trezit suferind de o cumplită durere de stomac, din cauza peştelui stricat. Vomitam la câteva minute şi aveam crampe atât de groaznice, că nu le puteam suporta. Am hotărât că, dacă nu mă simţeam mai bine până la căderea serii, va trebui să mai dorm o noapte în cocioabă şi să plec în seara următoare. Credinciosul şi Chou erau nişte infirmiere nepricepute şi mă lăsară singură cu boala mea. Îmi spuseră că trebuiau să-i ducă vorbă lui Kim că voi întârzia şi că se vor întoarce pe înserat, la masă, la ora obişnuită.

Îmi cususem banii pentru situaţii de urgenţă într-un buzunar de la rochie şi aveam puse într-o geantă care stătea, pregătită, la picioarele mele, puţinele lucruri personale. Tânjeam să plec, dar eram prea bolnavă ca să mă pot mişca. Mă dureau coastele de la atâta vomitat şi când, până la urmă, nu am mai avut ce vomita, am adormit. Am avut un vis în care se făcea că eu şi Mari împărţeam fundul apei cu fiinţe marine stranii şi hidoase. Ne pluteau prin păr şi ciuguleau din trupurile noastre în ritmul curentului. Mari avea un zâmbet inexpresiv pe buze şi părea să nu bage de seamă

creaturile.

M-am trezit înfricoşată. Încercam să disting zgomotul făcut de paşii celor doi fraţi, pe care mă antrenasem să-i recunosc. Noaptea era liniştită şi nu se auzea decât apa care se lovea de maluri. Se lăsase întunericul care urma amurgului, iar aerul era saturat cu umezeala caracteristică orelor dintre miezul nopţii şi zori. Absenţa gemenilor mă îngrijora, dar mă simţeam prea rău ca să fac ceva în legătură cu asta şi am căzut din nou într-un somn adânc.

M-a trezit zvonul unor şoapte din faţa cocioabei şi apoi, înainte ca ochii să mi se deprindă cu semiobscuritatea, uşa se deschise cu o izbitură şi am fost înconjurată de soldaţi chinezi. Zăceam în poziţie fetală în patul slinos, cu un vas plin de vomă alături, iar ei s-au năpustit asupra mea ţipând isteric, m-au luat de păr şi m-au târât afară din casă. Propriile mele gărzi de corp, gemenii născuţi în Anul Maimuţei, care se hrăneau cu peşte, mă trădaseră poliţiei lui Chiang. Nu pentru bani, cum am aflat mai târziu, ci pentru a intra în graţiile noii forţe poliţieneşti, care căuta recruţi pentru a menţine ordinea în Pekin. Mă simţeam jenată de halul în care fusesem găsită şi m-am gândit că măcar la atâta aş fi putut să mă aştept din partea celor doi fraţi: având în vedere că-i luasem în slujba mea când se aflau la nevoie, măcar să-mi fi permis să fiu capturată cu oarecare demnitate, însă nici asta nu ar fi trebuit să mă

mire, căci istoria e plină de asemenea trădări.

În timpul primului meu an petrecut în temniţele închisorii Nr. 1 din Pekin, Armata Roşie sovietică pătrunse în Manciuria şi Puyi abdică din poziţia de împărat al statului Manchukuo. Încercă să fugă la graniţa coreeană, de unde spera să scape în Japonia. În loc de asta, a fost prins de ruşi şi dus cu avionul în Siberia.

Wan Rong, abandonată din nou, rămase singură, înspăimântată şi temându-se pentru viitorul ei. Cu toate astea, bănuiesc că a fost uşurată că nu mai juca niciun rol în drama vieţii împăratului deposedat.

În acelaşi an, generalul Okamura Yasutsugu a predat întreaga forţă armată japoneză din China generalului He Yingqin, definitivând umilirea Japoniei şi a mea.

Au trecut trei ani de atunci şi mă aflu tot în închisoarea Nr. 1, unde nu ştiu niciodată cu ce stare de spirit mă voi trezi. Uneori, indiferent de cât de groaznică este situaţia mea, sunt plină de certitudinea că totul va fi bine, însă, în cea mai mare parte a timpului, sunt lipsită de optimism. M-am adaptat la condiţiile sărăcăcioase şi acum de-abia dacă mai iau în seamă zidurile pline de umezeală, date din belşug cu var, sau şoarecii înecaţi pe care-i găsesc câteodată plutind în urina din oala de noapte. Sunt momente, totuşi, când sunt copleşită de furie. Închisă precum micul

canar al lui Miura, am prea mult timp ca să mă gândesc la trecut, să regret multele cărări greşite pe care-am apucat-o în căutarea unei vieţi interesante.

Am folosit aproape toate lucruri personale care-mi rămăseseră pentru a le schimba pe ţigări şi sake, fără de care am crezut, pentru o vreme, că n-am să pot trăi. Acum, la fel ca şi ceilalţi deţinuţi, supravieţuiesc cu zeama de legume săptămânală, care este o constantă în locul ăsta, şi apa potabilă mizerabilă, din care arareori lipsesc insectele. Paznicul de noapte Suk-Ping este cumsecade şi îmi dă uneori ţigări. Nu mă lasă niciodată fără creion şi hârtie şi odată mi-a adus un ou de raţă, pe care l-am mâncat crud, sperând să elimin durerea ascuţită din visele mele.

În cel de-al doilea an de captivitate, am fost dusă în faţa unuia dintre tribunalele militare ale lui Chiang Kai-shek şi judecată pentru trădare şi spionaj. Procurorul-şef a zis că merit pedeapsa cu moartea, deoarece sunt o trădătoare, dar mai ales pentru că eu, o simplă femeie, zburasem pe deasupra patriei mele într-un avion japonez şi privisem în jos, cu dispreţ, la pământul sacru al Chinei. N-a fost o surpriză pentru mine faptul că instanţa supremă m-a găsit vinovată şi m-a condamnat la moarte. China e condusă acum de aşa-numita „elită” a lui Chiang, care-i împărtăşeşte duşmănia faţă de oricine are vreo legătură cu dinastia Qing. Nu mă mai aştept la

nimic din partea lor, căci cum ar putea aceşti ţărani să înţeleagă legăturile care-i leagă laolaltă pe cei cu origine aleasă?

Cred că am suportat totul bine. Temnicerii mei nu m-au văzut niciodată plângând, dar dacă ei ar putea să-mi împărtăşească visele, s-ar bucura de chinurile pe care le-am îndurat. Indiferent de câte ori am insistat că sunt japoneză şi nu pot fi considerată trădătoare faţă de China, instanţa nu a vrut să audă. De câte ori se referă la mine, o fac cu numele de „Trădătoarea Arc", ca şi cum nici nu aş avea un nume al meu. Cum nu am încredere în avocatul pe care mi l-a desemnat instanţa, mi-am petrecut acest al treilea an de încarcerare lucrând la cererea de apel. Dacă voi putea dovedi că sunt cetăţean japonez, voi fi extrădată în Japonia şi nu va trebui să îndur execuţia sub mâinile chinezilor. Cu asta în minte, i-am scris lui Kawashima, rugându-l să trimită instanţei acte prin care să demonstreze că mă înfiase. În scrisoarea de răspuns, el a zis că nu mă consideră fiica sa, că nu m-a adoptat niciodată în mod oficial şi că în actele de înregistrare ale familiei sale nu există nicio menţiune cu privire la mine. Adăugă că mersesem să locuiesc în casa lui la vârsta de opt ani şi că presupunea că, de vreme ce majoritatea anilor mi-i petrecusem în Japonia, s-ar fi putut ca lumea să mă considere japoneză. Comisarul districtual din Tokio ştampilase scrisoarea în mod oficial, adeverind-o ca autentică şi adevărată. Cum ea nu

reuşi să dovedească faptul că sunt japoneză, ci doar susţinea că puteam fi considerată astfel, misiva rece a lui Kawashima mi-a semnat condamnarea la moarte.

Îmi amintesc clar ziua în care Kawashima mi-a spus că m-a adoptat şi că de-acum eram oficial fiica adevărată a Japoniei. Am sărbătorit prilejul cu Părere-de-Rău mâncând orez şi fasole roşie. Am aprins un foc de artificii în formă de stea şi l-am trimis spre ceruri.

Se prea poate ca lui Kawashima să-i fi fost teamă să nu fie acuzat de crime de război. Se întâmplase ca mulţi japonezi să fie suspectaţi de către aliaţii victorioşi. Am auzit că Tanaka se află în închisoarea Sugamo din Tokio, acuzat de astfel de fărădelegi. Nu-l pot ierta pe Kawashima pentru laşitatea sa, deşi sunt în sfârşit convinsă că în inima lui reprezint mai puţin decât nimic. Cu toate acestea, însă, nu-l pot alunga definitiv din inima mea.

Printre cei care au vorbit în favoarea mea s-au aflat surorile mele vitrege, Xian Qi şi Xian Wo, pe care nu le mai văzusem de mulţi ani şi pe care de-abia le cunoşteam. Ele spuseră că fusesem dintotdeauna deşteaptă, dar că nu eram capabilă să fiu spion. Qi zise că frumuseţea mea îmi atrăsese distrugerea şi că fusesem coruptă de către japonezi. Wo spuse că nu eram o persoană rea şi că tragedia vieţii mele fusese adoptarea mea de către Kawashima, despre care îşi amintea

limpede că îi spusese tatăl meu, prinţul Su. Le-am fost recunoscătoare, deşi instanţa nu arătă niciun interes pentru părerile lor.

Era o concluzie inevitabilă că voi pierde apelul, de vreme ce chinezii îmi hotărâseră soarta cu mult timp înainte de a admite cererea mea de recurs. În timp ce scriu, aştept să mi se comunice data execuţiei. În mod straniu, deşi nu o întâmpin cu bucurie, nu sunt tristă la gândul morţii mele. Cred că am ştiut dintotdeauna că nu voi apuca să mor cu oase bătrâne, că sunt capabilă să mă bucur de frumuseţea lumii doar atâta vreme cât eu însămi sunt frumoasă. Nu există nicio oglindă în celula mea, dar îmi pot da seama după reacţia gardienilor şi a celorlalţi deţinuţi că nu mai sunt frumoasă. Ei spun că frumuseţea fizică nu mai este o monedă valoroasă în noua Chină, însă atâta vreme cât vor trăi bărbaţi, nu o să cred niciodată asta.

Este ciudat, totuşi, cum totul în lume mi se pare splendid, acum că timpul meu în ea s-ar putea să fie limitat. Văd perfecţiunea în adâncitura simplă a bolului meu cu orez, în simetria blândă a rogojinii pentru dormit făcută sul şi în lumina moale ca un muşchi care răzbate pe geamul celulei. Vederea acestor lucruri de zi cu zi îmi emoţionează inima într-un fel pe care nu l-am mai trăit niciodată înainte şi mă aduce în pragul lacrimilor.

Am observat, de asemenea, că amintirile îmi vin cu atâta limpezime din trecut, că aud vocile şi îmi

amintesc mirosurile din copilărie ca şi cum totul s-ar petrece încă o dată aici, în celula mea. Aud glasul mamei mele de sânge fredonând un cântec lin, îi văd fruntea delicată şi părul dat pe spate şi ţin minte cum i se îmblânzea privirea când se pomenea numele tatălui meu. Cât de minunat ar fi să-mi încep din nou viaţa acum, când ştiu pe ce cărări să nu apuc. Dar mă tem că în trecutul meu există prea mult sânge ca să mai pot face vreo schimbare în bine, prea multă suferinţă ca să mă vindec măcar eu.

Cum Japonia a considerat potrivit să-mi confere un grad militar, am solicitat instanţei să mi se acorde onorul militar al unui pluton de execuţie. Cererea mi-a fost respinsă şi ştiu că voi avea de înfruntat decapitarea – cu sabia. Sabia mă sperie mai mult decât puşca, dar încerc să îmi alung acest gând din minte. El îmi revine, însă, în vise, unde am fost decapitată de multe ori. În acele închipuiri întunecate, sunt întotdeauna îmbrăcată aşa cum era Shimako în noaptea în care s-a spânzurat deasupra altarului lui Buddha de lângă bazinul cu crapi. În vise, îmi este frică şi uneori mă trezesc plângând, ca să-l descopăr pe blândul gardian Suk-Ping lângă mine, oferindu-mi alinare.

Suk-Ping mi-a adus o scrisoare de la Kim, punându-şi astfel slujba, dacă nu şi viaţa, în pericol. Era semnată doar „O prietenă credincioasă”, dar am ştiut că era de la ea. O parfumase cu parfumul ei de trandafir, ceea ce

ţinea loc de semnătură. Îmi zicea că lucrează în apărarea mea şi că nu e totul pierdut, că trebuie să fiu curajoasă şi să nu renunţ la speranţă. Sunt uluită că, în ciuda pericolului pentru ea însăşi, Kim îmi este cea mai loială prietenă şi mă consideră drept o soră. Dacă situaţia noastră ar fi fost inversată, oare eu i-aş fi fost la fel de credincioasă? Am trăit cea mai mare parte a repertoriului dragostei şi abia acum ştiu că loialitatea este cel mai preţios lucru. Statornicia lui Kim şi bunătatea neaşteptată a lui Suk-Ping mi-au redat credinţa în prietenie.

Nu-mi trecea prin minte niciun lucru pe care ar fi putut să-l facă Kim pentru a mă salva din situaţia în care mă găsesc, dar în a doua ei scrisoare îmi spuse că, ajutată de un prieten de încredere, a mituit părinţii loviţi de sărăcie ai unei fete tuberculoase ca să o lase pe fiica lor să-mi ia locul la execuţie. Kim zicea că nu ar trebui să mă simt vinovată, deoarece fata era atât de bolnavă, că ar muri oricum în scurt timp şi se bucura să ştie că părinţii ei nu aveau să moară de foame.

Suk-Ping ştia o modalitate de a o strecura pe fata bolnavă la mine în celulă, în noaptea de dinaintea execuţiei. Urma să fugă şi el odată cu mine şi să fie bine plătit pentru rolul său în salvarea mea. Kim zicea că, deşi Suk-Ping era speriat, era hotărât să o facă şi că trebuia să am încredere în el. Ştiam că Suk-Ping nutrea o duşmănie amară împotriva lui Chiang Kai-shek, pe

care-l considera răspunzător de moartea soţiei şi a copilului său. Aceştia muriseră atunci când, fără a-i avertiza pe localnici, Kuomintangul[25] aruncase în aer digurile de pe Fluviul Galben. Satul lui Suk-Ping fusese inundat şi, rămaşi cu nimic altceva de mâncare decât pământ, fiica şi soţia sa muriseră de foame.

Kim îmi scrise că evadarea mea va reprezenta o asemenea pierdere ruşinoasă pentru noii conducători ai Chinei, că aceştia nu vor vrea niciodată să se afle că scăpasem de răzbunarea lor. Vor merge mai departe cu execuţia şi se va spune că o falsă fiică a Chinei îşi găsise sfârşitul meritat. După ce am citit a doua scrisoare, Suk-Ping îi dădu foc cu o ţigară aprinsă, zdrobind cenuşa pe jos cu bocancii săi grei, până când nu mai rămase nimic din ea. Nu am vrut să-l las să facă la fel şi cu prima scrisoare, deoarece îmi doream să o păstrez ca talisman. I-am promis că dacă lucrurile nu mergeau cum trebuie, voi mânca scrisoarea înainte ca ea să încapă în mâinile acuzatorilor mei.

— Planul nostru va funcţiona şi vom părăsi împreună locul ăsta, Perla Orientului, îmi zise el, atingându-mi obrazul cu mâna sa aspră. Nu ai fost sortită unui sfârşit atât de crud. Nu am putut să-mi salvez familia, dar o să te salvez pe tine.

În ciuda groazei inspirate de mijloacele pe care

---

25 Partidul Naţionalist al Chinei, partid aflat în opoziţie faţă de Partidul Comunist Chinez şi faţă de Japonia. .

le presupunea viitoarea mea evadare, la început am fost în culmea fericirii la gândul că s-ar putea să fug din închisoarea Nr. 1. Sub un nume nou, puteam pleca în America, să-l găsesc pe Jack şi să o caut pe scumpa mea prietenă Tamura Hidari. Mă gândeam că fata avea să moară oricum, că s-ar fi putut ca sabia să fie un sfârşit mai îndurător decât sufocarea tuberculoasă despre care ştiam că e cu adevărat cumplită.

Aş mai putea avea încă o viaţă lungă înaintea mea, ca să mă bucur de toate lucrurile de care am fost privată în ultimii trei ani. Gândul libertăţii mi se pare dintr-odată unul realist şi mi-este într-adevăr foarte dor de libertate. Tânjesc după mai mult decât un petic de cer de un metru deasupra capului, mi-e dor să trăiesc fără geamătul înăbuşit al fricii care-mi zdruncină corpul în întunericul nopţii.

În nordul Chinei se spune că „acela care scapă cu viaţă din mari pericole va avea un viitor fericit şi prosper”. Recunosc că gândul ăsta e ademenitor, dar aşteptând în fiecare zi, aşa cum fac, vestea datei execuţiei mele, nu mă pot stabili la o decizie. În ciuda trecutului meu, îmi vine să dau înapoi de la a apuca pe această ultimă cărare, cea mai hidoasă dintre toate. Oare e posibil să alegi o astfel de cale şi să trăieşti fericit? Mi-e teamă că chipul fragil al fetei bolnave de tuberculoză pe care mi-l închipui în mintea mea mă va bântui, contaminându-mi, oricum, clipele

rămase din viaţă. Moartea ei de sabia destinată mie ar confirma supremaţia întunericului în firea mea.

Şi care va fi părerea celor pe care mi i-am stabilit ca fiind adevăraţii mei judecători? Mama ar prefera să mă alătur ei, decât să condamn această fată la un astfel de sfârşit. Părere-de-Rău nu m-ar judeca, indiferent ce drum aş alege, dar cred că lui Jack i s-ar părea de nesuportat toată povestea asta sumbră. Sunt tristă să descopăr că nu ştiu dacă el m-ar îndemna să mă răscumpăr şi să merg până la finalul care mi-a fost predestinat sau dacă i-ar fi îndeajuns de dor de mine ca să-mi încurajeze fuga.

În curând, lumina care se strecoară pe geamul meu va lua culoarea mării sticloase. Un amurg scurt va sosi înainte ele întunericul care în această închisoare este cel mai negru pe care l-am trăit vreodată. Îmi voi desface rogojina pentru dormit şi mă voi întinde cu spatele la perete, după obiceiul pe care-l am încă din copilărie. Nu ştiu dacă voi alege libertatea şi voi trăi o viaţă furată sau voi merge la o moarte curată, acceptându-mi soarta.

Voi dormi şi, dacă mă voi trezi cu o nevoie stringentă de a trăi, atunci hotărârea mea va fi luată. Nu suntem decât animale, la urma urmei, şi instinctul de a trăi este primordial în fiinţa noastră.

Dacă mă voi trezi plină de compasiune, voi accepta sabia şi o voi ruga pe Kim ca oricum să le

dea banii părinţilor fetei bolnave de tuberculoză, în speranţa că ultima mea faptă ar putea să-mi câştige aprobarea în viaţa viitoare. Nu mai e nimic de zis, zorii vor veni, hotărârea se va lua şi, în oricare dintre variante, voi fi liberă.

Consemnarea următoare a apărut în cotidianul *Pekin Daily* din data de 26 martie 1948: „La ora 6: 40 în seara zilei de 25 martie 1948, femeia cunoscută sub numele de Perla Orientului a fost executată la închisoarea Nr. 1 din Pekin. Perla Orientului era cea de-a paisprezecea fiică a lui Su Qin Wang, un descendent direct al fratelui mai mic al primului împărat Qing din dinastia Qing”.

Lumea în vremea Perlei Orientului

1906: Neurologul german Alzheimer identifică o nouă afecţiunea a creierului.

1906: Se naşte Perla Orientului, prinţesă manciuriană, cea de-a paisprezecea fiică a prinţului Su şi a celei de-a patra concubine a lui. Prinţul Su era unul dintre cei opt prinţi ai Coifurilor de Fier de la vechea curte imperială din Pekin, descendent direct al fratelui mai mic al primului împărat Qing din marea dinastie Qing.

1912: Scufundarea Titanicului.

1912: împărăteasa Văduvă Longyu emite un edict imperial care duce la abdicarea împăratului

Puyi şi la sfârşitul dinastiei Qing, care a durat aproape trei secole. Puyi, vărul îndepărtat al Perlei Orientului, îşi pierde tronul şi China devine republică. Puyi este sechestrat în Oraşul Interzis, unde joacă rolul de împărat.

1914: Izbucneşte Primul Război Mondial.

1914: Perla Orientului este prinsă spionându-l pe tatăl ei, prinţul Su, şi este alungată în Japonia, să trăiască împreună cu familia fratelui de cruce al prinţului Su, Kawashima Naniwa.

1919: America adaugă cel de-al 18-lea amendament la constituţie, scoţând alcoolul în afara legii. Aceasta duce la vinderea pe sub mână a băuturii şi la înflorirea meteorică a mafiei americane.

1919: Perla Orientului este înfiată de către Kawashima şi rebotezată Yoshiko.

1921: Lui Einstein i se acordă premiul Nobel.

1921: Perla Orientului este sedusă de bunicul ei adoptiv, Teshima.

1922: James Joyce scrie romanul Ulise.

1922: Perla Orientului este sedusă de către tatăl ei adoptiv, Kawashima.

1925: Puyi fuge din Oraşul Interzis, sub protecţia japonezilor.

1925: Perla Orientului e dată în căsătorie prinţului mongol.

1926: Laurence Olivier îşi face debutul în actorie în cadrul Birmingham Repertory Company.

1926: Perla Orientului fuge din Mongolia şi

ajunge în Japonia, în drum spre Shanghai.

1931 Se finalizează construcţia zgârie-norului Empire State Building, *având o înălţime de o sută două etaje.*

1931: Perla Orientului este recrutată ca spion pentru japonezi şi Puyi pleacă în Manciuria.

1935: Se înfiinţează Academia Naţională FBI.

1935: Perla Orientului este trimisă la Pekin, ca să lucreze pentru Serviciile Secrete japoneze.

1936: începe războiul civil din Spania.

1936: Perla Orientului petrece în înalta societate din Pekin.

1939: Izbucneşte al Doilea Război Mondial.

1939: Perla Orientului este, încă, prinţesa petrecăreaţă din Pekin.

1941: Japonezii bombardează Pearl Harbor.

1941: Prinţesa Orientului este numită preşedinta Companiei de Exploatare a Aurului din China şi a Asociaţiei Manciurienilor din Pekin.

1942: Fizicianul Enrico Fermi desfăşoară prima reacţie nucleară în lanţ controlată.

1942: Perla Orientului îşi face prieteni şi duşmani la Pekin.

1945: America lansează bomba atomică asupra oraşelor Hiroshima şi Nagasaki.

1945: Perla Orientului este arestată la Pekin de către forţele lui Chiang Kai-shek şi e trimisă la închisoarea Nr. 1 din Pekin.

1947: Are loc primul zbor supersonic.

1947: Perla Orientului este adusă în faţa unui

tribunal militar şi găsită vinovată de spionaj pentru japonezi împotriva Chinei.

1948: Ia fiinţă statul Israel.

1948: Perla Orientului pierde recursul împotriva verdictului de vinovăţie şi este executată prin decapitare pe 25 martie, la închisoarea Nr. 1 din Pekin.

Mulțumiri

Multe mulţumiri lui Rob Herman, pentru lansarea cărţii, şi minunatului Stevie Lee pentru că a ajutat această carte pe parcurs. Mulţumiri din inimă inteligentului Robert Caskie, care este tot ce ţi-ai puteai dori de la un agent literar, şi încă pe atât. Lui Clive Lindley, pentru atât de multe lucruri, dar mai ales pentru corecturile sale nemiloase şi entuziasta mânuire a stiloului roşu. Imense mulţumiri editorului meu, Alexandra Pringle, şi minunatei echipe de la Bloomsbury, care au făcut ca această carte să iasă la lumină. Îi mulţumesc, de asemenea, lui Melanie Silgardo pentru isteţimea şi ideile pline de inspiraţie. Şi

Juliei Gregson, prietenă şi scriitoare – îţi mulţumesc pentru dragostea aspră şi pentru imboldurile în acele momente ezitante. Mulţumiri, de asemenea, lui Tom Kinninmont, pentru că mi-a oferit acel sentiment de încredere iniţial, care e cel mai important. Îi sunt sincer îndatorată lui Jenny Parrott, pentru toate momentele când m-a ţinut de mână şi pentru sprijinul pe care mi l-a acordat pe parcursul drumului, nou pentru mine, al publicării. Şi le mulţumesc tuturor prietenilor mei dragi de la clubul atelierului, care m-au susţinut cu interesul lor şi cu cine grozave – ştiţi voi care sunteţi. Şi un mulţumesc foarte special talentatului meu cititor, Richard Gregson.

Cuprins

Nota autoarei 7
Supă de şarpe şi crizanteme 11
Curmale japoneze înmuiate în miere şi un bol de ceai galben..... 41

Tocană de oase şi lapte de iapă 83
Airag şi ceai rusesc cu sare 121
Ouă pentru longevitate şi testicule de gâscan.. 153
Piersici Longhua şi sake 185
Vişine şi miere de salcâm 226
Bourbon şi peşte crud 267
Şampanie şi ghimbir murat 299
Peşte cu orez şi ou de raţă 327
Lumea în vremea Perlei Orientului 362
Mulţumiri
..... 365

Un roman de debut uluitor, *Jurnalul Perlei Orientului* are în centru povestea unei eroine asiatice de la începutul secolului XX, una dintre acele femei aventuroase, fascinante, pentru care lumea nu poate fi decât liberă şi interesantă.

„O poveste exotică, despre o viaţă condamnată la promiscuitate sexuală, dependenţă de opiu şi, peste toate, o decadentă îmbelşugare... Un debut promiţător."

Mail on Sunday

Jurnalul Perlei Orientului demonstrează faptul că realitatea poate fi mai absurdă decât ficţiunea. O carte esenţială şi o lectură încântătoare."

Harper's Bazaar

EDITURA POLIROM

www.polirom.ro

...erpers. © Max Blake, Sursa: OrientalArt.com